de la regizorul filmului Labirintul lui Pan

GUILLERMO DEL TORO

MOLIMĂ

CHUCK HOGAN

Guillermo del Toro este regizor, scenarist şi producător de film. Născut la 9 octombrie 1964, în Guadalajara, Jalisco, Mexic, del Toro a fost interesat de cinematografie încă din adolescenţă. De la primul său succes, *Cronos* (1993) la mai recentul *Hellboy II* (2008) - fără a uita de *Mimic* (*Cauză şi efect*, 1997), *El espinazo del diablo* (*Spectrul răzbunării*, 2001), *Blade II* (2002), *Hellboy I* (*Hellboy - Eroul scăpat din Infern*, 2004) şi *El laberinto del fauno* (*Labirintul lui Pan*, 2006), film cu şase nominalizări şi trei premii Oscar, Guillermo del Toro oferă cinefililor o abordare mereu diferită, cu adevărat unică. În prezent, cel mai important proiect al său se anunţă a fi ecranizarea celebrului roman al lui J.R. Tolkien, *Hobbitul*, în două părţi (2011, 2012), în echipă cu Peter Jackson (regizorul trilogiei *Stăpânul inelelor*).

Chuck Hogan a primit în anul 2004 Premiul Hammett pentru cartea *Prince of Thieves*. Considerat de Stephen King unul dintre cele mai bune zece romane ale anului în 2005, volumul stă la baza filmului *The Town* (*Oraşul*), care va fi lansat în 2010. Romanul *Two Thousand Volts* a fost inclus în seria celor mai bune romane americane mystery din 2009. A mai publicat, de asemenea, *The Standoff* (*Încercuirea*, 1996), *The Blood Artists* (1998), *The Killing Moon* (2008) şi *Devils in Exile* (2010).

În anul 2009, cei doi autori au scris împreună *The Strain* (*Molima*), prima carte a trilogiei cu acelaşi nume, următoarele două (*The Fall* şi *Eternal Night*) urmând să fie publicate în 2010, respectiv 2011. Înclinaţia spre suspans şi atenţia acordată detaliilor ale lui Hogan completează perfect pasiunea lui del Toro pentru genul horror şi pentru elementele fantastice.

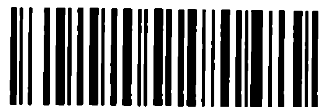
GUILLERMO DEL TORO

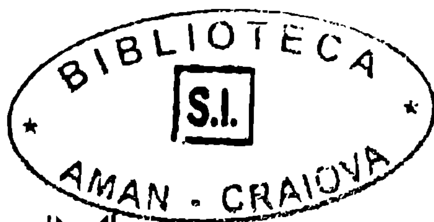
MOLIMĂ

CHUCK HOGAN

Cartea I din trilogia MOLIMA

Traducere din limba engleză
Mariana Piroteală

Editura Litera
O. P. 53; C. P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 4251619; e-mail: comenzi@litera.ro

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mirabela Mitrică
Copertă: Ionuţ Broştianu
Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidraşcu Sturza

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
TORO, GUILLERMO DEL
Molima / Guillermo del Toro, Chuck Hogan ;
trad.: Mariana Piroteală. - Bucureşti : Litera Internaţional, 2010
ISBN 978-973-675-766-2
I. Hogan, Chuck
II. Piroteală, Mariana (trad.)
821.134.2(72)-31=135.1

Tipărit în Germania

Această carte este dedicată tuturor coşmarurilor,
trecute şi prezente, şi tuturor monştrilor
din poveştile copilăriei mele:
sper să nu mă părăsiţi niciodată!

GDT

Pentru draga mea Lila

CH

Legenda lui Jusef Sardu

– A fost odată ca niciodată un uriaș, spuse bunica lui Abraham Setrakian.

Ochii micuțului Abraham s-au luminat, în vreme ce borșul rusesc de varză din castronul de lemn a devenit dintr-odată mai gustos sau măcar mai puțin usturoiat. Era un băiețel palid, plăpând și bolnăvicios. Cu speranța că-l va face să mănânce tot din castron, bunica se așezase în fața lui și-i depăna povești.

Era momentul pentru o *bubbeh meiseh**, pentru o „poveste a bunicii", o poveste cu zâne, o legendă.

– Era feciorul unui nobil albanez și îl chema Jusef Sardu. Conașul Sardu era cel mai înalt dintre oameni, mai înalt și decât toate casele din sat. Trebuia să se aplece mult de tot ca să intre pe ușă. Era mare la stat, dar asta reprezenta o povară pentru el, un beteșug din naștere, nu o binecuvântare. Tânărul era suferind. Mușchii săi nu aveau suficientă forță să-i țină oasele lungi și grele. Uneori îi era greu până și să meargă. Avea un baston, un băț lung –

---

* În idiș, în original (n.tr.)

mai înalt decât tine -, cu un mâner de argint sculptat în formă de cap de lup, blazonul familiei.

- Da, *bubbeh*? spuse Abraham printre înghițituri.

- Asta era soarta lui și astfel a învățat ce este umilința, lucru foarte rar la un nobil. Era atât de milos față de cei nevoiași, față de cei care munceau din greu, față de cei suferinzi... Ținea mai ales la copiii din sat, iar buzunarele uriașe ca niște saci de cartofi îi erau pline de fleacuri și de dulciuri. El nu se prea bucurase de copilărie. La opt ani avea înălțimea tatălui său, iar la nouă ani îl depășea cu un cap. Slăbiciunea și dimensiunile uriașe ale corpului său erau motive nemărturisite de rușine pentru tatăl lui. Însă conașul Sardu era cu adevărat un uriaș cumsecade și tare mult îl mai iubea poporul său. Umbla vorba despre conașul Sardu că privea pe toată lumea de sus, dar nu cu dispreț.

Bunica i-a făcut semn lui Abraham să mai ia o lingură. Băiețelul s-a pus pe ronțăit o bucată de sfeclă fiartă, pe care bătrâna o numea „inimioară de copilaș" datorită culorii, formei și ațelor ei ce se asemănau unor vinișoare.

- Așa, *bubbeh*...

- Iubea și natura foarte mult și nu-i trezea nici un interes cruzimea vânătorii, dar, fiind nobil și om de vază, la vârsta de cincisprezece ani, tatăl și unchii săi l-au convins să-i însoțească într-o expediție de șase săptămâni în Armenia.

- La noi, *bubbeh*? întrebă Abraham. A venit la noi uriașul?

- În nord, *kaddishel**. În pădurile cele întunecoase. Însă bărbații neamului Sardu n-au venit să

---

* În idiș, în original, „nepoțel" (n.tr.)

vâneze mistreți, urși sau elani, ci lupi, simbolul familiei, blazonul neamului Sardu. Plecaseră să vâneze un animal-vânător. În neamul Sardu se spunea că, dacă bărbații neamului se hrăneau cu carne de lup, prindeau curaj și putere; tatăl conașului credea că ăsta putea fi remediul pentru mușchii slăbiți ai feciorului său.

– Da, *bubbeh*?

– Călătoria a fost lungă și anevoioasă, și îngreunată de vremea rea, dar Jusef s-a luptat din toate puterile. Nu mai plecase niciodată din satul familiei sale, iar privirile aruncate înspre el de străinii întâlniți pe drum îl făceau să intre în pământ de rușine. Odată ajunși în pădurile întunecoase, acestea i-au părut extrem de însuflețite. Haite de animale mișunau prin pădure noaptea asemenea unor fugari alungați din adăposturi, bârloguri, cuiburi și vizuini. Erau atât de multe fiare, încât vânătorii noștri n-au putut să pună geană pe geană toată noaptea. Unii dintre ei au vrut să plece, dar dorința nestrămutată a bătrânului Sardu a fost mai puternică decât orice altceva. Auzeau urletul lupilor sfâșiind noaptea, iar el își dorea cu ardoare unul pentru fiul său, pentru unicul său fiu, a cărui statură uriașă era o nenorocire în neamul Sardu. Voia să alunge acest blestem din casa lor și să-i găsească feciorului o fată care să-i dea mulți urmași sănătoși.

Și așa se face că tatăl, alergând după un lup, a fost primul care s-a răzlețit de grup, a doua zi, puțin înainte de căderea nopții. Ceilalți l-au așteptat cât a fost noaptea de lungă și imediat după răsăritul soarelui au pornit prin pădure în căutarea lui. În

noaptea aceea, unul dintre verii lui Jusef nu s-a mai întors. Şi tot aşa au dispărut şi ceilalţi, unul câte unul.

– Da, *bubbeh*?

– Până când singurul rămas a fost Jusef, băiatul uriaş. A doua zi, a purces la drum şi, într-un loc în care mai căutase şi zilele trecute, a găsit trupurile tatălui, verilor şi unchilor săi zăcând la intrarea unei peşteri săpate în pământ. Căpăţânile le fuseseră strivite cu putere, însă trupurile le erau neatinse, ceea ce l-a făcut să creadă că fuseseră răpuşi de o fiară cu o forţă nemaiîntâlnită şi că nu pieriseră de foame sau de frică. Nu se putea gândi la nici un motiv pentru care se întâmplase aşa ceva, deşi se simţea privit, poate chiar cercetat cu atenţie, de cine ştie ce fiinţă care stătea la pândă în peştera cea întunecată.

Conaşul Sardu a dus fiecare trup în parte departe de peşteră şi l-a îngropat adânc în pământ. Desigur, acest efort l-a vlăguit peste măsură, lăsându-l fără pic de putere. Era istovit, era *farmutshet**. Dar, cu toate acestea, deşi singur, înspăimântat şi sleit, în noaptea aceea s-a întors la peşteră, ca să înfrunte fiara care se ivea acolo după lăsarea nopţii, să-şi răzbune moşii sau să-şi dea viaţa în această încercare. Se ştie acest lucru din jurnalul pe care îl ţinea şi care a fost găsit în pădure la mult timp după aceea. Era ultimul lucru care fusese scris acolo.

Abraham stătea cu gura căscată şi goală.

– Dar ce s-a întâmplat, *bubbeh*?

– Nimeni nu ştie precis. Când cele şase săptămâni s-au făcut opt, apoi zece, fără nici o veste de

---

* În idiş, în original (n.tr.)

la ei, cei de acasă s-au temut că se rătăciseră cu toții. Un grup a plecat în căutarea lor, dar n-au găsit nimic. Apoi, în cea de-a unsprezecea săptămână, într-una dintre nopți, o trăsură cu ferestrele acoperite de perdele a sosit la castelul din Albania. Era conașul. S-a retras în castel, în aripa cu dormitoarele pustii de acum, și abia dacă a mai fost văzut. La vremea aceea umblau tot felul de zvonuri despre ce se petrecuse în pădurea românească*. Câțiva oameni care pretindeau că-l văzuseră pe Sardu – dacă într-adevăr se putea da crezare acestor povești – susțineau cu tărie că acesta se vindecase de beteșug. Unii spuneau chiar că se întorsese de acolo înzestrat cu o forță pe măsura staturii sale supraomenești. Însă atât de adâncă îi era suferința cauzată de pieirea tatălui, a unchilor și a verilor săi, încât s-a închis în sine și nimeni nu l-a mai văzut vreodată în timpul zilei; în plus, i-a alungat pe cei mai mulți dintre servitori. Numai noaptea era ceva forfotă prin castel – la ferești se vedea focul vetrei licărind; însă, cu timpul, castelul neamului Sardu a căzut pradă stricăciunii. Apoi au început să apară vorbe cum că uriașul umbla noaptea prin sat. Mai ales copiii spuneau că auzeau *tac-tac-tac*-ul bastonului de care Sardu nu mai avea nevoie, dar de care se folosea ca să-i cheme afară și să le dea tot felul de bunătăți. Celor neîncrezători li se spunea să se uite în găurelele din pământ, unele dintre ele chiar lângă ferestrele odăilor de dormit, adâncituri ce păreau a fi lăsate de bastonul lui cu mâner în formă de cap de lup.

---

* Confuzie evidentă între Armenia și România (n.tr.)

Privirea bunicii s-a întunecat. Şi-a aruncat privirea spre castronul lui, unde nu mai rămăsese decât foarte puţină supă.

– Apoi, Abraham, copiii ţăranilor au început să dispară. Umbla vorba că la fel se întâmplase şi în satele învecinate, şi chiar şi în satul meu. Da, Abraham, când era mică, bunica ta a crescut nu departe de castelul lui Sardu. Îmi aduc aminte de două surori. Trupurile le-au fost găsite într-un luminiş din pădure, albe ca zăpada din jur, cu ochii deschişi, împietriţi. Chiar şi eu am auzit într-o noapte nu foarte departe *tac-tac-tac*-ul – un sunet puternic şi ritmic – şi mi-am tras pe dată pătura peste cap ca să-l ţin departe, dar ştiu că de atunci n-am mai pus geană pe geană multe zile la rând.

Abraham a sorbit finalul poveştii în acelaşi timp cu ultimele linguri de supă.

– Satul lui Sardu a fost în cele din urmă părăsit şi a devenit un loc blestemat. Ţiganii care treceau cu căruţele lor prin oraşul nostru şi care îşi vindeau nimicurile aduse din ţinuturi îndepărtate povesteau întâmplări ciudate, despre creaturi care bântuiau în apropierea castelului. Povesteau despre un uriaş care străbătea ţinuturile scăldate de lumina lunii asemenea unui zeu al nopţii. Ei ne-au prevenit: „Mâncaţi ca să fiţi puternici, că, de nu, vă prinde Sardu". De aceea e important, Abraham. *Ess gezunterhait**! Mănâncă şi fă-te puternic. Să ştergi cu pâine castronul, că altfel vine după tine.

Cele câteva clipe de înnegurare, de tristă aducere-aminte, s-au risipit, iar ochii săi au redevenit jucăuşi.

---

* În idiş, „Mănâncă, să fii sănătos" (n.tr.)

– Vine Sardu. *Tac-tac-tac.*

Şi, Doamne, cum a mai terminat borşul, până la ultima aţă de sfeclă! Castronul era acum gol, iar povestea se sfârşise, dar burta şi mintea îi erau pline. *Bubbeh* se bucura că Abraham mâncase tot, iar chipul ei îi părea băiatului cel mai drăgăstos din câte se aflau pe lume. În aceste momente intime, aşezaţi la masa şubredă a familiei, cei doi erau ca unul – deşi îi despărţeau două generaţii –, împărtăşindu-şi hrana inimii şi a sufletului.

Zece ani mai târziu, familia Setrakian avea să fie alungată din propriul atelier de tâmplărie şi din satul natal, dar nu de către Sardu, ci de către nemţi. Un ofiţer a fost încartiruit în casa lor, iar bărbatul, înmuiat de bunătatea nemaiîntâlnită a gazdelor sale, care îşi împărţiseră pâinea cu el la aceeaşi masă şubredă, le-a sfătuit într-o seară să nu mai aştepte ordinul de a doua zi de a se strânge în gară, ci să-şi părăsească locuinţa şi satul chiar în noaptea aceea.

Şi au făcut întocmai. Toţi cei opt membri ai familiei au pornit la drum, luând cu ei cât puteau duce. *Bubbeh* le încetinea fuga. Iar lucrul cel mai rău era că *ştia* şi ea că le era povară, *ştia* că prezenţa ei punea întreaga familie în pericol şi se blestema pe sine, îşi blestema picioarele bătrâne şi obosite. În cele din urmă, familia a luat-o înainte, mai puţin Abraham, acum un tânăr puternic şi promiţător, un sculptor meşter în ciuda vârstei fragede, un învăţat într-ale Talmudului, pasionat în special de Zohar, de tainele misticismului evreiesc. Acesta a rămas în urmă, alături de ea. Când le-a ajuns vorbă că toţi ceilalţi fuseseră arestaţi în oraşul învecinat şi că

fuseseră urcați în trenul ce se îndrepta spre Polonia, *bubbeh*, cuprinsă de remușcări, a insistat ca Abraham s-o lase să se predea.

– Fugi, Abraham. Fugi de naziști, fugi de Sardu. *Salvează-te!*

Dar el n-a acceptat. Nu voia în ruptul capului să se despartă de ea.

A doua zi dimineață a găsit-o zăcând pe podeaua încăperii pe care o împărțeau amândoi în casa unui țăran cu sufletul mare; căzuse în timpul nopții, cu buzele negre ca smoala și cojite, răpusă de otrava de animale pe care o înghițise. Cu permisiunea familiei care îi adăpostise, Abraham Setrakian a înmormântat-o la rădăcina unui mesteacăn argintiu în floare. Cu multă răbdare, i-a sculptat un monument funerar din lemn incrustat cu flori, păsări și toate lucrurile care o făcuseră pe ea fericită. Și a jelit-o și a tot jelit-o, iar apoi dus a fost.

A fugit de naziști, mânat mai departe de *tac-tac-tac*-ul pe care îl auzea în urma lui...

Iar nenorocirea îi sufla în ceafă.

ÎNCEPUTUL

N323RG Cutia neagră

Fragmente, transcrierea NTSB*, zborul 753, Berlin (TXL**) cu destinația New York (JFK), 24.09.2010:

2049:31 (Microfonul destinat comunicării cu pasagerii este pornit.)
CPT. PETER J. MOLDES: „Stimați pasageri, din cabina de pilotaj vă vorbește căpitanul Moldes. Preconizăm că vom ateriza la timp, peste doar câteva minute. Doresc să profit de ocazie pentru a vă mulțumi că ați ales compania Regis Airlines și, în numele meu, al secundului Nash și al restului echipajului, îmi exprim speranța că veți călători curând din nou alături de noi..."
2049:44 (Microfonul destinat comunicării cu pasagerii este oprit.)

---

* National Transportation Safety Board, agenție americană independentă, însărcinată cu investigarea accidentelor aviatice civile (n.tr.)

** Cod IATA care desemnează aeroportul Tegel din Berlin. (n.tr.)

CPT. PETER J. MOLDES: „... ca să ne păstrăm cu toţii slujbele." (Râsete în carlingă.)
2050:01 Turnul de control din New York (JFK): „Regis 7-5-3, aeronavă de mare capacitate, apropiere prin stânga, în direcţia 1-0-0. Ai permisiunea de a ateriza pe 13R."
CPT. PETER J. MOLDES: „Regis 7-5-3, aeronavă de mare capacitate, ne apropiem prin stânga, 1-0-0, aterizăm pe pista 13R, totul pregătit."
2050:15 (Microfonul destinat comunicării cu pasagerii este pornit.)
CPT. PETER J. MOLDES: „Însoţitorii de zbor sunt rugaţi să se pregătească pentru aterizare."
2050:18 (Microfonul destinat comunicării cu pasagerii este oprit.)
SECUNDUL RONALD W. NASH IV: Trenul de aterizare este pregătit.
CPT. PETER J. MOLDES: „Întotdeauna e o plăcere să ajungi acasă... "
2050:41 (Bubuit. Linişte. Zgomot ascuţit.)

FINALUL TRANSMISIUNII.

ATERIZAREA

Turnul de control al Aeroportului Internațional JFK

I se spunea „farfuria". Aeroportul JFK așteptase doi ani de zile noile monitoare monocrome, de un verde strălucitor, ca niște farfurii cu supă de mazăre, presărate cu ciorchini de litere prinse de ledurile pâlpâitoare, cu diverse coduri. Fiecare led reprezenta sute de vieți omenești sau, după cum se spunea în limbajul bătrânilor lupi de mare, păstrat în lumea aviației până în ziua de azi, *suflete*.

Sute de suflete.

Poate tocmai de aceea toți controlorii de trafic aerian îl numeau pe Jimmy Mendes Părintele Jimmy. El era singurul controlor de trafic aerian care își petrecea tot programul de opt ore stând în picioare, nu așezat, agitând în mână un creion cu gumă și plimbându-se încoace și încolo, direcționând aeronavele comerciale spre New York din cabina înțesată a turnului de control, aflată la 98 de metri deasupra Aeroportului Internațional John F. Kennedy, asemenea unui păstor care își mână turma. Folosea guma roz de șters ca să vadă mai bine aeronavele pe

care le controla, poziţia lor unele faţă de altele, fără a se baza exclusiv pe monitorul bidimensional al radarului.

Acolo, sute de suflete pâlpâiau în fiecare secundă.

– United 6-4-2, viraj la dreapta şi te îndrepţi spre 1-0-0, urcă la 5.000.

Însă, când lucrai cu „farfuria“, nu puteai gândi astfel. Nu puteai zăbovi prea mult asupra acelor suflete a căror soartă era în mâinile tale, fiinţe umane îngrămădite în proiectile înaripate zburând în înaltul cerului. Nu puteai cuprinde imaginea de ansamblu: toate acele avioane de pe „farfuria“ ta şi toţi ceilalţi controlori din jurul tău care mormăiau în căşti cuvinte codificate, şi toate avioanele de pe „farfuriile“ lor, şi turnul de control de pe aeroportul LaGuardia aflat în vecinătate... şi toate turnurile de control de pe fiecare aeroport din fiecare oraş din Statele Unite... şi din întreaga lume...

Calvin Buss, responsabilul peste controlorii de trafic aerian şi şeful direct al Părintelui Jimmy, şi-a făcut apariţia în spatele acestuia. Revenise rapid din pauză şi nici nu apucase să-şi termine ultima înghiţitură.

– În ce stadiu eşti cu Regis 7-5-3?

– 7-5-3 e acasă. Părintele Jimmy a aruncat o privire rapidă şi pătrunzătoare spre „farfuria“ lui, ca să se asigure. Acum o ia spre poartă, a adăugat el, derulând imediat registrul de repartizare a porţii, ca să caute zborul 7-5-3. De ce?

– Radarul de la sol zice că avem o aeronavă staţionată pe Foxtrot.

– Pe pista de rulare? a întrebat Jimmy şi şi-a verificat din nou „farfuria“, asigurându-se că totul

funcționa cum trebuia, după care a redeschis canalul de comunicare cu zborul DL753. Regis 7-5-3, vă vorbește turnul de control de pe JFK, terminat.

Nimic. A mai făcut o încercare.

– Regis 7-5-3, sunt turnul de control de pe JFK, răspundeți, terminat.

A așteptat puțin. Nimic, nici măcar un clic.

– Regis 7-5-3, sunt turnul de pe JFK, sunteți pe recepție? Terminat.

În spatele lui Calvin Buss și-a făcut apariția un agent de însoțire.

– Probleme cu comunicația? a sugerat el.

– Mai degrabă o defecțiune tehnică majoră. Cineva susține că avionul a rămas în întuneric, a spus Calvin Buss.

– În întuneric? s-a minunat Părintele Jimmy, gândindu-se ce ghinion ar fi ca avionul să aibă o defecțiune tehnică fix la câteva minute după aterizare.

Și-a propus ca, în drum spre casă, să se oprească și să joace la loto numerele 7, 5 și 3.

Calvin și-a conectat casca la mufa audio a echipamentului lui Jimmy.

– Regis 7-5-3, vă vorbește turnul de control de pe JFK, răspundeți, vă rog. Regis 7-5-3, sunt turnul de control, terminat.

Au așteptat, au ascultat.

Tot nimic.

Părintele Jimmy a aruncat un ochi la ledurile pâlpâitoare de pe „farfurie“, avioane aflate în așteptare. Nici o alarmă, toate avioanele erau în regulă.

– Mai bine să vedem unde îi redirecționăm pe lângă Foxtrot, a spus el.

Calvin și-a deconectat casca și s-a dat înapoi, uitându-se undeva dincolo de pupitrul de comandă al lui Jimmy, spre ferestrele cabinei din turnul de control, afară, în direcția pistei de rulare. În privirea lui se citeau nedumerirea și îngrijorarea.

– Trebuie să eliberăm Foxtrotul. Apoi i s-a adresat agentului de însoțire: Trimite pe cineva să verifice.

Părintele Jimmy și-a apăsat abdomenul, dorindu-și să poată masa cumva locul dureros din interior. În esență, profesia lui se asemăna cu cea a unei moașe. Ajuta piloții să scoată din pântecele vidului avioanele înțesate de suflete și să le aducă fără probleme pe pământ. Însă acum simțea o teamă care aproape că îl paraliza, un ghem în stomac, asemenea unui doctor care a adus pe lume primul nou-născut mort.

Pista terminalului 3

Lorenza Ruiz se îndrepta către poartă, manevrând căruciorul motorizat pentru bagaje, în esență, o rampă hidraulică pe roți. Când a văzut că 753 nu era după colț, așa cum se aștepta, Lo a mai înaintat puțin să arunce o privire, căci se apropia ora la care ea intra în pauză. Avea căști de protecție, un hanorac cu Mets pe sub vesta reflectorizantă, ochelari de protecție – nisipul ăla de pe pistă era o pacoste – și bastoanele portocalii de semnalizare lângă ea, pe banchetă.

„Ce naiba?“

Şi-a scos ochelarii de parcă ar fi vrut să se asigure că vedea bine. Şi, într-adevăr, un Boeing 777 al companiei Regis, un frumuşel din acela mare şi recent introdus în flotă, stătea pe Foxtrot, cufundat în întuneric. O beznă *totală*, căci nici măcar luminile de navigaţie de pe aripi nu erau aprinse. În acea noapte, cerul era curat. Luna îl cresta, stelele îl decolorau ici-colo, dar în rest – nimic. Ceea ce i-a reţinut însă atenţia a fost suprafaţa netedă şi circulară a fuzelajului şi aripile care licăreau slab sub luminile de aterizare ale avioanelor care se apropiau. Unul dintre ele, Lufthansa 1567, a trecut razant pe deasupra.

– *Jesus Santisimo**!

A sunat să anunţe.

– Suntem pe drum, i-a confirmat superiorul ei. Cuibul de vulturi zice să dai o fugă până acolo şi să arunci o privire.

– Eu? s-a mirat Lo.

S-a încruntat. „Dacă n-ai avut de lucru!“ şi-a zis ea. Apoi a pornit pe banda de urgenţă care pleca de la terminalul pentru pasageri şi a traversat liniile ce marcau pista de rulare de pe platforma de staţionare. Era puţin agitată şi cu atenţia încordată, întrucât nu mai mersese niciodată atât de departe. FAA** avea reguli foarte stricte privitoare la locul până unde se puteau aventura transportoarele sau cărucioarele motorizate de bagaje, aşa că Lorenza era cu ochii în patru pentru a observa eventualele avioane care rulau pe sol.

---

* În spaniolă, în original, „Doamne sfinte“ (n.tr.)

** Administraţia Federală a Aviaţiei (n.tr.)

A trecut peste balizele albastre care mărgineau pista de rulare. Avionul părea să fi fost aruncat într-o beznă totală. Nici urmă de semnale luminoase, de lumini anticoliziune sau de vreun licăr la ferestrele cabinei. De regulă, chiar și de la sol, adică de la aproximativ zece metri, prin parbrizul micuț, asemănător unor ochi oblici desenați deasupra botului inconfundabil al avioanelor Boeing, se puteau vedea în carlingă atât panoul de control, cât și luminițele roșii de la bord. Acum însă, nu era nici urmă de lumină.

Lo mergea la vreo zece metri de vârful aripii stângi. Dacă îți faci veacul suficient de mult timp pe o pistă de aterizare, înveți câte ceva. Lo lucra aici de opt ani, mai mult decât cele două căsnicii ale ei puse laolaltă. Flapsurile și eleroanele - spoilerele de pe partea posterioară a aripilor - erau drepte ca Paula Abdul*, așa cum le lasă piloții după aterizarea pe pistă. Turboreactoarele erau mute, deși de obicei le lua ceva vreme până să nu mai facă zgomot, chiar și după oprire, timp în care înghițeau nisip și insecte ca niște aspiratoare uriașe și lacome. Deci frumușelul ăsta venise cu bine, aterizase ca la carte și ajunsese până aici, când... *beznă totală.*

Și mai alarmant era faptul că, din moment ce primise aprobarea de a ateriza, neregula - indiferent despre ce ar fi vorba - apăruse într-un interval de două, maxim trei minute. „Ce se putea întâmpla rău atât de rapid?"

---

* Aluzie la melodia Paulei Abdul din anii '80, *Straight up*, în traducere „Fii drept" (n.tr.)

Lo s-a apropiat mai mult, rulând până în spatele aripii. Dacă turboventilatoarele porneau cumva pe nepusă masă, nu voia să fie înghițită și sfârtecată ca o pasăre. S-a apropiat de cală, zona avionului care îi era cea mai familiară, aflată spre capătul cozii, și s-a oprit sub ușa de ieșire din spate. A acționat frâna și a apăsat butonul care punea în mișcare rampa. Ajunsă la înălțimea maximă, aceasta avea o înclinație de treizeci de grade. Insuficient, dar mergea. S-a dat jos, s-a întors după bastoanele de semnalizare și a urcat pe rampă spre avionul cel mort.

„Mort?" Oare de ce-i trecuse asta prin cap? Nici măcar nu fusese vreodată vie chestia asta... Dar, pentru o clipă, Lorenzei i-a venit în minte imaginea cadavrului imens, în putrefacție, al unei balene eșuate pe o plajă. Asta îi inspira avionul, o carcasă aflată în putrefacție, un monstru muribund.

Când s-a apropiat de vârf, vântul s-a oprit. Și un lucru e sigur când vine vorba despre vremea de pe platforma de staționare a aeroportului JFK: vântul nu se oprește niciodată. Nici măcar o secundă. *Întotdeauna* bate vântul pe pistă, de la atâtea avioane care aterizează, din cauza mlaștinii sărate din apropiere și a afurisitului ăluia de Ocean Atlantic aflat de partea cealaltă a peninsulei Rockaway. Dintr-odată însă, se făcuse tare liniște; atât de liniște, încât Lo și-a scos căștile enorme, să se asigure că nu se înșela. I s-a părut că aude bătăi dinăuntrul avionului, dar și-a dat seama că erau, de fapt, bătăile inimii ei. A aprins lanterna și a îndreptat-o spre laterala din dreapta a avionului.

A urmat pata circulară proiectată de lanternă și a observat că fuzelajul era încă lucios și acoperit de

stropi, din cauza diferenţei de temperatură, şi că mirosea a ploaie de primăvară. A îndreptat fasciculul de lumină spre şirul lung de ferestre. Toate transperantele erau lăsate.

Ciudat! Acum era speriată. Speriată de-a binelea. Părând de-a dreptul pitică pe lângă maşinăria înaripată de 250 de milioane de dolari şi care cântărea 150 de tone, stătea nemişcată, simţind cum o încerca un sentiment vag, dar totuşi palpabil, ca un fior rece, dându-i senzaţia că se afla în prezenţa unui dragon, a unui demon care doar *se prefăcea* adormit, dar care putea oricând să-şi deschidă ochii şi gura cea necruţătoare. Pentru o clipă, s-a simţit străbătută ca de un curent electric, un fior care a zguduit-o cu forţa unui orgasm cu efect opus celui firesc, totul contractându-se, înnodându-se.

Apoi a remarcat că unul dintre transperante era acum ridicat. A simţit cum i se ridică părul fin de pe ceafă şi şi-a dus mâna acolo ca să-l netezească, de parcă ar fi încercat să liniştească un animăluţ de casă speriat. Nu văzuse transperantul acela înainte. Fusese tot timpul ridicat, tot timpul.

Poate...

În interiorul avionului bezna a fremătat, iar Lo a avut dintr-odată senzaţia că înăuntru era ceva care o ţinea cumva sub observaţie.

A scâncit ca un copil, fără a se putea abţine. Era paralizată. Ca la un semn, sângele a început să-i clocotească, iar ea a simţit că se sufoca...

Atunci a înţeles foarte clar: *înăuntru era ceva care avea s-o mănânce...*

Vântul a început din nou să bată, de parcă nu s-ar fi oprit nici măcar o clipă, iar Lo n-a mai zăbovit

deloc. A îndepărtat uşor rampa şi a sărit iute în cărucior, apoi a dat înapoi, cu alarma pornită şi cu rampa încă ridicată. S-a auzit un pocnet, de la o baliză albastră de semnalizare de pe pista de rulare, în momentul în care ea a trecut în viteză, mergând când pe asfalt, când pe iarbă, spre luminile din ce în ce mai puternice ale maşinilor de intervenţie care se apropiau.

Turnul de control al Aeroportului Internaţional John F. Kennedy

Calvin Buss trecuse la o altă cască şi dădea ordinele prevăzute în manualul oficial al FAA-ului pentru situaţiile în care era nevoie să intre cineva pe pista de rulare. Toate avioanele care decolau şi aterizau erau oprite în spaţiul aerian, pe o rază de opt kilometri în jurul aeroportului JFK. Ceea ce însemna că spaţiul respectiv devenea tot mai aglomerat. Calvin a anulat pauza tuturor şi a dat ordin ca fiecare controlor de pe tură să încerce să ia legătura cu zborul 753, pe toate frecvenţele posibile. Părintele Jimmy nu mai văzuse în viaţa lui aşa un haos în turnul de control al aeroportului JFK.

Mai multe persoane din administraţia Autorităţii Aeroportuare, nişte tipi îmbrăcaţi la costum, care mormăiau ceva în staţiile de emisie-recepţie, se strânseseră în spatele lui. Nu mirosea a bine. E ciudat cum oamenii se adună în mod spontan atunci când se confruntă cu inexplicabilul.

Părintele Jimmy a încercat din nou să-i contacteze, dar răspunsul a fost acelaşi.

– E cumva pornit semnalul pentru deturnare? l-a întrebat unul dintre tipii în costum.

– Nu, absolut nimic, a răspuns Părintele Jimmy.

– Nici alarma de incendiu?

– Bineînţeles că nu.

– Dar alarma de la uşa carlingii? a întrebat un altul.

Părintele Jimmy a înţeles că intraseră în acea fază a investigaţiei în care puneau întrebări stupide. A făcut apel la răbdarea şi la înţelepciunea care îl ajutaseră să devină un bun controlor de trafic aerian.

– A intrat fără probleme şi a aterizat cum trebuie. Regis 7-5-3 a confirmat poarta care i-a fost repartizată şi a stins luminile de ghidaj de pe roata din faţă. Am oprit radarul şi am trecut pe ASDE*.

– Poate că pilotul a fost nevoit să stingă toate luminile, a sugerat Calvin, acoperind microfonul cu mâna.

– Poate, a spus Părintele Jimmy. Sau poate că s-au stins pe nepusă masă.

– Şi atunci de ce nu au deschis nici o uşă? a întrebat unul dintre funcţionari.

Întrebarea aceasta îl frământa şi pe Părintele Jimmy. De regulă, pasagerii nu stau pe loc nici o clipă mai mult decât e nevoie. Cu o săptămână în urmă, un avion al companiei JetBlue care venea din Florida fusese cât pe-aci să cadă pradă unei revolte, şi asta din cauza unor *chifle expirate*. Acum, pasagerii acestui avion stătuseră liniştiţi timp de vreo cincisprezece minute. Într-o beznă totală.

---

* Echipament de detectare a posibilelor incidente care au loc pe pista de aterizare şi de rulare (n.tr.)

– Cred că începe să se facă foarte cald acolo, a spus Părintele Jimmy. Dacă e întrerupt curentul electric, nu circulă nici un pic de aer înăuntru, nu funcționează aerul condiționat.

– Şi atunci ce naiba mai aşteaptă? s-a mirat un alt funcționar.

Părintele Jimmy îi simțea pe toți din ce în ce mai neliniştiți. Golul acela pe care îl simți în stomac atunci când îți dai seama că e pe cale să se întâmple ceva, ceva foarte, foarte rău.

– Dar dacă nu se pot mişca? a mormăit el înainte să se poată abține.

– Adică să fie luați ostatici? La asta te referi? a întrebat funcționarul.

Părintele a dat uşurel din cap..., dar nu la asta se referea. În mod inexplicabil, nu-i venea în minte decât cuvântul „suflete".

Pista de rulare Foxtrot

Detaşamentul de pompieri din subordinea Autorității Aeroportuare responsabil cu stingerea incendiilor aeronavelor a fost desfăşurat în conformitate cu procedura standard, echipat cu şase vehicule, inclusiv unul cu spumă pentru stingerea combustibilului, câteva maşini cu încărcătură de apă şi una cu scară. Au tras lângă maşina de bagaje aflată aproape de şirul de balize albastre care marcau pista de rulare Foxtrot. Căpitanul Sean Navarro a sărit de pe treapta din spate a maşinii de pompieri cu scară şi s-a oprit în fața avionului mort, cu casca pe cap şi îmbrăcat în uniformă de pompier. Luminile maşinilor de

intervenţie palpitau pe fuzelaj, dând falsa senzaţie că avionul era însufleţit. Părea, mai degrabă, un avion gol pregătit pentru un exerciţiu nocturn.

Căpitanul Navarro s-a dus în faţa maşinii şi s-a urcat în cabină lângă şoferul Benny Chufer.

– Sună la cei de la mentenanţă şi adu proiectoarele, apoi trage în spatele aripii.

– Da, dar am primit ordine să aşteptăm, a replicat Benny.

– Avem de-a face cu avion plin de oameni. Nu suntem plătiţi să stăm cu mâinile în sân, ci să salvăm vieţi omeneşti.

Benny a ridicat din umeri şi a urmat ordinul căpitanului. Navarro a ieşit din maşină şi s-a suit pe cabina acesteia, iar Benny a ridicat braţul mobil al maşinii, astfel încât căpitanul să poată ajunge pe aripă. Căpitanul Navarro a aprins lanterna şi a trecut peste bordul de fugă dintre cele două flapsuri ridicate, punând piciorul exact unde scria cu litere îngroşate NU CĂLCAŢI.

A înaintat, la şase metri deasupra pistei, pe aripa care se lăţea spre bază. S-a dus la ieşirea de deasupra aripii, singura uşă a avionului care putea fi deschisă prin exterior în caz de urgenţă. Avea o fereastră mică, fără transperant, şi a încercat să se uite prin ea, dar, în afară de picăturile de apă de pe geamul foarte gros, n-a reuşit să vadă nimic altceva decât bezna. Trebuie să fi fost de-a dreptul irespirabil acolo înăuntru.

De ce nu strigau după ajutor? De ce nu se auzea mişcare dinăuntru? Dacă era încă presurizat, atunci aerul nu circula, astfel că pasagerii aveau să rămână în scurt timp fără oxigen.

Cu mănuşile în mâini, a apăsat cele două clape roşii, apucând mânerul uşii din adâncitura sa. L-a răsucit la aproape 180 de grade şi a tras. În acel moment, uşa ar fi trebuit să se deschidă, dar a rămas neclintită. A mai tras o dată, dar a înţeles rapid că eforturile sale erau inutile; uşa nu avea să cedeze. Era imposibil să fi fost înţepenită. Probabil că se blocase mânerul. Sau era ceva pe dinăuntru care o ţinea.

S-a dus înapoi pe aripă, până în capătul scării, şi de acolo a văzut rulând un vehicul aeroportuar portocaliu de mici dimensiuni, ce ieşea de pe terminalul pentru zboruri internaţionale. Când acesta s-a apropiat, căpitanul a observat că în el erau agenţi cu geci albastre de la Agenţia de Securitate a Transportului.

– Ia te uită cine vine! a mormăit Navarro şi a început să coboare scara.

Erau cinci şi s-a prezentat fiecare pe rând, dar căpitanul Navarro nu s-a străduit să le reţină numele. El venise la avion cu maşini echipate cu spumă şi cu extinctoare, în timp ce ei aduseseră laptopuri şi PDA-uri. O vreme, a stat şi i-a ascultat vorbind la drăcoveniile alea şi între ei:

– Trebuie să ne gândim bine înainte să implicăm Departamentul de Securitate Internă*. Nu vrem să dăm alarma degeaba.

– Nici măcar nu ştim cu ce avem de-a face. Dacă dai alarma şi chemi avioane de luptă de la Baza Aeriană Otis, se iscă panică pe toată coasta estică.

– Dacă *este* vreo bombă, atunci au aşteptat până în ultima secundă.

---

* Homeland Security, departament al guvernului SUA responsabil cu protecţia împotriva atacurilor teroriste şi a dezastrelor naturale (n.tr.)

– Poate au vrut să o detoneze pe pământ american.

– Sau poate că fac pe mortul o vreme. Au stins totul ca să ne atragă mai aproape şi aşteaptă să apară mass-media.

Unul dintre tipi s-a uitat la telefon şi a spus:

– Avionul vine de pe aeroportul Tegel, din Berlin.

– Vreau să stau de vorbă cu cineva din Germania care *Sprechen Sie** engleză. Trebuie să aflăm dacă au observat ceva suspect, vreo breşă. Mai trebuie să aflăm şi care sunt procedurile lor de manipulare a bagajelor, a spus un altul la telefon.

– Controlaţi planul de zbor şi mai verificaţi încă o dată lista de pasageri. Da, fiecare nume, încă o dată. De data asta aveţi grijă la ortografierea lor.

– Bun, a spus un altul şi a citit de pe PDA. Avem datele. Numărul de înregistrare al avionului este N323RG. E un Boeing 777-200LR. Cea mai recentă inspecţie a avut loc acum patru zile, pe aeroportul Atlanta Hartsfield. I s-a înlocuit un culisou uzat de la o conductă a inversorului de jet de la motorul stânga şi o bucşă de sprijin uzată la motorul dreapta. I-a fost refuzată reparaţia unei adâncituri în mecanismul integrat pentru voleţi spate stânga din cauza programului de zbor. Pe scurt, era sănătos tun.

– Boeingurile 777 sunt noi, nu-i aşa? Au ieşit pe piaţă acum vreo doi, trei ani, nu?

– Au capacitate maximă de 301 pasageri. Ăsta avea 210 la bord. 199 de pasageri, doi piloţi şi nouă membri ai echipajului.

– E vreunul fără bilet?

---

* În germană, în original (n.tr.)

Spunând asta, se referea la copiii cu vârsta sub doi ani*.

– Văd că nu.

– E tactica obişnuită, a zis responsabilul cu atacurile teroriste. Creează puţină agitaţie, atrag o primă reacţie din partea cuiva, câştigă atenţia, iar apoi detonează bomba cu efect maxim.

– Dacă e aşa, atunci suntem deja morţi.

Au făcut cu toţii un schimb de priviri neliniştite.

– Trebuie să luăm de aici vehiculele astea de intervenţie. Cine a fost nebunul care s-a suit pe aripă?

Căpitanul Navarro a făcut câţiva paşi înspre ei şi, spre surprinderea tuturor, a spus:

– Eu am fost.

– A, hm, a făcut tipul şi a tuşit cu mâna la gură. Numai personalul de la mentenanţă are voie să urce acolo, căpitane. Aşa spune regulamentul FAA.

– Ştiu.

– Şi? Ai văzut ceva interesant?

– Nimic, a răspuns Navarro. Nici n-am văzut, nici n-am auzit nimic. Toate transperantele sunt lăsate.

– Lăsate, zici? Toate?

– Toate.

– Ai încercat să deschizi uşa de deasupra aripii?

– Da.

– Şi?

– Era înţepenită.

– Înţepenită? Imposibil.

---

* Majoritatea companiilor aeriene permit adulţilor să zboare însoţiţi de un copil care nu a împlinit doi ani fără a fi nevoiţi să rezerve şi să plătească un loc special pentru acesta. (n.red.)

- Este înţepenită, cum vă spun, a repetat căpitanul Navarro, mai răbdător cu aceşti cinci oameni decât cu propriii săi copii.

Cel mai în vârstă s-a îndepărtat ca să dea un telefon. Căpitanul Navarro i-a privit pe ceilalţi şi i-a întrebat:

- Şi ce facem în continuare?

- Asta aşteptăm şi noi să ni se spună.

- Aşteptaţi să vi se spună? Câţi pasageri aţi zis că sunt în avion? Câte persoane au sunat la Urgenţă?

- Încă nu s-a înregistrat nici un apel de pe vreun telefon mobil din interiorul avionului.

- Încă? s-a mirat căpitanul Navarro.

- Nici unul dintre cei 199 nu a sunat. Nu-mi miroase a bine, a spus tipul de lângă el.

- Chiar deloc.

Căpitanul Navarro i-a privit uimit.

- Trebuie să facem ceva numaidecât. Nu am nevoie de permisiunea nimănui ca să iau un topor şi să sparg geamurile dacă oamenii sunt morţi sau pe moarte. Nu au aer în avionul ăsta!

Bărbatul mai în vârstă s-a întors la ei.

- Aduc trusa autogen pentru tăiere. Îl deschidem.

Dark Harbor, Virginia

Golful Chesapeake era cufundat în întuneric, iar vântul bătea năprasnic la acea oră târzie.

Pe veranda casei situate pe un promontoriu care dădea spre golf, un bărbat stătea într-un cărucior special, cu spatele sprijinit de spătar. Luminile erau reduse, atât pentru confortul lui, cât şi din pudoare.

Termostatele, dintre care numai în această încăpere erau trei, mențineau o temperatură constantă de 17°C. Din difuzoarele discrete se revărsa delicat *Ritualul primăverii* de Stravinski, pentru a acoperi zgomotul permanent scos de pompa aparatului de dializă.

Un firișor de abur a ieșit din gura bărbatului. Un privitor ar fi putut crede că omul nu mai avea mult de trăit și că el însuși era martor la ultimele zile sau săptămâni din viața unui om care părea să fi reușit din plin în viață, judecând după proprietatea care se întindea pe șapte hectare. Ar mai fi remarcat poate și ironia cu care soarta îi rezervase unui om cu o poziție și cu o prosperitate evidente același sfârșit ca și unuia sărac lipit.

Numai că Eldritch Palmer nu era la capătul vieții. Împlinise șaptezeci și șase de ani și nu avea nici cea mai mică intenție să renunțe la nimic, la absolut nimic.

Respectatul investitor, om de afaceri, teolog și confident al celor puternici se supunea acelorași proceduri timp de trei, patru ore în fiecare seară, de șapte ani încoace. Avea o sănătate delicată, dar nu era totuși ceva iremediabil, motiv pentru care se afla permanent sub supravegherea medicilor, fiind asistat de aparatură medicală demnă de un spital în toată regula, achiziționată pentru uz personal și montată în locuința proprie.

Oamenii înstăriți pot beneficia de îngrijire medicală excelentă și, în același timp, își pot permite să fie și excentrici. Eldritch Palmer își ținea bizareriile departe de ochii lumii, chiar și de cercul său intim. Nu se căsătorise niciodată și nu avea moștenitori. Astfel, unul dintre subiectele care dădeau naștere la

numeroase speculaţii era destinaţia averii lui Palmer după moartea sa. Nu avea nici un om de încredere la societatea lui de investiţii principale, Stoneheart Group. Nu i se cunoştea public eventuala implicare în vreo fundaţie sau în vreo organizaţie caritabilă, spre deosebire de ceilalţi doi oameni cu care îşi disputa locul întâi pe lista anuală a celor mai bogaţi americani, publicată de revista *Forbes*, fondatorul companiei Microsoft, Bill Gates, şi cel care investise în compania Berkshire Hathaway, Warren Buffet. (Dacă revista *Forbes* ar fi luat în considerare şi anumite rezerve de aur din America de Sud şi alte proprietăţi deţinute de corporaţii din umbră din Africa, Palmer ar fi fost, de departe, ocupantul locului întâi al acelei liste.) Palmer nici măcar nu-şi schiţase un testament, o atitudine de neconceput chiar şi pentru un om care ar fi avut a mia parte din bogăţia şi din averea sa.

Însă Eldritch Palmer pur şi simplu nu avea de gând să moară.

Hemodializa este un procedeu prin care sângele este extras din corp printr-un sistem de tuburi, apoi este filtrat cu ajutorul unui dializor - cu alte cuvinte, un rinichi artificial -, după care este reintrodus în organism curăţat de impurităţi. Acele sunt vârâte într-o grefă arterio-venoasă artificială fixată aproape permanent pe braţ. Aparatul folosit pentru această procedură era un Fresenius, o bijuterie în domeniu, care monitoriza permanent semnele vitale ale pacientului şi îl alerta pe domnul Fitzwilliam, aflat întotdeauna la cel mult două încăperi distanţă, de fiecare dată când erau depăşiţi parametrii normali.

Investitorii fideli erau obişnuiţi cu aspectul lui Palmer, veşnic palid. Faptul că un asemenea om fragil, cu o paloare care devenise semnul său distinctiv, poseda aşa putere şi influenţă, atât în lumea finanţelor mondiale, cât şi în politică, era o ironie la adresa puterii sale financiare. Armata sa de investitori fideli număra 30.000 de oameni extrem de influenţi, o elită financiară: preţul de achiziţie era de două milioane de dolari, iar mulţi dintre cei care investiseră în compania lui Palmer zeci de ani la rând puteau scoate acum sume de ordinul sutelor de milioane. Puterea de achiziţie a Stoneheart Group îi oferea lui Palmer o influenţă economică uriaşă, căreia îi dădea ocazional o întrebuinţare mai puţin ortodoxă.

Uşile dinspre vest care dădeau în holul spaţios s-au deschis, iar domnul Fitzwilliam, care avea şi calitatea de responsabil cu securitatea personală a lui Palmer, şi-a făcut apariţia, aducând cu sine un telefon portabil, securizat, aşezat pe o tavă strălucitoare de argint. Domnul Fitzwilliam era un fost puşcaş marin, care avea la activ patruzeci şi două de victime în luptă, toate confirmate, un om cu mintea ageră şi a cărui pregătire medicală, realizată după încheierea vieţii militare, fusese finanţată de Palmer.

– Domnule, vă caută subsecretarul Departamentului de Securitate Internă, a spus el, iar din gură i-a ieşit un abur uşor în încăperea friguroasă.

De regulă, Palmer nu permitea să fie deranjat în timp ce-şi încărca bateriile seară de seară, preferând să profite de ocazie pentru a se dedica total contemplării. Însă aştepta acest apel telefonic. A luat

telefonul de la domnul Fitzwilliam și a așteptat ca acesta să se retragă.

Palmer a răspuns și a fost imediat informat despre avionul „adormit". A aflat că oficialitățile aeroportului JFK nu știau cum să procedeze. Interlocutorul lui vorbea cu încordare, cu o deferență timidă, ca un copil care se laudă cu o faptă bună.

– Este o întâmplare neobișnuită, domnule, și m-am gândit că ați dori să fiți imediat pus la curent.

– Da, i-a răspuns Palmer. Vă apreciez amabilitatea.

– Vă... vă doresc o seară plăcută, domnule.

Palmer a închis și a așezat telefonul în poală. O seară *cu adevărat* plăcută. Gândul i-a zburat la ceea ce avea să urmeze. Aștepta de ceva vreme acest moment. Iar acum, că avionul aterizase, știa că începuse... Și în ce mod spectaculos!

Cuprins de nerăbdare, a pornit televizorul cu ecran mare de pe peretele lateral și a mărit sonorul de la telecomanda de pe brațul căruciorului. Încă nu era nici o știre despre avion. Însă în curând...

A acționat butonul interfonului.

– Da, domnule, s-a auzit glasul domnului Fitzwilliam.

– Să pregătească elicopterul, domnule Fitzwilliam. Trebuie să merg în Manhattan.

Eldritch Palmer a închis, apoi și-a îndreptat privirea afară, spre golful Chesapeake, care fremăta înnegurat, la sud de locul în care râul Potomac, cu sclipiri de oțel, se revărsa în adâncurile tenebroase ale golfului.

Pista de rulare Foxtrot

Echipa de mentenanță introducea butelii de oxigen sub fuzelaj. Tăierea aeronavei era o procedură de urgență și o soluție finală. Toate aeronavele comerciale aveau o porțiune special concepută pentru „tăiere". La modelul Boeing 777, aceasta se afla în partea posterioară a fuzelajului, în zona de jos a cozii, între ușile din spate ale calei, spre dreapta. Literele „LR" din Boeing 777-200LR semnifică „Long Range", autonomie mare, și, fiind un model de piață C, cu o autonomie maximă de peste 9.000 de mile nautice și o capacitate a rezervorului de până la 200.000 de litri, aeronava avea, pe lângă rezervoarele obișnuite de combustibil din interiorul aripilor, trei rezervoare suplimentare în cală, în partea posterioară, astfel că era absolut vital ca avionul să aibă o zonă sigură care să poată fi secționată.

Echipa de mentenanță folosea kitul Arcair, un bec de sudare preferat în operațiuni desfășurate în caz de dezastru nu numai pentru că era ușor de transportat, dar și pentru că folosea oxigen în loc de gaze cu efecte secundare periculoase, precum acetilena. Tăierea fuzelajului gros avea să dureze cam o oră.

Nici unul dintre cei prezenți pe pistă nu prevedea un sfârșit fericit. Nu se înregistrase la Urgență nici un apel din partea pasagerilor aflați în avion. Dinspre Regis 753 nu veneau nici o geană de lumină, nici un zgomot și nici un fel de semnal. Situația era deconcertantă.

Vehiculul de intervenții al unității pentru urgențe din cadrul Autorității Aeroportuare fusese trimis pe platforma de staționare a terminalului și așezat în

spatele unor reflectoare puternice, aţintite asupra avionului. Echipa lor de intervenţii, SWAT, era pregătită pentru cazuri de evacuare, de salvare a ostaticilor şi de atacuri antiteroriste asupra podurilor, tunelurilor, autogărilor, aerogărilor, asupra liniilor PATH* şi asupra porturilor maritime din New York şi din New Jersey. Agenţii purtau echipament uşor şi pistoale-mitralieră Heckler-Koch. Doi ciobăneşti germani adulmecau în jurul trenului principal de aterizare format din două seturi de şase roţi enorme şi dădeau târcoale cu botul ridicat, de parcă ar fi simţit şi ei nenorocirea.

Căpitanul Navarro s-a întrebat pentru o clipă dacă într-adevăr mai era cineva la bord. Nu era un episod din *Zona crepusculară*** în care un avion ateriza gol?

Echipa de mentenanţă pornise aparatul autogen şi se pregătea să taie partea inferioară a fuzelajului, când, deodată, câinii au început să urle. De fapt, unul dintre ei lătra, legat în lesă, şi alerga de colo-colo în cerc.

Căpitanul Navarro l-a văzut pe omul său, omul cu scara, Benny Chufer, arătând spre centrul aeronavei. În faţa ochilor i-a apărut o umbră subţire, neagră. O tăietură verticală cât se poate de întunecată, care cresta pieptul extrem de neted al fuzelajului.

Era uşa de la ieşirea de deasupra aripii, cea pe care căpitanul Navarro nu reuşise s-o urnească.

---

* Reţea de metrou care uneşte oraşul New York de statul New Jersey (n.tr.)

** Serial SF american (n.tr.)

Acum era deschisă.

Navarro nu mai înțelegea nimic, dar a rămas tăcut, încremenit de acea imagine. Poate că fusese de vină încuietoarea, mânerul... poate nu insistase suficient... sau poate, cine știe, cineva deschisese în sfârșit ușa.

Turnul de control al aeroportului JFK

Autoritățile Aeroportuare scoseseră înregistrarea audio a Părintelui Jimmy. Acesta stătea în picioare, ca de obicei, și aștepta s-o poată reexamina împreună cu tipii în costum, când telefoanele lor au început să zbârnâie.

– E deschis, a anunțat un tip. A deschis cineva ușa 3L.

Se ridicaseră cu toții în picioare să vadă. Părintele Jimmy s-a uitat pe fereastra cabinei la avionul luminat. De acolo de sus, ușa nu părea deschisă.

– Din interior? Și cine iese? a întrebat Calvin Buss.

Tipul a clătinat din cap, continuând să vorbească la telefon.

– Nimeni, deocamdată.

Părintele Jimmy a înșfăcat un binoclu mic de pe etajeră și s-a uitat la avionul Regis 753.

Într-adevăr, deasupra aripii era o dungă neagră, o crestătură întunecată, ca o crăpătură în fuzelajul avionului.

Jimmy a simțit cum îl ia cu amețeală când și-a dat seama cum stătea treaba. Ușile acelea se trag

puţin în afară când sunt deblocate, apoi culisează şi se strâng lângă peretele interior. Deci, din punct de vedere tehnic, fusese pur şi simplu decuplată ecluza pneumatică. Uşa nu era încă deschisă.

A pus binoclul la loc pe etajeră şi s-a dat înapoi. Dintr-un motiv cu totul necunoscut, în minte i se înfiripase gândul că ar face bine să fugă cât mai repede.

Pista de rulare Foxtrot

Senzorii de gaze şi de radiaţii strecuraţi prin crăpătura uşii nu indicau nimic suspect. Un agent al unităţii de intervenţii de urgenţă care stătea culcat pe aripă a reuşit să mai deschidă câţiva centimetri uşa, cu ajutorul unei bare cu cârlig în vârf, în vreme ce alţi doi agenţi înarmaţi îi acopereau spatele de jos, de pe pistă. A introdus un microfon parabolic cu care a captat tot soiul de ciripituri, bipuri şi diverse sonerii – telefoanele mobile ale pasagerilor care sunau neîncetat. Sunete stranii şi tânguitoare, prevestitoare de rău.

Apoi a fost introdusă o oglindă prinsă la capătul unei bare, o versiune de mari dimensiuni a instrumentului cu care stomatologul examinează molarii pacienţilor. N-au reuşit să vadă decât cele două scaune rabatabile de pe culoarul dintre două clase, ambele neocupate.

Au apelat la portavoce, dar fără nici un rezultat, nu au primit nici un răspuns din avion. Nu era nici o lumină, nici urmă de mişcare, absolut nimic.

Doi agenţi ai serviciului de urgenţă îmbrăcaţi în echipament uşor, aflaţi mai departe de balizele pistei de rulare, primeau ordine. Li s-a arătat o schiţă reprezentând secţiunea transversală a compartimentului în care aveau să intre şi care înfăţişa zece pasageri aşezaţi unul lângă altul: câte trei pe rândurile laterale şi patru în mijloc. Interiorul avionului era îngust, astfel că au înlocuit pistoalele-mitralieră Heckler-Koch cu nişte pistoale Glock 17, mai uşor de manevrat, fiind totodată pregătiţi pentru lupta corp la corp.

Şi-au pus măştile de gaze cu staţie radio, dotate cu ochelari rabatabili cu vedere în infraroşu, şi şi-au prins la brâu bastoane, cătuşe şi buzunare suplimentare. Pe căşti şi-au montat camere video în infraroşu de dimensiunea unui beţişor de urechi.

S-au urcat pe scara folosită la stingerea incendiilor până pe aripă şi au înaintat spre uşă. S-au lipit de fuzelaj de o parte şi de cealaltă a acestuia, unul dintre ei ţinând uşa lipită de peretele interior cu bocancul, apoi strecurându-se înăuntru pe vine şi luând-o înainte până la un perete despărţitor din apropiere. Camaradul său l-a urmat îndeaproape.

N-a fost nevoie să spună ceva, pentru că prin portavoce s-a auzit:

– Ocupanţi ai zborului Regis 753. Vă vorbeşte Autoritatea Aeroportuară din zona New York–New Jersey. Vom intra în aeronavă. Pentru siguranţa dumneavoastră, vă rugăm să rămâneţi pe loc şi să vă puneţi mâinile pe cap.

Primul agent a aşteptat, cu spatele lipit de peretele despărţitor şi cu urechile ciulite. Masca de gaze pe care o purta înăbuşea sunetele, reducându-le

la un vuiet, dar, oricum, nu percepea nici o mişcare în interior. Şi-a coborât ochelarii cu vedere în infraroşu, iar interiorul avionului s-a colorat brusc într-o nuanţă de verde. A dat din cap spre camaradul său, și-a pregătit pistolul Glock și, după ce a numărat până la trei, a dat năvală în compartimentul spaţios.

ÎMBARCAREA

Worth Street, Cartierul Chinezesc

Ephraim Goodweather nu-şi putea da seama dacă sirena pe care o auzea urlând era pe stradă, adică adevărată, sau dacă făcea parte din banda sonoră a jocului video pe care îl juca împreună cu fiul său, Zack.

- De ce mă omori întruna? s-a revoltat Eph.

Băiatul şaten a ridicat din umeri, jignit parcă de întrebare.

- Tată, asta e şi ideea!

Televizorul se afla lângă fereastra care dădea spre vest, de departe cea mai mare calitate a acestui apartament micuţ, situat la etajul doi al unei clădiri fără lift din partea sudică a Cartierului Chinezesc. Măsuţa de cafea din faţa lor era înţesată de cutii desfăcute cu mâncare chinezească, o sacoşă cu reviste de benzi desenate de la Forbidden Planet, telefonul mobil al lui Eph, telefonul mobil şi picioarele împuţite ale lui Zack. Consola de jocuri era nouă, o altă jucărie cumpărată de dragul lui Zack. Aşa cum bunica lui scotea până la ultima picătură de suc dintr-o jumătate de portocală, la fel şi Eph încerca să stoarcă şi ultima picătură de distracţie în

scurtul timp pe care îl petreceau împreună. Unicul său fiu era tot ce avea mai scump pe lumea asta, aerul, apa și hrana sa, și trebuia să se bucure de momentele petrecute alături de el atunci când avea ocazia, pentru că, uneori, trecea chiar și o săptămână în care abia de vorbeau la telefon de câteva ori. Și în tot acest timp el se simțea de parcă era văduvit de lumina soarelui.

– Ce mama nai..., a spus Eph în timp ce manevra controlerul – această drăcovenie fără fir care îi dădea un sentiment ciudat – fără să nimerească butoanele potrivite.

Soldatul său a căzut la pământ.

– Măcar lasă-mă să mă ridic, i-a cerut Eph fiului său.

– Prea târziu. Iar ești mort.

Mulți dintre tipii pe care îi cunoștea Eph, bărbați aflați în aceeași situație cu el, se rupseseră și de propriii copii, nu numai de soții, în momentul când divorțaseră. Desigur, spuneau în gura mare cât de dor le era de copiii lor și cum fostele soții le compromiteau relația cu aceștia, și altele asemenea, dar, de fapt, niciodată nu păreau să depună vreun efort. Un sfârșit de săptămână petrecut cu copiii devenea unul în care nu se puteau bucura de noua lor viață de burlaci. Pentru Eph însă, tocmai aceste weekenduri alături de Zack *erau* viața sa. Eph nu dorise niciodată să divorțeze. Și nu voia nici acum. Era conștient că viața sa alături de Kelly se sfârșise, căci femeia fusese foarte categorică în această privință, dar refuza să renunțe la Zack. Custodia băiatului era singura chestiune nerezolvată, unicul motiv pentru care, în fața legii, cei doi mai erau încă soț și soție.

Acesta era ultimul sfârşit de săptămână de probă al lui Eph, după cum hotărâse consilierul familial care le fusese repartizat de către tribunal. Săptămâna următoare Zack avea să fie intervievat, iar la scurt timp după aceea avea să fie luată hotărârea finală. Lui Eph nu-i păsa că avea şanse mici de a primi custodia lui Zack; era bătălia vieţii lui. „Fă ce e bine pentru Zack" îi ceruse Kelly, forţându-l să accepte oferta ei ce includea drepturi generoase la vizite. Însă pentru Eph binele însemna tocmai să nu renunţe la Zack. Eph forţase mâna guvernului Statelor Unite, pentru care lucra, cerându-i să-i instaleze echipa aici, în New York, în loc de Atlanta, unde se afla sediul CDC*, pentru ca Zack să nu aibă parte de un şoc şi mai mare decât suferise deja.

Ar fi putut să lupte mai dur, mai murdar, aşa cum îl sfătuise avocatul său de atâtea ori. Acesta cunoştea trucurile specifice lumii divorţurilor. Unul dintre motivele pentru care Eph se hotărâse să nu-i urmeze sfatul fusese nostalgia stăruitoare pe care i-o stârnea căsnicia sa nereuşită. Celălalt era îngăduinţa sa, care făcea din el, în acelaşi timp, un medic extraordinar şi un client implicat într-un caz de divorţ demn de milă. Îi satisfăcuse lui Kelly aproape toate cerinţele şi pretenţiile financiare pe care le înaintase avocatul ei. Tot ce-şi dorea el era să poată petrece cât mai mult timp singur cu fiul său.

Iar el îl bombarda cu grenade chiar în acest moment.

– Şi cum mai pot să trag acum, dacă mi-ai distrus braţele? a întrebat Eph.

---

* Centrul pentru Controlul şi Prevenirea Bolilor (n.tr.)

– Nu ştiu. Încearcă şi tu să loveşti cu picioarele.

– Acum înţeleg eu de ce maică-ta nu îţi dă voie să-ţi iei consolă de jocuri.

– Pentru că mă face hiperactiv şi antisocial... Aha, mai ia o grenadă!

Nivelul vieţii lui Eph s-a redus la zero.

În momentul acela, telefonul său mobil a început să vibreze, deplasându-se spre cutiile cu mâncare la pachet ca un gândac argintiu hămesit. Probabil că era Kelly, să-i amintească de faptul că Zack trebuia să folosească inhalatorul pentru astm. Sau poate că doar voia să-l verifice, să se asigure că nu a fugit cu Zack în Maroc sau cine ştie unde.

Eph l-a luat de pe măsuţă şi a privit ecranul. Era un număr cu 718, un apel local, de la centrul de carantină de pe aeroportul JFK.

Centrul pentru Controlul şi Prevenirea Bolilor avea un punct de carantină în incinta aeroportului JFK, la terminalul pentru zboruri internaţionale. Nu era o unitate prevăzută pentru izolare sau pentru tratament, ci avea doar câteva birouri mici şi o sală de examinare: o haltă, o zonă sigură în care izbucnirea unei posibile maladii să fie identificată şi, eventual, împiedicată să ameninţe sănătatea populaţiei Statelor Unite. În mare măsură, munca lor consta în identificarea şi examinarea pasagerilor care se îmbolnăveau în timpul zborului, iar de cele mai multe ori se dovedea că diagnosticul era meningită meningococică sau sindromul acut respirator sever (SARS).

Biroul era închis seara, iar Eph intra de gardă abia luni dimineaţa. Îşi terminase treburile de săptămâni bune, cu mult înainte de weekendul pe care avea să-l petreacă împreună cu Zack.

A respins apelul și a pus telefonul la loc lângă cutia cu plăcinte cu ceapă. Era problema altora.

– E puștiul care mi-a vândut chestia asta, i-a explicat lui Zack. Sună să mă bată la cap.

Zack mușca dintr-o gogoașă gătită la aburi.

– Nu pot *să cred* că ai luat bilete la meciul Yankees-Red Sox de mâine.

– Da. Și sunt niște locuri excelente. La baza a treia. Le-am luat din banii strânși pentru ca tu să poți merge la facultate, dar nu-ți face griji, la cât de priceput ești, te descurci și doar cu diploma de liceu.

– Tată!

– Oricum, știi cât mă doare să-i bag în buzunar lui Steinbrenner* chiar și un verzișor. E pur și simplu un act de trădare.

– Huo, Red Sox! Haide, Yanks! a exclamat Zack.

– Mai întâi mă omori, și apoi mă iei peste picior?

– M-am gândit că, dacă tot ești fan al lui Red Sox, ești deja obișnuit.

– Până aici ți-a fost! a strigat Eph, prinzându-și fiul în brațe și strecurându-și mâinile spre coastele lui ca să-l gâdile, în timp ce acesta se zvârcolea de râs.

Zack se dovedea extrem de puternic; gata cu băiatul pe care până nu de mult îl plimbase pe umeri prin cameră! Zachary moștenise părul de la mama sa, atât culoarea, un șaten nisipiu, exact ca părul ei natural, așa cum îl avea când o cunoscuse la facultate, cât și textura fină. Și totuși, spre uimirea și bucuria lui Eph, și-a recunoscut propriile mâini, așa cum le avusese el însuși la vârsta de unsprezece ani,

---

* Om de afaceri american, proprietar al echipei de baseball Yankees (n.tr.)

bălăbănindu-se în mod straniu din încheieturile băiatului. Erau aceleași palme late care nu voiau decât să îmbrace mănușile de baseball, care urau lecțiile de pian și care abia așteptau să înșface frâiele lumii oamenilor mari. Era straniu să revadă acele mâini de copil. Este adevărat, până la urmă, copiii noștri ajung să ne ia locul. Zachary era ca un pachet uman perfect, iar în ADN-ul său stătea scris tot ce însemnaseră cândva Eph și Kelly unul pentru celălalt, speranțele, visele, potențialul lor. Poate tocmai de aceea se străduiau amândoi, fiecare în felul său contradictoriu, să dea tot ce avea mai bun. Gândul că Zack ar putea crește sub influența lui Matt, iubitul lui Kelly, cu care ea se mutase – un tip „de treabă“, un băiat „bun“, dar așa de moale, încât avea să fie practic invizibil –, nu-i dădea pace lui Eph. El își dorea ca fiul său să aibă parte de provocări, de inspirație, de măreție! Bătălia pentru custodia lui Zack ca individ pornise, dar nu și cea pentru spiritul, pentru sufletul său.

Telefonul lui Eph a început să vibreze din nou, zbârnâind pe masă asemenea dinților de jucărie pe care i-i aduceau unchii săi de Crăciun. Aparatul trezit la viață a pus capăt hârjonelii lor. Eph i-a dat drumul lui Zack, dar și-a reprimat impulsul de a privi ecranul. Se întâmpla ceva, altfel nu l-ar fi sunat pe el. Izbucnise vreo epidemie. Sau poate descoperiseră vreun călător contaminat.

Eph s-a forțat să *nu* răspundă la telefon. N-avea decât să se ocupe altcineva de problemă. Sfârșitul acesta de săptămână îi era dedicat lui Zack, iar băiatul îl privea acum.

– Nu-ţi face griji, a spus Eph şi a pus la loc pe masă telefonul, căruia i se activase, între timp, căsuţa vocală. Are cine să se ocupe. Weekendul ăsta nu lucrez.

Zack a dat din cap, recăpătându-şi buna dispoziţie, şi şi-a luat controlerul.

– Mai facem un joc?

– Ştiu şi eu? Mai e mult până ajungem la partea în care Mario începe să arunce cu butoaie în maimuţe?

– Tată...

– Mi-e mai uşor să fiu un italian care sare de colo-colo şi adună ciuperci pentru a face cât mai multe puncte.*

– Îhî. Şi câţi kilometri a trebuit să mergi prin munţii de zăpadă ca să ajungi la şcoală zi de zi?

– Gata, nu mai scapi!

Eph s-a năpustit din nou asupra lui, dar băiatul era deja pregătit şi şi-a strâns tare coatele pe lângă corp, ca să preîntâmpine o nouă repriză de gâdilături. Aşa că Eph a schimbat tactica şi s-a năpustit asupra tendoanelor lui Ahile, zonă extrem de sensibilă, luptându-se cu călcâiele lui Zack în timp ce încerca să nu fie lovit în faţă. Băiatul implora iertare, când Eph şi-a dat seama că telefonul mobil îi vibra din nou.

De data asta, Eph a sărit în picioare nervos, conştient acum că meseria sa, munca sa aveau să-l

---

* Referire la seria de jocuri de platformă Nintendo, foarte populară în întreaga lume, în care rolul principal îi revine lui Mario, un instalator italian din Regatul Ciupercilor, care are de trecut diverse probe (n.red.)

smulgă de lângă fiul lui în acea noapte. S-a uitat să vadă cine suna. De data aceasta, era un număr cu prefix de Atlanta. Vești proaste. Eph a închis ochii și și-a lipit telefonul bâzâitor de frunte, încercând să-și limpezească gândurile.

– Scuză-mă, Z, i-a spus lui Zack. Vreau doar să văd ce se întâmplă.

S-a dus în bucătăria de alături și a răspuns la telefon.

– Ephraim, sunt Everett Barnes.

Doctorul Everett Barnes, directorul CDC.

Eph era cu spatele la Zack. Știa că acesta îl urmărea și nu îndrăznea să-l privească în ochi.

– Da, Everett, ce este?

– Tocmai am primit un telefon de la Washington. Echipa ta este pe drum spre aeroport?

– Ăăă, domnule, de fapt...

– Ai văzut la televizor?

– La televizor?

S-a dus înapoi spre canapea, cu mâna ridicată spre Zack, cerându-i să aibă răbdare. Eph a găsit telecomanda și a apăsat câteva butoane, fără nici un rezultat. Zack i-a luat telecomanda din mână și a comutat pe cablu, cu un aer morocănos.

Pe canalul de știri a apărut imaginea unui avion staționat pe pistă. În jurul lui era o barieră formată din mașini ale mai multor departamente, care creaseră un perimetru amplu în care domnea, probabil, frica. Era Aeroportul Internațional John F. Kennedy.

– Cred că am găsit, Everett.

– Jim Kent tocmai a luat legătura cu mine, iar acum pregătește echipamentul de care are nevoie

echipa ta, Canarul. E rândul tău acum, Ephraim. Nimeni nu mai face nici o mişcare până nu ajungi tu acolo.

– Cine anume, domnule?

– Autorităţile Portuare din New York şi Agenţia de Securitate a Transportului. Consiliul Naţional de Securitate a Transportului şi Departamentul de Securitate Internă sunt pe drum.

Canarul era, de fapt, o echipă de intervenţie rapidă formată din epidemiologi de teren, constituită pentru a detecta şi a identifica diverse ameninţări biologice în fază incipientă. Domeniul său de activitate includea atât ameninţările naturale, precum bolile virale şi rickettsiozele*, cât şi pe cele provocate de om – deşi cele mai multe fonduri veneau datorită aplicaţiilor în materie de bioterorism desfăşurate de Canar. New Yorkul era centrul nervos, dispunând de echipe mai mici, arondate pe lângă spitale universitare, care se întindeau până în Miami, Los Angeles, Denver şi Chicago.

Numele „Canarul" venea de la vechiul şiretlic al minerilor care luau cu ei în mină un canar în colivie, pe post de sistem timpuriu, rudimentar, dar eficient de alarmă biologică. Metabolismul ultrasensibil al păsării cu penajul galben detecta prezenţa metanului şi a monoxidului de carbon înainte ca acestea să ajungă la concentraţia la care erau toxice sau explozive, moment în care pasărea, în mod normal gălăgioasă, amuţea şi se legăna pe băţul său.

În prezent, fiecare fiinţă umană avea capacitatea de a deveni un canar-alarmă. Sarcina echipei lui Eph

---

* Boli infecţioase, precum tifosul, provocate de bacteria Ricketssia (n.tr.)

era să izoleze respectivele persoane atunci când „se opreau din cântat", să-i trateze pe cei infectaţi şi să împiedice răspândirea.

– Dar ce s-a întâmplat, Everett? a întrebat Eph. A murit cineva în avion?

– Sunt cu toţii morţi, Ephraim. Până la ultimul, a răspuns directorul.

Kelton Street, Woodside, Queens

Kelly Goodweather stătea la măsuţă în faţa lui Matt Sayles, partenerul de viaţă cu care se mutase („prieten" suna prea tineresc, iar „suflet-pereche", prea demodat). Mâncau pizza făcută în casă, cu sos pesto, roşii deshidratate şi brânză de capră şi cu câteva firişoare de prosciutto adăugate pentru aspect, şi beau o sticlă de merlot ieftin, de un an. Televizorul din bucătărie era dat pe canalul NY1, pentru că Matt voia să vadă buletinul de ştiri. Pentru Kelly însă, canalele care difuzau nonstop numai ştiri erau un duşman declarat.

– Îmi pare rău, i-a spus ea din nou.

Matt a zâmbit şi a trasat alene un cerc în aer cu paharul de vin.

– Nu e vina mea, desigur. Dar ştiu că plănuiserăm să avem weekendul ăsta numai pentru noi...

Matt s-a şters la gură cu şerveţelul prins de gulerul cămăşii.

– De regulă, găseşte el o ocazie să se bage între noi. Şi nu mă refer la Zack.

Kelly şi-a aruncat privirea spre cel de-al treilea scaun, gol acum. Fără doar şi poate, Matt aşteptase

cu nerăbdare sfârşitul de săptămână în care Zack era plecat. Până la finalul bătăliei pentru custodia lui Zack, o bătălie de durată, mediată de tribunal, băiatul petrecea câteva weekenduri cu Eph în apartamentul lui din Lower Manhattan. Pentru Kelly, acest lucru însemna o cină în doi acasă, cu obişnuitele „pretenţii" sexuale din partea lui Matt – ceea ce pe Kelly n-o deranja deloc.

Dar acum nu avea să se mai întâmple aşa. Oricât de rău îi părea pentru Matt, pentru ea chiar se bucura.

– Am să mă revanşez faţă de tine, i-a spus ea şi i-a făcut cu ochiul.

– S-a făcut, i-a răspuns Matt înfrânt, apoi i-a zâmbit.

De aceea era Matt o binecuvântare la casa omului. După toanele lui Eph, izbucnirile, personalitatea sa vulcanică, energia inepuizabilă, avea nevoie s-o ia mai încet, cu cineva ca Matt. Se căsătorise cu Eph la o vârstă prea fragedă şi lăsase prea mult de la ea – propriile nevoi, ambiţiile, dorinţele ei – ca să-l ajute să avanseze în cariera sa medicală. Dacă ar fi fost să dea un sfat de viaţă elevelor ei de clasa a patra de la Şcoala Publică Numărul 69 din Jackson Heights, acesta ar fi: „Nu vă căsătoriţi niciodată cu un geniu, mai ales dacă este şi arătos". Lângă Matt, Kelly se simţea în largul ei şi chiar îi plăcea să deţină controlul în această relaţie. Era rândul ei să fie alintată.

De la televizorul mic şi alb din bucătărie se auzeau diverse ştiri legate de eclipsa de a doua zi. Reporterul proba mai multe tipuri de ochelari şi îi ierarhiza în funcţie de gradul de siguranţă pentru

vedere, și transmitea de la un stand care vindea tricouri în Central Park. Vedeta standului era cel inscripționat *„Kiss me on the ecLIPSe!“** Prezentatorii anunțau transmisiunile directe programate pentru după-amiaza zilei următoare.

– O să fie extraordinar, a spus Matt, iar remarca sa i-a dat lui Kelly de înțeles că bărbatul nu avea să-și lase dezamăgirea să le strice seara.

– Este un eveniment astronomic de proporții, iar ei îl tratează de parcă ar fi o simplă furtună de zăpadă, a replicat Kelly.

Deodată, pe ecran a apărut anunțul: „Știri de ultimă oră“. De obicei, acesta era momentul în care Kelly schimba canalul, dar bizareria întâmplării prezentate a atras-o. În imagine apăruse în plan îndepărtat un avion staționat pe pista aeroportului John F. Kennedy, înconjurat de reflectoare. Avionul era atât de puternic luminat și era înconjurat de atâtea vehicule și de oameni minusculi, încât ai fi zis că aterizase un OZN în Queens.

– Sunt teroriști, a murmurat Matt.

Aeroportul John F. Kennedy era la numai șaisprezece kilometri distanță. Reporterul spunea că avionul în discuție rămăsese complet în întuneric după o aterizare lipsită de incidente și că până în prezent nu se mai putuse lua legătura nici cu echipajul și nici cu pasagerii aflați încă la bord. Toate zborurile spre aeroport fuseseră anulate preventiv, iar

---

* În engleză, în original, joc de cuvinte având la bază cuvântul *eclipse* („eclipsă“), care include în el cuvântul *lips* („buze“); în traducere exactă: „Sărută-mă pe eclipsă“. (n.red.)

traficul aerian fusese redirecționat spre aeroporturile Newark și LaGuardia.

Și-a dat seama că acest avion era motivul pentru care Eph îl aducea pe Zack înapoi acasă. Tot ce voia acum era să-l vadă pe Zack la adăpost, sub acoperișul ei. Kelly era genul de femeie care se îngrijorează din orice, iar pentru ea „acasă" echivala cu „a fi în siguranță". Era singurul loc din lume în care ea deținea controlul.

Kelly s-a ridicat și s-a dus la fereastra de deasupra chiuvetei, a redus intensitatea luminii și s-a uitat la peticul de cer de dincolo de acoperișul casei vecinilor din spate. A văzut luminile avioanelor care survolau aeroportul LaGuardia, ca niște obiecte lucitoare înghițite de un vârtej. Nu fusese niciodată în centrul țării, unde poți vedea tornada apropiindu-se de la câțiva kilometri distanță, însă exact așa se simțea acum, ca și cum ceva se apropia vertiginos, iar ea nu putea face nimic.

Eph a oprit în curbă automobilul Ford Explorer cu însemnele CDC-ului. Kelly avea o căsuță pe un teren drăguț, împrejmuit cu tufișuri joase și îngrijite, într-un complex de case cu etaj așezate în pantă. Ea i-a ieșit în întâmpinare pe aleea de ciment, vrând parcă să evite ca el să intre în casa ei și tratându-l – cum făcea, de altfel, în ultima vreme – ca pe o răceală sâcâitoare de care scăpase în sfârșit.

Era blondă, suplă și în continuare foarte drăguță, deși acum era cu totul altă persoană pentru el. Se schimbaseră atâtea! Probabil că în vreo cutie de pantofi, uitată în fundul vreunui dulap, erau fotografiile de la nuntă ale unei tinere femei lipsite de griji,

cu voalul dat pe spate, zâmbindu-i fermecător mirelui ei îmbrăcat în smoching - imaginea unor tineri îndrăgostiți și fericiți.

- Aveam tot weekendul liber, a spus el ieșind din mașină înaintea lui Zack și împingând portița de metal, ca să apuce să spună el primul cuvânt: E o urgență.

Matt Sayles a ieșit în pragul luminat, în spatele ei, și s-a oprit în pridvor. Avea prins de cămașă un șervețel care îi acoperea logoul firmei Sears, la care Matt lucra ca manager al magazinului aflat în mallul din Rego Park.

Eph nu l-a băgat în seamă, ci s-a concentrat asupra lui Kelly și a lui Zack, care tocmai intra în curte. Kelly i-a zâmbit, iar Eph nu s-a putut abține să nu se întrebe dacă nu cumva ea prefera situația de față - mai exact, ca el să-l dezamăgească pe Zack - decât să petreacă liniștită un sfârșit de săptămână împreună cu Matt. Kelly l-a cuprins ocrotitoare cu brațul.

- Te simți bine, Z?

Zack a încuviințat din cap.

- Pun pariu că ești dezamăgit.

Băiatul a încuviințat din nou.

Când i-a văzut cutia și firele din mână, a întrebat:

- Ce e asta?

- E noua consolă de jocuri a lui Zack, a răspuns Eph. O ia cu împrumut weekendul ăsta. Eph s-a uitat înspre fiul său, care, sprijinit cu capul de pieptul mamei lui, privea în gol. Amice, dacă reușesc să scap, poate mâine, sper că mâine... dacă e cea mai mică posibilitate, vin și te iau și mai salvăm ce se

poate din sfârşitul ăsta de săptămână. Da? Am să mă revanşez faţă de tine, ştii asta, nu?

Zack a dat din nou din cap, privind în continuare în gol.

– Haide în casă, Zack! Hai să vedem dacă putem să pornim chestia asta, a strigat Matt din capătul scărilor.

Ce om bun la toate şi demn de încredere era Matt ăsta! Îl dresase bine Kelly. Eph şi-a urmărit fiul intrând în casă însoţit de Matt. Zack şi-a mai întors o dată privirea spre Eph.

Rămaşi singuri, el şi Kelly stăteau faţă în faţă pe peticul de iarbă. În spatele ei, deasupra acoperişului casei, se vedeau luminile avioanelor care survolau aeroportul, în aşteptare. O întreagă reţea de transport – ca să nu mai punem la socoteală numeroasele instituţii guvernamentale şi autorităţi de control ale statului – îl aştepta pe acest om aflat acum în faţa unei femei care declara că nu-l mai iubea.

– E avionul ăla, nu?

Eph a încuviinţat din cap.

– Sunt cu toţii morţi, toată lumea de la bord.

– Sunt toţi morţi? a repetat Kelly îngrijorată. Cum e posibil?

– Asta trebuie să aflu.

Eph a simţit dintr-odată că gravitatea situaţiei îl forţa să se grăbească. O dăduse în bară cu Zack, dar faptul era consumat, aşa că acum trebuia să plece numaidecât. Şi-a băgat mâna în buzunar şi i-a întins un plic cu un logo cu dunguliţe*.

---

* Logoul echipei de baseball Yankees (n.red.)

– Sunt pentru mâine după-amiază, a spus el. În cazul în care nu mă întorc până atunci.

Kelly a aruncat o privire spre bilete, a făcut ochii mari când a văzut prețul, după care le-a băgat la loc în plic. L-a privit cu un soi de compasiune vagă.

– Nu uita de întâlnirea cu doctorul Kempner.

Era terapeutul familiei, cel care avea să decidă asupra custodiei lui Zack.

– Bine, am să vin.

– Și... ai grijă, i-a spus ea.

Eph a dat din cap și a plecat.

Aeroportul Internațional John F. Kennedy

O mulțime de gură-cască se adunaseră în afara aeroportului, oameni atrași de marele *eveniment* inexplicabil, bizar și cu potențial tragic. În drum spre aeroport, Eph ascultase la radio, unde se specula că avionul „adormit" fusese atacat de teroriști și se făcea o legătură cu conflictele de peste hotare.

Odată ajuns la terminal, pe lângă Eph au trecut două cărucioare ale aeroportului; într-unul se afla o mamă înlăcrimată care ținea de mânuțe doi copii speriați, iar în altul – un domn de culoare mai în vârstă, cu un buchet de trandafiri roșii pe genunchi. Și-a dat seama că în acel avion se aflase un Zack al cuiva și o Kelly a altcuiva, așa că s-a concentrat asupra acestui gând.

Echipa lui Eph îl aștepta în fața unei uși încuiate, în dreptul porții 6. Jim Kent vorbea la telefon, ca de

obicei, în microfonul care îi atârna pe lângă ureche. Jim se ocupa de aspectele birocratice și politice. A acoperit microfonul cu mâna și în loc de salut i-a spus:

– Nu s-au mai înregistrat alte avioane afectate nicăieri în țară.

Eph s-a suit în spatele căruciorului, lângă Nora Martinez. Aceasta, biochimistă de profesie, era secundul său din New York. Nora avea deja mănuși de nailon în mâini, pale, lucioase și îndurerate ca niște crini. S-a dat puțin într-o parte, ca să-i facă loc. Eph nu era deloc încântat de stânjeneala evidentă dintre ei.

S-au pus în mișcare în timp ce Eph adulmeca în aer mirosul mlaștinii sărate.

– Cât timp a stat avionul la sol înainte să rămână în întuneric?

– Șase minute, i-a răspuns Nora.

– Nu s-a putut lua legătura prin radio? Și pilotul e mort?

Jim s-a întors spre el și i-a răspuns:

– Așa se presupune, dar încă nu avem confirmarea. Polițiștii Autorității Aeroportuare au intrat în compartimentul pentru pasageri, l-au găsit înțesat de cadavre și au ieșit imediat.

– Sper că aveau măști și mănuși.

– Da.

Căruciorul a luat o curbă și astfel au putut vedea avionul așteptând în depărtare. Era o aeronavă imensă, luminată ca ziua de o mulțime de fascicule aruncate din diferite unghiuri. Ceața produsă de golful aflat în apropiere învăluia fuzelajul într-o aură sclipitoare.

– Dumnezeule! a exclamat Eph.

– I se spune „trei de şapte“, l-a pus Jim în temă. Boeingul 777 este cel mai mare avion bimotor din lume. Designul este recent, iar aeronava e nouă. De aia îi înfurie la culme faptul că echipamentul a clacat. Ei susţin că e, mai degrabă, vorba despre un sabotaj.

Până şi roţile trenului de aterizare erau enorme. Eph şi-a înălţat privirea spre pata neagră – uşa deschisă de deasupra aripii stângi late.

– Au verificat deja să nu fie gaz, a spus Jim. De fapt, au verificat tot ce putea fi de provenienţă cunoscută. Nu ştiu ce altceva să facă, decât s-o ia de la capăt.

– Şi aici intervenim noi, a spus Eph.

Avionul „adormit“, plin în mod misterios cu oameni morţi provoca o reacţie morbidă, asemănătoare celei declanşate de descoperirea unei umflături apărute ca din senin pe spate. Echipa lui Eph era însărcinată să efectueze biopsia şi să anunţe Agenţia Federală a Aviaţiei dacă diagnosticul era sau nu cancer.

Oficialii Agenţiei de Securitate a Transportului (TSA), îmbrăcaţi în sacouri albastre, s-au năpustit asupra lui Eph de îndată ce s-a oprit căruciorul, dornici să-l pună la curent, exact cum procedase Jim, adresându-i întrebări şi vorbind cu toţii în acelaşi timp, aşa cum fac reporterii.

– Durează de prea multă vreme toată treaba asta, a spus Eph. Data viitoare când se mai întâmplă ceva de genul ăsta, sunaţi-i întâi pe cei de la HAZMAT* şi abia după aceea pe noi. Ei primii, noi pe urmă. S-a înţeles?

---

* Echipe specializate în manipularea materiilor contaminante (n.tr.)

– Da, domnule doctor Goodweather.

– Agenţii HAZMAT sunt gata?

– Aşteaptă.

Eph a încetinit pasul în faţa maşinii CDC-ului.

– Aş spune că nu pare un episod spontan de contaminare. Şase minute la sol? Este prea scurt timpul.

– Trebuie să fie un act deliberat, a intervenit unul dintre oficialii TSA.

– Tot ce se poate, a răspuns Eph. Indiferent ce ne aşteaptă înăuntru, un lucru e sigur: zona cu risc de contaminare a fost izolată. I-a deschis Norei uşa din spate a furgonetei. Ne echipăm şi ne apucăm de treabă.

O voce l-a oprit pe loc:

– Unul de-ai noştri este în avion.

– Unul de-ai cui? a întrebat Eph întorcându-se.

– Este un ofiţer federal de securitate aeriană. Aşa prevede regulamentul pentru zborurile internaţionale efectuate de aeronave americane.

– Era înarmat? a întrebat Eph.

– Asta e ideea.

– N-a sunat şi n-a lansat nici un semnal de alarmă?

– Nu, absolut nimic.

– Probabil că a fost dezarmat imediat, a zis Eph, scrutându-i pe aceşti oameni pe chipul cărora se citea îngrijorarea. Vreau lista cu distribuţia pasagerilor, ca să văd unde era locul lui. Începem de acolo.

Eph şi Nora au intrat în furgoneta CDC-ului şi au închis uşile duble din spate, lăsând dincolo de ele neliniştea care pusese stăpânire pe toţi cei de pe pistă.

Şi-a luat fiecare echipamentul de protecţie sporită şi au început să se echipeze. Eph a rămas în tricou şi în boxeri, iar Nora – într-o bustieră neagră şi în chiloţi mov, evitând fiecare coatele şi genunchii celuilalt şi înghesuindu-se în furgoneta Chevrolet îngustă. Nora avea păr bogat, brunet şi sfidător de lung pentru un epidemiolog de teren, pe care şi l-a prins rapid cu un elastic. Pielea trupului ei arcuit, plin de graţie, avea culoarea pâinii prăjite.

După ce Eph şi Kelly se separaseră definitiv şi începuseră acţiunea de divorţ, Eph şi Nora avuseseră o aventură. Fusese o singură noapte, urmată de o dimineaţă uşor penibilă şi stânjenitoare; senzaţia s-a prelungit luni de zile... până la a doua aventură, care a avut loc cu câteva săptămâni în urmă şi care, deşi mai pătimaşă decât prima şi dominată de dorinţa amândurora de a evita dificultăţile cu care se confruntaseră prima oară, condusese la o nouă perioadă de stânjeneală.

Într-un fel, cei doi lucrau prea aproape unul de celălalt. Dacă ar fi avut un loc de muncă relativ normal, poate că rezultatul ar fi fost altul. Dar, în cazul lor, era „dragoste în tranşee" şi, cum dădeau tot ce era mai bun pentru Proiectul Canarul, nu mai rămâneau prea multe de oferit unul altuia – sau pentru restul lumii. Aveau o relaţie atât de vorace, încât nimeni nu avea timp să întrebe „Ce-ai făcut astăzi la serviciu?" în momentele mai liniştite – în principal, pentru că nici măcar nu aveau astfel de momente.

Cam la fel stăteau lucrurile şi în acest moment. Se dezbrăcau unul în faţa celuilalt fără urmă de implicaţie sexuală. De fapt, îmbrăcarea unui astfel

de echipament reprezintă însăşi antiteza senzualităţii, opusul atracţiei.

Primul costum era o salopetă Nomex pe spatele căreia erau inscripţionate iniţialele CDC. Se închidea cu fermoar de la genunchi şi până la bărbie, iar gulerul şi manşetele se prindeau cu „arici“ Velcro. În picioare aveau bocanci negri soldăţeşti înalţi până sub genunchi.

Cel de-al doilea costum era alb, de unică folosinţă, făcut din Tyvek*. Peste bocanci aveau cipici, iar în mâini, mănuşi antichimice Silver Shield, peste altele din nailon, prinse bine în jurul încheieturilor. Apoi şi-au pus aparatele de respiraţie izolante autonome, o butelie din titaniu uşor cu comandă prin presiune, mască integrală şi un sistem de siguranţă personală (PASS), un dispozitiv folosit de pompieri.

Înainte de a-şi pune masca pe faţă, cei doi au ezitat. Nora a schiţat un zâmbet, apoi i-a cuprins lui Eph obrazul cu mâna şi l-a sărutat.

– Eşti bine?

– Îhî.

– Nu s-ar zice. Cum a reacţionat Zack?

– Era morocănos şi ofticat. Şi avea tot dreptul.

– Nu e vina ta.

– Ce contează? Pe scurt, s-a dus naibii weekendul pe care trebuia să-l petrec alături de fiul meu. Şi-a pregătit masca. Ştii, a existat un moment în viaţa mea când a trebuit să aleg între familie şi slujbă.

---

* Ţesătură din poliester folosită la confecţionarea de salopete, costume de protecţie etc. (n.tr.)

Credeam că am ales familia, dar se pare că nu funcționează sută la sută.

Există evenimente din acestea care vin când vor ele, nepoftite, de regulă în cel mai nepotrivit moment, ca, de exemplu, într-unul de criză, când privești pe cineva și îți dai seama că ți-ar fi tare rău fără acea persoană. Eph și-a dat seama cât de nedrept fusese cu Nora când se agățase de Kelly; de fapt, nu de Kelly, ci de trecut, de căsnicia lui destrămată, de lucrurile făcute de dragul lui Zack. Norei îi plăcea de Zack, iar băiatul, la rândul lui, o plăcea pe Nora, fără doar și poate.

Dar acum nu era momentul potrivit să se gândească la așa ceva. Eph și-a pus pe față masca și a verificat butelia. Ultimul „strat" al echipamentului consta dintr-un costum „de astronaut" galben – asemenea unui canar –, izolat perfect, dotat cu o glugă ce acoperea și fața, cu un vizor cu un câmp de 210 grade și cu mănuși atașate. Acesta era, de fapt, costumul pentru protecție sporită, „costumul de contact", format din douăsprezece straturi de țesătură, și, odată închis, îi oferea celui care îl purta o izolare perfectă de mediul exterior.

Nora și Eph și-au verificat unul altuia costumele, pentru a se asigura că erau izolate. Cei care vin în contact cu pericolele biologice funcționează pe principiul încrederii reciproce, cam la fel ca scafandrii. Costumele lor au eliminat puțin din aerul ventilat. Izolarea de factorii patogeni din exterior presupunea ca transpirația și căldura produsă de corp să rămână în interior, astfel că temperatura la care se ajungea în costume putea fi și cu 30 de grade mai mare decât temperatura exterioară.

– Pare bine închis, a spus Eph prin microfoanele activate vocal din interiorul măştii.

Nora a încuviinţat din cap, căutându-i privirea prin vizorul măştii. S-a uitat lung la el, de parcă ar fi vrut să-i spună ceva anume, dar s-a mulţumit să întrebe:

– Eşti gata?

– Hai să-i dăm drumul, a replicat Eph.

Afară, pe pistă, Jim a pornit pupitrul de comandă şi a făcut în aşa fel încât înregistrările camerelor montate pe măştile celor doi să apară pe monitoare diferite. De bretelele detaşabile le-a agăţat lanterne mici deja pornite, prinse cu şnur – o măsură de precauţie necesară, căci grosimea mănuşilor cu mai multe straturi le limita mişcarea mâinilor.

Tipii de la TSA au venit să mai stea puţin de vorbă cu ei, dar Eph s-a prefăcut că nu aude, clătinând din cap şi atingându-şi casca.

Când s-au apropiat de avion, Jim le-a arătat amândurora o foaie plastifiată care prezenta o imagine de ansamblu a interiorului avionului, cu repartizarea locurilor şi cu numere ce trimiteau la o listă cu numele pasagerilor şi ale membrilor echipajului înşiruită pe spate. A indicat un punct roşu marcat în dreptul locului 18A.

– Aici stătea ofiţerul federal de securitate aeriană, a spus Jim la microfon. Numele de familie e Charpentier. Rândul de lângă ieşire, locul de la fereastră.

– Am înţeles, a spus Eph.

Mai apărea încă un punct roşu.

– TSA-ul ne-a mai spus și de un alt pasager ceva mai special. Un diplomat german, Rolph Hubermann, la clasa business, rândul al doilea, locul F. Venise pentru discuțiile din cadrul consiliului ONU despre situația din Coreea. E posibil să fi avut un bagaj cu statut special, care nu este verificat la vamă. Poate nu e nimic deosebit, dar câțiva trimiși germani de la ONU sunt în drum spre noi.

– Bine.

Jim i-a lăsat la marginea perimetrului luminat mai ceva ca ziua și s-a întors la monitoarele sale. Din cauza luminii puternice, aproape că nici nu li se vedea umbra. Eph a luat-o înainte pe scara de incendiu, până pe aripa care se lățea, apoi până la ușa deschisă, și a intrat primul. Tăcerea era apăsătoare. Nora l-a urmat îndeaproape în compartimentului central.

Pe rândurile de scaune erau așezate cadavre, cu fața la ei. Fasciculele de lumină proiectate de lanterna lui Eph și de a Norei se reflectau palid în ochii lor căscați.

Nu le curgea sânge din nas, nu aveau ochii bulbucați, iar pielea lor nu prezenta pete sau umflături. Din gură nu le ieșea sânge și nici spumă. Stăteau cu toții la locul lor, fără a prezenta semne că s-ar fi panicat sau că s-ar fi luptat, cu mâinile atârnate pe culoarul dintre rânduri sau în poală și fără urme vizibile de traumatism.

Alarmele telefoanelor – aflate în poală, în buzunare sau vârâte în bagajul de mână –, care anunțau primirea unui mesaj sau a unui apel telefonic se suprapuneau. Acestea erau singurele zgomote.

L-au reperat pe ofiţerul federal de securitate aeriană pe scaunul de lângă fereastră, în dreptul uşii deschise. Era un bărbat în jur de patruzeci de ani, cu părul rar, îmbrăcat într-un tricou încheiat de sus până jos cu nasturi, cu dungi albastre şi portocalii, culorile echipei Mets, cu Mr. Met, mascota acesteia, cu cap de minge de baseball pe piept, şi cu blugi. Avea bărbia în piept, de parcă ar fi tras un pui de somn cu ochii deschişi.

Eph a pus un genunchi în pământ; spaţiul amplu dintre rândurile de lângă ieşire îi oferea loc de manevră. A atins fruntea ofiţerului federal de securitate aeriană şi i-a împins pe spate capul, care s-a mişcat fără dificultate. De lângă el, Nora i-a agitat lui Charpentier lanterna în ochi, dar pupilele acestuia nu au dat nici un semn de viaţă. Eph i-a tras de bărbie ca să-i deschidă gura şi i-a luminat interiorul acesteia, limba şi partea superioară a gâtului, rozalie şi fără semne de otrăvire.

Eph avea nevoie de mai multă lumină. S-a întins şi a ridicat transperantul, şi brusc lumina artificială de afară a invadat interiorul.

Cadavrul nu prezenta urme de vomă, cum se întâmplă în cazul inhalării de gaze. Pielea victimelor otrăvite cu monoxid de carbon se umple de băşici vizibile şi se decolorează. Acesta avea o postură relaxată şi nu părea să se fi zbătut cuprins de agonie. Lângă el stătea o femeie între două vârste, îmbrăcată în haine sport, cu ochelari de citit atârnaţi pe nas înaintea ochilor ficşi. Poziţia lor era ca a unor pasageri normali, cu scaunul în poziţie dreaptă, aşteptând semnalul care îi anunţa că îşi puteau desface centurile de siguranţă.

Pasagerii din primul rând de scaune aveau bagajele de mână în buzunarele din plasă prinse de peretele din față al compartimentului. Eph a scos o geantă din pânză cu sigla Virgin Atlantic* din buzunarul aflat în fața lui Charpentier și a deschis fermoarul din partea superioară. De acolo a scos un tricou cu mânecă lungă cu „Notre Dame“ imprimat pe piept, câteva reviste cu integrame răsfoite intens, o carte audio – un thriller – și o husă grea, ovală, din nailon. A deschis fermoarul suficient cât să vadă înăuntru pistolul negru cu mânerul învelit în cauciuc.

– Vedeți? a întrebat Eph.

– Vedem, a spus Jim prin stația radio.

Jim, cei de la TSA și ceilalți oameni suficient de importanți încât să se poată apropia de monitor priveau totul cu ajutorul camerei pe care Eph o avea montată pe umăr.

– Indiferent ce s-a întâmplat, i-a luat pe toți prin surprindere, inclusiv pe ofițer.

Eph a închis geanta la loc și a lăsat-o jos, apoi s-a ridicat și a pornit pe culoar. S-a întins peste pasagerii morți și a ridicat transperantele, din două în două; lumina necruțătoare care a pătruns arunca umbre bizare, zugrăvindu-le pe chipuri o ușurare dureroasă și făcându-i să pară niște călători care se aventuraseră prea aproape de soare.

Telefoanele continuau să sune ascuțit, zeci de alarme suprapuse. Eph s-a forțat să nu se gândească la rudele îngrijorate de la celălalt capăt al firului.

Nora s-a apropiat de un cadavru și a spus:

---

* Virgin Atlantic Airways, companie aeriană britanică (n.red.)

– Nu e nici o urmă de traumatism.

– Aşa e, a confirmat Eph. Îţi dă fiori. S-a întors gânditor cu faţa spre mulţimea de cadavre. Jim, a zis el, anunţă-i pe cei de la Organizaţia Mondială a Sănătăţii din Europa. Să ia legătura şi cu Ministerul German al Sănătăţii şi cu spitalele. În cazul în care chestia asta e transmisibilă, ar trebui să mai apară astfel de cazuri.

– Mă ocup imediat, s-a auzit Jim.

În bucătăria din faţă, situată între clasa întâi şi cea business, patru însoţitori de zbor, trei femei şi un bărbat, stăteau pe scaunele lor rabatabile, cu centura legată şi cu trupurile aplecate în faţă, atârnate în centurile de umăr. Trecând pe lângă ei, Eph a avut senzaţia că plutea printre rămăşiţele unei nave naufragiate.

– Sunt în spatele avionului, Eph, s-a auzit vocea Norei. Nimic neobişnuit. Vin spre tine.

– Bine, a spus Eph pe când se întorcea în compartimentul luminat de reflectoarele de afară, dând într-o parte perdeaua care îl separa de locurile de pe culoarele mai late de la clasa business. Acolo, Eph l-a reperat pe Hubermann, diplomatul german, pe locul dinspre culoar, spre partea din faţă. Mâinile sale dolofane erau încă împreunate în poală, avea capul uşor înclinat, iar o şuviţă de păr alb îi atârna în ochii deschişi.

Gentuţa despre care pomenise Jim se afla în servieta de sub scaunul său. Era albastră, din vinilin, închisă cu fermoar.

Nora s-a apropiat de el.

– Eph, nu ai voie să deschizi...

Eph a deschis-o şi a dat deoparte un baton de Toblerone început şi un flacon de plastic deschis la culoare, cu nişte pastile de culoare albastră.

– Ce e asta? a întrebat Nora.

– Aş spune că Viagra, i-a răspuns Eph şi a pus la locul său conţinutul gentuţei, pe care a băgat-o înapoi în servietă.

S-a oprit lângă o femeie care călătorea împreună cu fetiţa sa. Mâna ei era încă în cea a mamei sale şi amândouă păreau relaxate.

– Nimeni nu s-a panicat, a conchis Eph.

– N-are nici un sens, a murmurat Nora.

Menirea virusurilor este să se transmită, iar acest lucru ia timp. Dacă vreun pasager s-ar fi îmbolnăvit sau şi-ar fi pierdut cunoştinţa, s-ar fi creat zarvă, indiferent dacă semnul care le indica să-şi lege centurile era luminat sau nu. Dacă era într-adevăr vorba despre vreun virus, acesta nu avea nimic în comun cu ceea ce văzuse Eph de-a lungul carierei sale de epidemiolog la CDC. În schimb, totul indica prezenţa unei otrăvi letale introduse în spaţiul izolat al cabinei avionului.

– Jim, vreau să mai verific o dată dacă sunt gaze, a spus Eph.

– Au fost luate probe de aer şi au fost măsurate în părţi per milion, dar nu s-a găsit nimic, s-a auzit glasul lui Jim.

– Ştiu, dar... am senzaţia că oamenii ăştia au fost doborâţi de ceva fără nici cel mai mic avertisment. Poate că substanţa s-a împrăştiat când a fost deschisă uşa aia. Vreau să verificăm covoarele şi orice altă suprafaţă poroasă.

– Bine, Eph, se rezolvă.

Eph s-a deplasat cu repeziciune printre scaunele îmbrăcate în piele de la clasa întâi, spre uşa închisă a carlingii. Aceasta avea gratii şi ramă de oţel, iar deasupra ei, pe tavan, era o cameră video. S-a întins după mâner.

În cască s-a auzit vocea lui Jim:

– Eph, mi se spune că are închidere electronică şi n-ai să reuşeşti...

Uşa s-a deschis la atingerea mâinii sale înmănuşate.

Eph a rămas nemişcat în cadrul uşii. Prin parbrizul fumuriu al carlingii, reflectoarele băteau fix pe bordul aeronavei. Monitoarele erau cufundate în întuneric.

– Eph, ţi se sugerează să fii foarte atent, a spus Jim.

– Mulţumesc pentru sfaturile tehnice profesioniste, a răspuns Eph înainte să intre.

Afişajul din jurul butoanelor şi al manetelor era stins. Imediat în partea dreaptă, pe un scaun rabatabil, stătea prăvălit un bărbat îmbrăcat în uniformă de pilot. Pe scaunele identice din faţa bordului se aflau căpitanul şi secundul său. Secundul zăcea cu mâinile în poală, chircite şi goale, şi cu capul lăsat spre stânga, cu şapca încă pe cap. Căpitanul avea mâna stângă pe o manetă, iar cea dreaptă atârnată lângă cotieră, atingând covorul cu degetele. Capul îi era înclinat înainte, iar şapca îi căzuse în poală.

Eph s-a aplecat peste pupitrul de comandă între cele două scaune, ca să-i ridice căpitanului capul. I-a verificat ochii deschişi, luminându-i cu lanterna, şi i-a văzut pupilele fixe şi dilatate. I-a lăsat din nou

capul să-i cadă uşor în bărbie şi apoi dintr-odată s-a crispat. Simţise ceva. Percepuse ceva. O prezenţă.

S-a îndepărtat de pupitru şi a inspectat bordul, descriind un cerc complet.

– Ce e, Eph? a întrebat Jim.

Eph avea destulă experienţă cu cadavrele, astfel că prezenţa lor nu-i mai provoca teamă. Dar aici era ceva... Fie aici, fie pe undeva prin apropiere.

Senzaţia cea stranie a dispărut ca prin farmec, iar el a rămas pe loc, clipind nedumerit.

– Nimic, probabil claustrofobia e de vină, a zis el clătinând din cap.

Eph s-a întors spre cel de-al treilea bărbat. Avea capul aplecat mult şi umărul drept proptit în peretele lateral. Centura de la scaunul rabatabil atârna.

– De ce nu este legat cu centura? a întrebat Eph cu glas tare.

– Eph, eşti în carlingă? Vin spre tine, s-a auzit glasul Norei.

Eph a privit acul de cravată al bărbatului mort, cu logoul companiei Regis Air. Deasupra buzunarului era ecusonul pe care scria „Redfern". Eph s-a lăsat într-un genunchi în faţa lui şi i-a apăsat cu degetele groase, înmănuşate, tâmplele, ca să-i îndrepte capul. Avea ochii deschişi şi îndreptaţi în jos. Eph i-a verificat pupilele şi i s-a părut că a zărit ceva, un licăr. S-a mai uitat o dată şi, brusc, căpitanul Redfern s-a cutremurat şi a gemut.

Eph s-a tras înapoi, a căzut între scaunele celor doi căpitani şi s-a lovit zgomotos de pupitrul de comandă. Secundul s-a prăbuşit peste el, dar Eph l-a împins deoparte; preţ de o clipă, fusese prins sub corpul fără vlagă al bărbatului.

– Eph? l-a strigat Jim.

– Eph, ce-ai păţit? a ţipat şi Nora, uşor panicată.

Cu un zvâcnet, Eph a împins înapoi în scaun cadavrul secundului şi apoi s-a ridicat în picioare.

– Eph, eşti bine? s-a auzit Nora.

Eph l-a privit pe căpitanul Redfern, prăbuşit acum pe podea, cu ochii deschişi şi cu privirea fixă. Gâtul îi pulsa, avea gura căscată şi părea să se sufoce.

– Avem un supravieţuitor, a exclamat Eph, nevenindu-i să creadă.

– Poftim? a spus Nora.

– E cineva în viaţă. Jim, ne trebuie un sac izolant Kurt. Aduceţi-l direct la aripă. Nora? Eph vorbea repede, cu privirea aţintită asupra pilotului cuprins de convulsii aflat pe podea. Trebuie să luăm la mână tot avionul, fiecare pasager în parte.

INTERLUDIU I

ABRAHAM SETRAKIAN

Bătrânul stătea singur pe podeaua înțesată de mărfuri a casei sale de amanet de pe 118th Street din Harlemul Spaniol. Închisese de o oră și îi chiorăiau mațele de foame, dar nu prea îi venea să urce. Trăsese obloanele, aceste pleoape de oțel, la ferestre și la uși, căci oamenii nopții începuseră să pună stăpânire pe străzi. Iar noaptea nu e bine să ieși din casă.

S-a dus la panoul cu butoane de unde se regla intensitatea luminii, din spatele tejghelei, și a redus lumina fiecărei lămpi în parte. Melancolia pusese stăpânire pe el. Și-a privit prăvălia, rafturile din crom și sticlă în degradé. Ceasurile de mână expuse pe fetru în loc de catifea, argintul lustruit de care nu putea scăpa, portțigaretele de diamant și de aur. Serviciile complete de ceai de sub tejgheaua de sticlă, hainele de piele și de acum controversatele blănuri, combinele noi care se vindeau ca pâinea caldă și radiourile și televizoarele pe care nici nu se mai deranja să le așeze. Și, ici-colo, erau și câteva obiecte de valoare: vreo două seifuri vechi, frumoase, izolate

cu azbest (atâta timp cât nu-l mănânci, nu pățești nimic), un aparat video Quasar din anii '70 din lemn și oțel, de dimensiunile unei valize, și un aparat de proiecție vechi, de 16 mm.

Însă, pe lângă toate acestea, mai avea o mulțime de prostii care nu se vindeau. O casă de amanet este o combinație de bazar, muzeu și relicvariu al unui întreg cartier. Negustorul de obiecte amanetate oferă un serviciu pe care nimeni altcineva nu-l mai oferă. El este bancherul omului necăjit, cel la care vine lumea pentru a cere cu împrumut 25 de dolari fără să-și facă griji din cauza creditelor pe care le are, a locului de muncă sau a referințelor. Și, dată fiind recesiunea economică, pentru multă lume 25 de dolari înseamnă ceva, poate chiar diferența dintre a avea un acoperiș deasupra capului și a dormi pe stradă. Cei 25 de dolari pot face accesibile medicamentele care prelungesc viața. Atâta timp cât cineva are ceva de valoare de amanetat, poate ieși pe această ușă cu bani în buzunar. Simplu ca bună ziua.

Și-a târât picioarele în sus pe scări, stingând luminile pe măsură ce urca. Era norocos să aibă propria clădire, cumpărată la începutul anilor '70 pentru vreo șapte dolari. Poate nu chiar atât de puțin, dar nici cu mult peste. Pe vremea aceea, oamenii dădeau foc la clădiri ca să se încălzească. Knickerbocker Amanet și Curiozități (preluase și numele odată cu prăvălia) nu fusese niciodată un mijloc de îmbogățire pentru el, ci mai degrabă o cale de a intra pe piața ilegală premergătoare erei internetului, într-un oraș aflat la răscrucea drumurilor întregii lumi. Setrakian era un om interesat de uneltele, de artefactele, de curiozitățile și de misterele lumii de demult.

Trecuseră treizeci și cinci de ani în care ziua se tocmea pentru tinichele, iar noaptea strângea unelte și armament. Treizeci și cinci de ani în care așteptase și se pregătise. Acum, zilele îi erau numărate.

Ajuns la ușă, a atins *mezuzah** și și-a sărutat vârful degetelor încovoiate și zbârcite înainte să intre. Vechea oglindă din hol era atât de zgâriată și de ștearsă, încât a trebuit să întindă gâtul ca să găsească un petic în care să se mai poată vedea. Părul său colilíu, care îi începea deasupra frunții ridate, îi cobora până sub urechi și-i acoperea ceafa, nu mai fusese tuns de mult. Chipul său continua să piardă bătălia cu timpul, bărbia, urechile și ochii cedau în fața zbirului numit gravitație. Mâinile sale, rupte și prost sudate cu zeci de ani în urmă, se reduseseră la niște gheare cuprinse de artrită, pe care le ascundea permanent în niște mănuși de lână cu vârfurile degetelor tăiate. Totuși, sub fațada aceasta de bărbat decrepit, se ascundeau forța, focul, hotărârea.

Care era secretul acestui izvor nesecat de vigoare interioară? Un singur lucru: setea de răzbunare.

Cu mulți ani în urmă, în Varșovia și apoi la Budapesta, era un om pe nume Abraham Setrakian, profesor reputat de literatură și de folclor est-european. Un supraviețuitor al Holocaustului care ieșise cu fața curată din scandalul provocat de mariajul cu o studentă și a cărui profesie îl purtase în locurile cele mai sumbre din lume. Acum nu mai era decât un negustor de obiecte amanetate din America, un om care nu-și încheiase socotelile cu lumea aceasta.

---

* La evrei, pergament pe care sunt înscrise texte religioase extrase din Deuteronom (n.tr.)

Mai avea nişte supă rămasă, supă delicioasă de pui cu *kreplach** şi cu tăiţei cu ou, pe care i-o adusese unul dintre clienţii permanenţi tocmai de la restaurantul Liebman's din Bronx. A pus bolul în cuptorul cu microunde şi s-a apucat să-şi desfacă nodul slab de la cravată cu degetele sale noduroase. După ce s-a auzit bipul care anunţa că supa era caldă, a luat bolul fierbinte, l-a dus la masă, a tras un şerveţel de in – niciodată de hârtie – din suport şi şi l-a îndesat bine în guler.

A început să sufle în supă, un ritual care-i oferea alinare, linişte. Şi-a amintit – deşi era mai mult decât un *gând*, mai degrabă *o senzaţie* – de bunica sa, *bubbeh* a lui, care în copilărie îi sufla în supă ca să i-o răcească, aşezată alături de el la masa şubredă de lemn din bucătăria neîncălzită a casei lor din Armenia. Înainte să înceapă necazurile. Răsuflarea obosită a acesteia arunca înspre faţa sa de copil un nor de abur plutitor. Şi ce magie răspândea acest gest simplu... Era ca şi cum i-ar fi dat viaţă acelui băiat. Acum, în timp ce sufla, ajuns la rându-i bătrân, îşi privea respiraţia căreia aburul îi dădea formă şi se întreba câte suflări mai avea.

Din sertarul plin de ustensile desperecheate, dar elegante a luat o lingură între degetele încovoiate de la mâna stângă. Sufla în lingură, creând mici valuri în ochiul de supă din ea, după care o înghiţea. Papilele sale, care se stingeau asemenea unor bătrâni soldaţi şi făceau ca gustul să vină şi să plece,

---

* În idiş, în original, gogoşele umplute cu carne tocată, cartofi etc., care se servesc de regulă fierte în supa de pui (n.tr.)

erau victimele mai multor ani de tras din pipă, viciul său de profesor.

A luat telecomanda subțire a televizorului său demodat Sony, genul micuț și alb, pentru bucătărie, iar ecranul cu diagonala de 33 de centimetri s-a însuflețit, aruncând și el lumină în încăpere. S-a ridicat și s-a dus spre cămară, sprijinindu-se de rafturile de cărți care reduceau holul la o potecuță acoperită cu un covor tocit – cărțile erau atotstăpânitoare, sprijinite în teancuri de pereți, multe dintre ele citite deja, dar de care îi era imposibil să se despartă. A ridicat capacul cutiei de prăjituri ca să ia dinăuntru pâinea cea bună de secară pe care o păstrase. A dus bucata de pâine învelită în hârtie până la scaunul său tapițat din bucătărie, pe care s-a așezat greoi, și a început să rupă de pe ea florile de mucegai, în vreme ce își delecta simțurile cu o nouă sorbitură din supa delicioasă.

Treptat, imaginea de la televizor i-a reținut atenția: un avion staționat pe o pistă undeva, luminat ca o boabă de sidef pe suportul său de fetru din prăvălia unui bijutier. Și-a luat ochelarii cu rame negre care i se odihneau pe piept, ca să vadă ce scria în josul ecranului. Nenorocirea de astăzi se petrecea dincolo de râu, pe aeroportul JFK.

Bătrânul profesor a urmărit și a ascultat, concentrat asupra avionului celui nou. S-a mai scurs un minut, apoi încă unul, iar încăperea din jurul său s-a estompat. Era încremenit, aproape transpus de buletinul de știri, cu lingura suspendată încă în mâna care încetase să tremure.

Imaginea avionului „adormit" se reflecta în lentilele sale ca o prevestire. Supa din bol s-a răcit,

aburul său s-a risipit treptat, iar felia de pâine de secară a rămas neatinsă.

El ştia.

Tac-tac-tac.

Bătrânul *ştia*...

Tac-tac-tac.

Mâinile îmbătrânite au început să-l doară. Ceea ce văzuse dinaintea ochilor nu era o prevestire, ci o invazie. Era chiar fapta în sine. Ceea ce aştepta de atâta timp. Lupta pentru care se pregătise toată viaţa. Până în clipa de faţă.

Oricât de uşurat se simţise la început că această oroare îl găsise încă în viaţă, că mai putea prinde totuşi ultimul tren al răzbunării, acum, pe nepusă masă, se văzu cuprins de o frică dureroasă.

– A venit... a venit... a rostit el, iar vorbele îi erau însoţite de un abur fin.

SOSIREA

Hangarul pentru întreţinere al companiei Regis Air

Întrucât aeroportul JFK avea nevoie de pistă, aeronava a fost mutată în hangarul pentru întreţinere cu puţin înainte de răsărit. Toată lumea a urmărit în tăcere cum Boeingul 777, schilodit, plin de pasageri morţi, trece asemenea unui sicriu alb, uriaş.

Odată îndepărtate calele roţilor, iar avionul asigurat, a fost întinsă o prelată care a acoperit pardoseala de ciment pătată. Au fost montate paravane împrumutate de la spital pentru a feri de priviri zona extinsă de carantină dintre aripa stângă şi botul avionului. Acesta a fost izolat în hangar ca un cadavru într-o morgă uriaşă.

La cererea lui Eph, Biroul de Medicină Legală din New York a trimis mai mulţi legişti cu experienţă din Manhattan şi din Queens, care au adus cu ei mai multe cutii cu saci de cauciuc. Biroul de Medicină Legală, cel mai mare din lume, avea experienţă în gestionarea dezastrelor în care erau implicate mai multe victime şi a ajutat la recuperarea în condiţii bune a cadavrelor.

Agenții HAZMAT ai Autorității Aeroportuare, echipați în costume complete, l-au scos mai întâi pe ofițerul de securitate aeriană, cadavrul său fiind salutat cu solemnitate de către agenți la ieșirea pe ușa de lângă aripă, iar apoi, nu fără dificultate, și pe ceilalți pasageri din primul rând al compartimentului. După aceea, au înlăturat scaunele goale și au profitat de spațiul creat pentru a pune cadavrele în saci înainte de a fi evacuate. Fiecare cadavru în parte a fost prins de o targă și coborât până la prelata de pe pistă.

Procesul a fost greoi și nu lipsit de incidente. La un moment dat, după ce scoseseră vreo treizeci de trupuri neînsuflețite, unul dintre agenții Autorității Aeroportuare s-a îndepărtat în grabă de lângă șirul de cadavre, gemând și smulgându-și casca. Doi colegi s-au dus spre el, însă bărbatul clacase și i-a împins în paravanele de spital, creând o breșă în linia de demarcație a zonei aflate în carantină. S-a iscat panică. Lumea s-a îndepărtat, de teama acestui agent posibil intoxicat sau infectat, care își înfipsese mâinile în costumul ce-l proteja și ieșise vijelios din hangarul morții. Eph l-a prins din urmă pe platforma de staționare, unde, în lumina soarelui dimineții, agentul reușise să-și arunce casca și să-și smulgă de pe el costumul, ca și cum l-ar fi strâns ca într-o menghină. Eph l-a înșfăcat pe bărbat, dar acesta s-a prăbușit pe pistă, cu ochii în lacrimi.

– Orașul ăsta blestemat! a exclamat agentul suspinând.

Mai târziu, a început să umble zvonul că acest agent al Autorității Aeroportuare fusese implicat în teribilele operațiuni de salvare ce avuseseră loc în

Zona Zero, luând ulterior parte la eforturile de recuperare. Mulţi dintre agenţii Autorităţilor Aeroportuare se aflau încă sub influenţa atentatelor din 11 septembrie, iar acest incident deconcertant, cu atât de multe victime, însemnase o nouă lovitură.

O echipă de analişti şi de anchetatori de la Consiliul Naţional de Securitate a Transportului din Washington D.C. s-au deplasat la faţa locului într-un avion Gulfstream al FAA. Veniseră să stea de vorbă cu toţi cei implicaţi în „incidentul" petrecut la bordul zborului 753 al companiei Regis Air, să verifice documentaţia de navigaţie din ultimele clipe ale aeronavei şi să recupereze cutiile negre FDR* şi CVR**. Anchetatorii de la Departamentul de Sănătate din New York, ajunşi mai târziu decât CDC-ul la locul incidentului, erau puşi la curent cu detaliile, deşi Eph considera că aceasta nu era jurisdicţia lor. El ştia că, dacă se dorea ca lucrurile să fie bine făcute, *el* trebuia să aibă controlul asupra carantinei impuse.

Reprezentanţii companiei Boeing, aflaţi în drum spre New York, afirmaseră deja că era „imposibil din punct de vedere mecanic" ca aeronava Boeing 777 să sufere o avarie totală. Unul dintre vicepreşedinţii companiei aeriene Regis Air, trezit din patul său din Scarsdale, insista ca o echipă de mecanici ai companiei Regis să fie prima care să facă o inspecţie la bordul aeronavei, imediat după ridicarea carantinei. (Varianta vehiculată drept posibilă cauză a morţii era

---

* Una dintre cutiile negre ale unui avion, care înregistrează datele de zbor (n.tr.)

** Cutia neagră care înregistrează conversaţiile din carlinga avionului (n.tr.)

avarierea sistemului de ventilație.) Ambasadorul german în Statele Unite ale Americii și stafful său așteptau încă geanta diplomatului lor. Eph îi lăsase pe aceștia la terminalul 1, în sala de protocol a companiei Lufthansa. Secretarul de presă al primarului avea intenția să susțină o conferință în acea după-amiază. Între timp, sosise și șeful poliției, împreună cu șeful departamentului antiterorist.

Până spre prânz, aproape toate cadavrele, mai puțin opt dintre ele, fuseseră evacuate. Procesul de identificare a lor se desfășura cu repeziciune, prin verificarea pașapoartelor și a listei detaliate a pasagerilor.

Când și-au scos, la un moment dat, costumele pentru a se odihni, Eph și Nora s-au consultat cu Jim în afara zonei împrejmuite, de unde puteau totuși vedea o mare parte a fuzelajului aeronavei, pe deasupra paravanelor. Avioanele își reluaseră zborul, și ei auzeau propulsoarele accelerând și decelerând fix deasupra lor și simțeau agitația și freamătul din aer.

Eph l-a întrebat pe Jim, între două înghițituri de apă:

– De câte cadavre se poate ocupa Departamentul de Medicină Legală din Manhattan?

– Cel din Queens e responsabil cu zona asta, dar, ai dreptate, cel din Manhattan e mai bine echipat. O să trimitem cadavrele la astea două și la cele din Brooklyn și din Bronx. Deci, vreo cincizeci la fiecare.

– Cum le transportăm?

– În camioane frigorifice. Legistul a spus că așa au procedat și cu cadavrele de la World Trade Center. Am luat legătura cu Pescăria Fulton din Lower Manhattan.

Eph vedea adesea o paralelă între efortul de a ţine sub control o epidemie şi cel de a rezista în vreme de război; el şi echipa sa se luptau pentru cauza cea dreaptă, în timp ce restul lumii încerca să-şi vadă de viaţa de zi cu zi sub asediul virusurilor şi al bacteriilor care îi ameninţau. În acest scenariu, Jim juca rolul specialistului în transmisiuni din tranşee, vorbitor a trei limbi şi capabil să procure orice, începând de la unt şi până la armament, şi să asigure părăsirea în siguranţă a zonei de conflict.

– Nici o veste din Germania? a întrebat Eph.

– Încă nu. Au închis aeroportul timp de două ore şi au făcut un control complet. Nu s-a găsit nici un angajat bolnav şi nu s-a prezentat nimeni la spital cu vreo boală apărută ca din senin.

– La care se adaugă faptul că nici aici nu avem nimic, a zis Nora, nerăbdătoare să intervină.

Eph a încuviinţat din cap.

– Continuă!

– Avem un avion înţesat de cadavre. Dacă toate astea s-ar fi întâmplat din cauza vreunui gaz sau a unui aerosol introdus în sistemul de ventilaţie, accidental sau nu, sigur nu s-ar fi stins cu toţii atât de... atât de *împăcaţi*. Lumea s-ar fi înecat, s-ar fi zbătut, ar fi vomitat, s-ar fi învineţit. Oamenii ar fi murit mai greu sau mai încet, în funcţie de rezistenţa organismului lor, în momente diferite. Şi s-ar fi creat, automat, panică. Însă, dacă la bază a stat o infecţie, atunci ne confruntăm cu un agent patogen neaşteptat şi complet nou, ceva ce n-a mai văzut nici unul dintre noi, ceea ce înseamnă că a fost creat de mâna omului, într-un laborator. Şi să nu uităm că nu doar pasagerii au murit, ci şi avionul! A fost ca şi cum *ceva*

ar fi neutralizat avionul şi ar fi distrus totul în interior, inclusiv pasagerii. Dar lucrurile nu stau chiar aşa, nu? Pentru că, în momentul de faţă, cea mai importantă întrebare este cine a deschis uşa. Nora şi-a mutat privirea de la Eph la Jim. Hai să admitem că *se putea* întâmpla asta din cauza modificării presiunii. Poate că uşa era deja descuiată, iar decompresiunea avionului a făcut-o să se dechidă. Putem să găsim tot felul de explicaţii deştepte la orice, pentru că suntem oameni de ştiinţă, asta e meseria noastră.

– Şi transperantele? a intervenit Jim. Oamenii se uită întotdeauna pe geam la aterizare. Cine le-a tras pe toate?

Eph a încuviinţat din cap. Fusese atât de concentrat asupra detaliilor toată dimineaţa, încât era bine să se distanţeze puţin şi să privească mai detaşat ciudatele evenimente.

– De aceea sunt esenţiali cei patru supravieţuitori. Poate au văzut ceva.

– Sau poate au fost în vreun fel implicaţi, a zis Nora.

– Sunt toţi patru într-o stare critică, dar stabilă, la secţia de boli infecţioase de la Jamaica Hospital Medical Center. Căpitanul Redfern, al treilea pilot, sex masculin, 32 de ani. O avocată din Westchester County, sex feminin, 41 de ani. Un programator din Brooklyn, sex masculin, 44 de ani. Şi un muzician celebru în Manhattan şi în Miami Beach, sex masculin, 36 de ani. Se numeşte Dwight Moorshein.

– N-am auzit de el, a spus Eph şi a ridicat din umeri.

– Numele de scenă este Gabriel Bolivar.

– Aha, a făcut Eph.

– Hmm, a murmurat Nora.

– Călătorea incognito la clasa întâi, a explicat Jim. Nu avea nici un machiaj înfricoşător sau lentile de contact ciudate, cum poartă când e pe scenă. Aşa că mass-media o să se inflameze şi mai tare.

– E vreo legătură între supravieţuitori? a întrebat Eph.

– Deocamdată, n-am stabilit nici una. Poate apare ceva în urma examinării medicale. Erau împrăştiaţi prin tot avionul: programatorul era la clasa economică, avocata la business, cântăreţul la clasa întâi, iar căpitanul Redfern era, desigur, în carlingă.

– E cam complicat, dar totuşi e ceva, a spus Eph. Asta dacă îşi recapătă cunoştinţa. Suficient cât să putem afla câte ceva de la ei.

Unul dintre agenţii Autorităţii Aeroportuare s-a apropiat de Eph.

– Doctore Goodweather, veniţi puţin înapoi, i-a spus. Au găsit ceva în cală.

Prin chepengul lateral începuseră să descarce din burta Boeingului 777 cărucioarele de oţel cu rotile pentru bagaje, pentru ca acestea să fie deschise şi verificate de echipa HAZMAT din cadrul Autorităţii Aeroportuare. Eph şi Nora au evitat containerele înşiruite, prinse de ghidajele de pe podea.

La capătul calei se afla o cutie de lemn lungă, dreptunghiulară, de culoare neagră, grea după aspect, ca un dulap întins pe jos. Era din abanos nelăcuit, cu o lungime de aproximativ 2,5 metri, o lăţime de 1,5 metri şi o adâncime de un metru. Era mai mare decât un frigider. De jur împrejurul părţii superioare avea sculpturi complicate, ornamente labirintice şi litere într-o limbă veche sau care, cel puţin, părea

veche. Multe dintre acele vârtejuri semănau a chipuri umane formate din linii curgătoare, ba chiar, cu puțină imaginație, chipuri care țipau.

– Nu l-a deschis nimeni încă? a întrebat Eph.

Agenții HAZMAT au clătinat din cap.

– Nu ne-am atins de el, a răspuns unul dintre ei.

Eph i-a verificat partea din spate. Trei curele portocalii, cu cârligele de oțel prinse încă de buclele de pe pardoseală, erau întinse pe jos, lângă dulap.

– Ce e cu toate curelele astea?

– Erau desfăcute când am intrat noi, a răspuns un altul.

Eph și-a aruncat privirea prin cală.

– E imposibil, a spus el. Dacă namila asta ar fi fost dezlegată în timpul călătoriei, ar fi creat mari pagube cărucioarelor cu bagaje, poate chiar și pereților calei. A privit încă o dată dulapul. Unde are eticheta? Ce scrie pe lista de bagaje?

Unul dintre agenți ținea în mâna înmănușată un teanc de foi plastifiate prinse cu un inel.

– Nu apare.

Eph s-a dus să citească cu propriii ochi.

– Nu se poate.

– Singurul pachet neobișnuit de pe listă, în afară de trei seturi de crose de golf, este un caiac, a spus tipul și a arătat spre peretele lateral de care era prins cu aceleași curele portocalii un caiac învelit în plastic și acoperit cu etichetele adezive pentru bagaje ale companiei aeriene.

– Sună la Berlin, a cerut Eph. Ei trebuie să aibă o evidență. Cineva trebuie să-și amintească de asta. Cred că are pe puțin 180 de kilograme.

– Am făcut-o deja. Nu apare pe nicăieri. Urmează să fie întrebat fiecare manipulant de bagaje în parte.

Eph s-a întors din nou spre dulapul negru. Nu a dat prea mare importanţă incrustaţiilor, ci s-a aplecat să verifice lateralele, descoperind astfel câte trei balamale pe fiecare dintre acestea. Capacul era ca o uşă, cu o despărţitură în centru de sus până jos, creând astfel două uşi mai mici. Eph a atins capacul incrustat cu mâna înmănuşată, apoi şi-a strecurat degetele sub capac, în încercarea de a deschide uşile grele.

– Îmi dă cineva o mână de ajutor?

Unul dintre agenţi a făcut un pas înainte şi şi-a strecurat şi el degetele sub marginea celeilalte uşi. Eph a numărat până la trei, după care au tras amândoi odată de uşile grele.

Acestea s-au deschis şi au rămas sprijinite în balamalele solide şi late. Din interior s-a strecurat înspre ei un miros cadaveric, de parcă această cutie ciudată n-ar mai fi fost deschisă de un secol. Părea goală, până când unul dintre ofiţeri a aprins o lanternă şi a plimbat fasciculul prin interior.

Eph a dus mâna înăuntru şi şi-a afundat degetele într-un strat de pământ gras şi negru. Acesta era plăcut la atingere, ca o cocă, şi umplea două treimi din partea inferioară a cutiei.

Nora s-a dat un pas înapoi de lângă dulapul deschis.

– Zici că e un sicriu, a spus ea.

Eph şi-a scos mâna dinăuntru, şi-a scuturat pământul care i se lipise de ea şi s-a întors spre Nora, în aşteptarea unui zâmbet, care însă nu s-a ivit.

– E cam mare pentru un sicriu, nu crezi?

– De ce ar lua cineva o cutie cu pământ? a întrebat ea.

– Nu ar face asta, a recunoscut Eph. Trebuie să fie ceva înăuntru.

– Dar cum e posibil? s-a mirat Nora. Avionul este, cu totul, în carantină.

Eph a ridicat din umeri.

– Cum putem explica tot ce se petrece aici? Tot ce ştiu e că avem o cutie descuiată, dezlegată, care nu figurează nicăieri. S-a întors spre ceilalţi. Trebuie să prelevăm nişte mostre. În pământ se conservă bine orice probă. Radiaţiile, de exemplu.

– Credeţi că agentul folosit ca să-i ucidă pe pasageri... a început unul dintre agenţi.

– A fost transportat în cutia asta? E cea mai bună teorie pe care am auzit-o pe ziua de azi.

De dedesubt, din afara avionului, s-a auzit vocea lui Jim:

– Eph! Nora!

– Ce este, Jim? a replicat Eph.

– Tocmai m-au sunat de la Jamaica Hospital. V-aţi dori să fiţi acolo chiar acum. Porniţi numaidecât!

Jamaica Hospital Medical Center

Spitalul se afla la nord de aeroport, la numai zece minute distanţă pe autostrada Van Wyck. Jamaica Hospital era unul dintre cele patru centre din oraşul New York desemnate să intervină în cazuri de bioterorism. Luase activ parte la programul de

supraveghere a maladiilor, iar Eph ţinuse acolo un curs despre activitatea grupului Canarul cu numai câteva luni în urmă, aşa că ştia drumul spre secţia de boli infecţioase transmise pe calea aerului, aflată la etajul cinci.

Pe uşile duble din metal era desenat simbolul – portocaliu, format din trei petale ieşite în relief – pentru pericol biologic, care indica existenţa unui pericol real sau potenţial pentru materiile organice şi pentru organismele vii.

Pe uşă era scris:

ZONĂ IZOLATĂ
EVITAȚI CONTACTUL DIRECT
ACCESUL PERMIS NUMAI
PERSONALULUI AUTORIZAT

Eph a arătat legitimaţia de la CDC, iar asistenta de la ghişeu l-a recunoscut de la cursul de prevenire a pericolelor biologice pe care îl ţinuse şi l-a condus înăuntru.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat el.

– Nu vreau să par melodramatică – a spus ea trecându-şi cardul de identificare prin faţa cititorului de carduri şi deschizând uşile spre secţie –, dar trebuie să vedeţi cu propriii ochi.

Culoarul din interior care înconjura secţia de boli infecţioase era îngust, fiind ocupat în bună parte de birourile asistentelor. Eph a urmat-o pe asistentă dincolo de perdelele albastre, în vestibulul mare, în care se găseau tăvi cu echipament de protecţie: halate, ochelari, mănuşi, cipici şi măşti şi un coş mare de gunoi pe rotile, în care se afla un sac mare,

roşu, de gunoi, special pentru materii biologice periculoase. Masca îi acoperea jumătate de faţă şi era concepută să filtreze 95% dintre particulele cu o dimensiune de 0,3 microni sau mai mari. Ceea ce însemna că oferea protecţie împotriva majorităţii agenţilor patogeni bacteriologici şi virali transmişi pe calea aerului, dar nu şi împotriva contaminanţilor chimici sau gazoşi.

După costumul de protecţie complex pe care îl folosise la aeroport, Eph se simţea acum extrem de expus, având numai o mască de spital, o bonetă chirurgicală, ochelari de protecţie, halat şi cipici. Asistenta, echipată similar, a apăsat pe un buton şi a deschis câteva uşi. Eph s-a simţit dintr-odată absorbit în interior, rezultat al sistemului de creare a presiunii negative, care făcea ca aerul să circule doar în zona izolată, evitând astfel răspândirea particulelor în exterior.

Înăuntru se deschidea un hol care dădea în sala principală cu materiale. Sala consta dintr-un cărucior înţesat cu medicamente şi cu echipamente pentru cazuri de urgenţă, un laptop îmbrăcat în plastic şi un interfon pentru comunicarea cu exteriorul, plus deja menţionatele materiale de protecţie.

Zona destinată pacienţilor conţinea opt rezerve micuţe, opt camere cu izolare totală, pentru un oraş cu o populaţie de mai bine de 2.250.000 de indivizi. „Capacitatea de intervenţie“ este termenul care desemnează gradul de pregătire, în cazul dezastrelor, al unui sistem medical, capabil să se extindă peste limita obişnuită pentru satisfacerea cerinţelor în materie de sănătate, în cazul unei situaţii de urgenţă ce afectează pe scară largă sănătatea publică.

Numărul paturilor de spital din statul New York era de 60.000 și se afla în descreștere, în condițiile în care numai populația *orașului* New York era de 8,1 milioane, în creștere. Grupul Canarul fusese înființat în speranța de a remedia acest deficit, urmărindu-se o îmbunătățire a gradului de pregătire pentru a face față unui dezastru. CDC-ul considera drept „optimistă" înființarea acestuia. Eph prefera sintagma „gândire magică".*

A urmat-o pe asistentă în prima încăpere. Aceasta nu era complet izolată din punct de vedere biologic; nu existau închidere pneumatică și uși de oțel. Doar măsurile de rutină dintr-o zonă izolată a spitalelor. Pe jos era gresie, iar încăperea era luminată cu becuri fluorescente. Primul lucru pe care l-a văzut Eph a fost sacul Kurt sprijinit de peretele lateral. Sacul Kurt este un tip de targă de unică folosință acoperită cu plastic, asemănătoare unui sicriu transparent, cu deschidere laterală, prevăzută cu mănuși pe fiecare parte și dotată cu butelii de oxigen exterioare detașabile. O jachetă, o cămașă și o pereche de pantaloni erau puse grămadă lângă el, tăiate cu foarfeci chirurgicale ca să poată fi scoase de pe pacient, iar pe șapca de pilot întoarsă invers se vedea logoul cu o coroană înaripată al companiei Regis Air.

Patul de spital din mijlocul încăperii era împrejmuit cu perdele transparente de plastic, iar în afara acestuia se găseau echipamentul de monitorizare și un stativ electronic pentru perfuzie, încărcat de

---

* Credința că mintea are capacitatea de a influența lumea înconjurătoare, provocând îndeplinirea dorințelor sau împiedicând situațiile negative (n.tr.)

pungi. Patul cu tăblii avea așternuturi verzi și perne mari, albe, și era ridicat la un capăt.

Căpitanul Doyle Redfern stătea în mijlocul patului, cu mâinile în poală. Avea picioarele goale, era îmbrăcat numai cu un halat de spital și părea vioi. Dar, judecând după perfuzia din braț și după expresia sa schimonosită – părea să fi slăbit cinci kilograme de când îl găsise Eph în carlingă –, putea fi luat de oricine drept un pacient aflat în așteptarea unei examinări.

Când Eph s-a apropiat de el, acesta l-a privit plin de speranță.

– Sunteți de la compania aeriană? a întrebat el.

Eph a clătinat din cap uluit. Noaptea trecută, acest om stătea prăbușit pe podea în carlinga avionului „adormit", cu ochii dați peste cap și abia respirând, la un pas de moarte.

Salteaua subțire a scârțâit când pilotul și-a schimbat poziția. S-a crispat de parcă s-ar fi simțit înțepenit, iar apoi a întrebat:

– Ce s-a întâmplat în avion?

Eph nu și-a putut ascunde dezamăgirea.

– Asta speram să-mi spuneți dumneavoastră.

Eph se afla în fața vedetei rock Gabriel Bolivar, care stătea atârnat pe marginea patului ca un gargui, îmbrăcat cu un halat de spital. Fără machiajul hidos părea surprinzător de arătos, în ciuda părului lăieț și a aspectului neîngrijit.

– E ca după o beție cruntă, a spus Bolivar.

– Vă mai supără și altceva? l-a întrebat Eph.

– O grămadă de chestii, măi, frate, a zis și și-a trecut mâna prin părul lung și negru. Morala e că nu mai pun în viața mea piciorul într-un avion comercial.

– Domnule Bolivar, îmi puteți spune care este ultimul lucru de care vă amintiți în legătură cu aterizarea?

– Care aterizare? Pe bune acu'! Mai tot drumul am tras tare cu votcă tonic și sunt sigur că apoi am dormit buștean. Și-a înălțat capul, mijind ochii din cauza luminii. Auzi, n-ai niște Demerol*? Poate când trece pe aici căruciorul cu gustări și cu sucuri?

Eph a observat cicatricele de pe brațele goale ale lui Bolivar și și-a amintit că acesta avea obiceiul să se taie pe scenă la concerte.

– Încercăm să stabilim ce bagaje avea fiecare pasager.

– La mine e simplu, n-aveam nimic, nici un bagaj. Doar telefonul. Mi s-a stricat avionul personal, așa că m-am suit în avionul ăsta cu vreun minut înainte să plece. Nu ți-a spus impresarul meu?

– Încă n-am stat de vorbă cu dumnealui. Mă interesează în mod deosebit un dulap mare.

– Vrei să vezi dacă sunt întreg la minte? a întrebat Bolivar privindu-l cu atenție.

– L-am găsit în cală. E o cutie veche cu pământ în ea.

– Habar n-am despre ce vorbești.

– N-o aduceați cumva înapoi din Germania? Pare genul de obiect pe care îl colecționează cineva ca dumneavoastră.

---

* Calmant foarte puternic, folosit pentru ameliorarea durerii medii și severe (n.red.)

– Frate, eu joc un rol, atâta tot, a spus Bolivar încruntat. Fac spectacol, ce dracu'! De spectacol ţin şi machiajul gotic, şi versurile hardcore. Caută şi tu pe Google să afli ceva despre mine; tata a fost predicator metodist, şi singura chestie pe care o colecţionez sunt păsăricile. Şi, apropo de păsărici, când dracu' mă lăsaţi s-o tai de-aici?

– Mai avem câteva analize de făcut, a explicat Eph. Vrem să fim siguri că sunteţi complet sănătos când vă dăm drumul.

– Când îmi primesc telefonul înapoi?

– Cât de curând posibil, a spus Eph îndreptându-se spre ieşire.

Asistenta avea probleme cu trei bărbaţi aflaţi la uşa secţiei de boli infecţioase. Doi dintre ei erau mai înalţi decât Eph – trebuie să fi fost gărzile de corp ale lui Bolivar. Ce de-al treilea era mai mic de statură, avea cu el o servietă şi mirosea de la o poştă a avocat.

– Domnilor, accesul este limitat în această zonă, le-a spus Eph.

– Am venit să-l externez pe clientul meu, Gabriel Bolivar, a explicat avocatul.

– Domnul Bolivar este sub supraveghere şi va fi externat cât de curând posibil.

– Mai exact?

– În două, trei zile, dacă totul merge bine, a spus Eph.

– Domnul Bolivar a solicitat să fie dat în grijă medicului personal. Nu sunt un simplu împuternicit, ci am fost însărcinat să iau decizii legate de viaţa dumnealui în cazul în care se dovedeşte incapabil să facă singur acest lucru, din diverse motive.

– Nu intră nimeni să-l vadă în afară de mine, a spus Eph, iar apoi i s-a adresat asistentei: Să fie adus aici un paznic imediat.

Avocatul a făcut un pas spre el.

– Domnule doctor, nu ştiu eu prea multe despre legea carantinei, dar sunt sigur că e nevoie de un ordin al preşedintelui ca să ţii pe cineva izolat. Aş putea vedea acest ordin?

– Domnul Bolivar este acum pacientul meu şi supravieţuitorul unui accident soldat cu multe victime. Dacă vă lăsaţi numărul de telefon la ghişeul de la intrare, am să fac tot ce pot să vă ţin la curent cu starea sănătăţii sale, cu consimţământul domnului Bolivar, desigur, a spus Eph cu un zâmbet.

– Auzi, doctore, a replicat avocatul punându-i mâna pe umăr lui Eph într-un mod care lui nu i-a plăcut deloc. Pot să obţin un rezultat mai rapid decât o hotărâre judecătorească pur şi simplu mobilizând fanii înrăiţi ai clientului meu, a spus el, incluzând-o şi pe asistentă în ameninţarea sa. Vreţi să vă treziţi cu o mulţime de gagici isterice şi cu nişte ciudaţi aşijderea în faţa spitalului, alergând înnebuniţi pe holuri ca să încerce să-l vadă?

Eph s-a uitat fix la mâna avocatului până când acesta şi-a luat-o de pe umărul său. Mai avea de vizitat alţi doi supravieţuitori.

– Uitaţi cum stau lucrurile, nu am timp de aşa ceva. Aşa că am să vă pun câteva întrebări fără ocolişuri. Clientul dumneavoastră are vreo boală venerică de care ar trebui să aflu? E consumator de droguri? Întreb doar pentru că, dacă voi fi nevoit să-i studiez toată fişa medicală, e posibil ca acest gen de lucruri să ajungă în mâinile cui nu trebuie.

Îmi închipui că nu doriți ca fișa sa medicală să intre în posesia presei, nu?

Avocatul l-a privit cu ochii măriți.

– Este confidențial. Dacă v-aș da-o, aș comite o infracțiune.

– Și probabil l-ați pune într-o situație delicată, a spus Eph, susținând privirea avocatului încă un moment, pentru a obține efectul maxim. Imaginați-vă cum ar fi să publice cineva pe internet fișa *dumneavoastră* medicală completă, s-o vadă toată lumea.

Avocatul a rămas pur și simplu fără cuvinte. Eph a trecut pe lângă cele două gărzi de corp și s-a îndepărtat.

Joan Luss, asociată la o firmă de avocatură, mamă a doi copii, absolventă a Colegiului Swarthmore, cu domiciliul în Bronxville și membră a organizației caritabile Junior Leagues International, stătea pe o saltea din spumă în patul din secția de boli infecțioase, încinsă încă în halatul acela ridicol și luând notițe pe spatele ambalajului unei pernițe protectoare pentru saltea. Mâzgălea, aștepta și își agita degetele goale de la picioare. Nu voiau să-i dea înapoi telefonul. Fusese nevoită să recurgă la tot felul de tertipuri și la amenințări ca să primească măcar un creion.

Se pregătea să mai sune o dată, când în sfârșit asistenta a intrat pe ușă. Joan a arborat zâmbetul omului care cere o favoare.

– Bună, ai venit, ce bine! Mă întrebam cum se numește doctorul care a fost aici.

– Nu este doctor în acest spital.

– Mi-am dat seama. Dar întrebam cum se numeşte.

– Se numeşte doctorul Goodweather.

– Goodweather, a spus ea în timp ce nota. Şi prenumele?

– Doctor, a schiţat asistenta un zâmbet. Pentru mine, toţi au acelaşi prenume, „Doctor".

Joan a mijit ochii, de parcă n-ar fi fost sigură că auzise bine, şi s-a foit puţin pe cearşafurile aspre.

– Şi a fost trimis aici de la Centrul pentru Controlul şi Prevenirea Bolilor?

– Cred că da. A spus să facem nişte analize...

– Câte persoane au mai supravieţuit accidentului?

– Nu a fost nici un accident.

Joan a zâmbit. Uneori trebuie să te porţi ca şi cum ai discuta cu cineva care nu e vorbitor nativ de engleză ca să te faci înţeles.

– Întrebarea mea este câte alte persoane nu au murit în cursa 753 de la Berlin la New York.

– Mai sunt trei persoane în aceeaşi secţie cu dumneavoastră. Doctorul Goodweather a spus să vă iau sânge...

Joan se săturase. Sigurul motiv pentru care mai stătea încă în această rezervă de spital era faptul că ştia că avea şanse să afle mai multe dacă le cânta în strună. Dar gata cu joaca! Joan Luss era avocată specializată în drept civil şi se ocupa de nedreptăţi care puteau duce la declanşarea unei acţiuni în justiţie pentru obţinerea de daune morale. Aveau un avion plin de pasageri morţi, cu excepţia a patru dintre ei, dintre care unul era avocat specializat în drept civil.

Biata companie Regis Air! Şi-a găsit naşul!

Joan a continuat să vorbească, acoperind-o pe asistentă în timp ce îi dădea instrucțiuni.

- Aș dori o copie a raportului medical actualizat și o listă completă a analizelor de laborator care mi-au fost făcute și a rezultatelor acestora...

- Doamnă Luss, sunteți sigură că vă simțiți bine?

Joan avusese o stare de leșin pasageră, dar era doar un ultim efect al chestiei care le venise de hac la sfârșitul zborului aceluia oribil. A zâmbit, a clătinat energic din cap și a continuat să-și ceară drepturile. Mânia pe care o simțea avea să-i dea putere pe durata celor aproximativ o mie de ore facturabile pe care avea să le petreacă încercând să aducă lumină în această catastrofă și să cheme în fața justiției această companie aeriană care dovedise o neglijență fatală.

- În curând am să mă simt foarte bine, a spus ea.

Hangarul pentru întreținere al companiei Regis Air

- Nici măcar o muscă, a spus Eph.
- Poftim? s-a mirat Nora.

Stăteau în fața șirurilor de saci de plastic întinși înaintea avionului. Cele patru camioane frigorifice trăseseră în hangar, cu lateralele acoperite cu pânză neagră, pentru a disimula logoul pescăriei, din respect pentru decedați. Fiecare cadavru fusese identificat și i se atașase la degetul mare de la un picior un cartonaș cu un cod de bare de către cei de la Biroul de Medicină Legală din New York. Această tragedie

era un dezastru de proporții într-un „univers restrâns", după cum se exprimaseră aceștia, cu un număr de victime fix și ușor de aflat, exact opusul prăbușirii turnurilor gemene. Datorită posibilității de a verifica rapid pașapoartele și de a consulta lista de pasageri, precum și datorită stării intacte a victimelor, identificarea lor fusese floare la ureche. Adevărata provocare avea să fie determinarea cauzei morții.

Prelata scârțâia sub bocancii agenților HAZMAT, în vreme ce sacii din vinilin albastru erau ridicați cu ajutorul unor curele prinse la ambele capete și încărcați în camionul care le fusese rezervat, într-o atmosferă cât se poate de solemnă.

– Ar trebui să fie muște, a spus Eph. Proiectoarele instalate în jurul hangarului lăsau să se vadă că deasupra cadavrelor nu era nimic, cu excepția câtorva fluturi de noapte leneși. De ce nu sunt?

După deces, bacteriile din tubul digestiv, care trăiesc în simbioză cu gazda lor umană sănătoasă, luptă pentru supraviețuire și încep să se hrănească în primă fază cu intestinele, până ajung în cavitatea abdominală, la organe. Muștele pot detecta gazele eliminate de organismul în descompunere de la o distanță de aproape doi kilometri.

Două sute șase gustări erau așezate aici, astfel că hangarul ar fi trebuit să bâzâie de muște sâcâitoare.

Eph s-a îndreptat către doi agenți care închideau încă un sac.

– Stați puțin, le-a cerut el.

Aceștia s-au ridicat și au făcut un pas înapoi, în timp ce Eph se lăsă într-un genunchi și deschise fermoarul, lăsând la vedere cadavrul dinăuntru.

Era fetița care murise ținând-o de mână pe mama ei. Fără să-și dea seama, Eph reținuse locul în care fusese pusă aceasta. Întotdeauna ții minte copiii. Părul ei blond stătea drept, iar în scobitura gâtului i se odihnea un pandantiv reprezentând un soare zâmbitor, atârnat de un șnur negru. Arăta aproape ca o mireasă în rochița ei albă.

Agenții au trecut la următorul sac. Nora s-a apropiat de Eph prin spate, privindu-l. Cu mâinile înmănușate, a prins-o pe fetiță cu delicatețe de obraji și i-a dat capul într-o parte.

Rigiditatea cadaverică apare la aproximativ douăsprezece ore de la deces și durează până la douăzeci și patru de ore – acum erau pe la jumătatea intervalului – până când legăturile de calciu din interiorul mușchilor se rup din nou, iar corpul redevine mobil.

– Încă e flexibil, a spus Eph. Nu s-a instalat încă *rigor mortis*.

A prins-o de umăr și de șold și a întors-o cu fața în jos. I-a deschis nasturii de la spate, lăsând la vedere zona lombară și vertebrele coloanei. Avea pielea palidă și ușor pistruiată.

După ce inima se oprește, sângele se acumulează în sistemul circulator. Pereții capilarelor, extrem de fini, cedează curând presiunii, se rup și răspândesc sângele în țesutul dimprejur. Acest sânge se localizează în partea inferioară, care „atârnă", a corpului și se coagulează cu rapiditate. Se spune că lividitatea se instalează în aproximativ șaisprezece ore.

Însă depășiseră acel interval de timp.

Întrucât murise în poziția șezând, iar apoi fusese întinsă, sângele acumulat și îngroșat ar fi trebuit să învinețească pielea din zona lombară.

Eph și-a aruncat privirea peste șirurile de saci.

– De ce nu se descompun cadavrele, așa cum ar fi normal?

Eph a întins fata la loc pe spate și i-a ridicat pleoapa ochiului drept cu o mână de expert. Avea corneea mată, iar sclera, stratul alb protector opac, era uscată, cum era și firesc. I-a examinat vârfurile degetelor de la palma dreaptă, cea care se odihnise în mâna mamei ei, și a observat că erau puțin cutate, din cauza evaporării apei din țesut; din nou, totul era normal.

S-a îndreptat de spate, iritat de semnalele contradictorii pe care le primea, după care și-a strecurat degetele mari printre buzele uscate ale fetei. Oftatul care s-a prelins dintre fălcile ei căscate era cauzat de eliminarea de gaze. Partea anterioară a cavității bucale nu oferea nici o surpriză, dar și-a plimbat totuși degetul prin interior ca să detensioneze limba și a verificat să vadă dacă întreaga gură era uscată.

Bolta palatină moale și limba erau complet albe, sculptate parcă în sidef, ca un *netsuke** creat de organism. Limba era rigidă și, în mod ciudat, ridicată. Eph a dat-o într-o parte și a lăsat la vedere și restul gurii, uscat și el.

„Uscată? Și acum ce mai urmează?" și-a zis el. „Cadavrele au fost golite, nu mai au nici o picătură de sânge." O altă replică dintr-un film horror al lui Dan Curtis din anii '70 se potrivea și mai bine:

---

* În japoneză, în original, obiect ornamental din lemn sau din sidef utilizat la prinderea pungii cu obiecte personale de centura unui chimonou (n.tr.)

„Locotenente... cadavrele... nu mai au nici urmă de sânge în ele!“ Ta-ram!

Începea să-l cuprindă oboseala. Eph a apucat bine limba între degetul mare şi arătător şi, cu o lanternă de mici dimensiuni, i-a luminat gâtlejul albicios, ca să-l examineze. Îi dădea o vagă senzaţie de obscenitate. Un *netsuke* pornografic, poate?

În momentul acela, limba s-a mişcat. Eph s-a retras brusc şi şi-a scos imediat degetul.

– Iisuse!

Chipul fetiţei avea aceeaşi mască mortuară, inexpresivă, cu buzele încă uşor depărtate.

Nora s-a holbat la el.

– Ce s-a întâmplat?

Eph îşi ştergea degetul pe pantaloni.

– Nimic, e pur şi simplu un reflex, a spus el şi s-a îndreptat de spate.

A privit în jos la chipul fetei până când n-a mai suportat s-o vadă, apoi a tras fermoarul sacului, închizând-o înăuntru.

– Ce-ar putea fi? a întrebat Nora. Ceva care încetineşte, cine ştie cum, degradarea ţesuturilor? Oamenii ăştia sunt morţi...

– Exact cum scrie la carte, atâta doar că nu se descompun. Eph a clătinat greoi din cap. Nu putem să reţinem transportul. Concluzia este că trebuie să ducem cadavrele la morgă, să le facem autopsie şi să pornim din interior, poate reuşim să ne dăm seama ce se întâmplă.

A remarcat că privirea Norei rătăcea în direcţia dulapului ornamentat care zăcea pe podeaua hangarului, departe de restul bagajelor.

– Chestia asta nu e în regulă, a spus ea.

Eph se uita în partea opusă, la aeronava imensă de deasupra capetelor lor. Voia să urce din nou la bord. Probabil că le scăpase ceva. Răspunsul trebuia să fie acolo, înăuntru.

Înainte să treacă la fapte, l-a văzut pe Jim Kent însoţindu-l pe directorul CDC în hangar. Doctorul Everett Barnes avea şaizeci şi unu de ani şi amintea încă foarte mult de doctorul sudist care fusese la începutul carierei. Serviciul Public de Sănătate de care aparţinea şi CDC-ul fusese la început un serviciu al marinei şi, deşi devenise de mult timp independent, mulţi dintre oficialii CDC-ului preferau încă uniformele militare, iar directorul Barnes nu făcea excepţie. Aşa încât acest om era o apariţie aparte: un om simplu, de la ţară, cu cioc cărunt, îmbrăcat ca un amiral în rezervă, într-o uniformă kaki, cochetă, de combatant, completată de o panoplie de insigne. Semăna oarecum cu Colonelul Sanders*, decorat pentru merite în luptă.

După o scurtă introducere şi o examinare rapidă a unuia dintre cadavrele din avion, directorul Barnes s-a interesat de supravieţuitori.

– Nici unul dintre ei nu-şi aminteşte nimic din ce s-a întâmplat, a răspuns Eph. Nu ne sunt de nici un ajutor.

– Simptomele?

– Migrene, unele grave. Dureri musculare, ţiuit în urechi, dezorientare, uscăciune a gurii, probleme cu echilibrul.

---

* Harland David Sanders, cunoscut drept Colonelul Sanders, fondatorul lanţului de restaurante KFC (n.tr.)

– În mare, nu cu mult mai grav decât în cazul oricui face o călătorie transatlantică, a conchis directorul Barnes.

– E bizar, Everett, a spus Eph. Eu și Nora am intrat primii în avion. Acești pasageri erau, toți, morți. Nu respirau. Fără oxigen, creierul poate rezista cel mult patru minute înainte să fie afectat pentru totdeauna. Oamenii aceștia trebuie să fi stat fără aer mai bine de o oră.

– Se pare că nu, a spus directorul. Și nu au putut să-ți spună absolut *nimic*?

– Ei au avut chiar mai multe întrebări decât mine.

– Sunt elemente comune la cei patru?

– Asta verific acum. Voiam să-ți cer ajutorul ca să-i pot ține izolați până ne terminăm treaba.

– Ajutorul?

– Avem nevoie de cooperarea celor patru pacienți.

– Dar cooperează.

– Deocamdată. Problema este că... nu ne permitem să riscăm.

Directorul a continuat să vorbească în timp ce-și netezea barba.

– Cu puțin tact, sunt convins că putem să-i facem să fie mai recunoscători că nu au avut o soartă tragică și că le putem câștiga îngăduința, a spus el și a zâmbit, lăsându-și la vedere dinții de un alb strălucitor.

– Și dacă am apela la legea sănătății publice privind controlul epidemiilor...?

– Ephraim, tu știi că este o mare diferență între izolarea a câtiva pasageri pentru un tratament preventiv voluntar și punerea în carantină. Sunt

probleme mai mari de luat în seamă, probleme cu mass-media, ca să fiu cinstit.

– Everett, cu tot respectul, va trebui să te contrazic...

Mâna mică a directorului a poposit cu blândețe pe umărul lui Eph. A vorbit domol, poate prea domol, probabil pentru a-și mai îndulci cuvintele.

– Ephraim, hai să nu mai pierdem timpul. Dacă privim obiectiv, acest tragic eveniment este, din fericire – unii ar spune slavă Domnului –, izolat. Nu s-au mai înregistrat alte decese sau cazuri de îmbolnăviri în alte avioane sau aeroporturi de pe glob și au trecut aproape optsprezece ore de la aterizarea avionului. Sunt semnale pozitive și trebuie să le scoatem în evidență. Lansează un mesaj marelui public, ca să-i redai încrederea în sistemul nostru de transport aerian. Ephraim, sunt convins că, dacă le ceri acestor patru supraviețuitori norocoși, făcând apel la onoarea și la simțul datoriei, să colaboreze, vor accepta de bunăvoie. Directorul și-a luat mâna și i-a zâmbit lui Eph ca un militar care se arată împăciuitor față de fiul său pacifist. În plus, toate semnele conduc spre o afurisită de scurgere de gaz, nu? Atât de multe victime lichidate brusc? Mediul etanș și faptul că supraviețuitorii și-au revenit după ce au fost scoși din avion?

– Numai că sistemul de ventilație s-a oprit odată cu cel electric, imediat după aterizare, a spus Nora.

Directorul Barnes a dat din cap și și-a împreunat gânditor mâinile.

– Hmm, sunt, fără îndoială, multe lucruri de luat în considerare. Dar priviți astfel lucrurile: pentru echipa voastră a fost un exercițiu bun, pe care l-ați

dus cu bine la capăt. Iar acum, că lucrurile par să se liniştească, să vă vedem cum îi daţi de capăt. Imediat ce se termină afurisita asta de conferinţă de presă.

– Staţi puţin, ce-aţi spus? a intervenit Eph.

– Primarul şi guvernatorul ţin o conferinţă de presă alături de reprezentanţi ai companiei aeriene şi de oficialităţi ale Autorităţii Aeroportuare, printre alţii. Noi doi vom prezenta punctul de vedere al autorităţilor sanitare federale.

– Imposibil. Domnule, nu am timp. Se poate ocupa Jim de asta...

– Jim *poate*, dar astăzi ai să vii tu, Ephraim. După cum am spus, este momentul ca tu să fii omul-cheie în afacerea asta. Tu eşti conducătorul Proiectului Canarul şi vreau să ne reprezinte cineva care a venit direct în contact cu victimele. E necesar ca eforturile noastre să aibă un chip.

De-aia susţinuse că nu îi puteau izola sau pune în carantină! Barnes dansa după cum i se cânta.

– Dar încă nu ştiu nimic, a spus Eph. De ce atât de curând?

Directorul Barnes a zâmbit, dezvelindu-şi din nou dinţii albi.

– Doctorii se conduc după principiul: „În primul rând, să nu faci rău“. Politicienii, în schimb, se conduc după principiul: „În primul rând, te duci în faţa camerelor de televiziune“. Pe lângă asta, am înţeles că şi momentul este important. Ideea e că vor să transmită imaginile înainte de afurisita aia de eclipsă. Spun că petele solare afectează undele radio sau ceva de genul ăsta.

– Eclipsa...

Eph uitase complet de ea. Eclipsa totală de soare, un fenomen rar, care avea să aibă loc în jurul orei

15:30, chiar în după-amiaza aceea. Era primul eveniment astronomic de acest gen din New York după mai bine de patru sute de ani.

– Dumnezeule, uitasem!

– Mesajul pe care îl adresăm oamenilor din această țară va fi simplu. Au avut loc pierderi importante de vieți omenești, iar CDC-ul investighează situația cu profesionalism. Este o catastrofă, dar incidentul a fost izolat, pare a fi unic și nu mai există nici un motiv de îngrijorare.

Eph și-a ascuns dezaprobarea. Îl forțau să apară în fața camerelor de filmat și să spună că totul era în regulă. A părăsit zona izolată prin spațiul îngust dintre ușile imense ale hangarului, ajungând în lumina funestă a zilei. Încerca încă să găsească o cale de ieșire din această situație, când telefonul mobil a început să-i vibreze în buzunarul de la pantaloni. L-a scos și a văzut pe ecranul telefonului un pliculeț. Era un mesaj trimis de pe telefonului lui Matt, și Eph l-a deschis imediat.

„Yanks 4 Sux 2. locuri marfa, pakt k nu esti aici. Z."

Eph a rămas cu ochii pironiți la mesajul de la fiul său până când i s-a încețoșat privirea. Stătea acolo pe pistă, privindu-și propria umbră, care, dacă nu cumva doar i se părea, începuse deja să se estompeze.

OCULTAŢIA

Eclipsă totală

La sol, aşteptarea s-a amplificat atunci când şuviţa întunecată din partea vestică a soarelui s-a extins, devenind o muşcătură rotunjită care devora puţin câte puţin soarele după-amiezii. La început nu a existat o diferenţă clară în privinţa calităţii sau a cantităţii luminii de la sol. Numai scobitura de pe cer, care redusese soarele la o seceră, sugera că această zi era deosebită de oricare alta.

De fapt, denumirea „eclipsă solară" este improprie. Eclipsa are loc atunci când un obiect ajunge în umbra altui obiect. În timpul eclipsei, Luna nu trece *în* umbra Soarelui, ci *între* Soare şi Pământ, întunecând Soarele şi *provocând* apariţia unei umbre. Termenul corect este „ocultaţie". Luna *ocultează* Soarele, aruncând o umbră redusă pe suprafaţa Pământului. Nu este o eclipsă solară, ci, de fapt, este o eclipsă a Pământului.

Distanţa dintre Pământ şi Soare este de aproximativ 400 de ori distanţa dintre Lună şi Pământ. Ca o teribilă coincidenţă, întâmplarea face ca diametrul Soarelui să fie de aproximativ 400 de ori diametrul

Lunii. De aceea, suprafaţa Lunii şi fotosfera Soarelui, discul luminos, par să aibă aproape aceeaşi dimensiune privite de pe Pământ.

Ocultaţia totală este posibilă numai atunci când Luna se află în stadiul de Lună nouă şi aproape de perigeu, distanţa cea mai mică faţă de Pământ. Durata fazei de eclipsă totală depinde de orbita Lunii, dar niciodată nu depăşeşte şapte minute şi patruzeci de secunde. Se aprecia că ocultaţia de acum avea să dureze exact patru minute şi cincizeci şi şapte de secunde, mai puţin de cinci minute de întuneric nenatural, specific nopţii, izbucnit în miezul unei zile frumoase de început de toamnă.

Cerul încă luminat, acoperit pe jumătate de Luna nouă (în mod normal invizibilă), a început să se întunece, amintind de momentul apusului, dar fără alinarea adusă de lumină. La nivelul solului, lumina solară părea palidă, difuză, de parcă ar fi fost filtrată. Umbrele şi-au pierdut conturul precis şi era ca şi cum cineva ar fi aruncat un văl peste lume.

Pe când secera soarelui continua să se subţieze, înghiţită de discul lunii, strălucirea sa a pălit, ca şi cum astrul ar fi fost cuprins brusc de panică. Ocultaţia a părut să capete forţă şi o viteză amplificată, iar solul a devenit cenuşiu, în vreme ce culorile şi-au redus intensitatea. Înspre vest, cerul s-a întunecat mai rapid decât înspre est, pe măsură ce umbra lunii se apropia.

Eclipsa era parţială pe cea mai mare partea a teritoriului Statelor Unite şi al Canadei, ajungând să fie totală doar pe o porţiune alungită şi îngustă, de

16.000 de kilometri lungime și 160 de kilometri lățime, exact umbra aruncată de Lună pe Pământ. Parcursul dinspre vest spre est, cunoscut drept „calea eclipsei totale", începea în cornul Africii și continua arcuit spre Oceanul Atlantic, sfârșind la vest de lacul Michigan, deplasându-se cu o viteză de aproape 1.700 de kilometri la oră.

Încetul cu încetul, cerul se colorase în violaceu. Întunericul dinspre vest a căpătat forță asemenea unei furtuni tăcute, fără vânt, care se răspândea pe întregul firmament și se strângea în jurul soarelui palid, un organism devorat de o forță malefică izbucnind din propriile măruntaie.

Soarele s-a subțiat periculos de mult, iar imaginea văzută prin ochelarii speciali era asemenea celei pe care o ai dacă privești în sus prin crăpătura unui capac de canal care obstrucționează lumina zilei. Secera soarelui a strălucit cu putere, apoi, în ultimele sale momente de agonie, a căpătat scăpărări argintii.

Fâșii stranii și rătăcitoare de umbră au început să se plimbe pe pământ. Oscilațiile cauzate de refracția luminii în atmosfera Pământului, asemănătoare efectului produs de lumina care se agită pe fundul unei piscine, șerpuiau fantomatic la limita câmpului vizual. Acest joc al luminii le-a ridicat tuturor privitorilor părul pe ceafă.

În curând însă, totul s-a sfârșit. Momentele finale au fost cutremurătoare, intense, secera soarelui reducându-se la o linie curbă, o cicatrice pe chipul cerului, după care s-a spart în perle de un alb orbitor, ultima zbatere a razelor soarelui ce se prelingeau în văile adânci care se întindeau de-a lungul

suprafeței lunare. Aceste picături au licărit și s-au estompat în succesiuni rapide, înăbușite asemenea luminii muribunde a unei lumânări înecate în propria ceară. Cromosfera, fâșia stacojie care se desenează deasupra Soarelui, și-a aruncat ultimele licăriri triumfale, după care Soarele a fost complet înghițit.

Eclipsă totală.

Kelton Street, Woodside, Queens

Lui Kelly Goodweather nu-i venea să creadă cât de repede se întunecase. Stătea afară, pe trotuar, asemenea celorlalți vecini, pe partea străzii care, în acest moment al zilei, era de regulă scăldată de soare, și privea cerul întunecat prin ochelarii cu rame de carton pe care îi primise gratis la sticlele de doi litri de suc *light*, ediție specială de eclipsă. Kelly era o femeie educată. La nivel intelectual înțelegea ce se întâmpla, dar, chiar și așa, tot o cuprindea un val de teamă, dorința de a fugi, de a se ascunde. Alinierea acestor corpuri cerești, trecerea Soarelui în umbra Lunii stârneau ceva din adâncul ei, trezeau animalul înfricoșat de noapte care sălășluia în ea.

Cu siguranță, și alții simțeau la fel. Tăcerea invadase strada în momentul eclipsei totale, la apariția luminii stranii care se lăsase peste ei și la vederea umbrelor colcăitoare de pe iarbă, la limita câmpului lor vizual, pe pereții laterali ai casei, asemenea unor spirite învolburate. Era ca și cum un vânt rece ar fi biciuit strada, fără a le răscoli însă părul, ci doar înghețându-le sufletele.

Era exact cum se spune atunci când te străbate un fior: a trecut moartea pe lângă tine. Așa părea să fie și cu „ocultația" aceasta. De parcă ar fi trecut moartea pe lângă întreaga planetă. Ca și cum Luna moartă s-ar fi târât pe deasupra Pământului fremătând de viață.

Iar apoi, când și-a înălțat privirea, a văzut coroana solară. Un antisoare, negru și fără chip, strălucind frenetic în jurul nimicniciei Lunii și aruncând priviri în jos spre Pământ, încoronat de chica sa strălucitoare, de un alb translucid. Era precum capul unui mort.

Vecinele ei, Bonnie și Donna, cuplul care închiriase casa de alături, stăteau împreună, îmbrățișate, Bonnie cu mâna în buzunarul de la spate al blugilor lăsați ai Donnei.

– Fantastic, nu? a strigat Bonnie, aruncând un zâmbet peste umăr.

Kelly nu putea răspunde. Oare chiar nu înțelegeau? Pentru ea, nu era doar pură curiozitate, o distracție de după-amiază. Cum de nu vedea nimeni că era ca o prevestire? La naiba cu explicațiile astronomilor și cu raționamentele științifice! Cum să nu însemne ceva ceea ce se întâmpla? Poate că nu avea o semnificație *inerentă*. Era pur și simplu o convergență a unor orbite. Dar cum era posibil ca o ființă umană dotată cu simțire să nu-i atribuie o semnificație, fie ea pozitivă sau negativă, religioasă, metafizică sau de orice alt fel? Doar pentru că înțelegem cum funcționează ceva nu înseamnă că și *înțelegem* acel lucru...

Au strigat-o din nou pe Kelly, care stătea singură în fața casei ei, și i-au spus că putea să-și dea jos ochelarii.

– Nu rata așa ceva!

Kelly nu avea de gând să-și scoată ochelarii, chiar dacă la televizor se spunea că nu era nici un pericol să ți-i scoți în momentul în care eclipsa era totală. Tot la televizor spunea și că nu îmbătrânești dacă îți cumperi creme scumpe și tot felul de pilule.

Strada a fost invadată de strigăte de uimire sau de admirație în fața acestui eveniment, pe măsură ce lumea se obișnuia cu singularitatea sa și se lăsa purtată de moment. Nu era și cazul lui Kelly. „Ce e în neregulă cu mine?" s-a întrebat ea.

În parte, era așa din cauză că îl văzuse pe Eph la televizor. Acesta nu spusese mare lucru la conferința de presă, dar, după privirea sa și după felul în care vorbise, Kelly își putuse da seama că nu era totul în regulă. Nu era chiar deloc în regulă. Simțise ceva dincolo de clasicele asigurări pe care le dăduseră guvernatorul și primarul, dincolo de moartea fulgerătoare și inexplicabilă a celor 206 pasageri veniți de dincolo de ocean.

Să fi fost vreun virus? Vreun atac terorist sau sinucidere în masă?

Iar acum mai era și asta.

Ar fi vrut ca Zack și Matt să fi fost acasă. Să fi stat în clipa asta lângă ea. Își dorea să se termine cât mai repede cu ocultația asta solară și să știe că n-o să mai simtă niciodată așa ceva. S-a uitat prin lentilele filtrante la luna ucigașă care trona în toată splendoarea ei tenebroasă, îngrijorată că poate n-avea să mai vadă niciodată lumina soarelui.

Stadionul Yankee, Bronx

Zack stătea pe locul său, lângă Matt, care se holba la eclipsă cu nasul încrețit și cu gura larg deschisă, ca un șofer care privește cu ochii mijiți mașinile din trafic. Mai bine de 50.000 de fani ai echipei Yankees, purtând ochelari cu dungulițe realizați special cu ocazia eclipsei, stăteau în picioare și priveau în sus la Luna care arunca cerul în întuneric într-o după-amiază perfectă pentru un meci de baseball. Toată lumea, mai puțin Zack Goodweather. Eclipsa era super, nimic de zis, dar o văzuse, așa că Zack își îndrepta acum atenția spre banca de rezerve. Încerca să-i zărescă pe jucătorii de la Yankees. L-a văzut pe Jeter, care purta exact aceiași ochelari ca Zack, cu genunchiul sprijinit de treapta de sus, pregătit parcă pentru lansarea mingii. Aruncătorii și prinzătorii erau cu toții în afara zonei de încălzire, adunați pe iarba din partea dreaptă a terenului, asemenea celorlalți, atrași de strania priveliște.

– Doamnelor și domnilor, a spus Bob Sheppard, prezentatorul, acum vă puteți scoate ochelarii speciali.

Iar ei s-au supus, toți cei 50.000 de spectatori, ca la un semn. De pe stadion s-au auzit sunete apreciative, câteva ropote de aplauze și apoi urale în toată regula, de parcă mulțimea ar fi încercat să-l ademenească pe veșnic modestul Matsui* de pe bancă, așteptând ca el să-și scoată șapca în fața lor, în semn

* Jucător japonez de baseball care activează în prezent la echipa New York Yankees (n.tr.)

de mulţumire după executarea unei lovituri de maestru.

Zack învăţase la şcoală că Soarele era ca un cuptor termonuclear cu o temperatură de 6.000 de grade Kelvin şi că stratul său exterior, format din hidrogen supraîncălzit în stare gazoasă - vizibil de pe Pământ numai în momentul în care eclipsa este totală, avea în mod inexplicabil o temperatură ce ajungea la nu mai puţin de 2.000.000 de grade Kelvin.

Când şi-a scos ochelarii, a văzut un disc perfect negru, mărginit de o flacără stacojie, înconjurată de o aură de lumină albă, diafană. Era ca un ochi: luna era o pupilă mare şi neagră, coroana, albul ochiului, iar firişoarele roşii aprinse care scăpărau de pe marginea pupilei - bucle de gaz supraîncălzit ce erupea de pe marginea soarelui -, venele inflamate. Cam ca ochii unui smintit.

Super.

„Cerul smintit." Ba nu: „Smintiţii eclipsei." „Smintiţii ocultaţiei." „Smintiţii oculţi de pe planeta Lună!" Stai aşa, că Luna nu este planetă. „Luna smintită." Asta ar putea fi ideea filmului pe care avea să-l facă împreună cu prietenii săi în iarna asta. Lumina lunii din timpul unei eclipse totale îi transformă pe jucătorii echipei Yankees într-o adunătură de zombi amatori de creier uman. Super! Iar amicul său Ron semăna oarecum cu Jorge Posada în tinereţe. „Jorge Posada, îmi dai şi mie un autograf... a, dar ce... hei, asta e... ce te-a apucat... ce se întâmplă cu ochii tăi... aa... nu... nuuu!!!"

Orga a început să se audă dintr-odată, iar câţiva dintre beţivii transformaţi în dirijori dădeau din

mâini şi îi îndemnau pe cei din sectorul lor să cânte şi ei melodia aia cam sentimentală, *I'm Being Followed by a Moon Shadow**. Mulţimile adunate la meciurile de baseball rareori au nevoie de un pretext pentru a face gălăgie. Oamenii ăştia ar fi aclamat şi dacă în loc de ocultaţie ar fi văzut un asteroid venind în viteză spre ei.

Zack şi-a dat seama, tresărind, că exact ceva de genul ăsta ar fi spus şi tatăl lui dacă ar fi fost aici.

Matt, care îşi admira acum ochelarii primiţi gratis, l-a înghiontit pe Zack.

– Drăguţă amintire, nu? Pun pariu că mâine pe vremea asta o să se umple eBay**-ul de asemenea ochelari.

În momentul acela, un tip cherchelit s-a lovit de umărul lui Matt, împroşcându-i acestuia pantofii cu bere. O clipă, Matt a îngheţat, după care a aruncat spre Zack o privire care spunea: „Şi acum ce mă fac?" Dar n-a reacţionat în nici un fel, nici măcar nu s-a întors să se uite. Zack şi-a dat atunci seama că nu-l mai văzuse niciodată pe Matt bând bere, ci numai vin alb sau roşu seara acasă, cu mama sa. Zack a avut brusc sentimentul că, deşi era entuziasmat de meci, Matt părea să se teamă de fanii din jurul său.

În clipa aceea, Zack şi-a dorit din tot sufletul ca tatăl lui să fi fost cu el. I-a pescuit lui Matt telefonul din buzunarul de la blugi şi s-a uitat să vadă dacă nu cumva Eph îi răspunsese la mesaj.

---

* Melodie interpretată de cântăreţul britanic Cat Stevens (n.tr.)

** Site-ul unei renumite companii americane de comerţ şi licitaţii online (n.red.)

Pe ecran apărea doar: „Fără semnal". Conexiunile nu fuseseră încă restabilite. De vină erau exploziile solare și radiațiile, care afectau undele radio și sateliții care orbitează; anunțaseră că așa avea să se întâmple. Zack a pus telefonul la loc și și-a lungit gâtul spre teren, căutându-l din nou pe Jeter.

Stația Spațială Internațională

La 355 de kilometri deasupra Pământului, astronautul Thalia Charles, inginerul de zbor american din Expediția 18, împreună cu un comandant rus și un inginer francez, plutea în spațiul cu gravitație zero prin vestibulul care unea modulul *Unity* cu chepengul din spate al laboratorului *Destiny*. Stația de cercetare ISS* orbita în jurul Pământului de șaisprezece ori pe zi, adică o dată la o oră și jumătate, cu o viteză de peste 27.000 de kilometri pe oră. Ocultațiile nu erau mare lucru pe orbita joasă a Pământului. Prin urmare, pe Thalia n-o interesa alinierea Soarelui și a Lunii – la viteza cu care vedea ea lucrurile, nici măcar nu putea fi vorba despre vreo ocultație –, ci mai degrabă rezultatul acestui fenomen asupra Pământului care se rotea încet.

Destiny, laboratorul de cercetare primară de pe ISS, măsoară 8,5 pe 4,5 metri, deși spațiul interior de lucru al acestui modul cilindric, din cauza multitudinii de echipamente fixate pe laterale, este mai strâmt de atât, pe lungime încăpând cinci oameni,

---

* International Space Station, Stația Spațială Internațională (n.red.)

iar pe lățime, unul. Canalele, tuburile și cablurile erau direct accesibile, deci vizibile, astfel încât fiecare dintre cei patru pereți ai laboratorului *Destiny* arăta ca partea inferioară a unei plăci de bază de dimensiuni mult mai mari. Uneori, Thalia se simțea ca un simplu microprocesor care își duce la îndeplinire sarcinile în interiorul unui computer imens din spațiu.

Thalia și-a trecut degetele peste nadir, „podeaua" modulului *Destiny* – în spațiu nu există conceptul de sus și jos –, până la un oval de mari dimensiuni, ce semăna cu o lentilă, înțesat de nituri. Oblonul care acoperea hubloul era conceput pentru a proteja modulul de micrometeoriți sau de coliziunea cu resturile orbitale. Și-a pus picioarele încălțate cu șosete într-un intrând de pe perete și a deschis oblonul cu mâna, lăsând la vedere hubloul cu un diametru de șaizeci de centimetri, de o înaltă calitate optică.

În fața sa a apărut globul alb-albastru al planetei Pământ.

Sarcina Thaliei era să facă fotografii cu un aparat Hasselblad cu declanșator de la distanță. Dar, când a privit prima oară afară spre planetă din neobișnuitul și privilegiatul ei punct de observație, ceea ce a văzut a făcut-o să tresară. Pata neagră, umbra Lunii, arăta ca un punct mort pe suprafața Pământului, o imperfecțiune amenințătoare pe orbita de un albastru viu a ceea ce pentru ea reprezenta „acasă". Lucrul cel mai supărător era că nu vedea absolut nimic în conul de umbră, pata din mijloc cea mai întunecată a umbrei aruncate de Lună, întreaga zonă fiind înghițită de vidul tenebros. Era ca și cum ar fi

privit din satelit imaginea rămasă în urma unui dezastru ce se abătuse asupra oraşului New York şi care se răspândea rapid pe o zonă extinsă de pe coasta estică.

Manhattan

Newyorkezii se adunaseră în Central Park, iar pajiştea de douăzeci şi două de hectare, Great Lawn, se umplea de parcă ar fi urmat să aibă loc aici unul dintre obişnuitele concerte estivale. Cei care ieşiseră de dimineaţă cu pături şi cu scaune pliante se ridicaseră acum în picioare, asemenea tuturor celorlalţi; copiii stăteau cocoţaţi pe umerii taţilor, şi bebeluşii - cuibăriţi în braţele mamelor. Castelul Belvedere se desluşea purpuriu-cenuşiu deasupra parcului, o imagine gotică în acest spaţiu deschis, pastoral, eclipsat de zgârie-norii din cartierele East Side şi West Side.

Marea metropolă insulară amuţise, lucru resimţit la acea oră de toată lumea. Era o atmosferă dominată de nerăbdare, împărtăşită de toţi membrii comunităţii. Ocultaţia impusese un fel de egalitate între cetăţenii întregului oraş, cinci minute de suspendare a ideii de clasă socială. Toată lumea era egală sub soare - mai exact, sub nesoare.

Peste tot pe pajişte se auzea muzică, iar lumea cânta în cor hitul lui Bonnie Tyler, *Total Eclipse of the Heart* - melodie ce dura şapte minute şi care era difuzată chiar în acel moment pe postul de radio Z100.

Pe podurile din East Side care făceau legătura dintre Manhattan şi restul lumii, oamenii stăteau

lângă maşinile staţionate sau aşezaţi pe capotă, iar câţiva fotografi de pe banda pietonală, înarmaţi cu aparate cu filtre speciale, făceau neobosiţi fotografii.

Pe acoperişuri erau strânşi oameni care sărbătoreau evenimentul, în ciuda orei nepotrivite, ca pe un fel de Revelion, admirând, în locul focului de artificii, spectacolul fascinant de pe cer.

În lumina palidă, ecranul uriaş Panasonic Astrovision instalat în Times Square transmitea în direct ocultaţia, comentată simultan şi la radio, înfăţişând coroana fantomatică a Soarelui care licărea deasupra „răscrucii lumii", asemenea unui avertisment dintr-o galaxie îndepărtată; transmisiunea era însă întreruptă de momente de bruiaj.

Serviciile de urgenţă au primit o mulţime de apeluri, inclusiv câteva de la femei însărcinate care anunţau că au contracţii induse de eclipsă. Au fost trimise ambulanţe, deşi teoretic traficul de pe insulă era oprit.

Cele două centre psihiatrice de pe insula Randall din nordul braţului East River îşi izolaseră pacienţii violenţi în camerele lor, cu transperantele lăsate. Cei nonviolenţi au fost invitaţi să se adune în sălile de mese cufundate în întuneric, unde rulau filme de comedie, deşi preţ de câteva minute, în momentul eclipsei totale, destul de mulţi dintre ei au devenit irascibili, dornici să părăsească încăperea, însă incapabili să explice care era motivul neliniştii lor.

La Bellevue Hospital, secţia de psihiatrie înregistrase în acea dimineaţă o creştere a numărului de internări.

Între Bellevue Hospital şi New York University Medical Center, două dintre cele mai mari spitale

din lume, se afla probabil cea mai urâtă clădire din Manhattan. Spitalul de Medicină Legală din New York era un dreptunghi diform, de un turcoaz ametiţitor. În vreme ce cadavrele adăpostite în saci erau descărcate din camionul frigorific şi transportate pe tărgi mobile în sălile de autopsie şi în sălile frigorifice de la subsol, Gossett Bennet, unul dintre cei paisprezece legişti ai Centrului, a ieşit să ia o scurtă pauză. Din parcul micuţ din spatele spitalului nu putea vedea luna-soare din cauza clădirii, aşa că, în schimb, i-a privit pe oamenii care admirau eclipsa. Pe autostrada Franklin D. Roosevelt, spre care dădea parcul, lumea stătea printre automobilele parcate acum pe un drum pe care în mod normal era un flux continuu de maşini. Braţul East River era şi el în beznă, un râu de smoală în care se reflecta cerul întunecat. Dincolo de râu, peste Queens plutea întunericul, străpuns numai de strălucirea coroanei solare care se reflecta în câteva dintre ferestrele cele mai de sus, orientate spre vest, amintind de flacăra unei explozii produse la o fabrică chimică.

„Aşa va arăta începutul sfârşitului lumii", a gândit el înainte de a se întoarce în spital ca să asiste la catalogarea cadavrelor.

Aeroportul Internaţional John F. Kennedy

Rudele pasagerilor decedaţi şi ale membrilor echipajului zborului 753 al companiei aeriene Regis Air au fost încurajate să renunţe pentru moment la hârţogărie, să lase o clipă cafeaua oferită de Crucea

Roşie şi să meargă afară pe pistă, în zona izolată din spatele terminalului 3. Acolo, uniţi numai de suferinţă, oamenii îndureraţi şi cu ochii înfundaţi în orbite s-au strâns împreună şi au privit eclipsa prinşi de mâini, sprijinindu-se unii de ceilalţi din solidaritate, dar şi din nevoia de a fi susţinuţi fizic, cu feţele întoarse spre partea vestică şi întunecată a cerului. Încă nu ştiau că, în curând, aveau să fie împărţiţi în patru grupuri şi transportaţi în autobuze de şcoală spre centrele de medicină legală, unde – câte o familie pe rând – aveau să fie poftiţi într-o încăpere în care urma să li se arate fotografii ale cadavrelor şi să li se ceară să-i identifice pe cei dragi. Numai rudelor care solicitau în mod expres să vadă cadavrul li se permitea acest lucru. Apoi aveau să le fie distribuite bonuri, pentru a se putea caza la hotelul Sheraton din apropierea aeroportului, unde urma să li se ofere o cină gratis şi să le fie puşi la dispoziţie psihologi toată noaptea, până a doua zi.

Însă, pentru moment, aceştia priveau în sus la discul negru care strălucea ca un spot întors invers, înghiţind lumina acestei lumi şi redând-o cerului. Pentru ei, dispariţia momentană a soarelui simboliza, de fapt, pierderea pe care o suferiseră. În ochii lor, eclipsa nu avea nimic remarcabil, ci părea mai degrabă ocazia potrivită prin care cerul şi Dumnezeu făceau cunoscută lumii întregi suferinţa lor.

În afara hangarului pentru întreţinere al companiei Regis Air, Nora stătea departe de ceilalţi anchetatori şi aştepta ca Eph şi Jim să se întoarcă de la conferinţa de presă. Avea privirea îndreptată spre gaura neagră şi ameninţătoare de pe cer, dar nu vedea prea bine.

Se simţea prinsă în ceva ce nu înţelegea pe deplin. Era ca şi cum în acele momente s-ar fi înfiripat un nou inamic bizar. Luna neînsufleţită care eclipsa Soarele dătător de viaţă, noaptea care înghiţea ziua.

În clipa următoare, o umbră s-a scurs pe lângă ea. A remarcat-o ca pe o strălucire la limita câmpului său vizual, asemenea umbrelor şerpuitoare care se plimbaseră pe pistă chiar înainte de momentul eclipsei totale. Era ceva aflat la limita extremă a percepţiei, care se strecurase afară din hangar ca un spirit al întunericului. Era o umbră a cărei prezenţă o *simţise*.

În fracţiunea de secundă cât i-a luat pupilei ei să se îndrepte înspre umbră, aceasta a dispărut.

Lorenza Ruiz, operatoarea de pe căruciorul motorizat de bagaje, prima persoană care mersese la avionul cufundat în beznă, era în continuare înfricoşată de experienţa pe care o avusese. Nu putea să uite senzaţia care o încercase când stătuse în umbra avionului, cu o noapte înainte. Nu pusese geană pe geană, agitându-se în pat, şi într-un final se ridicase şi se plimbase prin încăpere. Paharul de vin alb băut noaptea târziu nu îi fusese de folos. Simţea continuu o apăsare, pe care însă nu voia să o alunge. Când în sfârşit se luminase de ziuă, se surprinsese aruncându-şi ochii la ceas, aşteptând nerăbdătoare să se întoarcă la serviciu. Să revină pe aeroportul JFK. Nu din curiozitate morbidă, ci din cauza imaginii acelui avion „adormit“ care i se întipărise în minte, asemenea unei lumini care te străfulgeră. Nu ştia decât că trebuia să se întoarcă acolo ca să mai vadă o dată.

Acum, din cauza eclipsei, aeroportul era închis pentru a doua oară în decurs de douăzeci și patru de ore. De luni de zile era plănuit acest lucru: FAA dispusese întreruperea timp de cincisprezece minute a activității aeroporturilor din zona în care avea loc ocultația din grijă față de vederea piloților, cărora nu le era așa de simplu să poarte ochelari speciali în timpul decolării și al aterizării. Și totuși, ecuația i-a răsărit în minte simplă, dar irefutabilă:

Avion „mort“ + eclipsă de soare = nu-i a bună!

Când luna a înghițit soarele, ca o mână care înăbușă un strigăt, Lo a simțit aceeași panică, asemenea unei descărcări electrice, pe care o simțise atunci când stătuse pe rampa pentru bagaje, sub burta Boeingului 777 cufundat în beznă. A cuprins-o același impuls de a fugi, numai că de data aceasta conștientiza faptul că nu avea unde să fugă.

Acum auzea din nou. Era același zgomot pe care îl auzea de când sosise la serviciu, numai că acum era constant și mai intens. Ca un zumzăit. Un soi de bâzâit pe care – lucru ciudat – îl auzea indiferent dacă avea căștile la urechi sau nu. Era ca o migrenă, resimțită în interior și care, asemenea unui far călăuzitor, i se intensificase în minte imediat ce ajunsese la serviciu.

În timpul pauzei de un sfert de oră din timpul eclipsei, a hotărât să pornească în căutarea sursei zgomotului. Deloc surprinzător, s-a trezit privind înspre hangarul pentru întreținere împrejmuit, acolo unde se adăpostea Boeingul „mort“.

Zgomotul nu semăna cu cel scos de vreo mașinărie. Era ca un freamăt, ca un vâjâit, ca sunetul unei ape curgătoare. Sau ca murmurul a zeci de

glasuri, a sute de glasuri diferite care încercau să se facă auzite. Poate că de vină erau plombele ei care recepționau unde radio. În fața ei se afla un grup de oameni, oficiali care priveau înspre soarele înghițit, dar nu mai era nimeni în aceeași situație ca ea, deranjat sau măcar conștient de acel zumzet. Așa că nu a vorbit nimănui despre ce auzea. Și totuși, din cine știe ce motiv ciudat, părea să fie tare important faptul că se afla aici și auzea acel zgomot. Își dorea – oare pentru a-și satisface curiozitatea sau era mai mult de atât? – să poată intra în hangar, pentru a mai arunca o privire la avion. De parcă simpla vedere a avionului avea să alunge vuietul din capul ei...

Deodată, a simțit o tensiune în aer, ca o briză care își modifica direcția, iar acum i se părea că sursa zgomotului se mutase undeva în dreapta ei. Această schimbare bruscă a făcut-o să tresară. S-a îndreptat în direcția zumzetului, în lumina palidă a lunii, cu căștile și cu ochelarii de protecție în mână. În fața ei erau lăzi de gunoi și remorci, în apropierea câtorva containere mari, niște boscheți și niște pini cenușii viguroși, care se agitau în bătaia vântului, cu gunoaie atârnate de crengi. În spatele lor se vedea gardul de sârmă, dincolo de care se întindeau zeci de hectare de teren năpădit de vegetație sălbatică.

Acum îi păreau a fi voci, voci care încercau se spună la unison un cuvânt... ceva.

Pe când Lo se apropia de remorci, un foșnet brusc s-a stârnit printre crengile copacilor, ca și cum ceva și-ar fi luat zborul. Femeia s-a dat un pas înapoi. Dintre crengile copacilor și din lăzile de gunoi au țâșnit pescăruși cu burta cenușie, speriați se pare de

eclipsă, ca niște cioburi înaripate care se împrăștie în toate direcțiile dintr-un geam spart.

Vocile zumzăitoare deveniseră mai ascuțite acum, aproape tânguitoare, și o strigau, ca un cor al osândiților. Era un vuiet discordant, la început abia șoptit, apoi din ce în ce mai puternic, după care scădea din nou în intensitate, străduindu-se parcă să articuleze un cuvânt. Din câte își putea da seama ea, acest cuvânt era: „..........vvvvvvvvvVINO!"

Și-a lăsat căștile pe marginea pistei, păstrându-și totuși ochelarii speciali pentru momentul în care se termina eclipsa. S-a îndepărtat de lăzile de gunoi și de miasma lor și a luat-o spre remorcile imense. Zgomotul nu părea să vină din interiorul acestora, ci din spatele lor.

A mers printre două containere de aproape doi metri fiecare și a ocolit o roată veche de avion, ajungând la un alt rând de containere mai vechi, de un verde pal. Acum simțea. Nu doar auzea vuietul, ci îl și simțea, un mănunchi de glasuri care îi fremătau în cap și în piept și care o chemau. A pus mâna pe containere, dar nu a simțit nici un fel de pulsație acolo, așa că și-a continuat drumul, a încetinit la colț și s-a aplecat înainte.

Pe gunoiul răscolit de vânt și pe iarba uscată și netunsă se afla o cutie mare și neagră din lemn, veche după aspect, cu incrustații. S-a aventurat în zona deschisă, întrebându-se de ce ar arunca cineva aici un obiect de preț aparent bine întreținut. Furtul, fie el organizat sau de orice alt fel, era o realitate în aeroport; poate că cineva o ascunsese cu intenția de a trece mai târziu pe acolo să o ia.

Atunci a remarcat pisicile. Zona de dincolo de incinta aeroportului mişuna de pisici fără stăpân. Unele erau animale de casă care scăpaseră din cuşca în care erau transportate, iar altele pur şi simplu fuseseră abandonate pe aeroport de către localnicii care voiau să scape de animalele nedorite. Cel mai nefericit caz era cel al pasagerilor care preferau să îşi abandoneze pisicile pe aeroport decât să plătească sumele mari cerute de adăposturile pentru animale. Erau pisici domestice incapabile să se protejeze în sălbăticie şi care, dacă reuşeau să se ţină departe de fălcile animalelor mai mari şi supravieţuiau, îngroşau rândurile pisicilor care rătăceau pe zecile de hectare neamenajate ale aeroportului.

Pisicile pricăjite stăteau toate pe labele din spate, cu faţa la dulap. Câteva zeci de pisici amărâte şi murdare - asta până ca Lo să se uite la copacul în care erau agăţate gunoaie şi de-a lungul gardului de sârmă şi să vadă că, de fapt, erau cam o sută de astfel de pisici, care stăteau cu faţa la cutia de lemn, fără să pară deranjate de prezenţa femeii.

Nu cutia vuia. Nu din ea se auzea zgomotul acela care o atrăsese. Era uimită să descopere ceva atât de ciudat aici, la marginea aeroportului. Şi nici măcar nu era sursa zgomotului care o înnebunea. Murmurul la unison a continuat. Oare şi pisicile erau atrase tot de el? Nu. Ele erau captivate de dulapul acela închis.

Se pregătea să dea înapoi, când pisicile au înţepenit. Li s-a ridicat blana pe spate, tuturor în acelaşi timp. Căpşoarele lor atinse de râie s-au răsucit spre ea, o sută de perechi de ochi de pisică vagabondă care

o țintuiau în lumina crepusculară a zilei fără de lumină. Lo a înghețat, temându-se de un atac. În clipa aceea, asupra ei s-a lăsat o umbră întunecată, ca o a doua eclipsă.

Pisicile s-au întors și au rupt-o la fugă, agățându-se agitate cu ghearele de gardul înalt sau repezindu-se la găurile de sub acesta.

Lo nu se putea întoarce. A simțit o căldură venind din spatele ei, ca atunci când deschizi ușa unui cuptor. O prezență. Când a încercat să se miște, glasurile din capul ei s-au unit într-o singură voce cumplită.

„VINO!"

În momentul acela a fost ridicată de la pământ.

Mai târziu, când pisicile s-au întors, i-au descoperit cadavrul, cu capul strivit, aruncat departe, dincolo de gardul de plasă, ca un gunoi. Pescărușii fuseseră primii care o găsiseră, dar pisicile i-au alungat îndată și s-au apucat de treabă, sfâșiindu-i înfometate hainele, ca să ajungă la ospățul care le aștepta dincolo de acestea.

Knickbocker Amanet și Curiozități, 118th Street, Harlemul Spaniol

Bătrânul stătea așezat în fața celor trei ferestre învecinate din partea vestică a apartamentului cufundat în semiobscuritate și privea cum soarele era înghițit.

Cinci minute de noapte în miezul zilei, cel mai mare eveniment astronomic din ultimii patru sute de ani.

Nu putea să nu remarce momentul în care se petrecea.

„Dar care e scopul?"

Deodată, cuprins de gravitatea momentului, a început să se cutremure ca o mână înfrigurată. În ziua aceea nu deschisese magazinul. În schimb, încă de la răsăritul soarelui, adusese lucruri din atelierul său de la subsol, diverse obiecte și curiozități pe care le dobândise de-a lungul anilor...

Unelte utile la cine știe ce și altele cel puțin ciudate, plus arme de proveniență uitată.

Stătea obosit aici și îl dureau mâinile noduroase. Era singurul care putea prevedea ce avea să se întâmple. Ceea ce, după câte se părea, deja începuse.

Nu era nimeni altcineva care să-l creadă.

Goodfellow ori Goodwilling. Sau cum l-o fi chemând pe bărbatul care luase cuvântul la conferința aceea ridicolă de presă transmisă de posturile de televiziune, cel care stătea lângă doctorul îmbrăcat în uniformă de marină. Ceilalți păruseră de un optimism rezervat și exultau că aveau patru supraviețuitori, în timp ce pretindeau că nu cunoșteau numărul total al morților. „Vrem să asigurăm opinia publică de faptul că nu mai este nici un pericol." Numai niște oficiali aleși prin vot ar îndrăzni să declare că nu există nici un pericol atunci când nici măcar nu știu despre ce e vorba.

Acest bărbat era singurul dintre cei aflați în spatele microfoanelor care părea să creadă că la mijloc era ceva mai mult decât o avariere a unui avion plin de pasageri morți.

„Goodwater?"

Era de la centrul de control al bolilor, cel din Atlanta. Setrakian nu era sigur, dar credea că avea cele mai multe şanse cu acel om. Poate singura lui şansă.

„Patru supravieţuitori." De-ar şti ei...

Şi-a aruncat din nou privirea afară, la discul negru de pe cer. Era ca şi cum ar fi privit un ochi orbit de cataractă, de parcă s-ar fi uitat la globul de cristal în care poţi citi viitorul.

Stoneheart Group, Manhattan

Elicopterul a coborât pe platforma de aterizare de pe sediul din Manhattan al Stoneheart Group, o clădire din oţel negru şi din sticlă, aflată în plin Wall Street. Ultimele trei etaje erau ocupate de reşedinţa privată din New York a lui Eldritch Palmer, un apartament prezidenţial cu pardoseli de onix, cu mese înţesate de sculpturi de Brâncuşi şi cu pereţii acoperiţi cu picturi de Bacon.

Palmer stătea singur în sala de vizionare, cu transperantele trase. De pe ecranul cu diagonala de 182 de centimetri îl fixa pupila neagră - a cărei margine de un roşu intens strălucea puternic -, înconjurată de o coroană argintie. Această încăpere, asemenea locuinţei sale din Dark Harbor şi cabinei elicopterului său medical, avea temperatura reglată exact la 17°C.

Ar fi putut ieşi; în fond, era suficient de frig pentru el. Ar fi putut fi urcat pe acoperiş, ca să fie martor la ocultaţie. Însă tehnologia l-a dus mai aproape de eveniment, nu de umbra care rezulta, ci de imaginea Soarelui căzut pradă Lunii, care marca

declanşarea dezastrului. Şederea sa în Manhattan urma să fie scurtă. New Yorkul nu avea să mai fie prea mult timp un loc agreabil.

A dat câteva telefoane discrete folosind linia securizată. Pachetul său sosise într-adevăr, conform planului.

S-a ridicat zâmbind de pe scaun şi a luat-o încet spre ecranul uriaş, de parcă acesta n-ar fi fost un ecran, ci o poartă prin care urma să iasă. A întins mâna şi a atins monitorul LCD, imaginea discului negru şi furios, iar pixelii fluizi au fremătat ca nişte bacterii sub buricele zbârcite ale degetelor sale. Era ca şi când bătrânul ar fi încercat să atingă însuşi ochiul morţii.

Această ocultaţie era o perversiune a cerurilor, o încălcare a ordinii naturale. O piatră rece, moartă, care detrona o stea strălucitoare şi plină de viaţă. Pentru Eldritch Palmer era dovada că orice, absolut *orice* - chiar şi cea mai flagrantă încălcare a legilor naturii - era într-adevăr posibil.

Dintre toate fiinţele umane de pe planetă care urmăreau în acea zi ocultaţia, fie pe viu, fie la televizor, el era, probabil, singurul de partea Lunii.

Turnul de control al Aeroportului Internaţional John F. Kennedy

Persoanele prezente în cabina turnului de control aerian, aflat la aproape o sută de metri mai sus de nivelul solului, au privit spre vest la amurgul dătător de fiori, dincolo de zona atinsă de umbra imensă a Lunii, la marginea conului de umbră. Penumbra mai

luminată, însuflețită de fotosfera încinsă a Soarelui, împrumutase peticului îndepărtat de cer nuanțe de galben și de portocaliu, asemenea marginilor unei răni pe cale să se vindece.

Acest zid de lumină avansa spre orașul New York, care în momentul de față era cufundat în întuneric de exact patru minute și treizeci de secunde.

– Puneți-vă ochelarii! au primit ordin, iar Jim Kent s-a conformat, nerăbdător să revadă lumina soarelui.

Și-a aruncat privirea împrejur, căutându-l pe Eph – toți cei care participaseră la conferința de presă, inclusiv guvernatorul și primarul, fuseseră invitați să privească din cabină – și, întrucât nu l-a văzut, a presupus că se dusese pe furiș la hangarul pentru întreținere.

De fapt, Eph profitase de această pauză forțată cât putuse de bine: înșfăcase un scaun de îndată ce soarele se făcuse nevăzut și începuse să verifice o serie de schițe cuprinzând imagini în secțiune și scheme ale unui Boeing 777.

Sfârșitul eclipsei totale

Finalul a fost marcat de un fenomen extraordinar. Broboane orbitoare de lumină și-au făcut apariția de-a lungul marginii vestice a lunii, iar apoi s-au unit într-un bulgăre strălucitor de lumină, ca o sfâșietură în vălul negru al cerului, dându-i aspectul unui diamant orbitor montat pe inelul de argint al lunii. Însă acest spectacol de o frumusețe rară s-a soldat – în ciuda campaniei publice a guvernului pe

tema măsurilor de protecţie a ochilor în timpul ocultaţiei – cu orbirea permanentă a mai bine de 270 de persoane din întregul oraş, dintre care 93 de copii, care priviseră reapariţia spectaculoasă a soarelui fără mijloace de protecţie adecvate. Retina nu prezintă senzori de durere, astfel că persoanele afectate nu au realizat că ochii lor aveau de suferit decât atunci când a fost prea târziu.

Inelul cu diamant s-a extins rapid, transformându-se într-un şirag, fenomen cunoscut drept „mărgelele lui Baily", care au redevenit treptat secera soarelui, alungând luna nepoftită.

Fâşiile de umbră s-au proiectat din nou pe pământ, fremătând asemenea unor spirite nou-născute care vesteau trecerea dintr-o formă de existenţă în alta.

Când lumina naturală a început să se reinstaleze, uşurarea resimţită de privitori a fost de-a dreptul impresionantă. Oamenii au izbucnit în urale, în aplauze spontane şi s-au îmbrăţişat. Peste tot prin oraş maşinile au început să claxoneze, iar prin difuzoarele de pe stadionul echipei Yankees s-a auzit vocea lui Kate Smith*.

O oră şi jumătate mai târziu, Luna se separase cu totul de Soare, iar ocultaţia se încheiase. În realitate, nu se petrecuse absolut nimic: totul era neschimbat pe cer, neafectat, şi nici pe pământ nu se schimbase nimic, cu excepţia celor câteva minute de umbră crepusculară care se lăsase peste partea nord-estică a Statelor Unite. Chiar şi în New York, lumea şi-a

---

* Cântăreaţă americană care interpreta cântecul patriotic *God Bless America* la meciurile echipei Yankees desfăşurate pe teren propriu (n.tr.)

văzut imediat de treabă – ca la sfârşitul unui foc de artificii –, iar cei care se aflau la volan şi-au re-orientat groaza de la soarele înghiţit al după-amiezii la traficul care îi aştepta. Un fenomen astronomic captivant semănase pentru o vreme o umbră de uluială şi de anxietate peste cele cinci oraşe. Dar să nu uităm că vorbim despre New York! Atunci când eclipsa a luat sfârşit, ineditul eveniment a devenit imediat de domeniul trecutului.

TREZIREA LA VIAȚĂ

Hangarul pentru întreţinere al companiei aeriene Regis Air

Eph s-a întors la hangar cu electrocarul, lăsându-l pe Jim cu directorul Barnes, ca să-şi acorde sieşi şi Norei o pauză.

Paravanele fuseseră îndepărtate de sub aripa Boeingului *777*, iar prelata fusese ridicată. Scările erau sprijinite de uşile din faţă şi din spate, iar un grup de oficiali ai NTSB lucrau în apropierea chepengului calei. Acum avionul era considerat un loc al crimei. Eph a găsit-o pe Nora îmbrăcată cu o salopetă din Tyvek, cu mănuşi de latex în mâini şi cu părul strâns sub o bonetă de unică folosinţă. Nu avea echipament de protecţie împotriva substanţelor chimice, ci unul normal, pentru recoltarea de probe obişnuite.

- Extraordinar, nu? a spus ea în chip de salut.

- Mda, a aprobat Eph, cu teancul de schiţe sub braţ. O experienţă unică.

Pe masă era cafea, dar Eph a smuls o cutie rece de lapte dintr-un bol cu gheaţă, a deschis-o şi a băut-o pe nerăsuflate. De când renunţase la alcool,

simţea o nevoie cruntă să bea lapte integral, asemenea unui bebeluş care are nevoie de calciu.

– Tot n-am găsit nimic aici, a spus Nora. NTSB-ul scoate cutiile negre CVR şi FDR. Nu ştiu de ce îşi închipuie că o să funcţioneze, din moment ce tot avionul a eşuat deplorabil, dar cred că le admir optimismul. Până acum, tehnologia nu ne-a dus nicăieri. Suntem aici de douăzeci de ore, iar chestia asta este *încă deschisă*.

Nora era probabil singura persoană pe care o cunoscuse vreodată care îşi gestiona atât de bine şi de inteligent emoţiile.

– A mai intrat cineva în avion de când au fost scoase cadavrele?

– Nu cred. Încă nu.

Eph a urcat scările cu rotile cu schiţele la subraţ şi a păşit în avion. Acum toate scaunele erau goale, iar intensitatea luminii din interior era normală. În ceea ce-i priveşte pe Eph şi pe Nora, singura diferenţă era că nu mai purtau costumele de protecţie. Acum puteau conta pe toate simţurile lor.

– Simţi mirosul? a întrebat-o Eph.

– Ce e? a replicat Nora.

– Amoniu. E unul dintre ele.

– Şi... fosfor? Mirosul i-a smuls o grimasă. Oare asta i-a terminat?

– Nu. Nu sunt gaze în avion. Dar... Privea împrejur, căutând ceva ce nu puteau vedea. Nora, vrei să te duci să aduci lămpile fluorescente?

Între timp, Eph a mers de-a lungul compartimentului şi a tras transperantele, exact cum fuseseră noaptea trecută, aruncând compartimentul în întuneric.

Nora s-a întors cu două lămpi fluorescente care emiteau o lumină neagră similară celei din parcurile de distracţii şi care făcea ca bumbacul de culoare albă să strălucească fantomatic. Eph şi-a amintit de petrecerea de la sala „cosmică" de bowling din ziua în care Zack împlinise nouă ani şi cum, de fiecare dată când băiatul zâmbea, dinţii îi păreau de un alb extrem de strălucitor.

Au aprins lămpile şi dintr-odată compartimentul s-a transformat într-un curcubeu de culori împroşcate pe jos şi pe scaune, marcând conturul pasagerilor care stătuseră pe ele.

– Dumnezeule! a exclamat Nora.

Substanţa strălucitoare fusese împroşcată chiar şi pe tavan.

– Nu e sânge, a spus Eph copleşit de privelişte. Privind partea posterioară a compartimentului, avea senzaţia că se uita la un tablou de Jackson Pollock*. E un soi de substanţă biologică.

– Indiferent ce e, a fost împroşcat peste tot. Ca în urma unei explozii. Dar de unde?

– De aici. Exact de unde stăm noi. S-a aplecat în genunchi şi a cercetat covorul în locul în care mirosul era mai pregnant. Trebuie să luăm o mostră şi s-o verificăm la laborator.

– Crezi? a întrebat Nora.

El s-a ridicat în picioare, pradă uimirii.

– Ia uită-te aici, a spus şi i-a arătat una dintre paginile cu schiţele avionului. Acolo părea să fie ieşirea de urgenţă a modelului Boeing 777.

---

* Pictor american reprezentant al expresionismului abstract (n.tr.)

Vezi modulul ăsta întunecat din partea anterioară a avionului?

– Arată ca o scară, a încuviinţat ea.

– Chiar în spatele carlingii.

– De la ce vine „ZOME"?

Eph a mers spre bucătăria de dinaintea uşii carlingii. Aceleaşi iniţiale erau scrise şi pe o plăcuţă de pe perete.

– Zonă de odihnă pentru membrii echipajului, a spus Eph. Aşa se obişnuieşte în cazul curselor lungi.

– A verificat cineva aici? a întrebat Nora privindu-l.

– Noi sigur nu, a spus Eph.

S-a aplecat şi a răsucit un mâner îngropat în perete, deschizând trapa. O uşă pliantă formată din trei panouri a lăsat la vedere nişte scări înguste, circulare, care se afundau în întuneric.

– Rahat! a exclamat Nora.

Eph a luminat scările cu lampa fluorescentă.

– Presupun că asta înseamnă că vrei să urc eu primul.

– Stai! Hai să chemăm pe altcineva.

– Nu. Ei nu vor şti ce să caute.

– Şi noi ştim?

Eph n-a băgat în seamă remarca ei şi a început să urce pe scările în spirală.

Compartimentul situat deasupra era îngust, cu tavanul lăsat. Nu avea ferestre. Lămpile fluorescente erau mai potrivite pentru o examinare medico-legală decât pentru iluminatul într-un spaţiu închis.

Ajunşi în primul compartiment, au zărit două scaune pliate dispuse unul lângă altul, de dimensiunea celor de la clasa business. În spatele scaunelor,

se aflau două cușete înclinate, dispuse și ele una lângă cealaltă, de dimensiuni reduse. În lumina slabă, amândouă compartimentele păreau goale.

Totuși, și aici, la fel ca jos, fusese împrăștiată substanța multicoloră. Era pe podea, pe scaune și pe una dintre cușete. Totul era mânjit ca și cum substanța ar fi fost aruncată cât era umedă.

– Ce naiba e asta? a întrebat Nora.

Și aici mirosea a amoniac... și mai era ceva, un miros înțepător.

Îl simțise și Nora și își dusese dosul mâinii la nas.

– Ce este?

Eph stătea aplecat sub tavanul jos dintre cele două scaune. Căuta în minte o denumire.

– Îmi amintește de râme, a spus el. Când eram copii, dezgropam râme. Le tăiam în două și ne uitam cum fiecare parte pleca zvârcolindu-se. Miroseau a pământ, ca pământul rece prin care se târau.

Eph și-a plimbat lampa cu lumină neagră peste pereți și podea, de-a lungul întregului compartiment. Era pe cale să renunțe, când a remarcat ceva în spatele încălțărilor Norei.

– Nora, nu te mișca, a spus Eph.

S-a aplecat într-o parte, ca să vadă mai bine porțiunea de podea acoperită cu covor din spatele Norei, care rămăsese împietrită, de parcă ar fi fost la un pas de a călca pe o mină.

Pe covorul cu model era un bulgăraș de pământ, o urmă de culoare închisă.

– Oare e ce cred eu?

– Dulapul, a zis Eph.

Au coborât scările exterioare spre zona hangarului rezervată încărcăturii, acolo unde în acel moment cărucioarele cu mâncare erau deschise şi inspectate. Eph şi Nora au cercetat grămada de bagaje, genţile de golf şi caiacul.

Dulapul negru de lemn nu mai era. Locul pe care îl ocupase înainte, la marginea prelatei, era gol.

– Trebuie să-l fi mutat cineva, a spus Eph, cercetând zona cu privirea. A mers câţiva paşi, căutând şi în restul hangarului. Nu putea să ajungă prea departe.

– Abia încep să umble la lucruri. Încă nu au scos nimic, a spus Nora cu ochii scăpărându-i.

– Chestia aia a fost scoasă, a replicat Eph.

– Eph, ne aflăm într-o zonă securizată. Namila aia să tot fi avut 2,5 metri lungime şi 1,5 lăţime. Cântărea câteva zeci de kilograme. Era nevoie de patru oameni ca să-l care.

– Exact. Deci, cineva ştie unde este.

Au mers la ofiţerul de serviciu care supraveghea uşa hangarului, cel care ţinea registrul. Tânărul şi-a consultat lista, un registru cu ora intrării şi ieşirii persoanelor şi a bagajelor.

– Aici nu e nimic, a spus el.

Eph a simţit că Nora dădea să se revolte, aşa că a vorbit înaintea ei.

– De cât timp eşti aici?

– De pe la 12, domnule.

– Fără pauză? a întrebat Eph. Dar în timpul eclipsei?

– Am fost acolo, afară, a spus şi a arătat un loc la câţiva metri de uşă. N-a trecut nimeni pe lângă mine.

Eph a privit-o din nou pe Nora.

– Ce naiba se întâmplă? a întrebat ea și s-a uitat înspre ofițerul de serviciu. Cine altcineva mai putea vedea un coșciug imens?

La auzul cuvântului „coșciug", Eph s-a încruntat. A privit din nou în hangar, iar apoi spre camerele de securitate de pe tavan.

– Ele, a spus și a arătat spre camere.

Eph, Nora și ofițerul de serviciu responsabil cu registrul au pornit pe scările din oțel înspre cabina de control, care dădea spre hangarul pentru întreținere. Jos, mecanicii îndepărtau botul aeronavei, pentru a verifica interiorul.

Patru camere de supraveghere filmau permanent în interiorul hangarului: una spre ușa care ducea la scările dinspre cabină, una orientată spre ușile hangarului, una spre tavan – cea spre care arătase Eph – și o alta în încăperea în care stăteau ei acum. Toate camerele transmiteau imaginile pe un ecran împărțit în patru.

Eph l-a întrebat pe responsabilul cu mentenanța avionului:

– De ce e o cameră în încăperea asta?

Acesta a ridicat din umeri și a spus:

– Probabil pen' că aici ținem banii pentru cheltuieli mărunte.

S-a așezat pe scaunul său tocit, cu brațe înfășurate cu scotch, și a început să manevreze tastatura de sub monitor, mărind pe tot ecranul imaginea surprinsă de camera orientată spre tavan. A început să deruleze imaginile înregistrate. Aparatura era digitală, dar avea o vechime de câțiva ani, iar imaginea era prea

distorsionată ca să poată vedea ceva în timpul derulării.

A oprit. Pe ecran dulapul se afla exact unde fusese înainte, la marginea bagajelor descărcate.

– Uite-l! a spus Eph.

Ofițerul de serviciu a încuviințat din cap.

– Bun, hai să vedem unde s-a dus!

Responsabilul a derulat înainte. Derularea era mai lentă decât cea înapoi, dar totuși destul de rapidă. Hangarul s-a întunecat în momentul ocultației, iar când acesta s-a luminat din nou dulapul dispăruse.

– Oprește, a spus Eph. Dă înapoi!

Responsabilul a dat puțin înapoi și a apăsat din nou pe „play". Timpul afișat în partea inferioară arăta că imaginea se derula mai lent decât înainte.

Hangarul s-a întunecat din nou și dintr-odată dulapul a dispărut.

– Ce mama nai...? a spus responsabilul și a apăsat butonul de pauză.

– Dă un pic mai în urmă, i-a cerut Eph.

Responsabilul a derulat, apoi a lăsat înregistrarea să meargă în timp real.

Hangarul s-a întunecat, dar era încă luminat de becurile din interior. Dulapul era acolo, după care a dispărut.

– Mamă! a exclamat ofițerul de serviciu.

Responsabilul a oprit înregistrarea, nevenindu-i nici lui să creadă.

– Este o întrerupere acolo, o tăietură, a spus Eph.

– Nu e nici o tăietură, ați văzut ora, a replicat responsabilul.

– Atunci mai dă puţin înapoi. Încă un pic... aici... gata.

Acesta a apăsat iarăşi pe „play".

Dulapul dispărea din nou.

– Asta e mâna lui Houdini, a mormăit responsabilul.

Eph a privit-o pe Nora.

– Nu putea *să dispară* pur şi simplu, a spus ofiţerul de serviciu. A arătat spre celelalte bagaje din apropiere. Restul rămâne nemişcat. Absolut neclintit.

– Mai derulează puţin înapoi, l-a rugat Eph.

Responsabilul s-a conformat, şi din nou dulapul dispărea.

– Stai! a spus Eph. Văzuse ceva. Dă înapoi, uşurel.

Responsabilul a mai derulat şi a pornit din nou.

– Aici, a rostit Eph.

– Dumnezeule! a exclamat responsabilul şi aproape că a sărit de pe scaunul său scârţâitor. Am văzut.

– Ce-ai văzut? au întrebat într-un glas Nora şi ofiţerul de serviciu.

Responsabilul derula imaginea cu câteva cadre.

– Vine..., l-a avertizat Eph. Vine...

Responsabilul ţinea mâna pe tastatură ca şi cum ar fi jucat un joc pe calculator, gata în orice moment să apese pe buton.

– ... Aici!

Dulapul dispăruse din nou. Nora s-a aplecat mai mult.

– Ce e?

Eph i-a arătat spre marginea monitorului.

– Uite acolo!

În partea dreaptă a imaginii era o pată neagră.

– Ceva trece în fugă prin fața camerei, a lămurit-o Eph.

– Sus, printre grinzi? a întrebat Nora. Ce e, o pasăre?

– E prea mare, a replicat Eph.

– E o distorsiune. O umbră, a spus ofițerul de serviciu, aplecându-se și el.

– În regulă, a zis Eph îndreptându-se. Dar umbra de la ce?

Ofițerul de serviciu a intervenit:

– Poți să derulezi cadru cu cadru?

Responsabilul a încercat; dulapul dispărea de pe podea... aproape *în același timp* în care apărea umbra aceea printre grinzile tavanului.

– Atât pot face cu mașinăria asta.

Ofițerul de serviciu a studiat din nou ecranul.

– E o coincidență, a spus el. Cum ar putea ceva să se miște cu o asemenea viteză?

– Poți să apropii? a întrebat Eph.

Responsabilul a dat ochii peste cap.

– Aici nu e CSI, e o cocioabă nenorocită.

– Și deci s-a dus, a spus Nora, întorcându-se către Eph, dat fiind că ceilalți făcuseră tot ce ținea de ei. Dar de ce și, mai ales, cum a fost posibil?

Eph și-a cuprins ceafa cu mâna.

– Pământul din dulap... trebuie să fie același cu cel pe care tocmai l-am găsit noi. Asta înseamnă...

– Vrei să spui că cineva a intrat în zona de odihnă a echipajului din cală?

Eph și-a amintit de sentimentul pe care îl avusese atunci când stătuse în carlingă cu piloții morți, înainte să descopere că Redfern era încă în viață. Simțise o prezență, ceva care era prin apropiere.

A împins-o pe Nora de lângă ceilalți doi.

– Și a lăsat un pic din... materia asta biologică în compartimentul pasagerilor.

Nora a privit din nou la imaginea umbrei aceleia întunecoase dintre grinzi.

– Cred că era cineva ascuns în compartiment când am intrat noi prima oară în avion, a spus Eph.

– Bun..., a încuviințat ea, încercând să asimileze informația. Și atunci unde e acum?

– Unde este și dulapul, a răspuns Eph.

Gus

Gus mergea agale pe lângă șirul de mașini parcate în garajul cu tavan jos al aeroportului JFK. Roțile tocite care coborau rampele de la ieșire produceau o gălăgie infernală. A scos cartonașul îndoit din buzunarul cămășii, pentru a verifica din nou numărul zonei înscris pe acesta. Apoi s-a mai uitat o dată, să nu mai fie nimeni prin preajmă.

A găsit furgoneta albă Ford Econoline cam bușită și murdară de noroi, fără geamuri în spate, parcată la capătul aleii, într-un colț care fusese închis cu conuri de semnalizare și cu o prelată ce se zbătea în curenții de aer și în care căzuseră pietre strivite, de la tavanul crăpat.

A luat o cârpă și cu ea a încercat portiera de pe partea șoferului care era descuiată, după cum i se spusese. S-a îndepărtat puțin de lângă furgonetă și și-a aruncat privirea pe după colțul izolat al garajului, dar n-a auzit decât zgomotul din depărtare. Se temea să nu-i fi fost întinsă o *cursă*. Poate instalaseră

o cameră într-una dintre celelalte maşini, ca să-l supravegheze. Văzuse ceva asemănător la o emisiune din seria *Cops*: poliţia instalase camere în interiorul unor camionete, pe care le lăsase apoi pe o stradă, în Cleveland sau pe undeva pe acolo, şi astfel dădeau de urma puştanilor sau a golanilor care le luau ca să facă o plimbare sau să le ducă la dezmembrări. Nu era prea plăcut să fii prins, dar să mai fii şi păcălit astfel şi făcut de râs la televizor la o oră de maximă audienţă era şi mai rău. Gus ar fi preferat să fie împuşcat în boaşe decât să i se pună eticheta de prost.

Însă acceptase cei cincizeci de dolari pe care i-i oferise tipul ca s-o facă. Erau bani câştigaţi uşor, pe care încă îi avea la el, îndesaţi în banda pălăriei sale de cowboy, şi pe care îi ţinea drept dovadă în cazul în care se împuţea treaba.

Tipul era în magazin când Gus intrase să-şi ia un Sprite. Era în spatele lui la casă. După ce ieşise, pe la jumătatea distanţei dintre străzi, Gus auzise pe cineva apropiindu-se de el şi se întorsese iute. Era tipul ăla, cu mâinile întinse – arătându-i că nu ţinea nimic în ele. Îl întrebase dacă voia să câştige ceva bănuţi.

Era un alb îmbrăcat la patru ace, străin de locurile astea. Nu părea poliţai, dar nici pe invers. Arăta ca un misionar.

– E o furgonetă în garajul aeroportului. O iei, o aduci în Manhattan, o parchezi şi pleci.

– O furgonetă, zisese Gus.

– O furgonetă.

– Ce e-n ea?

Tipul clătinase din cap şi îi înmânase un cartonaş îndoit, în interiorul căruia erau cinci bancnote nou-nouţe de zece dolari.

– O mică atenţie de început.

Gus scosese bancnotele, aşa cum scoţi mezelul din sendviş.

– Dacă eşti gabor, am să spun că m-ai atras într-o cursă.

– E trecută acolo ora la care trebuie să ridici maşina. Să nu ajungi nici prea devreme, dar nici să nu întârzii.

Gus pipăise bancnotele îndoite de zece dolari ca pe o ţesătură fină. Tipul băgase imediat de seamă şi mai văzuse, după câte îşi dăduse Gus seama, şi cele trei cerculeţe tatuate pe mână între degetul mare şi arătător. Era simbolul hoţilor din bandele de mexicani. Dar de unde ştia tipul chestia asta? Oare de aia pusese ochii pe el acolo în magazin? De ce îl alesese fix pe el?

– Găseşti cheile şi instrucţiuni suplimentare în torpedou.

Tipul dăduse să plece.

– Stai, frăţică, strigase Gus după el. Încă n-am zis că mă bag.

Acum, Gus a deschis portiera şi a aşteptat; a constatat că nu era nici o alarmă şi a urcat. Nu a văzut nici o cameră – dar oricum nu ar fi avut cum să vadă, nu? În spatele lui se afla un perete despărţitor metalic fără geam. Fusese prins acolo cu nituri. Poate era înţesat de poliţişti care aveau să-l urmărească prin tot oraşul.

Totuşi, părea să fie linişte în furgonetă. A deschis torpedoul tot cu cârpa, cu grijă, de parcă s-ar fi

aşteptat să-i sară în faţă un şarpe de jucărie, şi brusc s-a aprins o luminiţă în interior. Înăuntru erau cheile de contact, tichetul de parcare de care avea nevoie ca să iasă şi un plic din carton.

S-a uitat în plic şi primul lucru pe care l-a văzut a fost răsplata sa, cinci bancnote noi de o sută de dolari, lucru care l-a încântat şi l-a enervat în acelaşi timp. L-a încântat pentru că era mai mult decât se aşteptase şi l-a enervat pentru că nimeni nu avea să-i dea lui rest la o sută fără să intre la bănuieli, mai ales în cartierul ăsta. Până şi la bancă aveau să verifice bancnotele alea la sânge, dat fiind că ieşeau din buzunarul unui mexican tatuat, în vârstă de optsprezece ani.

În jurul bancnotelor era îndoit un alt cartonaş pe care erau trecute adresa şi codul de acces al unui garaj – PENTRU O SINGURĂ ÎNTREBUINŢARE.

A comparat cele două cartonaşe şi a constatat că era acelaşi scris.

Pe măsură ce teama i se risipea, era cuprins de nerăbdare. „Fraiere!“ Să aibă încredere să-i dea furgoneta asta pe mână! Gus ştia, fără să se gândească prea mult, trei ateliere diferite din South Bronx la care putea să ducă maşinuţa asta la „recondiţionat“. Şi îşi putea satisface şi curiozitatea aruncând un ochi în spate, să vadă ce mărfuri de contrabandă ducea el acolo.

Ultimul lucru din plicul mare era un plic mai mic, de dimensiunile unei scrisori. A scos de acolo câteva hârtii, le-a despăturit şi brusc l-a cuprins o căldură care i-a urcat spre umeri şi spre ceafă.

Pe prima era scris sus: „Augustin Elizalde“. Era cazierul lui Gus, toate faptele sale din adolescenţă

care culminaseră cu condamnarea pentru omucidere, plus decizia de a fi eliberat, spălat de toate păcatele, în ziua în care împlinise optsprezece ani, cu numai trei săptămâni în urmă.

Cea de-a doua pagină era o copie a carnetului său de conducere, iar dedesubt, carnetul de conducere al *mamei* sale, pe care figura aceeași adresă din Harlemul Spaniol, 115th Street. Mai era și o fotografie care înfățișa ușa de la intrarea clădirii în care locuia.

Preț de două minute, nu și-a putut lua ochii de la hârtie. Se gândea la tipul cu aspect de misionar și la tot ce știa despre el, întrebându-se în ce rahat se băgase de data asta.

Lui Gus nu-i plăceau amenințările. Mai ales acelea care o implicau și pe *madre**. Și-așa îi făcuse destule belele.

Pe cea de-a treia pagină era scris, cu aceeași caligrafie: FĂRĂ OPRIRI.

Gus s-a așezat la fereastra localului Insurgentes și și-a mâncat porția de ouă prăjite bine înmuiate în sos Tabasco, în timp ce privea afară la furgoneta albă parcată în paralel cu o altă mașină pe Queens Boulevard. Adora micul dejun și, de când fusese eliberat, aproape fiecare masă pe care o luase fusese, de fapt, un mic dejun. Acum ceruse ceva special, pentru că-și permitea: bacon crocant cu pâine prăjită.

FĂRĂ OPRIRI pe naiba! Lui Gus nu-i plăcea jocul ăsta, mai ales acum, că o implicaseră și pe *madre*. A privit furgoneta, analizându-și opțiunile și așteptând

---

* În spaniolă, în original, „mamă" (n.tr.)

să se întâmple ceva. Oare era urmărit? Şi, dacă era, cât de aproape? Şi, dacă îl puteau urmări, de ce nu conduceau chiar ei furgoneta? În ce rahat se băgase?

Oare ce era în furgonetă?

Vreo câţiva *cabrones** au venit să dea târcoale prin faţa furgonetei. S-au făcut mici şi s-au împrăştiat care încotro când Gus a ieşit din restaurant, cu cămaşa sa de flanelă cu nasturi până sus fluturându-i în briza serii, cu antebraţele goale acoperite de tatuaje în nuanţe de roşu aprins şi negru. Era semnul bandei Latin Sultans, cunoscută nu numai în nordul şi estul Harlemului Spaniol, ci şi în Bronx şi Queens.

Erau ei puţini, dar ajungeau până departe. Dacă te legai de unul dintre ei, aveai de-a face cu toţi.

A intrat pe bulevard şi a ţinut-o spre vest, spre Manhattan, atent să nu fie urmărit. Furgoneta a trecut peste o denivelare de pe drum, iar el a ascultat cu atenţie, dar nu a auzit nimic în spate mişcându-se. Totuşi, ceva punea presiune pe suspensii.

I s-a făcut sete, aşa că a tras pe dreapta în faţa unui magazin de la colţ şi şi-a cumpărat două cutii de bere Tecate de o jumătate de litru. A înfipt una dintre cutii în suportul pentru pahar şi şi-a reluat drumul. În spatele clădirilor de dincolo de râu se vedea soarele apunând. Se apropia seara. Gândul i-a zburat la fratele său, care era acasă, la Crispin, drogatul ăla nenorocit care aterizase exact când Gus făcea tot posibilul să se poarte frumos cu mama sa. Zăcea toată ziua pe canapeaua din sufragerie şi transpira chimicale prin toţi porii. Lui Gus mai că-i

* În spaniolă, în original, „nenorociţi“ (n.tr.)

venea să-i înfigă o lamă ruginită printre coaste. Auzi, să dea buzna peste ei în asemenea hal! Fratele lui mai mare era un diavol devorator de mortăciuni, un zombi, dar femeia nu îl putea da afară, ci îl lăsa să zacă la ei în casă, prefăcându-se că nu-l vedea când se băga în baie să se umfle de heroină și așteptând din clipă în clipă momentul în care avea să dispară din nou cu vreunul dintre lucrurile ei.

Gus trebuia să pună deoparte ceva *dinero sucio** pentru *madre* și să i-i dea *după* ce Crispin pleca. Avea să mai ascundă câțiva în pălărie și să-i păstreze pentru ea, ca s-o facă fericită, ca să procedeze așa cum se cuvenea.

Gus a scos telefonul înainte să intre în tunel.

– Frățioare Felix! Hai să mă iei!

– Unde ești, frate?

– Acum ajung în Battery Park.

– În Battery Park? Așa de departe, Gusto?

– Hai, ia-o pe 9th Street, apoi tot înainte. Ieșim în oraș ca s-o facem lată, frățioare. Mai știi că am să-ți dau bani? Azi am dat lovitura. Adu-mi și mie un sacou ceva și niște pantofi ca lumea și hai să ne înfundăm într-un club.

– Să fiu al dracu'! Altceva?

– Scoate-ți degetele din *concha*** soră-tii și hai să mă iei, ai priceput?

A ieșit din tunel și a traversat Manhattanul înainte s-o ia spre sud. A cotit pe Church Street, apoi în jos, pe Canal Street, și a început să citească indicatoarele

---

* În spaniolă, în original, „bani murdari" (n.tr.)

** În spaniolă, în original, termen vulgar pentru organul sexual feminin (n.tr.)

de străzi. La adresa indicată era o clădire pentru spaţii comerciale cu schele montate în faţă, cu ferestrele înţesate de autorizaţii de construcţie, dar împrejur nu se afla nici un camion. Strada era liniştită, cu clădiri pentru locuinţe. Cu garajul a mers întocmai cum i se spusese: după introducerea codului de acces, s-a ridicat un grilaj de oţel pe sub care furgoneta a trecut fără probleme, apoi a luat-o pe o rampă care ducea la subsolul clădirii.

Gus a parcat şi a rămas nemişcat un moment, ca să asculte. Garajul era neîngrijit şi slab luminat – i se părea că aducea foarte mult cu o capcană –, iar nori de praf pluteau în vârtejuri în lumina slabă care intra prin uşa deschisă. Îi venea să-şi ia tălpăşiţa, dar trebuia să se asigure că lăsa totul curat la plecare. A aşteptat ca uşa de la garaj să se închidă.

Gus a împăturit paginile şi plicul din torpedou şi le-a îndesat în buzunare, a golit cutia de bere şi a strivit-o până când aceasta a ajuns doar o foiţă de aluminiu, după care a ieşit din furgonetă. După un moment de gândire, a intrat înapoi cu cârpa şi a şters volanul, butoanele radioului, torpedoul, mânerele din interior şi din exterior ale portierei şi orice altceva avea el impresia că atinsese.

Şi-a aruncat privirea prin garaj; acum, lumina nu se mai strecura decât printre paletele unui ventilator de evacuare, iar în lumina slabă se vedea praful plutind ca o ceaţă. Gus a şters cheia de contact, după care s-a dus la uşile din spate ale furgonetei şi le-a încercat, doar ca să verifice. Erau încuiate.

A meditat o clipă, dar curiozitatea l-a doborât, aşa că a încercat cheia.

Cheia de contact nu se potrivea. Într-un fel, se simţea uşurat.

„Poate sunt terorişti", i-a trecut prin minte. „Te pomeneşti că acum sunt terorist şi că am condus o furgonetă plină cu explozibili."

Putea să ia furgoneta de aici, s-o parcheze în faţa celei mai apropiate secţii de poliţie şi să lase un bilet pe parbriz, să vadă ei dacă era ceva acolo.

Dar netrebnicii ăştia aveau adresa lui, adresa lui *madre*. Oare cine erau?

S-a înfuriat şi s-a simţit dintr-odată ruşinat. A lovit o dată cu palma în laterala furgonetei albe, nemulţumit de chestia în care se băgase. Zgomotul care a răsunat înăuntru a sfâşiat liniştea, însă lui i-a adus un zâmbet de mulţumire. În clipa aceea, s-a dat bătut: a aruncat cheia pe bancheta din faţă şi a închis portiera din stânga cu cotul. O altă bufnitură care l-a uns pe suflet.

Însă apoi a mai auzit ceva – sau aşa i s-a părut. Ceva dinăuntru. În lumina care se chinuia să intre prin grilajul ventilatorului, Gus s-a apropiat de uşile încuiate din spate ca să asculte, cu urechea aproape lipită de furgonetă.

Era ceva. Ceva ca... un chiorăit de maţe, ca o foame chinuitoare, ca o agitaţie.

„Ei, la dracu' cu asta", s-a decis el şi s-a dat înapoi. „Acu' am făcut-o. Cât timp bomba explodează la distanţă de 110th Street, ce-mi pasă mie?"

Un bubuit înăbuşit, dar totuşi perceptibil dinăuntrul furgonetei l-a făcut pe Gus să se dea un pas înapoi. Punga în care era cea de-a doua bere i-a căzut de sub braţ, iar cutia s-a spart, împrăştiind lichidul pe pardoseala zgrunţuroasă.

Berea s-a redus rapid la o spumă închisă la culoare, iar Gus s-a aplecat să strângă mizeria de pe jos, dar s-a oprit ghemuit, cu mâna pe punga udă.

Furgoneta s-a lăsat uşor într-o parte, iar arcurile de pe şasiu au pocnit.

Ceva se mişcase înăuntru.

Gus s-a ridicat, lăsând berea împrăştiată pe jos, şi s-a îndepărtat cu spatele, strivind sub tălpi pietricelele de pe jos. După ce s-a retras câţiva paşi, şi-a venit în fire şi a încercat să se relaxeze. Trucul pe care îl folosea era să-şi închipuie că îl vedea cineva pierzându-şi cumpătul. S-a întors şi a luat-o uşor spre uşa închisă a garajului.

Arcul a scârţâit din nou, făcându-l să încetinească, fără a-l opri însă din drum.

A întins mâna spre tabloul negru de lângă uşă, pe care era un buton roşu. L-a apăsat cu podul palmei, dar nu s-a întâmplat nimic.

A mai apăsat de două ori, prima oară blând şi fără grabă, a doua oară tare şi iute, dar butonul a rămas ţeapăn, de parcă n-ar fi fost folosit de mult timp.

Furgoneta a scârţâit din nou, dar Gus s-a abţinut să privească înapoi.

Uşa garajului era din oţel obişnuit şi nu se vedea pe nicăieri vreun mâner, ceva de care să tragi. A lovit-o cu piciorul, dar aceasta abia dacă dacă s-a mişcat.

Din interiorul furgonetei s-a auzit o altă bufnitură, ca un răspuns la lovitura dată de el, urmată de un scârţâit puternic. Gus s-a întors în fugă la buton. L-a apăsat din nou, în mod repetat, iar atunci motoraşul s-a declanşat şi un scripete a huruit, în vreme ce lanţul s-a pus în mişcare.

Uşa a început să se ridice de la pământ.

Gus era deja afară când aceasta ajunsese la jumătate. O luase repede pe trotuar şi acum îşi trăgea

sufletul. S-a întors şi a aşteptat, privind înspre uşa care s-a deschis, a stat puţin aşa, apoi s-a închis la loc. S-a asigurat că aceasta se închisese bine şi că nu ieşise nimic de acolo.

Şi-a rotit privirea, şi-a alungat teama, s-a asigurat că avea pălăria pe cap şi a mers spre colţ cu pas iute, dar vinovat, dornic să se îndepărteze cât mai repede de furgonetă. A traversat Vesey Street şi s-a trezit în faţa barierelor de beton şi a gardurilor de protecţie din jurul cvartalului unde se aflase înainte World Trade Center. Acum, în locul acesta din cartierul Lower Manhattan se vedea o groapă imensă, înţesată de macarale şi de camioanele celor care se ocupau de reconstrucţia zonei.

Gus şi-a recăpătat calmul şi şi-a dus telefonul la ureche.

- Felix, unde eşti, *amigo*?

- Pe 9th Street, merg spre centru. Care e faza?

- Nimic, da' vino mai repede. Am făcut ceva de care vreau să uit cât mai repede.

Secţia de boli infecţioase
Jamaica Hospital Medical Center

Eph a ajuns la Jamaica Hospital plin de nervi.

- Cum adică au plecat?

- Domnule doctor, a spus asistenta, nu aveam cum să-i obligăm să rămână aici.

- V-am spus să puneţi pe cineva de pază, ca să-l ţină departe pe nesuferitul de avocat al individului ăluia, Bolivar.

– Şi am făcut chiar mai mult, am pus un poliţist. S-a uitat la ordin şi ne-a spus că nu putea face nimic. Şi n-a fost avocatul cântăreţului rock, ci doamna Luss, avocata. Firma ei a intervenit. Au trecut peste mine, s-au dus direct la conducerea spitalului.

– Şi mie de ce nu mi-a spus nimeni nimic?

– Am încercat să vă contactăm, l-am sunat pe omul dumneavoastră de legătură.

Eph s-a întors spre Jim Kent, care stătea lângă Nora. Părea uimit. Şi-a scos telefonul şi şi-a verificat apelurile.

– Nu văd... a spus el pe un ton de scuză. Poate din cauza eclipsei sau cine ştie. Nu am primit nici un telefon.

– Mi-a intrat robotul, a spus asistenta.

A verificat din nou.

– Stai puţin, e posibil să fi ratat câteva apeluri. Şi-a înălţat privirea către Eph. La câte am avut pe cap, Eph, mă tem că am clacat.

Aceste cuvinte i-au alungat mânia lui Eph. Jim nu avea obiceiul să comită asemenea erori, mai ales în astfel de momente critice. Eph şi-a privit cu atenţie partenerul, iar mânia i s-a transformat în dezamăgire.

– Cele patru şanse pe care le aveam să dau de cap situaţiei ăsteia tocmai s-au dus pe apa sâmbetei.

– Nu sunt patru, a spus asistenta din spatele lui. Doar trei.

Eph s-a întors din nou spre ea.

– Ce vreţi să spuneţi? a întrebat Eph.

În secţia de boli infecţioase, căpitanul Doyle Redfern stătea pe patul său împrejmuit cu perdele de plastic. Părea la capătul puterilor; braţele sale cu

pielea palidă zăceau pe o pernă pe care o ținea în poală. Asistenta spusese că refuzase mâncarea pe motiv că-și simțea gâtul înțepenit și că avea o permanentă senzație de vomă. Nu acceptase nici măcar câteva sorbituri de apă. Era hidratat prin perfuzia din braț.

Eph și Nora stăteau alături de el, purtând doar măști și mănuși de protecție.

– Sindicatul vrea să plec de aici, a spus Redfern. Politica industriei aviatice este: „Întotdeauna pilotul e de vină". Nu sunt niciodată de vină compania aeriană, nici programul încărcat, nici reducerea cheltuielilor de întreținere. O să arunce totul în spatele căpitanului Moldes, indiferent de situație, și poate chiar în cârca mea. Dar e ceva ciudat. Simt ceva ciudat în mine, parcă n-aș fi eu.

– Ajutorul dumneavoastră este crucial, a spus Eph. Nici nu știți cât de recunoscător vă sunt că ați rămas. Vă promit că am să fac tot ce-mi stă în putere pentru a vă pune pe picioare.

Redfern a încuviințat din cap, ocazie cu care Eph și-a dat seama că acesta avea gâtul înțepenit. L-a pipăit sub bărbie, în căutarea nodulilor limfatici, care erau destul de umflați. Categoric, organismul pilotului lupta cu ceva. Ceva care avea legătură cu decesul celor din avion... sau poate cu ceva ce contractase în timpul călătoriilor sale?

– Era un avion nou și o mașinărie minunată, a spus Redfern. Nu înțeleg cum de s-a avariat total. Trebuie să fi fost un sabotaj la mijloc.

– Am făcut analiza amestecului de oxigen și a rezervoarelor de apă și totul era în regulă. Nimic care să ne facă să înțelegem de ce au murit acei oameni

sau de ce a rămas în întuneric avionul. Eph a masat şi subsuorile pilotului şi a găsit şi acolo noduli limfatici de dimensiunea unor boabe de fasole. Tot nu vă amintiţi nimic de aterizare?

– Nimic. Chestia asta mă înnebuneşte.

– Aveţi idee de ce ar fi putut fi deschisă uşa de la carlingă?

– Absolut deloc. Este total interzis de regulamentul FAA.

– Aţi fost cumva în zona de odihnă pentru echipaj? a intervenit Nora.

– În cuşetă? a întrebat Redfern. Da, am fost. Am tras un pui de somn cât am traversat Atlanticul.

– Vă amintiţi dacă aţi lăsat spătarul scaunelor în jos?

– Erau deja lăsate. Ai nevoie de loc pentru picioare dacă te întinzi acolo, sus. De ce?

– Şi n-aţi văzut nimic ieşit din comun? a întrebat Eph.

– Acolo sus? Nimic. Ce era de văzut?

Eph s-a ridicat.

– Ştiţi ceva despre un dulap mare din cală?

Căpitanul Redfern a clătinat din cap, gânditor.

– Habar n-am. Dar păreţi să aveţi o pistă.

– Nu tocmai. Suntem şi noi la fel de nedumeriţi ca dumneavoastră.

Eph şi-a încrucişat braţele. Nora aprinsese lampa fluorescentă şi o trecea peste braţele lui Redfern.

– De aceea, faptul că aţi acceptat să rămâneţi este atât de important în momentul de faţă. Vreau să vă fac un set complet de analize.

Căpitanul Redfern a privit lumina indigo de pe pielea sa.

– Dacă bănuiți că asta vă ajută să înțelegeți ce s-a întâmplat, accept să vă fiu cobai.

Eph a dat din cap în semn de mulțumire.

– De când aveți cicatricea asta? a întrebat Nora.

– Ce cicatrice?

Nora se uita la gâtul lui, în partea anterioară. Bărbatul și-a dat capul pe spate, pentru ca ea să poată atinge dâra fină colorată în albastru de lumina lămpii fluorescente.

– Pare o incizie chirurgicală.

Redfern a pipăit-o și el.

– Nu e nimic acolo.

Într-adevăr, când Nora a stins lampa, dâra era aproape invizibilă. A aprins-o din nou, iar Eph a examinat incizia. Avea vreo jumătate de centimetru lungime și o grosime de câțiva milimetri. Rana părea să se fi vindecat de curând.

– O să facem o ecografie mai târziu. Ar trebui să vedem ceva la RMN.

Redfern a aprobat din cap, iar Nora a stins lampa.

– Știți, mai e ceva, a spus Redfern, apoi a șovăit, siguranța de sine a acestui pilot de linie risipindu-se preț de o clipă. Îmi amintesc ceva, dar nu vă va fi de nici un ajutor, nu cred...

Eph a ridicat imperceptibil din umeri și apoi a spus:

– Orice ne puteți spune e de ajutor.

– Când mi-am pierdut cunoștința... am visat ceva, ceva din trecut... Căpitanul a privit împrejur, parcă rușinat, după care a continuat cu glas scăzut. Când eram copil... noaptea... dormeam într-un pat mare în casa bunicii. Și, de fiecare dată, la miezul nopții, când bătea clopotul la biserica din apropiere,

vedeam o arătare care ieşea din spatele unui dulap vechi. În fiecare noapte, negreşit, scotea capul negru, braţele lungi şi umerii osoşi... şi se uita fix la mine...

– Se uita fix? a întrebat Eph.

– Avea gura rânjită, buze subţiri şi negre... şi se uita la mine şi... zâmbea.

Eph şi Nora erau amândoi încremeniţi, luaţi prin surprindere de mărturisire şi de aerul oniric al acesteia.

– Începeam să ţip şi bunica venea, aprindea lumina şi mă lua în patul ei. A ţinut aşa un an. Îl poreclisem Domnul Lipitoare, pentru că pielea lui... pielea lui neagră îmi amintea de lipitorile alea pline de sânge pe care le culegeam din pârâul din apropiere. M-au dus la psihiatru, care a stat de vorbă cu mine, a spus că era din cauza fricii de întuneric şi mi-a dat argumente să mă convingă că nu trebuia să cred în existenţa lui, dar... revenea noapte de noapte. Iar eu mă afundam în perne, mă ascundeam de el... însă era inutil. Ştiam că era acolo, în cameră..., a spus Redfern cu o grimasă. Câţiva ani mai târziu ne-am mutat, iar bunica a vândut dulapul şi nu l-am mai văzut niciodată, nu l-am mai visat niciodată.

Eph îl asculta cu atenţie.

– Scuzaţi-mă, căpitane..., dar ce legătură are cu...?

– Acum ajung şi la asta, a spus el. Singurul lucru de care îmi aduc aminte de la momentul aterizării şi până când m-am trezit aici... este că a revenit. L-am visat. L-am văzut din nou pe Domnul Lipitoare... Şi-mi zâmbea.

INTERLUDIU II

GROAPA DE FOC

Avea mereu același coșmar: fie bătrân, fie tânăr, Abraham era gol și stătea în genunchi în fața gropii din pământ în care ardeau cadavre, în timp ce un ofițer nazist trecea pe lângă șirul de prizonieri îngenuncheați și îi împușca în ceafă. Groapa de foc se afla în spatele infirmeriei din lagărul de exterminare cunoscut drept Treblinka. Prizonierii prea bolnavi sau prea bătrâni să mai muncească erau duși printre barăcile albe cu o cruce roșie desenată și sfârșeau în groapă. Tânărul Abraham văzuse mulți pierind acolo, dar el fusese aproape de ea numai o dată.

Încerca să nu iasă în evidență, lucra în tăcere și era retras. În fiecare dimineață, se înțepa în deget și își mânjea obrajii cu sânge, ca să pară cât mai sănătos la apel.

Prima oară văzuse groapa în timp ce repara niște rafturi în infirmerie. La vârsta de șaisprezece ani, Abraham Setrakian era dintre cei cu stea galbenă*,

---

* Emblemă reprezentând Steaua lui David, pe care erau obligați să o poarte evreii în Evul Mediu pentru a fi deosebiți

un meşteşugar. Nu căuta să fie pe placul nimănui, nu era protejatul nimănui, ci doar un sclav priceput la tâmplărie, ceea ce, într-un lagăr de concentrare, echivala cu priceperea de a rămâne în viaţă. Avea o oarecare trecere în ochii *Hauptmann**-ului nazist, care se folosea de el neîncetat, fără milă şi fără urmă de respect. Înălţase garduri de sârmă ghimpată, meşterise o bibliotecă, reparase căile ferate şi meşteşugise pipe pentru căpitanul ucrainean care îi supraveghea de Crăciunul din 1942.

Când se apropia de groapă, Abraham se temea cel mai tare pentru mâinile sale. Pe înserat, o vedea strălucind şi uneori, din atelierul său, simţea mirosul de carne şi de petrol amestecat cu rumeguş. Aşa cum teama pusese stăpânire pe inima sa, la fel îi domnea şi groapa în suflet.

Setrakian o mai simţea chiar şi acum în adâncul său. De fiecare dată când îl cuprindea frica, când traversa o stradă întunecată, când îşi închidea prăvălia noaptea sau atunci când se trezea din vreun coşmar, aceste frânturi de amintiri reveneau. Se revedea pe sine îngenuncheat, gol, rugându-se. În visele sale, simţea ţeava armei lipite de ceafă.

Singura menire a lagărelor de exterminare era să semene moarte. Aparent, Treblinka arăta ca o gară, cu tot felul de afişe, cu orarul trenurilor şi cu plante crescute prin gardul de sârmă ghimpată. Ajunsese în lagăr în 1942 şi tot timpul petrecut acolo muncise. El numea asta „dreptul la încă o răsuflare“. Era un om liniştit, tânăr, dar bine-crescut, plin de

---

de ceilalţi cetăţeni; aceasta a fost reintrodusă în timpul ocupaţiei naziste. (n.tr.)

* În germană, în original, „căpitan“ (n.red.)

înţelepciune şi de compasiune. Ajuta cât mai mulţi prizonieri şi se ruga tot timpul în tăcere. În ciuda atrocităţilor la care era martor zi de zi, credea că Dumnezeu veghea asupra tuturor oamenilor.

Într-o noapte de iarnă, Abraham a văzut diavolul în ochii unei mortăciuni şi în clipa aceea a înţeles că legile lumii erau altele decât crezuse el.

Era trecut de miezul nopţii, iar în lagăr era mai linişte decât îşi amintea Setrakian să fi fost vreodată. Murmurul pădurii se domolise, iar aerul rece îl pătrundea până la oase. S-a mişcat uşor în patul său şi a privit, fără să vadă însă ceva, în întunericul dimprejurul său. Dar a auzit...

Tac-tac-tac...

Era exact cum îi spusese *bubbeh*... suna exact cum îi spusese ea... şi, din cine ştie ce motiv, acest lucru făcea ca zgomotul să fie şi mai înfiorător...

Aburul care i se strecura din gură s-a risipit, iar în inimă a simţit groapa de foc. Într-un colţ al barăcii a zărit mişcare. O *Creatură*, o siluetă prelungă şi scheletică s-a desprins din tenebrele nopţii şi s-a prelins pe deasupra camarazilor săi adormiţi.

Tac-tac-tac.

Era Sardu sau ceea ce fusese cândva Sardu. Avea pielea pergamentoasă şi întunecată şi se confunda cu faldurile veşmintelor sale negre şi largi. Era ca o pată de cerneală însufleţită. Creatura se mişca fără nici o dificultate, ca o fantomă imponderabilă, şerpuind prin încăpere. Unghiile de la picioare asemănătoare unor gheare zgâriau uşor lemnul.

Bine, dar era imposibil! Se afla în lumea reală, unde răul era şi el real şi îl pândea fără încetare,

dar creatura nu putea fi din lumea aceasta. Era din *bubbeh meiseh*.

Tac-tac-tac...

Într-o clipită, Creatura de mult dusă de pe această lume a ajuns la un pat de lângă Setrakian. Abraham îi simţea acum şi mirosul: frunze uscate, ţărână şi mucegai. I-a zărit chipul întunecat atunci când acesta s-a desprins de pata întunecată a trupului şi s-a aplecat să-i adulmece gâtul lui Zadawski, un tânăr polonez detaşat la munci grele. Creatura ajungea cu capul până la grinzile de deasupra şi respira anevoie, nerăbdătoare şi înfometată. A trecut mai departe la următorul pat, şi el i-a zărit pentru o clipă chipul în lumina care se strecura printr-o fereastră din apropiere.

Pielea întunecoasă a devenit translucidă, asemenea unei foiţe de carne uscată privite în lumină. Creatura era uscată şi mată, mai puţin ochii săi, două mărgele strălucitoare care luceau intermitent, asemenea unor tăciuni aprinşi care îşi trag sufletul. Buzele sale uscate s-au tras înapoi, lăsând la vedere gingiile pătate şi două şiraguri de dinţi îngălbeniţi şi nemaiîntâlnit de ascuţiţi.

S-a oprit deasupra siluetei scheletice a lui Ladizlav Zajak, un bătrân din Godno adus de curând şi bolnav de tuberculoză. Setrakian îl ajutase pe Zajak încă de la sosire, deprinzându-l cu tainele meseriei şi ferindu-l de privirile răuvoitoare. Boala sa era, în sine, un motiv suficient pentru execuţie, însă Setrakian îl luase ajutorul său şi îl ţinuse departe de supraveghetorii din SS şi de paznicii ucraineni în momentele dificile. Însă acum Zajak era pierdut. Plămânii săi nu mai rezistau şi, lucrul cel mai grav,

își pierduse dorința de a mai trăi, se retrăsese în sine, vorbea rareori și plângea neîncetat, în tăcere. El fusese cel care dăduse un sens existenței lui Setrakian, însă de ceva vreme bătrânul nu mai reacționa la rugămințile stăruitoare ale acestuia. Abraham îl auzea tușind înăbușit și suspinând ușurel până în zori.

Acum, Creatura stătea aplecată deasupra lui Zajak și îl privea. Respirația întretăiată a bătrânului părea s-o mulțumească. Asemenea îngerului întunericului, și-a desenat umbra peste trupul firav al bătrânului și a plescăit pofticios din limba uscată.

Setrakian nu a văzut ce a făcut Creatura în clipa aceea. Se auzea un zgomot, dar urechile sale refuzau să asculte. Creatura imensă și lacomă s-a aplecat spre capul și gâtul bătrânului; ceva din postura sa dădea de înțeles că se hrănea. Trupul fără vlagă al lui Zajak s-a cutremurat ușor, însă, în mod surprinzător, bătrânul nu s-a trezit – nici atunci și nici a doua zi.

Și dus a fost.

Setrakian și-a înăbușit un icnet, însă Creatura care se hrănea nu a părut să-l ia în seamă. A stat ceva timp așa, deasupra mai multor oameni bolnavi și neputincioși. Până la sfârșitul nopții, lăsase în urmă trei cadavre, iar pielea sa părea să se mai fi revigorat, devenind mai moale, dar rămânând la fel de întunecată.

Setrakian a văzut Creatura topindu-se în întuneric. S-a ridicat încet și s-a apropiat de cadavre. Le-a privit în lumina slabă, dar nu a văzut nici urmă de rană, ci doar o crestătură mică pe gât, o tăietură atât de fină, încât era aproape invizibilă. Dacă nu ar fi fost el însuși martor la acel spectacol înfiorător...

În clipa aceea, a înţeles. Creatura avea să revină cât de curând. Acest lagăr era un pământ fertil, şi ea avea să devoreze figurile şterse, pe cei uitaţi şi lipsiţi de importanţă. Avea să se hrănească pe rând cu ei. Cu ei toţi.

Asta dacă nu îndrăznea careva s-o înfrunte.

Careva.

El.

FREAMĂTUL

Clasa economic

Ansel Barbour, unul dintre supraviețuitorii zborului 753, stătea împreună cu soția sa, Ann-Marie, și cu cei doi copii ai lor, Benjy (de opt ani) și Haily (de cinci ani), pe canapeaua albastră de creton aflată pe veranda casei lor cu trei dormitoare din Flatbush, New York. Până și Pap și Gertie, cei doi câini din rasa Saint Bernard, se alăturaseră familiei. Dată fiind ocazia specială, li se permisese să intre în casă, iar acum se arătau bucuroși să-l vadă din nou acasă, punându-și labele imense pe genunchii săi și împungându-l ușor, recunoscători, în piept.

Ansel stătuse pe locul 39G de lângă culoar, la clasa economică. Fusese la Potsdam, la sud-vest de Berlin, pentru un curs de securitate a bazelor de date, pe cheltuiala angajatorului său. Era programator și avea un contract de patru luni cu un comerciant din New Jersey, care îl angajase ca urmare a furtului electronic al datelor de pe cardurile a milioane de clienți. Nu mai călătorise niciodată în străinătate și îi lipsise tare mult familia sa. Pe durata celor patru zile de conferință, se organizaseră diverse excursii în

timpul liber, însă Ansel nu se aventurase niciodată în afara hotelului, preferând să rămână în cameră cu laptopul său, vorbind cu copiii şi văzându-i cu ajutorul camerei web sau jucând „Hearts“ pe internet cu necunoscuţi.

Soţia sa, Ann-Marie, era o femeie superstiţioasă şi retrasă, iar sfârşitul tragic al zborului 753 îi confirmase temerile privitoare la călătoriile cu avionul şi la orice fel de experienţă nouă în general. Nu şofa. Trăia prizonieră a unei rutine obsesiv-compulsive, ce includea şi atingerea şi curăţarea neîncetată a fiecărei oglinzi din casă, ritual menit să alunge ghinionul. Părinţii ei muriseră într-un accident de maşină pe când avea patru ani. Ea supravieţuise şi fusese crescută de o mătuşă necăsătorită, care murise cu doar o săptămână înainte de nunta ei cu Ansel. Venirea pe lume a copiilor nu făcuse decât să amplifice izolarea lui Ann-Marie, accentuându-i frica în aşa măsură încât uneori treceau zile fără să se desprindă de siguranţa oferită de casa ei, apelând exclusiv la Ansel pentru orice avea nevoie din lumea exterioară.

Vestea despre avionul morţii o lăsase într-o stare de prosternare. Supravieţuirea lui Ansel îi provocase o reacţie de exaltare pe care o putea defini doar în termeni religioşi, ca pe o izbăvire care îi confirma necesitatea absolută de a se agăţa în continuare de rutina ei redundantă, menită s-o ţină în viaţă.

La rândul său, Ansel se simţea extrem de uşurat să fie din nou acasă. Ben şi Haily încercau să-i sară în spinare, dar a trebuit să-i oprească din cauza durerii persistente de gât. Înţepeneala – îşi simţea muşchii asemenea unor sfori răsucite cu brutalitate – era

localizată în zona amigdalelor şi se extindea în sus până la urechi. Atunci când răsuceşti o sfoară, aceasta se scurtează; exact aşa îşi simţea el muşchii. Şi-a întins gâtul, sperând să şi-l mai relaxeze puţin...

POC... TROSC... PRR... Şi aproape s-a îndoit de durere. Suferinţa era prea mare ca să merite efortul.

Mai târziu, Ann-Marie l-a urmat în bucătărie pe când el punea la loc în dulapul de sus, de deasupra cuptorului, tubul mare de Ibuprofen. A luat şase pastile odată, doza zilnică recomandată, şi abia a reuşit să le înghită.

Teama din ochii femeii i-a alungat pe loc toată buna dispoziţie.

– Ce se întâmplă?

– Nimic, a răspuns el, simţindu-se prea rău pentru a clătina din cap, preferând să n-o îngrijoreze. Încă mă simt înţepenit din cauza călătoriei. Probabil pentru că am stat cu gâtul atârnat.

Ea încremenise în pragul uşii, frământându-şi mâinile.

– Poate că n-ar fi trebuit să pleci din spital.

– Şi voi cum v-aţi fi descurcat? a replicat el pe un ton mai dur decât voise.

POC, TROSC, PRR...

– Dar dacă trebuie să te internezi din nou? Dacă de data asta te opresc acolo?

Era obositor să fie nevoit să pună temerile ei mai presus de ale sale.

– Nu-mi permit să nu lucrez. Ştii foarte bine că suntem strâmtoraţi.

Era o familie cu un singur venit într-o ţară care, de regulă, miza pe două venituri. Iar Ansel nu-şi

putea lua o a doua slujbă, pentru că astfel nu ar mai fi avut cine să facă toate cumpărăturile.

– Nu ştiu ce m-aş face fără tine, i-a spus ea. Niciodată nu discutau despre boala ei – cel puţin, nu o abordau ca pe o *boală*. Am nevoie de tine. *Noi* avem nevoie de tine.

Ansel şi-a lăsat umerii în jos în semn de încuviinţare, aplecându-se mai degrabă din talie decât din gât.

– Dumnezeule, când mă gândesc la toţi oamenii aceia... Şi-a amintit de ceilalţi pasageri din zborul transatlantic, de familia aceea cu trei copii mai mari aşezaţi cu două rânduri mai în faţă, de cuplul în vârstă de pe un alt rând, care dormise mai tot drumul, cei doi odihnindu-şi capetele cărunte pe aceeaşi pernă, de stewardesa cu părul blond spălăcit care îi scăpase suc în poală. Mă întreb de ce eu. Există vreun motiv pentru care am scăpat cu viaţă?

– *Există* un motiv, a spus ea şi şi-a pus palma pe piept. Eu.

Mai târziu, Ansel a dus câinii înapoi în baraca din spatele casei. Principalul motiv pentru care cumpăraseră casa aceasta era curtea, căci astfel aveau suficient loc de joacă pentru copii şi pentru câini. Ansel şi-i luase pe Pap şi pe Gertie cu mult înainte s-o cunoască pe Ann-Marie, iar ea se îndrăgostise de ei aproape la fel de mult ca de el. Iar aceştia o iubeau la rândul lor, fără să ceară nimic în schimb, la fel cum o iubeau şi Ansel şi copiii, deşi Benjy, fiul mai mare, începea să-i remarce excentricităţile. Mai ales când acest lucru intra în conflict cu programul său de antrenament la baseball şi cu zilele în care avea meciuri. Ansel simţea că Ann-Marie se cam

depărta de el. Însă Pap și Gertie nu se îndoiau de ea cât timp îi îndesa cu mâncare. Se temea pentru copii pe măsură ce creșteau, se temea că aveau să se maturizeze mai mult decât mama lor la o vârstă prea fragedă și că nu aveau să înțeleagă niciodată cu adevărat de ce aceasta părea să-i prefere pe câini în locul lor.

În baraca veche din grădină înfipseseră în mijloc, în podea, o țeavă de care prinseseră două lanțuri. Gertie fugise la un moment dat în acel an, iar când se întorsese, avea lovituri pe spate și pe picioare, semn că cineva o bătuse. Așa că acum îi legau noaptea, pentru siguranța lor. Ținându-și gâtul țeapăn, ca să mai aline durerea, Ansel s-a aplecat să le pună mâncare și apă, după care i-a mângâiat pe smocurile de blană de pe capetele enorme în timp ce aceștia mâncau, ca să conștientizeze că existau cu adevărat, fericit să-i aibă aproape de el la sfârșitul acestei zile norocoase. A ieșit și a închis ușa, după ce i-a legat cu lanțul de țeavă, și și-a privit casa din spate, încercând să-și imagineze cum ar fi lumea aceasta fără el. Ansel își văzuse copiii plângând ceva mai devreme în acea zi și plânsese și el alături de ei. Familia sa avea nevoie de el mai mult decât orice pe lume.

Deodată, l-a străfulgerat o durere ascuțită și bruscă în gât. S-a prins cu mâna de perete, să nu se prăbușească, și, preț de câteva clipe, a rămas nemișcat în poziția aceea, îndoit, cuprins de fiori, încercând să nu bage în seamă durerea bruscă și ascuțită. Într-un final, aceasta s-a risipit, dar simțea în continuare un vuiet în urechi, ca atunci când lipești o scoică de ureche. Și-a palpat ușor gâtul dureros cu degetele, aproape imperceptibil. A încercat

să și-l întindă ca să-i îmbunătățească mobilitatea și și-a dat capul pe spate cât de mult a putut, până când privirea lui a întâlnit cerul pe care se vedeau luminile avioanelor și stelele.

„Am scăpat cu viață", și-a zis el. „Ce e mai rău a trecut. În curând, o să mă simt bine."

În noaptea aceea, a avut un vis îngrozitor. Se făcea că pe copii îi alerga prin casă un animal furios, dar, când Ansel le-a sărit în ajutor, a descoperit că el însuși avea gheare de monstru în loc de mâini. S-a trezit leoarcă de sudoare și s-a dat imediat jos din pat, iar durerea de gât și-a făcut din nou simțită prezența.

POC

Aceeași tensiune pusese stăpânire pe urechile, maxilarele și gâtul său și simțea că nu putea înghiți.

TROSC

Această simplă mișcare a esofagului îi provoca o durere sfâșietoare.

Și mai era și setea. Nu mai simțise niciodată așa ceva - nevoia imperioasă de a bea neîncetat apă.

Când s-a simțit în putere să înainteze, a traversat holul și a mers în bucătăria întunecoasă. A deschis frigiderul și și-a turnat un pahar mare cu limonadă, apoi încă unul și încă unul, după care a început să bea direct din carafă. Însă nimic nu-i domolea setea. De ce transpira așa de mult?

Petele de pe tricou răspândeau un miros greu - a mosc -, iar transpirația era de culoare gălbuie. Și căldura asta insuportabilă...

Când a băgat carafa la loc în frigider, a observat o farfurie cu o bucată de carne pusă la marinat. A văzut firișoarele sinuoase de sânge care se prelingeau

amestecându-se cu uleiul și cu oțetul și i-a lăsat gura apă, nu la gândul că urma s-o frigă, ci pentru că avea poftă să muște din ea, să-și afunde dinții în ea, s-o sfâșie, s-o devoreze. Avea poftă să bea sângele.

PRR

A luat-o pe holul principal și și-a aruncat un ochi la copii. Benjy era ghemuit sub așternuturile cu Scooby-Doo, iar Haily sforăia ușurel cu mânuța atârnându-i dincolo de saltea și atingând cărțile ilustrate căzute pe jos. Vederea lor l-a ajutat să alunge tensiunea din umeri și să-și recapete puțin suflul. A ieșit în curtea din spate ca să ia puțin aer, iar boarea nopții i-a răcorit pielea transpirată. Simțea că simplul fapt că era acasă cu familia sa putea alunga orice rău. Ei aveau să-l ajute, aveau să-i dea putere.

Biroul de Medicină Legală, Manhattan

Medicul legist care i-a întâmpinat pe Eph și pe Nora nu era murdar de sânge, iar aceasta era în sine o imagine bizară. De regulă, legiștilor li se scurgea sânge pe halatele impermeabile, iar mânecile de plastic erau mânjite până la coate. Însă nu și de data aceasta. Medicul legist putea fi la fel de bine luat drept un ginecolog din Beverly Hills.

S-a prezentat drept Gossett Bennet. Era un om cu pielea măslinie și cu ochii căprui, pe fața căruia, ascunsă în spatele unor ochelari de plastic, se citea hotărârea.

– Acum ne-am apucat de treabă, a spus el, arătând cu mâna spre mese.

Sala de autopsie era un loc zgomotos. În vreme ce sala de operații este un loc steril și liniștit, morga este exact opusul acesteia: un loc aglomerat, care vuiește de zgomotul ferăstraielor, al apei care curge și de glasurile medicilor care dictează.

– Ne ocupăm de opt dintre cei din avion.

Cadavrele erau așezate pe opt mese reci din oțel inoxidabil cu scurgere. Victimele din avion se aflau în diferite stadii de autopsie, două dintre ele ajunse deja în faza de „canoe": adică pieptul le fusese secționat, organele erau așezate pe un sac de plastic deschis, iar un medic patolog lua mostre pe un blat, ca un canibal care pregătește un platou de *sashimi** din carne de om. Gâturile rănite le fuseseră disecate și limbile scoase, iar cele două părți ale feței atârnau în laterale ca niște măști de latex, lăsând la vedere creștetul capului, care le fusese deschis cu ferăstrăul circular. Un creier era pe cale să fie desprins de măduva osoasă ca să fie pus în formol pentru a se întări, ultima etapă a unei autopsii. Un asistent stătea prin apropiere cu vată și cu un ac mare, încovoiat, cu ață cerată, ca să umple craniul golit.

Niște foarfeci mari ca acelea de grădină erau trecute de la o masă la alta, unde un alt asistent stătea pe un taburet metalic aplecat deasupra unui cadavru cu pieptul desfăcut și începea să taie câte o coastă pentru ca toată cutia toracică și sternul să poată fi scoase întregi. Mirosul dominant era un amestec de brânză parmezan, metan și ouă stricate.

---

* Preparat din bucătăria japoneză care constă din carne crudă de pește consumată cu diferite sosuri (n.tr.)

– După ce ați sunat, am început să le verific gâtul, a spus Bennet. Toate cadavrele pe care le-am cercetat până acum prezintă aceeași crestătură de care pomeneați. Dar nu e nici o cicatrice, ci doar o rană deschisă, așa de precisă și de curată cum n-am mai văzut niciodată.

I-a condus la cadavrul nedisecat al unei femei care era întins pe o masă. O bucată de metal de vreo cincisprezece centimetri așezată sub ceafă îi ținea capul pe spate, ceea ce provoca arcuirea pieptului și-i menținea gâtul întins. Eph a palpat cu mâinile înmănușate pielea de pe gâtul femeii.

A remarcat crestătura fină, subțire ca aceea provocată de o foaie de hârtie, și a depărtat ușor rana. A fost șocat atât de perfecțiunea ei, cât și de adâncimea aparentă. Eph a dat drumul pielii, iar rana s-a strâns ușor, asemenea unei pleoape adormite sau unui zâmbet timid.

– Ce ar putea provoca așa ceva? a întrebat el.

– Din câte știu eu, nimic cunoscut de noi, a spus Bennett. E de remarcat precizia de bisturiu. Zici că a fost calculată, atât ca poziție, cât și ca lungime. Și totuși, marginile sunt rotunjite, adică are un aspect aproape organic.

– Cât de adâncă e? a întrebat Nora.

– E o tăietură curată, precisă, care străpunge peretele carotidei comune, dar se oprește acolo, nu trece în partea cealaltă, nu secționează artera.

– La toate cadavrele? s-a mirat Nora.

– La toate cele examinate până acum. Fiecare cadavru are crestătura asta, deși, dacă nu m-ați fi avertizat, trebuie să recunosc că era posibil să n-o

remarc. Mai ales la câte alte lucruri am găsit la cadavrele astea.

- Ce aţi mai observat?

- Imediat ajungem şi acolo. Fiecare crestătură este pe gât, fie mai în faţă, fie într-o parte. Mai puţin în cazul unei femei la care am găsit-o pe piept, deasupra inimii, şi al unui bărbat, la care a trebuit s-o căutăm cu mare atenţie; până la urmă, am găsit-o pe interiorul coapsei, deasupra arterei femurale. Fiecare rană a perforat pielea şi muşchii şi s-a oprit în interiorul unei artere importante.

- O fi fost făcută cu un ac? şi-a dat Eph cu părerea.

- E ceva mai fin de atât. Trebuie să mai investighez, abia am început. Şi mai sunt o grămadă de alte chestii ciudate. Presupun că vă imaginaţi asta, nu?

Bennett i-a condus spre uşa unei camere frigorifice. Interiorul era mai mare decât un garaj pentru două maşini. Erau vreo cincizeci de tărgi mobile, iar pe majoritatea se aflau saci de plastic cu fermoarul deschis până la pieptul cadavrului. Câţiva aveau fermoarul desfăcut complet. Cadavrele erau dezbrăcate, fuseseră cântărite, măsurate şi fotografiate, gata de autopsie. În plus, mai erau alte opt cadavre care nu aveau legătură cu zborul 753, aşezate direct pe targa mobilă, fără saci de plastic, de degetul acestora atârnând cartonaşul galben de rigoare.

Refrigerarea încetineşte descompunerea, la fel cum conservă fructele şi legumele şi întârzie alterarea mezelurilor. Însă cadavrele din avion nu se depreciaseră deloc. Fuseseră scoase cu treizeci şi şase de ore în urmă şi păreau aproape la fel ca atunci când Eph intrase pentru prima oară în avion. În schimb,

cadavrele cu cartonaş galben atârnat de picior se umflaseră şi prin fiecare orificiu li se scurgeau lichide ca nişte purgative de culoare neagră, iar carnea lor căpătase o culoare verde-închis şi aspectul pieii de animal din cauza evaporării.

– Astea sunt nişte cadavre de-a dreptul atractive, a spus Bennett.

Pe Eph l-au cuprins fiorii, şi nu din cauza temperaturii din camera frigorifică. El şi Nora s-au afundat în încăpere, trei rânduri mai încolo. Pasagerii nu arătau chiar normal, pentru că trupurile lor erau încreţite, palide, lipsite de culoare, dar nu păreau să fi murit de mult. Pe faţă li se aşternuse masca tipică morţilor, dar era ca şi cum ar fi decedat cu nici o jumătate de oră în urmă.

L-au urmat pe Bennett înapoi în sala de autopsie, la cadavrul aceleiaşi femei de aproximativ patruzeci de ani, care nu prezenta nici un semn particular cu excepţia unei cicatrici vechi de vreo zece ani rămase în urma unei operaţii cezariene, sub linia chilotului. Corpul ei era pregătit pentru autopsie. Însă, în loc să ia bisturiul, Bennett s-a întins după un instrument pe care nu-l întâlneşti niciodată într-o morgă: stetoscopul.

– Am remarcat asta ceva mai devreme, a spus el şi i-a întins stetoscopul lui Eph.

Acesta şi l-a pus în urechi, iar Bennett le-a strigat celorlalţi din încăpere să facă linişte. Un asistent s-a dus în fugă şi a oprit apa.

Bennett a pus membrana acustică a stetoscopului pe pieptul cadavrului, sub stern. Eph a ascultat înfrigurat, înfricoşat de ce ar putea auzi, dar n-a sesizat nimic. L-a privit din nou pe Bennett, care rămăsese

inexpresiv, în aşteptare. Eph a închis ochii şi s-a concentrat.

A auzit un sunet slab, foarte slab, asemenea unui fâşâit, ca acela scos de ceva care se strecoară prin pământ, un sunet lent şi atât de slab, încât nu putea fi sigur că nu era doar rodul imaginaţiei sale.

I-a dat stetoscopul Norei, să asculte şi ea.

– Larve? a întrebat ea.

Bennett a clătinat din cap.

– De fapt, nu este nici urmă de infestare, în principal şi pentru că nu se descompun. Dar sunt alte lucruri anormale care mă uluiesc.

Bennett le-a făcut celorlalţi semn să-şi reia treaba şi a luat de pe o tavă un bisturiu cu lamă mare, însă, în loc să înceapă cu pieptul, cu obişnuita incizie în formă de Y, a luat un recipient cu gura largă de pe blatul smălţuit şi l-a pus sub mâna stângă a cadavrului. A trecut brusc lama bisturiului pe partea inferioară a încheieturii, crestând-o ca pe o coajă de portocală.

Imediat a ţâşnit un lichid opalescent, împroşcându-i mănuşile şi halatul, după care a început să curgă în jet continuu, acumulându-se pe fundul recipientului. Curgea iniţial cu repeziciune, dar, apoi, nefiind pompat de inimă, şi-a pierdut forţa – după vreo sută de mililitri. Bennett a coborât braţul cadavrului ca să faciliteze scurgerea.

Şocul resimţit de Eph ca urmare a tăierii nemiloase a mâinii a fost curând înlocuit de uimirea provocată de vederea acelui lichid. Nu putea fi sânge, pentru că sângele se localizează şi se coagulează după deces, în nici un caz nu se scurge, asemenea uleiului de motor. În plus, nu devine albicios.

Bennett a aşezat din nou braţul lângă cadavru şi a ridicat recipientul ca să i-l arate lui Eph.

„Locotenente... cadavrele... sunt..."

– Mai întâi, am crezut că poate fi din cauză că se separă proteinele, la fel ca uleiul care se ridică deasupra apei, a spus Bennett. Dar nu e nici asta.

Scurgerea era albă, păstoasă, de parcă în sistemul circulator al cadavrului ar fi fost introdus lapte bătut.

„Locotenente... aaa, Dumnezeule... "

Eph nu-şi putea crede ochilor.

– Toţi sunt aşa? a întrebat Nora.

Bennett a încuviinţat din cap.

– Nu au nici urmă de sânge.

Eph a privit lichidul albicios din recipient şi în clipa aceea gustul laptelui pe care-l băuse mai devreme i-a întors stomacul pe dos.

– Mai sunt şi altele, a spus Bennett. Temperatura interioară este ridicată. Nu ştiu cum se face, dar aceste cadavre încă mai generează căldură. În plus, am găsit nişte pete întunecate pe unele organe. Nu e necroză, par mai degrabă vânătăi.

Bennett a pus recipientul cu lichidul opalescent înapoi pe blat şi a strigat o asistentă patologă. Aceasta a adus un vas mat de plastic, ca acela în care îţi pun mâncare la pachet în restaurante. A scos capacul, iar Bennett a luat de acolo un organ pe care l-a aşezat pe blat, de parcă ar fi fost o fleică proaspătă. Era o inimă umană nedisecată. Le-a atras atenţia asupra locului în care intrau în mod normal arterele.

– Vedeţi valvele? Zici că au stat tot timpul deschise. Însă era imposibil ca inima să funcţioneze normal în asemenea condiţii, fără să se închidă şi să se deschidă ca să pompeze sângele. Deci nu se poate să fi fost ceva congenital.

Eph era îngrozit. Această anomalie era fatală. După cum ştie orice anatomist, oamenii sunt diferiţi şi pe dinăuntru, nu numai ca aspect. Însă nici o fiinţă umană n-ar fi putut ajunge la stadiul de adult cu o astfel de inimă.

– Aveţi fişa pacientului? a întrebat Nora. Ceva cu care să putem compara?

– Încă nu, probabil nu mai devreme de mâine-dimineaţă. Dar asta m-a făcut să încetinesc procesul, *mult* de tot. În noaptea asta mă opresc şi aştept până mâine, când primesc mai multe date. Vreau să verific până la cel mai mic detaliu. Ca, de exemplu, asta.

Bennett i-a condus spre cadavrul unui bărbat cu o greutate medie. Gâtul îi fusese disecat, lăsând la vedere laringele şi traheea, iar coardele vocale erau vizibile imediat deasupra laringelui.

– Vedeţi plicele vestibulare? Acestea mai sunt cunoscute şi ca „falsele coarde vocale", membrane mucoase groase, a căror singură funcţie este să protejeze adevăratele coarde vocale. Sunt o ciudăţenie anatomică din cauza faptului că se pot regenera complet, chiar şi după extirpare chirurgicală.

Eph şi Nora s-au aplecat mai mult. Au văzut amândoi excrescenţa de pe plicele vestibulare, o protuberanţă rozalie, cărnoasă, dar nu era o malformaţie, ca o tumoare, ci se întindea până în gât, sub limbă. Părea a fi o creştere spontană şi recentă a ţesutului mandibulei inferioare.

Odată ajunşi afară, s-au spălat pe mâini cu mai multă sârguinţă decât de obicei. Amândoi erau la fel de zguduiţi de ceea ce văzuseră la morgă.

– Mă întreb când o să înceapă lucrurile să capete sens, a spus Eph. S-a șters bine și a simțit aerul dezmierdându-i pielea mâinilor fără mănuși. Apoi și-a palpat gâtul cam în locul în care văzuse inciziile. E o tăietură dreaptă și adâncă în gât. Și, în plus, un virus care, pe de o parte, încetinește descompunerea, dar care, pe de altă parte, pare să provoace creșterea spontană a țesutului.

– Asta e o noutate, a comentat Nora.

– Sau, dimpotrivă, ceva de demult, din alte timpuri.

S-au îndreptat spre ușa folosită pentru aprovizionare, spre Explorerul lui Eph parcat neregulamentar, pe bordul căruia pusese semnul Livrare urgentă de sânge. Ultimele brize călduțe ale zilei se risipeau.

– Trebuie să mergem și la celelalte morgi, să vedem dacă și ei găsesc aceleași anomalii, a spus Nora.

Telefonul lui Eph a anunțat primirea unui mesaj. Era de la Zack: **unde eshti????Z**

– Rahat! a exclamat Eph. Am uitat de audierea pentru custodie...

– Acum? i-a scăpat Norei, înainte să se poată abține. Bine. Du-te! Ne vedem după ce...

– Nu, îi sun să-i anunț. Se rezolvă. Și-a aruncat privirea împrejur, simțindu-și sufletul sfâșiat. Trebuie să îl reexaminăm pe pilot. De ce rana lui s-a închis, iar a celorlalți nu? Trebuie să aflăm care e fiziopatologia anomaliei ăsteia.

– Trebuie să vedem și la ceilalți supraviețuitori.

Eph s-a încruntat când și-a amintit că aceștia plecaseră din spital.

– Nu-i stă în fire lui Jim s-o dea în bară în felul ăsta.

– Dacă se îmbolnăvesc, o să se întoarcă, a zis Nora încercând să-i ia apărarea lui Jim.

– Numai că ar putea fi prea târziu... şi pentru ei, şi pentru noi.

– Cum adică pentru noi?

– Ca să îi dăm de cap chestiei ăsteia. Trebuie să fie un răspuns, o explicaţie, una raţională. Se întâmplă ceva de domeniul fantasticului, iar noi trebuie să aflăm care e motivul şi să facem ceva să remediem situaţia asta.

Pe trotuar, în faţa intrării principale de pe First Street, se aflau echipe de televiziune pregătite să transmită în direct de la Biroul de Medicină Legală. Prezenţa lor atrăsese o mulţime de gură-cască, a căror nelinişte era palpabilă chiar şi de la distanţă. Incertitudinea plutea în aer.

Din mulţime s-a desprins un bărbat, unul pe care Eph îl remarcase când intrase. Era un bărbat în vârstă, cu părul cărunt, care se sprijinea într-un baston prea lung pentru el, pe care îl ţinea bine de porţiunea de sub mânerul lung, argintiu. Semăna cu un Moise de varieteu, numai că era impecabil îmbrăcat, la patru ace, într-un stil demodat, cu un palton negru descheiat pe deasupra unui costum de gabardină şi cu un ceas de aur prins cu lănţişor de veston. În mod paradoxal, în ciuda costumaţiei pline de distincţie, în mâini avea mănuşi gri de lână cu vârfurile tăiate.

– Domnul doctor Goodweather?

Bătrânul îi ştia numele. Eph l-a privit din nou şi a întrebat:

– Ne cunoaştem?

Bărbatul avea un accent străin, probabil slav.

– V-am văzut pe ecan. Vreau să spun, la televizor. Mi-am imaginat că aveaţi să veniţi aici până la urmă.

– M-aţi aşteptat aici?

– Doctore, trebuie să vă spun ceva foarte important, crucial.

Privirea lui Eph a fost reţinută de mânerul bastonului lung al bătrânului, în formă de cap de lup.

– Nu este momentul... Sunaţi la birou, faceţi-vă programare..., a zis Eph şi a dat să plece, în timp ce forma un număr pe telefonul mobil.

Bătrânul părea neliniştit; era un om agitat, care se străduia să-şi păstreze calmul. A arborat zâmbetul lui cel mai distins şi s-a prezentat, adresându-i-se şi Norei:

– Numele meu este Abraham Setrakian. Nu vă spune nimic. A arătat cu bastonul spre morgă. I-aţi văzut pe pasagerii din avion acolo.

– Ştiţi ceva despre asta? a întrebat Nora.

– Desigur, a răspuns el şi i-a zâmbit recunoscător. Setrakian a privit din nou spre morgă, având aerul unui om care aşteptase atât de mult să vorbească, încât nu ştia de unde să înceapă. Nu v-au părut prea schimbaţi, nu?

Eph a închis telefonul înainte să se stabilească legătura. Cuvintele bătrânului erau ecoul propriilor temeri iraţionale.

– Cum adică? a întrebat el.

– Cadavrele nu se descompun.

– Asta a ajuns la urechile oamenilor? a spus Eph, mai mult îngrijorat decât intrigat.

– N-a fost nevoie să-mi spună nimeni, doctore. Eu ştiu.

– „Ştiţi“, a repetat Eph.

– Povestiţi-ne, l-a îndemnat Nora. Ce altceva mai ştiţi?

Bătrânul şi-a dres glasul.

– Aţi dat peste un... sicriu?

Eph a simţit-o pe Nora tresărind vizibil.

– Ce aţi spus? a întrebat Eph.

– Sicriul. Dacă e la dumneavoastră, atunci îl aveţi şi pe el la mână.

– Pe cine, *pe el?* a întrebat Nora.

– Distrugeţi-l imediat! Nu-l păstraţi ca să-l examinaţi! Trebuie să distrugeţi sicriul fără întârziere.

– A dispărut, a bâiguit Nora dând din cap. Nu ştim unde este.

Setrakian a părut dezamăgit.

– Mă temeam de asta.

– De ce să-l distrugem? a întrebat Nora.

În momentul acela, Eph a intervenit:

– Dacă se află aşa ceva, lumea o să intre în panică, a spus şi l-a privit pe bătrân. Cine sunteţi? De unde aţi auzit aşa ceva?

– Am o casă de amanet. Nu am auzit de nicăieri, eu *ştiu*.

– Ştiţi? De unde ştiţi?

– Vă rog, a reluat el şi i s-a adresat Norei, pe care o simţise mai receptivă. Ce vă spun acum nu este o glumă. Sunt disperat şi vă vorbesc cu toată sinceritatea. Cadavrele de acolo..., a zis şi a arătat spre morgă. Vă spun cu toată seriozitatea, trebuie distruse înainte de lăsarea serii.

– Distruse? a sărit Nora, reacţionând pentru prima oară negativ la vorbele sale. De ce?

– V-aş sugera incinerarea. Este simplă şi sigură.

– *Uitaţi-l!* s-a auzit o voce dinspre uşile laterale, vocea unui lucrător al morgii care conducea un poliţist în uniformă de la poliţia din New York spre ei, spre Setrakian.

Bătrânul i-a ignorat şi a început să vorbească mai repede.

– Vă rog, este deja destul de târziu.

– Uitaţi-l, a repetat lucrătorul morgii îndreptându-se spre ei şi arătându-i-l pe Setrakian poliţistului. El este.

Poliţistul, politicos şi plictisit, i s-a adresat bătrânului:

– Domnule?

Însă Setrakian l-a ignorat, încercând în continuare să-i convingă pe Nora şi pe Eph.

– A fost încălcat un armistiţiu, un pact străvechi şi sacru, de către un om care nu mai este om, ci un monstru, un monstru ambulant şi înfometat.

– Domnule, a spus poliţistul. Putem sta puţin de vorbă?

Setrakian s-a întins şi l-a prins pe Eph de încheietură, pentru a-i reţine atenţia.

– Acum este aici, în Lumea Nouă, în acest oraş, chiar azi, chiar în noaptea aceasta. Înţelegeţi? Trebuie să-l opriţi.

Degetele bătrânului protejate de mănuşile de lână erau încovoiate, asemenea unor gheare. Eph s-a depărtat de el, nu violent, dar suficient cât să-l facă pe bătrân să se dea înapoi. Acesta din urmă l-a lovit pe poliţist cu bastonul peste umăr, cât pe-aci să-l

nimerească în cap, aşa că dezinteresul poliţistului s-a transformat brusc în mânie.

- Gata, până aici, a strigat el, smulgându-i bastonul din mână şi apucându-l de braţ. Hai să mergem!

- Trebuie să-l opriţi, a continuat Setrakian, în timp ce poliţistul îl târa după el.

Nora s-a întors spre lucrătorul morgii:

- Care este problema? Ce faceţi?

Acesta şi-a aruncat privirea spre ecusoanele care le atârnau de gât, pe care era scris cu litere roşii CDC, şi abia apoi a răspuns:

- A încercat să intre mai devreme. Pretindea că are o rudă aici şi a insistat să vadă cadavrele. Omul s-a uitat cum bătrânul era luat pe sus. O fi vreun soi de vârcolac.

Bătrânul a continuat să-şi susţină cauza:

- Încercaţi cu lumină ultravioletă, a strigat el peste umăr. Treceţi lumină ultravioletă peste cadavre...

Eph a înmărmurit. Oare auzise bine?

- O să vedeţi că am dreptate, a strigat bătrânul pe când era împins pe bancheta din spate a maşinii de poliţie. Distrugeţi-le, până nu e prea târziu...

Eph a privit cum poliţistul i-a trântit bătrânului portiera în faţă şi apoi s-a suit la volan şi a pornit.

Exces de bagaje

Eph a sunat cu o întârziere de patruzeci de minute faţă de ora la care el, Kelly şi Zack aveau şedinţa de cincizeci de minute cu doctoriţa Inga Kempner, terapeutul care le fusese repartizat de către tribunal. Se simţea uşurat că nu se afla în biroul ei de la etajul

întâi al unei clădiri interbelice din cărămidă din cartierul Astoria, locul în care aveau să se ia deciziile finale privitoare la custodie.

Eph şi-a susţinut la telefon nevinovăţia.

– Staţi să vă explic. Tot weekendul m-am confruntat cu o situaţie extrem de dificilă, legată de avionul cu pasagerii morţi de pe aeroportul Kennedy. Nu aveam ce face.

– Nu este prima oară când nu vă prezentaţi la întâlnire, a spus doctoriţa Kempner.

– Unde este Zack? a întrebat el.

– În sala de aşteptare, i-a răspuns doctoriţa.

Ea şi Kelly stătuseră de vorbă fără să fie şi el de faţă, iar lucrurile fuseseră deja decise. De fapt, se încheiase totul înainte ca măcar să fi început.

– Doamnă Kempner, tot ce vă cer e să reprogramaţi întâlnirea...

– Doctore Goodweather, mă tem că...

– Nu, staţi puţin, aşteptaţi, a spus şi a trecut direct la subiect. Uitaţi ce vreau să vă spun: Sunt tatăl perfect? Nu, nu sunt, trebuie să recunosc. Primesc puncte pentru onestitate, nu-i aşa? De fapt, nici nu sunt sigur că aş vrea să fiu tatăl „perfect" şi să cresc un copil fără nici un Dumnezeu, care să nu lase nimic în urma lui. Însă ştiu sigur că vreau să fiu un tată cât de bun posibil, pentru că Zack merită din plin, şi ăsta este singurul meu scop în momentul de faţă.

– Aparenţele indică exact contrariul, a spus doctoriţa Kempner.

Eph a făcut un gest obscen în vreme ce continua să vorbească la telefon. Nora era la doar câţiva

metri de el. Se simţea furios, dar totodată expus şi vulnerabil.

- Ascultaţi-mă, a reluat Eph, străduindu-se să-şi păstreze calmul. Sunt convins că ştiţi că mi-am reorganizat viaţa în funcţie de acestă situaţie, în funcţie de Zack. Am deschis acest birou din New York ca să pot fi aici, unde e mama lui, ca să ne aibă pe amândoi aproape. De obicei, am un program regulat în timpul săptămânii, un program fix, şi sunt de gardă în momente bine stabilite. Lucrez uneori program prelungit la sfârşitul săptămânii, ca să am două weekenduri libere pentru fiecare weekend lucrat.

- Aţi fost cumva la întrunirea Alcoolicilor Anonimi la sfârşitul acesta de săptămână?

Eph a amuţit şi s-a dezumflat dintr-odată.

- Aţi ascultat măcar ce am spus?

- Aţi simţit nevoia să beţi?

- Nu, a mormăit el, făcând efortul suprem să-şi păstreze calmul. N-am mai pus alcool în gură de aproape doi ani, ştiţi foarte bine.

- Doctore Goodweather, a spus Kempner, aici nu se pune problema cine îl iubeşte mai mult pe fiul dumneavoastră. În cazurile acestea nu se pune astfel problema. Este un lucru minunat că amândoi îl iubiţi atât de mult. Este evident că faceţi eforturi pentru Zack. Dar, cum se întâmplă deseori, pare să fie imposibil să nu se ajungă la un fel de competiţie. Statul New York are nişte reguli pe care eu trebuie să le urmez în recomandarea pe care am să i-o fac judecătorului.

Eph a înghiţit în sec, plin de amărăciune. A dat s-o întrerupă, dar aceasta a continuat să vorbească:

– V-ați opus deciziei inițiale a tribunalului privitoare la custodie și v-ați luptat fără încetare. Consider că acest lucru demonstrează afecțiunea pe care i-o purtați lui Zachary. De asemenea, la nivel personal, ați făcut mari progrese, evidente și admirabile. Dar acum constatăm că ați ajuns la limita de sus – după cum spunem noi în cazurile de stabilire a custodiei. Desigur, dreptul la vizite n-a fost pus niciodată sub semnul întrebării...

– Nu, nu, nu! a șoptit Eph, asemenea cuiva pe cale să fie călcat de o mașină.

Avea același sentiment sfâșietor pe care îl avusese tot weekendul ăsta. A încercat să se transpună în trecut, în momentul în care el și Zack stăteau în apartamentul lui, mâncau mâncare chinezească, jucau jocuri video și aveau tot sfârșitul de săptămână în față. Ce sentiment minunat!

– Ce încerc să spun, doctore Goodweather, a reluat doctorița Kempner, este că nu văd ce sens are să continuăm.

Eph s-a întors spre Nora, care l-a privit și a înțeles într-o clipă prin ce trecea.

– N-aveți decât să-mi spuneți că s-a terminat, a șoptit Eph în telefon, dar nu e așa, doamnă doctor Kempner. Nu se va termina niciodată, i-a spus și apoi a închis.

S-a îndepărtat. Știa că Nora avea să-i respecte nevoia de izolare și că nu va încerca să se apropie. Și îi era recunoscător, căci îi dăduseră lacrimile și nu voia ca ea să-l vadă astfel.

PRIMA NOAPTE

Câteva ore mai târziu, în morga de la subsolul Biroului de Medicină Legală din Manhattan, doctorul Bennett tocmai își încheia programul unei zile foarte lungi. Ar fi trebuit să fie frânt de oboseală, dar, de fapt, era vesel. Se întâmpla ceva extraordinar. Era ca și cum regulile bine stabilite ale morții și ale descompunerii ar fi fost rescrise chiar în această încăpere. Ciudățenia asta care se petrecea aici încălca legile medicinei, chiar legile anatomiei, fiind poate un adevărat miracol.

După cum plănuise, întrerupsese pentru moment autopsiile. Acum se concentrau asupra altor aspecte; anchetatorii legiști aveau de lucru în birourile de la etaj, însă Bennett rămăsese la morgă. În timpul vizitei medicilor de la CDC, remarcase ceva la proba de sânge pe care o prelevase, lichidul acela opalescent pe care îl strânsese în recipientul de recoltare. Îl pusese în fundul unui răcitor pentru probe, în spatele unor vase de sticlă, ca pe ultima bucată de prăjitură păstrată pentru mai târziu.

A desfăcut capacul și a privit înăuntru, așezat pe un taburet la masa de lângă chiuvetă. După câteva clipe, suprafața celor câteva miligrame de sânge albicios a fremătat, iar pe Bennett l-au cuprins brusc

fiorii. A inspirat adânc, încercând să se adune. S-a gândit puțin cum să procedeze, apoi a mai luat un recipient identic de pe raftul de deasupra. L-a umplut cu o cantitate similară de apă și a așezat recipientele unul lângă celălalt. Trebuia să se asigure că mișcarea nu era rezultatul vibrațiilor produse de vreun camion care trecea prin apropiere sau ceva similar.

A privit și a așteptat.

Și s-a întâmplat din nou. A văzut lichidul alb vâscos fremătând iarăși, în timp ce suprafața apei, cu o densitate considerabil mai mică, nu se mișcase deloc.

Era ceva în mostra aceea de sânge care se mișca.

Bennett s-a gândit o clipă. A aruncat apa în chiuvetă, apoi a turnat ușor sângele uleios dintr-un recipient în celălalt. Lichidul avea consistența siropului și curgea ușor. N-a văzut nimic trecând prin firișorul subțire. Pe fundul recipientului rămăsese puțin sânge alb, dar nu era nimic altceva.

A așezat recipientul cu lichid și l-a fixat cu privirea.

Nu a trebuit să aștepte prea mult, pentru că suprafața s-a mișcat din nou, iar Bennett aproape că a sărit de pe taburet.

În momentul acela a auzit un zgomot în spatele său, ca un râcâit de gheare, un fremătat. S-a întors speriat de descoperirea făcută. Lămpile de pe tavan aruncau luciri pe mesele goale din oțel inoxidabil din spatele lui, fiecare dintre ele curățată, la fel ca pardoseala cu scurgere. Victimele din avionul „mort“ fuseseră încuiate în camera frigorifică din partea opusă a morgii.

Probabil că mişunau şobolani. Era imposibil să alunge rozătoarele din clădire - deşi se străduiseră din răsputeri. Poate erau în ziduri sau pe sub pardoseală. A mai ascultat un moment, după care s-a întors la recipientul său.

A turnat din nou lichid dintr-un recipient în celălalt, însă de data aceasta numai jumătate din el. Cantitatea din cele două era aproximativ egală. Le-a pus în lumina lămpii de pe tavan şi a privit suprafaţa lichidului lăptos, în căutarea unui semn de viaţă.

Şi l-a găsit. În primul recipient. De data aceasta, era ca un *pleosc*, ca atunci când un peştişor caută hrană la suprafaţa apei tulburi a unui iaz.

Bennett a privit şi celălalt recipient, până când pe faţă i s-a aşternut mulţumirea, apoi a aruncat conţinutul în chiuvetă. După aceea a continuat, împărţind din nou conţinutul între cele două recipiente de sticlă.

Sirena unei maşini de pe stradă l-a făcut să sară în picioare. Aceasta s-a stins în depărtare, dar, când s-a lăsat liniştea, a auzit din nou zgomote. Era ca şi cum ceva se mişca în spatele său. S-a întors rapid, cuprins de un sentiment de paranoia şi de ridicol amestecate. Încăperea era goală, morga era curată şi totul părea neclintit.

Şi totuşi, ceva producea zgomotul acela. S-a ridicat de pe taburet în tăcere şi şi-a întors capul în stânga şi în dreapta, ca să localizeze sursa.

Bănuia că venea dinspre uşa de oţel a camerei frigorifice, aşa că a făcut câţiva paşi spre ea, cu simţurile încordate la maximum.

Era un fâşâit. Un freamăt. Parcă dinăuntru. Stătuse prea mult timp aici ca să-i mai fie frică în prezenţa morţilor. Şi-a amintit însă de ţesuturile care le crescuseră acestor cadavre. Era evident că ciudăţenia acestui lucru îl făcuse să-şi amintească obişnuitele tabuuri referitoare la morţi. Munca sa era exact opusul a ceea ce dicta instinctul uman: disecarea cadavrelor, profanarea lor, înlăturarea pielii feţei de pe craniu, îndepărtarea organelor interne şi a celor genitale. Şi-a zâmbit sieşi în sala goală. În fond, era un om normal.

Mintea îi juca feste. Probabil că era vreo problemă la ventilatoare sau ceva de genul ăsta. În camera frigorifică era un buton mare şi roşu de siguranţă, pentru eventualitatea că rămânea cineva acolo din greşeală.

S-a întors din nou la recipiente. Le privea şi aştepta să vadă iarăşi lichidul mişcându-se. Îşi dorea să-şi fi adus laptopul jos, ca să-şi înregistreze gândurile şi impresiile.

Pleosc.

De data aceasta era pregătit şi, deşi inima i-a tresărit, corpul i-a rămas nemişcat. Tot în primul recipient se mişcase. A aruncat lichidul din celălalt şi a împărţit pentru a treia oară lichidul, aproximativ treizeci de mililitri în fiecare dintre ele.

Pe când făcea acest lucru, i s-a părut că vede ceva căzând din primul recipient în cel de-al doilea. Era ceva foarte subţire, cu o lungime de maxim patru centimetri, dacă într-adevăr era ce i se păruse lui că vedea...

Un vierme, un parazit. Oare aveau vreo boală parazitară? Erau o mulţime de paraziţi care îşi

adaptau gazda pentru a servi propriilor nevoi de reproducere. Oare aceasta era explicaţia pentru transformările post-mortem pe care le văzuse pe masa de autopsie?

A ridicat recipientul respectiv şi a agitat lichidul albicios care se subţia în lumina lămpilor. A privit cu atenţie conţinutul şi... da... nu o dată, ci de două ori, ceva a viermuit înăuntru, s-a agitat, subţire ca un fir, alb ca mediul în care se afla, mişcându-se foarte repede.

Bennett trebuia să-l ia, să-l pună în formol, să-l studieze şi să-l identifice. Dacă apăruse unul, probabil că erau zeci, poate sute - cine poate şti câţi - care mişunau în celelalte cadavre din...

Un zgomot ascuţit din camera frigorifică i-a tăiat răsuflarea. A tresărit, scăpând recipientul din mână. Aceasta a căzut pe masă, dar nu s-a spart, ci s-a izbit de chiuvetă, vărsându-se şi împrăştiind conţinutul. Bennett a revărsat un puhoi de înjurături în timp ce căuta viermele prin cuva de oţel inoxidabil. Apoi a simţit o căldură pe dosul mâinii stângi. Câţiva stropi de sânge albicios îi atinseseră pielea, iar acum simţea înţepături. Nu era o arsură, doar o senzaţie uşor caustică, suficient cât să creeze disconfort. A dat drumul repede la apă, s-a spălat şi s-a şters pe halat, ca să nu-i fie afectată pielea.

Apoi s-a răsucit spre camera frigorifică. Bubuitura pe care o auzise nu era, cu siguranţă, o disfuncţionalitate a instalaţiei electrice, ci părea mai degrabă provocată de lovirea dintre două tărgi mobile. Era imposibil... Şi l-a cuprins din nou mânia. Tocmai pierduse viermele. Avea să mai ia o probă de sânge ca să recolteze parazitul. Descoperirea îi aparţinea.

Ştergându-şi mâna, s-a dus înspre intrare şi a tras de mânerul uşii, deblocând-o. Când aceasta s-a deschis larg, o pală de aer stătut şi rece s-a revărsat asupra sa.

După ce se eliberase pe ea şi pe ceilalţi din secţia de boli infecţioase, Joan Luss închiriase o maşină care să o ducă direct la casa de vacanţă din New Canaan, din Connecticut, care aparţinea unuia dintre primii asociaţi ai firmei de avocatură la care lucra. Îi ceruse şoferului să oprească de două ori ca să vomite pe geam. Starea ei era o combinaţie între răceală şi nelinişte. Însă nu conta. Era victimă şi apărătoare a drepturilor sale, era parte vătămată şi avocat, victima unui abuz. Avea să lupte pentru obţinerea de despăgubiri pentru familiile celor morţi şi pentru cei patru supravieţuitori norocoşi. Respectabila firmă Camins, Peters, and Lilly putea merge până la a cere 40% din suma pretinsă vreodată de vreo firmă, mai mult decât în cazul Vioxx, ba mai mult chiar şi decât în cazul WorldCom.*

Joan Luss, asociată.

Consideri că ai o situaţie bună dacă locuieşti în Bronxville. Asta până când intri în New Canaan. Bronxville, locul în care trăieşte Joan, este un sat plin

---

* Procese celebre la nivel internaţional, în care au fost implicate companiile americane Merck & Co. (care comercializa medicamentul antiinflamator Vioxx, retras la un moment dat de pe piaţă din cauza scandalurilor legate de efectele sale secundare) şi, respectiv, WorldCom, al cărei faliment a fost considerat falimentul secolului din întreaga istorie a sectorului corporatist american (n.red.)

de verdeață din Westchester County, la douăzeci și patru de kilometri de centrul Manhattanului în direcția nord, la douăzeci și opt de minute pe linia Metro-North*. Roger Luss lucra în domeniul finanțelor internaționale, la firma Clume & Fairstein, și călătorea în străinătate mai multe săptămâni la rând.

Joan avusese pentru o vreme același stil de viață, dar trebuise să renunțe după ce veniseră pe lume copiii, pentru că nu dădea bine. Însă ducea dorul călătoriilor și se bucurase pe deplin de săptămâna petrecută la Berlin, la hotelul Ritz-Carlton din Postdamer Platz. Întrucât ea și Roger se obișnuiseră cu viața de hotel, adoptaseră același stil de viață și în propria casă, cu încălzire prin pardoseală în baie, cu saună la parter, cu livrarea de flori proaspete de două ori pe săptămână, cu îngrijirea zilnică a grădinii și, desigur, cu o menajeră și o spălătoreasă – pe scurt, totul ca la carte, mai puțin cearșaful aranjat impecabil și ciocolățica de pe pernă.**

Faptul că își cumpăraseră cu câțiva ani înainte o casă în Bronxville, cartier din care lipseau construcțiile noi și în care taxele erau descurajant de mari, reprezentase pentru ei un pas important. Acum însă, întrucât degustase New Canaanul, unde asociatul principal, Dory Camins, trăia ca un lord feudal pe o moșie cu trei corpuri de clădire și care poseda un

---

* Linie de tren care unește New Yorkul de Connecticut (n.tr.)

** Aluzie la nivelul înalt al serviciilor oferite de hoteluri, inclusiv dulciurile lăsate pe pernă sau pe noptieră (n.tr.)

iaz, grajduri de cai și o pistă de călărie, la întoarcere, Bronxville i se părea demodat, provincial și... ușor ostenit.

Acum era acasă și tocmai se trezise dintr-un somn de după-amiază zbuciumat. Roger nu se întorsese din Singapore, însă ei i se tot păruse că aude prin casă zgomote, astfel că s-a trezit speriată. Era neliniștită, dar a pus starea aceasta pe seama ședinței care urma, poate cea mai importantă din viața ei.

Joan a ieșit din biroul ei, ținându-se de ziduri în vreme ce cobora, și a intrat în bucătărie, unde Neeva, minunata bonă a copiilor, strângea resturile de la cină și ștergea masa cu o cârpă umedă.

– Neeva, puteam să fac eu asta, a spus Joan, fără să și creadă ceea ce spunea, și a mers țintă spre dulapul de sticlă de sus, unde ținea medicamentele.

Neeva era o bunicuță haitiană care locuia în Yonkers, un oraș învecinat. Avea în jur de șaizeci de ani, dar părea să nu îmbătrânească niciodată. Purta mereu o rochie lungă până la glezne cu motive florale și teniși comozi Converse. Neeva era o sursă de liniște necesară în casa familiei Luss. Erau o familie agitată: Roger călătorea, Joan petrecea multe ore în oraș, copiii cu școala și activitățile extrașcolare – pe scurt, toți alergau de colo-colo. Neeva însă era călăuza familiei și arma secretă a lui Joan pentru ca tot ce ținea de casă să meargă ca pe roate.

– Joan, nu arăți prea bine.

Vorbise cu accentul ei insular, săltăreț.

– Nu, sunt doar puțin obosită, a răspuns ea și a înghițit niște Motrin și două pastile de Flexeril, după care s-a așezat la masa din bucătărie și a deschis revista *House Beautiful*.

– Ar trebui să mănânci, a spus Neeva.

– Mă doare când înghit, i-a răspuns Joan.

– Atunci supă, a decretat Neeva şi s-a dus să-i aducă.

Neeva era o figură maternă pentru ei toţi, nu doar pentru copii. Şi, în fond, de ce n-ar avea şi Joan parte de un pic de alint matern? Numai Dumnezeu ştie că mama ei, o femeie divorţată de două ori, care locuia într-un apartament din Hialeah, în Florida, nu se descurca prea bine la asta. Partea cea mai bună era că, atunci când devenea sufocantă, Joan putea pur şi simplu să-i găsească rapid ceva de făcut împreună cu copiii. Cea mai bună soluţie care putea exista!

– Am auzit de avion, a spus Neeva şi a privit-o pe Joan în timp ce mânuia desfăcătorul de conserve. Nu e bine. E un lucru diavolesc.

Joan i-a zâmbit Neevei, amuzată de superstiţiile ei adorabile de femeie dintr-o ţară tropicală, însă zâmbetul i-a fost curmat de o durere ascuţită în maxilar.

În timp ce bolul de supă se învârtea în cuptorul bâzâitor cu microunde, Neeva s-a întors să se uite la Joan şi i-a pus pe frunte mâna ei aspră şi cafenie, cercetându-i zona glandulară a gâtului cu degetele cu unghii cenuşii. Joan s-a tras cuprinsă de durere.

– Ganglionii sunt umflaţi rău, a spus Neeva.

Joan a închis revista.

– Poate ar trebui să mă duc înapoi în pat.

Neeva s-a îndreptat de spate şi i-a aruncat o privire bizară.

– Ar trebui să te duci înapoi la spital.

Joan ar fi râs, dar ştia că asta i-ar fi provocat durere. Să se ducă înapoi în Queens?

– Crede-mă, Neeva, sunt mai în siguranţă în mâinile tale. În plus, ascultă-mă pe mine, că ştiu. Toată chestia cu spitalul a fost un tertip al asigurărilor în numele companiei aeriene. Spre binele lor, nu al meu.

În vreme ce îşi freca uşor gâtul dureros şi umflat, Joan îşi imagina procesul care avea să urmeze. Brusc, chipul i s-a luminat. Şi-a aruncat privirea prin bucătărie. E ciudat cum o casă pentru care cheltuise o mulţime de timp şi de bani, pentru renovare şi zugrăvit, putea să-i pară dintr-odată atât de... sărăcăcioasă.

Camins, Peters, Lilly... *şi Luss.*

În momentul acela au intrat în casă copiii, Keene şi Audrey, plângându-se din cauza unor jucării. Vocile lor au zgâriat-o pe Joan pe creier aşa de tare, încât mai că i-a venit să le dea un dos de palmă, de să-i arunce cât colo. Însă a reuşit să procedeze ca de obicei, să-şi ascundă agresiunea în spatele unui fals entuziasm, ridicat ca un zid de apărare în jurul mâniei sale. A închis revista şi a ridicat glasul, ca să-i reducă la tăcere:

– Ce-aţi zice dacă aţi avea fiecare câte un ponei şi un iaz?

Şi-a închipuit că mita ei generoasă fusese cea care îi redusese la tăcere pe copii, dar, de fapt, zâmbetul răutăcios şi fulgerător şi expresia încărcată de ură erau ceea ce îi speriase şi îi făcuse să amuţească.

Pentru Joan însă, liniştea aceea instantanee părea o adevărată binecuvântare.

La numărul pentru urgențe s-a primit un apel în care se anunța că la ieșirea Queens-Midtown Tunnel se afla un bărbat dezbrăcat. A fost dat ordinul de deplasare la fața locului, situația fiind descrisă ca una cu prioritate redusă. Un echipaj de la secția 1-7 a sosit la fața locului în mai puțin de opt minute și a descoperit un ambuteiaj de toată frumusețea, mai rău decât era de obicei duminică seara. Câțiva șoferi au claxonat și le-au indicat polițiștilor spre periferie. Le-au strigat că suspectul era un tip gras, care umbla dezbrăcat, cu un cartonaș roșu prins de un deget de la picior, și că deja trecuse.

– Am copiii cu mine! s-a revoltat un tip într-un Dodge Caravan cu tabla îndoită.

Ofițerul Karn, șoferul, i-a spus partenerului său, ofițerul Lupo:

– Aș zice că e genul plin de bani, vreun client al unui club privat deocheat, care s-a umflat cu prea multe droguri înainte de partida de sex frenetic din weekend.

Ofițerul Lupo și-a scos centura și a deschis portiera.

– Eu supraveghez traficul. Ți-l las ție pe iubărețul în fundul gol.

– Mersi, a spus ofițerul Karn în vreme ce colegul lui trântea portiera. A aprins girofarurile și a așteptat liniștit – că doar nu era plătit în plus ca să se grăbească – până când mașinile îngrămădite din trafic i-au făcut loc.

A trecut pe lângă 38th Street, scrutând străzile cu care aceasta se intersecta. Nu putea fi prea dificil să dai peste un tip gras și dezbrăcat care rătăcea pe străzi. Lumea de pe trotuare părea liniștită, deloc

înspăimântată. Un cetăţean dornic să ajute, care stătea în faţa unui bar şi fuma, a văzut maşina de poliţie rulând încet şi s-a apropiat de ea, arătându-i poliţistului în susul străzii.

S-au mai primit încă două apeluri care anunţau prezenţa unui bărbat dezbrăcat ce dădea târcoale în jurul sediului ONU. Ofiţerul Karn a pornit în trombă, nerăbdător să termine cât mai repede cu asta. A trecut pe lângă steagurile luminate ale tuturor statelor membre care fluturau în faţa clădirii la intrarea vizitatorilor, îndreptându-se înspre partea nordică a acesteia. Peste tot primprejur erau bariere albastre ale poliţiei din New York şi vase de flori din ciment care să împiedice atacurile cu maşini-capcană.

Karn s-a apropiat de un grup de poliţişti plictisiţi aflaţi în apropierea barierelor.

– Domnilor, caut un bărbat gras în fundul gol.

Unul dintre poliţişti a ridicat din umeri şi a spus:

– Dacă vrei, pot să-ţi dau câteva numere de telefon.

Gabriel Bolivar s-a întors cu limuzina la noua sa locuinţă din Manhattan cu două corpuri de clădire în curs de renovare, situată pe Vestry Street, în Tribeca. Când avea să fie gata, casa urma să aibă treizeci şi una de camere şi o întindere de 1.300 de metri pătraţi, inclusiv piscină cu plăci de mozaic, o locuinţă pentru şaisprezece persoane destinată personalului de întreţinere, un studio de înregistrări la subsol şi o sală de vizionare cu douăzeci şi şase de locuri.

Deocamdată, numai penthouse-ul era gata, mobilat, terminat la repezeală cât timp Bolivar fusese

plecat în turneul său european. Restul încăperilor de la etajele inferioare erau numai pe jumătate terminate, unele dintre ele tencuite, altele încă acoperite cu folie de plastic. Praful își croise drum pe fiecare suprafață și în fiecare crăpătură. Managerul lui Bolivar îl pusese la curent cu situația, însă pe el nu-l interesau etapele intermediare, ci doar rezultatul final: viitorul său palat luxos și decadent.

Turneul *Iisus înlăcrimat* se încheiase destul de prost. Organizatorii făcuseră mari eforturi ca să umple sălile de concert, pentru ca Bolivar să poată spune – pe bună dreptate – că ținuse concertele cu casa închisă. Apoi avionul pus la dispoziție pentru turneu le făcuse figura în Germania și, decât să aștepte alături de ceilalți, Bolivar acceptase să plece acasă cu un avion comercial. Încă mai simțea efectele acestei mari greșeli. De fapt, lucrurile se înrăutățeau.

A intrat pe ușa principală alături de gărzile sale de corp și de trei domnișoare de la club. Câteva dintre obiectele mari de valoare fuseseră aduse înăuntru, inclusiv două pantere negre de marmură, care fuseseră așezate de o parte și de alta a foaierului cu o înălțime de șase metri. De asemenea, mai erau și două butoaie albastre pentru reziduuri industriale despre care se spunea că-i aparținuseră lui Jeffrey Dahmer* și mai multe șiruri de tablouri înrămate de Mark Ryden, Robert Williams și Chet Zar, lucruri importante și scumpe. Întrerupătorul care atârna pe perete a declanșat o serie de proiectoare aflate de-a

---

* Criminal în serie american (n.tr.)

lungul scărilor şerpuite din marmură prin spatele unui înger mare, înaripat şi înlăcrimat, cu o proveniență incertă, care fusese „salvat" dintr-o biserică din România în timpul regimului lui Ceauşescu.

– Ce frumos este, a spus una dintre fete cu privirea spre chipul umbrit şi tocit de vreme al îngerului.

Bolivar a grăbit pasul până lângă îngerul imens, cuprins de o durere de stomac care era mai mult decât o crampă – părea, mai degrabă, un pumn zdravăn dat de un organ vecin. S-a prins de aripa îngerului ca să-şi vină în fire, iar fetele s-au repezit la el.

– Iubitule, au gângurit ele şi l-au ajutat să se îndrepte.

El a încercat să-şi alunge durerea. Oare îi strecurase cineva ceva în pahar la club? I se mai întâmplase ca fetele să-l drogheze, atât de disperate erau să-şi facă de cap cu Gabriel Bolivar, să ajungă la legenda vie care se ascundea sub acel machiaj. Le-a împins pe toate trei, făcându-le semn şi gărzilor de corp să-l lase, şi s-a îndreptat de spate în ciuda durerii. Gărzile sale de corp au rămas la baza scărilor, iar el le-a făcut semn fetelor cu bastonul său incrustat cu argint să urce scările şerpuite din marmură albă cu irizații albastre care duceau spre penthouse.

Le-a lăsat pe fete să-şi pregătească băuturi şi să se aranjeze în cealaltă baie, iar el s-a încuiat în baia principală, a scotocit după nişte Vicodin şi a luat, după ureche, două pilule albe drăguțe cu o înghițitură de whisky. Şi-a masat gâtul ca să-şi alunge durerea, îngrijorat pentru vocea lui. Ar fi vrut să dea drumul la robinetul în formă de cap de corb şi să-şi arunce apă pe față, ca să se răcorească, dar era încă

machiat. Nimeni nu l-ar fi recunoscut în club fără machiaj. S-a uitat la paloarea sa bolnăvicioasă, la fața suptă, la lentilele negre de contact. De fapt, era un bărbat frumos, iar machiajul extravagant nu putea ascunde asta. El știa că acesta era în parte secretul succesului său. Întreaga sa carieră se baza pe pângărirea frumuseții, pe seducerea auzului cu muzică transcendentală, distrusă apoi de țipete horror și de distorsiuni produse prin mijloace tehnice. La aceste lucruri reacționau tinerii, la sluțirea frumuseții, la coruperea binelui.

Frumusețe pângărită era un posibil titlu pentru următorul său album.

Impuls morbid se vânduse în 600.000 de copii în prima săptămână după lansarea din Statele Unite. Era un număr enorm pentru era mp3-ului, dar totuși cu aproape o jumătate de milion mai puțin decât în cazul albumului *Atrocități excesive*. Lumea începea să se cam obișnuiască de-acum cu bufoneriile sale, atât cu cele de pe scenă, cât și cu cele din viața privată. Nu mai era un simbol pentru tot ceea ce venea contra capitalismului feroce și pentru ceea ce America puritană, inclusiv tatăl său, jurase să respingă. E ciudat cum tatăl lui îmbrățișa ideile capitaliste, ceea ce-i confirma lui Gabriel credința că totul era tern. Cu toate acestea, cu excepția conservatorilor, era dificil să mai șochezi pe cineva. Cariera sa se afla în impas, iar el știa acest lucru. Bolivar nu prea era pregătit să treacă la muzica de cârciumă, lucru cu care chiar ar șoca întreaga lume, însă autopsiile teatrale, mușcăturile și tăieturile din timpul concertelor nu mai erau de interes. Erau deja previzibile, fumate. Mai degrabă cânta pentru public

decât împotriva sa. Trebuia să i-o ia înainte, pentru că, dacă îl ajungea vreodată din urmă, avea să fie terminat.

Dar oare nu mersese cât de departe putuse? Ce mai rămăsese de făcut?

A auzit din nou vocile. Era ca un cor haotic de glasuri suferinde ce răspundeau la propria durere. S-a răsucit ca să se asigure că nu mai era nimeni în baie. A clătinat cu putere din cap. Sunetul era ca acela pe care îl auzi când îți lipești o scoică de ureche, numai că, în loc de vuietul oceanului, auzea geamătul unor suflete osândite.

Când a ieșit din baie, Mindy și Sherry se sărutau, iar Cleo stătea întinsă în patul imens cu un pahar în mână, cu ochii țintă în tavan, zâmbitoare. Au tresărit toate când și-a făcut el apariția și s-au pregătit să-l ia în primire. S-a cățărat în pat, cu stomacul în piuneze, gândindu-se că exact asta îi trebuia acum: o slobozire ca la carte, ca să-și curețe instalația. Prima care s-a apropiat de el a fost Mindy, blonda, care și-a strecurat degetele prin părul lui mătăsos și brunet, însă Bolivar a preferat-o pe Cleo, pentru că avea ceva care îl atrăgea. Și-a trecut mâna palidă pe pielea cafenie a gâtului ei. Aceasta și-a dat bluza jos ca să-i înlesnească accesul și și-a coborât mâinile pe coapsele lui, pe pielea fină a pantalonilor cu care era îmbrăcat.

– Sunt admiratoarea ta de când..., a dat ea să spună.

– Șșș, a oprit-o el, sperând să scape de eterna discuție pe tema admirației. Pilulele de Vicodin reduseseră glasurile din capul său la un zumzăit, ca un curent electric, dar cu pulsații ocazionale.

Celelalte două au venit şi ele aproape, iar mâinile lor au început să-l cerceteze, să smulgă de pe el hainele, ca să lase la vedere bărbatul care se ascundea dedesubt. Mindy şi-a trecut din nou degetele prin părul lui, dar el s-a tras, de parcă gestul acesteia ar fi fost mult prea stângaci. Sherry a scâncit jucăuş şi i-a desfăcut nasturii de la pantaloni. El era la curent cu ce se spunea despre mărimea impresionantă şi despre priceperea sa, zvonuri cauzate de multele sale aventuri. Tânăra şi-a plimbat mâinile pe pantalonii săi de piele, până în zona inghinală, însă nu şi-a manifestat nici dezamăgirea, dar nici uimirea. Pentru moment, era linişte acolo jos, ceea ce îl uimea, în ciuda stării sale. Se ridicase la înălţimea situaţiei în cazuri mult mai complicate de atât, şi nu doar o dată.

Şi-a îndreptat din nou atenţia spre umerii lui Cleo, spre gâtul ei. Era drăguţ, dar parcă era ceva mai mult. Simţea un imbold, nu o senzaţie de greaţă, ci poate exact opusul, o dorinţă împletită din pofta de sex şi nevoia de a se hrăni. Însă era ceva şi mai puternic de atât, era o pornire orbitoare, o poftă infinită, dorinţa de a ataca, de a distruge, de a se înfrupta.

Mindy l-a muşcat uşor de gât, iar Bolivar s-a repezit în sfârşit la ea, trântind-o pe pat la început furios, dar apoi cu o tandreţe forţată. I-a dat capul pe spate, făcând-o să-şi întindă gâtul, şi şi-a trecut degetele calde pe gâtul ei fin şi încordat. A simţit forţa muşchilor ei tineri, care i-au trezit pofta mai mult decât sânii ei, fundul ei, sexul ei. Acel zumzet care îl obseda venea dinspre ea.

Şi-a lipit gura de gâtul ei. A încercat cu buzele, sărutând-o, dar nu se simţea satisfăcut. A dat s-o

muşte uşor, iar asta a părut să-i facă mai mare plăcere... Şi totuşi, ceva nu era cum trebuia.

Voia mai mult.

Zumzăitul a început să vibreze acum în corpul său şi îşi simţea pielea asemenea celei a unei străvechi tobe ceremoniale. Patul începuse să se învârtă cu el, iar gâtul şi pieptul său ardeau de dorinţă, dar şi de repulsie. Preţ de o clipă, şi-a smuls gândurile de la această senzaţie. Era ca momentul de uitare de după o partidă grozavă de sex. Însă a fost rapid readus cu picioarele pe pământ de ţipătul fetei. O ţinea strâns de gât şi i-l sugea cu o forţă care nu avea nimic de-a face cu sărutările pe gât din adolescenţă. Îi absorbea sângele înspre suprafaţa pielii, iar ea ţipa în vreme ce fetele celelalte, pe jumătate dezbrăcate, încercau s-o smulgă din mâinile lui.

Bolivar s-a îndepărtat, cuprins iniţial de vinovăţie la vederea vânătăii de pe gâtul ei. Şi-a amintit însă de poziţia sa dominantă în această partidă şi şi-a afirmat autoritatea.

– Ieşiţi! a urlat el, iar fetele s-au supus, cu hainele în mână.

Mindy, blonda, a coborât scările smiorcăindu-se şi trăgându-şi nasul.

Bolivar s-a dat jos din pat şi a luat-o împleticindu-se spre baie, unde avea trusa de machiaj. S-a aşezat pe taburetul de piele şi s-a dedat ritualului său nocturn. Machiajul se luase – stăteau drept dovadă şerveţelele demachiante –, însă în oglindă vedea că pielea sa arăta exact ca înainte. S-a frecat mai tare şi şi-a râcâit obrajii cu unghiile, dar nu s-a mai luat nimic. Oare îi intrase machiajul în pori? Sau poate că era într-atât de bolnav, de tras la faţă?

Şi-a smuls cămaşa de pe el şi şi-a cercetat trupul în oglindă: era alb ca hârtia, cu vinişoare verzui şi cu pete violacee de sânge închegat.

Şi-a scos lentilele de contact cu grijă şi le-a pus în recipientul cu lichid în care le păstra peste noapte. A clipit de câteva ori uşurat şi s-a frecat la ochi cu degetele, iar în clipa aceea a simţit ceva ciudat. S-a apropiat mai mult de oglindă, clipind şi cercetându-şi ochii.

Pupilele îi erau negre, de parcă nici nu şi-ar fi scos lentilele, numai că acum aveau o altă textură... mult mai reală. Iar când a clipit, a simţit că se petrecea ceva în interiorul ochilor săi. S-a lipit de oglindă, cu ochii larg deschişi, ca şi cum îi era teamă să-i închidă.

Sub pleoapă i se formase o membrană, o a doua pleoapă translucidă care se oprea sub pleoapa exterioară şi care îi acoperea globul ocular. Era ca o cataractă care pusese stăpânire pe pupila neagră, umbrindu-i privirea îngrozită.

Augustin Elizalde, Gus, stătea prăvălit în fundul sălii de mese cu pălăria de cowboy alături de el, pe bancă. Era un restaurant îngust, cu vedere spre stradă, la un cvartal distanţă de Times Square, în direcţia est, cu burgeri din neon strălucind la fereastre şi cu feţe de masă cu pătrăţele albe şi roşii. Era un restaurant din Manhattan pentru toate buzunarele. Intri, te duci la tejgheaua din faţă şi comanzi – sendvişuri, pizza, carne la grătar –, plăteşti şi pleci cu comanda într-o încăpere fără ferestre şi cu mese înghesuite. Pe pereţi erau imagini din Veneţia. Gondole. Felix înfuleca o farfurie de

macaroane cu brânză înecate în sos. Numai asta mânca, macaroane cu brânză; cu cât erau mai vomitiv de portocalii, cu atât mai bine. Gus și-a coborât privirea spre hamburgerul său pe jumătate mâncat, devenind brusc mult mai interesat de cola din fața sa, de cafeina și de zahărul din ea, sperând să mai prindă puțină viață.

Avea încă un sentiment ciudat în legătură cu furgoneta aceea. Gus și-a întors pălăria invers sub masă și s-a uitat din nou sub banda dinăuntru. Cele cinci bancnote de zece dolari primite inițial de la tipul ăla și cei cinci sute de dolari pe care îi câștigase pentru că dusese furgoneta în oraș erau încă îndesați acolo și-l ispiteau. El și Felix se puteau distra de minune cu jumătate din suma aceea și putea duce jumătatea cealaltă acasă la *madre*, bani de care ea avea *nevoie*, bani care i-ar prinde *foarte* bine.

Dar Gus se cunoștea prea bine. Știa că nu putea să se oprească la jumătate. Că era imposibil să umble cu bani la el și să nu-i cheltuiască.

Ar trebui să-i ceară chiar acum lui Felix să-l ducă acasă, să scape de jumătate din ispita aceea, să i-i dea pe furiș lui *madre*, fără știrea gunoiului ăluia de frate-său, Crispin. Drogatul ăla adulmeca banii de la o poștă.

Pe de altă parte, erau bani murdari. Făcuse ceva rău ca să-i primească – deși nu știa exact ce anume –, iar dacă i-i dădea lui *madre* era ca și cum transmitea mai departe un blestem. Cel mai bun lucru pe care îl poți face cu banii murdari e să-i cheltuiești repede, să scapi iute de ei. De haram vin, de haram se duc.

Gus ezita. Ştia că, odată ce se apuca de băut, îşi pierdea controlul, iar Felix îi alimenta şi mai mult pornirile. Împreună, ar fi putut să spargă 550 de dolari înainte de răsăritul soarelui, iar apoi, în loc să-i ducă lui *madre* ceva frumos, ceva de folos, avea să se târască pe sine până acasă, cu capul plin de băutură, fără o leţcaie şi cu buzunarele întoarse pe dos.

– Ce-ţi trece prin cap, Gusto? a întrebat Felix.

Gus a clătinat din cap.

– Sunt cel mai mare duşman al meu, *'mano**. Sunt un animal dat naibii, care nu se gândeşte la ziua de mâine. Frate, am o latură întunecată care pune uneori stăpânire pe mine.

Felix a sorbit din cutia lui uriaşă de cola.

– Şi atunci ce dracu' căutăm noi în spelunca asta? Hai să mergem la fetiţe!

Gus şi-a trecut degetul mare peste marginea de piele din interiorul pălăriei, pe deasupra bancnotelor îndoite, de care Felix nu ştia încă nimic. Poate doar o sută. Hai, două sute, câte una pentru fiecare. O să scoată numai atât, ăsta era maximul.

– Distracţia costă, nu-i aşa, *'mano*?

– Costă al dracu'!

Gus şi-a întors puţin capul şi a văzut o familie aşezată lângă el, îmbrăcaţi cu toţii ca pentru o seară în oraş, ridicându-se şi lăsându-şi desertul neterminat. Probabil că era din cauza limbajului lui Felix, a presupus Gus. Judecând după aspectul pe care îl aveau aceşti copii, nu auziseră niciodată vorbe mai deocheate. Să-i ia dracu'! Dacă vii în oraşul ăsta,

---

* În spaniolă, în original, prescurtare de la *hermano*, în traducere „frate" (n.tr.)

ține-ți copiii în casă după ora nouă, că altfel riști să îi faci spectatorii unui show nedorit.

Când Felix și-a terminat în sfârșit sucul, Gus și-a pus pălăria înțesată de bani pe cap și s-au afundat amândoi în noapte. Mergeau pe 44th Street. Felix trăgea dintr-o țigară, când, deodată, au auzit țipete. Acest lucru nu era ceva neobișnuit în cartierul Midtown din Manhattan, așa că nu au grăbit pasul. Nu până să îl vadă pe tipul acela gras dezbrăcat târșâindu-și picioarele pe stradă în intersecția dintre 7th Street și Broadway.

Felix mai că a scuipat țigara din gură de râs.

– Gusto, ești pe fază?

A luat-o înainte, uitându-se de parcă ar fi asistat la un spectacol.

Gus nu prea avea chef de așa ceva, dar a pornit totuși agale în urma sa.

Lumea adunată în Times Square îi făcea loc tipului cu fundul ca o piftie. Câteva femei au țipat la vederea lui, râzând totuși pe înfundate și punându-și mâinile la ochi sau la gură. Un grup de participante la o petrecere dată în cinstea unei viitoare mirese au făcut fotografii cu telefoanele. De fiecare dată când tipul se întorcea, un nou grup de oameni avea ocazia să-i vadă cocoșelul zbârcit, îngropat în grăsime. Și râdeau cu toții.

Gus s-a întrebat unde era poliția. Asta era America: un individ cu tenul mai închis la culoare nu putea nici măcar să se bage în vreun gang să se ușureze discret fără să se aleagă cu fundul tăbăcit, în vreme ce un alb putea să umble în fundul gol prin orașul aflat la răscrucea lumii fără să-i stea nimic în cale.

– Ăsta e mangă, a strigat Felix urmându-l pe nebun alături de mulţi alţii, unii dintre aceştia beţi şi ei, care savurau spectacolul stradal.

Luminile celei mai strălucitoare intersecţii din lume – Times Square este punctul de întâlnire a mai multor bulevarde, înţesat de reclame ameţitoare şi luminoase, un du-te-vino combinat cu un trafic interminabil – l-au contrariat pe tipul cel gras şi l-au făcut să se rotească dintr-o parte în alta cu mişcări bruşte şi nesigure, ca un urs scăpat de la circ.

Felix şi adunătura de cheflii au râs şi s-au dat înapoi când bărbatul s-a întors şi s-a îndreptat clătinându-se spre ei. Devenise mai îndrăzneţ – sau poate se panicase, ca un animal speriat – şi mai confuz şi, judecând după faptul că din când în când îşi ducea mâna la gât, de parcă s-ar fi sufocat, părea să fie suferind. Atmosfera a fost veselă până când bărbatul gras şi palid s-a repezit la o femeie care râdea şi a apucat-o de ceafă. Aceasta a ţipat şi s-a răsucit, iar bărbatul a rămas cu o parte din părul ei în mână – preţ de o clipă, a părut că îi crăpase capul –, însă erau doar extensiile de păr brunet şi ciufulit.

Acest atac depăşise limita distracţiei, aşa că lumea a fost cuprinsă brusc de teamă. Bărbatul cel gras s-a precipitat în trafic cu smocul de păr artificial în mână, iar mulţimea l-a urmat, deja mânioasă şi strigând la el. Felix a luat-o înaintea lor şi a trecut peste refugiu în urma tipului. Gus nu l-a scăpat din ochi, rămânând însă la distanţă de mulţime, trecând printre maşinile care claxonau. Striga la Felix să plece de acolo, să înceteze cu bâlciul ăsta. Simţea că nu avea să se sfârşească bine.

Tipul cel gras se îndrepta spre o familie aflată pe refugiu care admira Times Square noaptea. Vederea lui i-a făcut să se tragă spre maşinile care treceau în trombă. Când tatăl a încercat să intervină, bărbatul dezbrăcat l-a lovit. Gus i-a recunoscut. Erau cei patru pe care îi văzuse mai devreme la restaurant. Mama părea mai preocupată să le acopere ochii copiilor săi decât să se protejeze pe sine. Tipul a apucat-o de ceafă, a tras-o aproape de pântecele său lăsat şi de pieptul flasc. Smintitul a deschis gura de parcă ar fi vrut s-o sărute. Dar gura s-a tot deschis, ca a unui şarpe, dincolo de limita impusă de maxilar, care, evident, s-a dislocat cu un pocnet uşor.

Gus nu prea suferea turiştii, dar, fără ezitare, s-a apropiat de tip prin spate şi l-a apucat de gât cu braţul. L-a strâns tare, simţindu-i muşchii gâtului surprinzător de puternici sub straturile flasce de grăsime. Însă Gus l-a dovedit, aşa că tipul i-a dat drumul femeii, care s-a lovit de soţul ei, sub privirile copiilor care ţipau.

Acum Gus se blocase. Îl imobilizase pe bărbatul gol, iar acesta îşi bălăbănea mâinile. Felix a venit prin faţa acestuia să-l ajute, dar s-a oprit brusc. Se holba la faţa tipului dezbrăcat de parcă ar fi văzut ceva în neregulă. Câţiva oameni din spatele lui au avut aceeaşi reacţie, în vreme ce alţii s-au ferit şocaţi. Gus nu putea vedea care era motivul. Simţea că gâtul tipului se mişca sub antebraţul său într-un mod nenatural, de parcă ar fi avut câte un esofag pe fiecare laterală a gâtului. Judecând după privirea scârbită a lui Felix, s-a gândit că poate tipul cel gras se sufoca din cauza strânsorii sale, aşa că l-a mai eliberat puţin... suficient pentru ca tipul, cu forţa

animalică a unui nebun, să-l arunce pe Gus cât colo cu o lovitură de cot.

Gus a căzut pe trotuar, iar pălăria i-a sărit de pe cap. S-a întors la timp ca să o vadă rostogolindu-se de pe trotuar direct pe stradă. A sărit în picioare şi a dat să se ducă după pălărie şi după bani, dar ţipătul lui Felix l-a făcut să se răsucească înapoi. Tipul îl prinsese pe Felix cu braţele şi îşi dusese gura la gâtul lui. Gus a văzut mâna lui Felix scoţând un briceag din buzunarul de la spate şi deschizându-l cu o zvâcnitură din încheietură.

A alergat spre Felix înainte ca acesta să poată folosi cuţitul şi s-a înfipt cu umărul în coastele bărbatului, pe care le-a simţit trosnind. Muntele de carne s-a împrăştiat pe jos. Felix a căzut la rându-i, iar Gus a văzut că pe gâtul acestuia se prelingea sânge. Şi mai şocant era însă chipul înmărmurit al amicului său. Felix s-a ridicat în capul oaselor şi a dat drumul cuţitului, ca să-şi ducă mâna la gât. Gus nu-l mai văzuse niciodată aşa pe Felix. În clipa aceea, Gus a înţeles că se întâmplase ceva bizar, că *se întâmpla* chiar în momentul acela, numai că nu ştia ce anume. Era conştient doar de faptul că trebuia să acţioneze numaidecât, ca să-şi salveze prietenul.

Gus s-a întins după cuţitul cu mâner negru, frumos decorat, în timp ce bărbatul dezbrăcat se ridica. Acesta stătea acum în picioare cu mâna la gură, de parcă ar fi încercat să împiedice astfel ceva să iasă, ceva care se agita. Avea sânge pe obrajii rotofei şi pe bărbie, sângele lui Felix, şi a luat-o spre Gus cu cealaltă mână întinsă.

S-a apropiat într-o clipită, mult mai repede decât te-ai fi aşteptat de la un bărbat de dimensiunile sale,

şi l-a trântit pe Gus la pământ înainte ca acesta să aibă timp să reacţioneze. S-a lovit cu capul gol de trotuar şi preţ de o clipă s-a aşternut liniştea. A văzut panourile cu reclame din Times Square strălucind deasupra lui cu o mişcare lentă, fluidă... un manechin care îl privea de sus, îmbrăcat numai cu sutien şi chiloţi... iar apoi pe tipul cel gras aplecându-se deasupra lui. Ceva i se agita acestuia în gură în timp ce îl privea atent pe Gus, cu ochii săi goi şi negri...

Bărbatul s-a lăsat într-un genunchi şi şi-a îndesat creatura înapoi în gură. Însă aceasta, rozalie şi înfometată, s-a repezit spre Gus cu viteza cu care îşi lansează broasca limba. Gus a dat cu cuţitul, a tăiat şi a împuns, de parcă s-ar fi luptat în vis cu o creatură ciudată. Nu ştia ce era – nu voia decât s-o îndepărteze de el, s-o ucidă. Tipul cel gras s-a tras înapoi cu un chelălăit. Gus a continuat să lovească frenetic cu cuţitul, tăindu-l pe bărbat la gât de mai multe ori.

Gus a dat din picioare, iar tipul s-a ridicat, cu mâinile la gură şi la gât. Din răni îi curgea un lichid albicios, nu roşu, o substanţă cremoasă, mai groasă şi mai translucidă ca laptele. S-a dat înapoi până a căzut de pe trotuar şi s-a rostogolit pe şosea.

Camionul a încercat să oprească la timp, iar asta a înrăutăţit lucrurile. După ce roţile din faţă i-au trecut peste cap, roţile din spate s-au oprit pe craniul strivit al bărbatului celui gras.

Gus s-a ridicat în picioare, clătinându-se. Ameţit încă de la căzătură, şi-a coborât privirea spre lama cuţitului lui Felix, pe care îl avea încă în mână. Era pătată de alb.

În momentul acela, a fost lovit în spate, brațele i-au fost prinse și umărul izbit de asfalt. A reacționat de parcă ar fi fost atacat din nou de bărbatul gras, zbătându-se și dând din picioare.

– Aruncă imediat cuțitul! Aruncă-l!

A întors capul și a văzut trei polițiști roșii la față aplecați deasupra lui și încă doi mai în spate cu pistoalele ațintite spre el.

Gus a dat drumul cuțitului, lăsându-i să-i ducă brațele la spate și să-i pună cătușele. Cuprins de un val de adrenalină, a exclamat:

– La dracu'! Acu' ați venit!

– Nu te mai opune! a spus polițistul, strivindu-i fața lui Gus de asfalt.

– A atacat familia aia de aici, întrebați-i!

Gus s-a întors, însă turiștii dispăruseră și la fel și ceilalți oameni care asistaseră la grotescul spectacol. Numai Felix mai era acolo, așezat pe marginea refugiului, uluit, ținându-se de gât în timp ce un polițist cu mănuși albastre îl trântea la pământ și își punea un genunchi pe el.

În spatele lui Felix, Gus a văzut ceva mic și negru rostogolindu-se printre mașini. Era pălăria lui cu toți banii aceia murdari dinăuntru, strivită chiar în acel moment de un taxi care rula încet. Gus și-a spus în sine: „Asta e America!"

Gary Gilbarton și-a turnat un pahar de whisky. Întreaga familie și prietenii plecaseră în sfârșit, lăsând în urmă casolete cu mâncare în frigider și șervețele în coșurile de gunoi. A doua zi aveau să-și reia cu toții viața, povestind cunoscuților despre nefericita întâmplare.

Era şi nepoţica mea de doisprezece ani în avion...

Era şi verişoara mea de doisprezece ani în avion...

Era şi fiica de doisprezece ani a vecinului meu în avion...

Gary se simţea ca o fantomă ce bântuia prin casa cu nouă camere din cartierul Freeburg. A atins obiectele, un scaun, un perete, dar n-a simţit nimic. Nimic nu mai conta. Amintirile îl puteau consola, dar păreau mai degrabă să îl scoată din minţi.

Deconectase toate telefoanele după ce reporterii începuseră să-l sune ca să-l întrebe despre victima cea mai tânără aflată la bordul avionului, în încercarea de a face povestea mai emoţionantă. „Cine era?" întrebaseră. I-ar fi luat lui Gary tot restul vieţii să scrie un articol despre fiica sa, Emma. Ar fi fost cel mai lung articol scris vreodată.

Era mai îndurerat de pierderea Emmei decât de a lui Berwyn, soţia sa. Copiii sunt, de fapt, un fel de alter ego al adulţilor. O iubise şi pe Berwyn, însă mintea continua să-i zboare neîncetat la fiica pe care o pierduse.

În acea după-amiază, un prieten avocat, un tip care nu-l mai vizitase pe Gary de vreun an, îl trăsese deoparte în camera de lucru. Îi spusese că avea să fie un om foarte bogat. O victimă cu o vârstă aşa de fragedă ca Emma, care pierise atât de timpuriu, era garanţia unei despăgubiri uriaşe.

Gary nu avusese nici o reacţie. Nu văzuse numai bani zburându-i prin faţa ochilor, dar nici nu îl dăduse pe tip afară pe uşă, pentru că pur şi simplu nu-i păsa. Nu simţea nimic.

Refuzase dispreţuitor toate ofertele rudelor şi ale prietenilor care îi propuseseră să rămână cu el

peste noapte, ca să nu fie singur. Gary îi convinsese că se simțea bine, deși i se înfiripase în minte gândul sinuciderii. Și nu era doar un gând, ci o hotărâre, o certitudine. Însă mai târziu, nu acum. Iminența acestui act era ca un balsam. Aceasta era singura „despăgubire" care avea sens pentru el. Singurul lucru care îl făcea să reziste în această situație era certitudinea că avea să se sfârșească totul în curând, după ce construia locul de joacă în memoria Emmei și după ce se ocupa de înființarea bursei școlare. Însă mai întâi avea să vândă casa aceasta, de acum bântuită.

Era în mijlocul sufrageriei când cineva a sunat la ușă. Trecuse de miezul nopții. Dacă era vreun reporter, Gary avea de gând să-l ia la bătaie, să-l omoare, pur și simplu. Să îndrăznească să îl tulbure tocmai acum și aici? Avea să-l sfâșie pe nepoftit.

A deschis brusc ușa... și deodată tot delirul său reprimat s-a risipit ca prin farmec.

O fetiță stătea desculță pe preșulețul de la intrare. Era Emma.

Pe chipul lui Gary Gilbarton s-a așternut nedumerirea. Bărbatul a căzut în genunchi în fața ei. Fața ei nu trăda nici o reacție, nici o emoție. Gary a întins mâna spre fiica sa, apoi a șovăit. Oare avea să se spargă ca un balon de săpun și să dispară pentru totdeauna?

I-a atins brațul firav. A simțit materialul rochiței. Nu era doar o închipuire. Era acolo. A prins-o și a tras-o aproape de el, a îmbrățișat-o, a înconjurat-o cu brațele.

S-a dat înapoi și a privit-o din nou, dându-i părul nepieptănat de pe fața pistruiată. Cum era posibil?

Şi-a aruncat privirea afară, de jur împrejur, prin curtea în care se lăsase ceaţa, ca să vadă cine o adusese.

Nu era nici o maşină pe alee, nici un zgomot al vreunui automobil care se îndepărta.

Era oare singură? Unde era mama ei?

– Emma, a spus el.

Gary s-a ridicat în picioare şi a luat-o înăuntru, închizând uşa de la intrare şi aprinzând lumina. Em părea şocată. Purta rochia pe care i-o cumpărase mama ei special pentru călătorie, rochia în care păruse atât de matură atunci când o îmbrăcase prima oară, ca să-i arate şi lui Gary. Era murdară pe una dintre mâneci şi pătată parcă de sânge. Gary a răsucit-o uşor pentru a o analiza şi a mai găsit sânge şi pe picioarele goale – nu avea pantofii în picioare? – şi noroi peste tot, zgârieturi în palme şi vânătăi pe gât.

– Ce s-a întâmplat, Em? a întrebat-o cuprinzându-i faţa cu palmele. Cum ai...?

S-a simţit dintr-odată uşurat şi a strâns-o tare în braţe. A dus-o la canapea şi a aşezat-o. Era traumatizată şi de o pasivitate ciudată, atipică pentru Emma sa cea veselă şi încăpăţânată.

I-a pus mâna pe faţă, aşa cum proceda mama ei când fetiţa se purta ciudat, şi a simţit-o fierbinte. Atât de fierbinte, încât pielea ei părea lipicioasă. Plus că era cumplit de palidă, aproape translucidă. I-a văzut venele pe sub piele, proeminente şi roşii cum nu i le mai văzuse niciodată.

Albastrul pupilelor ei părea foarte şters. Probabil că se lovise la cap şi era în stare de şoc.

S-a gândit că poate trebuia s-o ducă la spital, dar s-a hotărât totuşi să n-o mai scoată din casă – niciodată.

– Acum eşti acasă, Em, a spus el. Totul o să fie bine.

A prins-o de mână şi a ridicat-o, după care a condus-o spre bucătărie. Trebuia să-i dea ceva de mâncare. A aşezat-o pe scaunul ei la masă şi a privit-o în timp ce îi pregătea două gofre cu fulgi de ciocolată, preferatele ei. Stătea aşezată, cu mâinile atârnându-i pe lângă corp, cu ochii la el. Nu-l privea fix, dar părea cumva pierdută. Nu povestea prostioare şi nici nu pălăvrăgea despre cine ştie ce întâmplări de la şcoală.

Când gofrele au fost gata, Gary le-a uns cu unt şi cu sirop şi a aşezat farfuria în faţa ei. S-a aşezat pe scaunul lui, privind-o. Cel de-al treilea scaun, al mămicii, era încă gol. Poate că soneria avea să sune din nou...

– Mănâncă, a îndemnat-o.

Dar ea nici nu luase furculiţa. El i-a tăiat un colţ şi i l-a dus la gură, însă fata nu a schiţat nici un gest.

– Nu vrei? a întrebat el.

A îndemnat-o muşcând chiar el o bucată şi mestecând-o. A încercat din nou, dar reacţia ei a fost aceeaşi. Lui Gary i s-a prelins o lacrimă pe obraz. Devenea tot mai conştient de faptul că fiicei sale i se întâmpla ceva teribil, însă şi-a reprimat acest gând.

Acum era aici, se întorsese.

– Haide!

A condus-o sus, în dormitorul ei. Gary a intrat primul. Emma s-a oprit în prag. A privit camera,

părând că o recunoaşte cât de cât - dar parcă era doar o vagă amintire îndepărtată. Ca şi cum o bunică ar fi revăzut ca prin minune dormitorul în care crescuse.

- Trebuie să dormi, i-a spus el şi a scotocit prin dulap după pijamale.

Ea a rămas lângă uşă, cu braţele atârnate pe lângă corp.

Gary s-a întors cu pijamalele în mână.

- Vrei să te schimb eu?

S-a aşezat în genunchi şi i-a ridicat rochia, iar fiica sa, în mod normal destul de pudică, nu a protestat. Gary a mai văzut şi alte zgârieturi şi o vânătaie imensă pe piept. Era murdară pe picioare, iar printre degete avea sânge. Pielea ei era fierbinte.

Nu voia s-o ducă la spital. Nu avea s-o mai scape din ochi.

A băgat-o în cada cu apă rece, a îngenuncheat lângă ea şi i-a curăţat cu bândeţe rănile cu un prosopel săpunit, dar fetiţa nici măcar n-a tresărit. I-a spălat părul murdar şi lipit de cap cu şampon şi i-a dat apoi cu balsam.

Emma i-a aruncat o privire pierdută, lipsită de expresie. Era într-un fel de transă. Şocată. Traumatizată.

El putea să o vindece.

A îmbrăcat-o cu cămaşa de noapte, apoi a luat pieptănul ei mare din coşul de nuiele din colţ şi i l-a trecut prin părul drept. Pieptănul i s-a încurcat în păr, dar ea n-a tresărit şi nici nu s-a plâns.

„Cred că am halucinaţii", a gândit Gary. „Am pierdut contactul cu realitatea."

Apoi, pieptănându-i încă părul, şi-a zis: „Nici nu-mi pasă".

A dat pledul la o parte şi şi-a aşezat fiica în pat, exact ca atunci când era micuţă. I-a tras aşternuturile până în jurul bărbiei şi a învelit-o bine. Emma stătea tot nemişcată şi aparent adormită - dar cu ochii larg deschişi.

Gary a ezitat o clipă înainte să se aplece şi s-o sărute pe fruntea încă fierbinte. Era ca o fantomă a fiicei sale. O fantomă a cărei prezenţă era însă bine-venită. O fantomă pe care o putea iubi.

Lacrimi de recunoştinţă i-au picurat pe fruntea ei.

- Noapte bună, a spus el, fără să primească vreun răspuns.

Emma stătea nemişcată în lumina rozalie a veiozei, privind ţintă în tavan, fără să-l bage în seamă. Nu avea ochii închişi, nu aştepta să o fure somnul, ci aştepta... altceva.

Gary a pornit pe hol până la dormitorul său. S-a schimbat şi s-a suit în patul gol. Nici pe el nu-l lua somnul. Şi el aştepta ceva, deşi nu ştia ce anume.

Deodată a auzit un scârţâit uşor în pragul dormitorului său. A întors capul şi a văzut silueta Emmei. Fiica lui stătea acolo. S-a desprins din întuneric şi a venit la el, o momâie în încăperea cufundată în întuneric. S-a oprit lângă patul lui şi a deschis larg gura - ca într-un căscat vijelios.

Emma se întorsese acasă. Era tot ce conta.

Pe Zack nu-l lua somnul. Era adevărat ce spunea toată lumea, că semăna foarte mult cu tatăl său. Desigur, era prea mic pentru a avea ulcer, însă greutatea

lumii îi apăsa deja pe umeri. Era un băiat serios, sincer și suferea din pricina aceasta.

Eph îi spusese că mereu fusese așa. Când era bebeluș, se uita din pătuțul lui cu un aer îngrijorat, ațintindu-și permanent ochii negri și pătrunzători. Iar expresia sa de îngrijorare îl făcea pe Eph să râdă, pentru că îi amintea atât de mult de el însuși pe când era un bebeluș și privea îngrijorat din pătuț.

În ultimii ani, Zack simțise povara separării, a divorțului și a bătăliei pentru obținerea custodiei. Îi luase ceva timp până să se convingă că toate astea nu se întâmplau din vina lui. Însă, în sufletul său, știa mai bine, știa că, dacă scormonea destul de adânc, toată mânia ducea la el. Ani de șoapte mânioase rostite pe la spatele său... certurile de noaptea târziu... faptul că se trezea în bufniturile din ziduri... Toate acestea își luaseră birul, iar Zack era, la cei unsprezece ani ai săi, un insomniac.

În unele nopți mai domolea zgomotele din casă cu iPod-ul său și privea pe fereastra dormitorului. În altele, întredeschidea fereastra și asculta fiecare sunet pe care noaptea îl avea de oferit, cu atâta încordare, încât urechile începeau să-i țiuie.

Își închipuia, asemenea băieților din toate timpurile, că noaptea, pe când se credea nesupravegheată, strada sa avea să-și dezvăluie misterele, fantomele, crimele, poftele. Însă tot ce vedea, până când soarele răsărea din nou la orizont, era licăritul albastru hipnotic al unui televizor din casa de peste drum.

Lumea ducea lipsă de eroi și de monștri, deși, în mintea lui, Zack îi căuta și pe unii, și pe ceilalți. Lipsa odihnei își spunea cuvântul, căci pe Zack îl fura adesea somnul în timpul zilei. La școală nu era atent

la ore, iar ceilalţi copii, veşnic dornici să accentueze diferenţele, îi găsiseră imediat porecle, de la Tembelul şi până la cea mai greu de descifrat, Necrozel, fiecare gaşcă alegându-şi preferata.

Zack îndurase zile în şir de umilinţă, până în momentul în care tatăl său venise din nou în vizită.

Alături de Eph se simţea bine, chiar şi când tăceau – *mai ales* când tăceau. Mama lui era mult prea perfecţionistă, prea atentă, prea drăguţă, standardele ei nemărturisite, stabilite „spre binele copilului", erau greu de atins. Într-un fel ciudat, el ştia că o dezamăgise încă din momentul în care se născuse. Prin simplul fapt că era băiat, că semăna prea mult cu tatăl său.

Alături de Eph se simţea viu. Tatălui său îi mărturisea lucrurile pe care mama lui ţinea morţiş să le ştie, lucruri de nemărturisit pe care ea voia totuşi să le afle. Nu erau chestii grave, ci doar intime. Suficient de importante încât să nu le dezvăluie. Încât să le păstreze pentru tatăl său – şi exact asta făcea.

Acum, în vreme ce stătea întins în pat, Zack se gândea la viitor. Înţelesese că nu aveau să mai fie niciodată o familie, nu era nici o şansă, dar se întreba cât de mult aveau să se înrăutăţească lucrurile. Acesta era, pe surt, Zack. Întrebându-se în permanenţă: „Cât de mult se pot înrăutăţi lucrurile?"

Întotdeauna răspunsul era: „Mult mai mult".

Cel puţin acum, spera el, grămada de adulţi îngrijoraţi avea să se care în sfârşit din viaţa sa: medicii terapeuţi, judecătorii, asistenţii sociali, iubitul mamei sale. Toţi aceştia îl ţineau prizonierul nevoilor şi al ţelurilor lor stupide, toţi „ţineau" la el, la binele lui, dar, de fapt, pe toţi îi durea în cot.

Melodia formației My Bloody Valentine care se auzea în iPod s-a terminat, iar Zack și-a scos căștile. Cerul nu se luminase încă, dar băiatul se simțea în sfârșit ostenit. Îi păcea senzația de oboseală din acest moment, îi plăcea să nu se gândească la nimic.

Așa că s-a pregătit de culcare. Însă, imediat ce a încetat să se mai foiască, a auzit pașii.

Lip-lip-lip. Ca și cum cineva desculț ar fi pășit pe asfalt. Zack s-a uitat pe fereastră și a văzut un tip dezbrăcat mergând pe stradă, cu pielea palidă ca lumina lunii și cu vergeturi vizibile care îi traversau pântecele dezumflat. Era evident că bărbatul fusese gras, dar slăbise într-atât încât pielea sa făcea cute, fiind aproape imposibil să-i ghicești silueta.

Era bătrân, dar nu-i prea puteai aprecia vârsta. Judecând după chelie și după smocurile de păr prost vopsit, la care se adăugau venele varicoase de pe picioare, avea în jur de șaptezeci de ani, însă, după sprinteneala pasului, ai fi zis că era mai tânăr. Zack gândea toate aceste lucruri și le remarca tocmai pentru că-i semăna atât de tare lui Eph. Mama sa i-ar fi spus să plece de lângă fereastră și ar fi sunat la numărul pentru urgențe, în timp ce Eph l-ar fi descris în detaliu pe acest bărbat ciudat.

Creatura palidă a dat ocol casei de vizavi. Zack a auzit un mormăit ușor, apoi un gard zgâlțâindu-se. Bărbatul s-a întors și s-a îndreptat spre ușa de la intrare a vecinului. Zack s-a gândit să sune la poliție, dar știa că mama sa i-ar fi pus tot felul de întrebări. Fusese nevoit să-și ascundă insomnia de ea pentru a evita zile și săptămâni de vizite la doctor și de analize, ca să nu mai pomenim de îngrijorarea ei.

Bărbatul a mers până în mijlocul străzii şi apoi s-a oprit cu braţele flasce bălăbănindu-i-se, cu pieptul scobit – oare respira? –, cu părul fluturându-i în briza nopţii şi lăsându-i la vedere rădăcinile vopsite maro-roşcat.

Şi-a înălţat ochii spre fereastra lui Zack şi, preţ de o clipă tare bizară, privirile li s-au întâlnit. Lui Zack i-a bătut inima nebuneşte. A fost prima dată când l-a văzut pe tip din faţă. În tot acest timp, nu văzuse decât o parte a spatelui său, cu pielea lăsată. Însă acum îi vedea toată cutia toracică şi cicatricea palidă în formă de Y care-i brăzda pieptul.

Ochii săi morţi licăreau slab în lumina blândă a lunii. Mai rău era faptul că păreau animaţi de o energie nebunească, rătăcind înainte şi înapoi, fixându-se apoi asupra lui, însufleţiţi de un sentiment greu de desluşit.

Zack s-a retras de lângă fereastră speriat de moarte din cauza cicatricei şi a ochilor goi care îl fixaseră. Ce expresie era aceea?

Îi părea familiară cicatricea, îi cunoştea semnificaţia. Era cicatricea rămasă în urma unei autopsii. Dar cum era posibil?

Şi-a făcut curaj şi a mai aruncat o privire furişă printr-un colţ de geam, dar acum strada era pustie. S-a înălţat să vadă mai bine, dar bărbatul dispăruse.

Oare chiar fusese acolo? Poate că lipsa somnului îşi spunea cuvântul. Vederea cadavrului unui bărbat gol care umblă pe stradă nu este o mărturisire pe care un copil ai cărui părinţi se află în proces de divorţ ar vrea să o facă unui terapeut.

În clipa aceea, a înţeles. Era foame, asta era. Ochii aceia îngheţaţi îl priviseră cu o *foame* nestăpânită...

Zack s-a cufundat în aşternuturi şi şi-a îngropat faţa în pernă. Absenţa bărbatului nu l-a liniştit, ci dimpotrivă. Acesta dispăruse, dar acum era pretutindeni. Poate era jos şi intra în casă prin geamul de la bucătărie. În curând, avea să urce pe scări cu paşi lenţi – oare se auzea deja? –, urmând să ajungă pe hol, la uşa dormitorului său. Zgâlţâia puţin uşa cu încuietoarea stricată şi în scurt timp avea să ajungă la patul lui Zack. Ce avea să se întâmple după aceea? Se temea de glasul bărbatului şi de privirea sa îngheţată pentru că era convins – o convingere cumplită – că, deşi se deplasa, bărbatul era mort.

„Smintiţii..."

Zack şi-a băgat capul sub pernă, cu mintea şi cu inima gonindu-i nebuneşte, tremurând de frică şi rugându-se să vină mai repede dimineaţa şi să-l salveze. Oricât de mult ura şcoala, îşi dorea din tot sufletul să se facă ziuă.

Peste drum, în casa vecinilor, lumina de la televizor s-a stins, şi pe strada pustie s-a auzit, undeva în depărtare, zgomotul unui geam spart.

Ansel Barbour mergea de colo-colo la etajul doi al casei sale şi vorbea de unul singur. Avea pe el acelaşi tricou şi aceeaşi pereche de chiloţi cu care se dusese la culcare, iar părul îi stătea în toate direcţiile de la cât se agitase trecându-şi mâinile prin el. Nu ştia ce se petrecea cu el. Ann-Marie bănuia că avea febră, dar, când îi dusese termometrul, lui i se păruse de nesuportat gândul ca vârful acela de oţel să-i fie înfipt sub limba inflamată. Aveau şi un termometru pentru ureche, din acelea pentru copii, dar nu avea răbdare să stea nemişcat suficient timp încât

să obţină rezultatul corect. Mâna pricepută a lui Ann-Marie îi simţise tâmplele fierbinţi, extrem de fierbinţi – dar asta i-ar fi putut spune şi el.

Ansel îşi dădea seama că soţia sa era îngrozită, căci ea nici măcar nu se străduia să ascundă acest lucru. Pentru ea, orice boală era un atac la integritatea familiei sale. Gripa copiilor era privită cu teamă. Şi la fel erau şi o analiză proastă a sângelui sau apariţia unei umflături inexplicabile. „Gata, a început." Teribila tragedie despre care ştia că într-o bună zi avea să se abată asupra ei.

Toleranţa cu care Ansel întâmpina excentricităţile lui Ann-Marie era scăzută acum. Se confrunta cu ceva grav şi avea nevoie de ajutorul, nu de grijile ei. Acum nu mai putea fi el cel puternic, avea nevoie ca ea să preia controlul.

Până şi copiii se fereau de el, speriaţi de privirea absentă a tatălui lor sau poate – era oarecum conştient de acest lucru – de izul bolii sale, care aducea cu miasma unturii ţinute prea mult timp într-o cutie de tablă ruginită sub chiuvetă. Îi vedea din când în când ascunzându-se pe după balustradă în josul scărilor şi privindu-l pe când traversa palierul de la etajul al doilea. Voia să le alunge teama, dar îi era frică să nu-şi piardă cumpătul în vreme ce ar fi încercat să le explice situaţia şi astfel să înrăutăţească lucrurile. Modul cel mai sigur de a-i linişti era să se facă bine. Să alunge cumva dezorientarea şi durerea.

S-a oprit în dormitorul fiicei sale, unde pereţii mov i s-au părut dintr-odată prea mov, după care s-a întors pe hol. A rămas nemişcat pe palier, pe cât de nemişcat putea, ca să asculte din nou. Era bufnitura

aceea, o pulsaţie domoală pe undeva pe aproape. Era cu totul altceva decât pulsaţia din craniul său. Era cam ca... în cinematografele din oraşele mici unde auzi, în momentele de linişte din film, zgomotul bobinei care se derulează în proiectorul din spate, care te distrage şi te readuce cu picioarele pe pământ, te face să conştientizezi că nimic din ceea ce vezi *nu e real* - de parcă numai tu ai putea înţelege acest lucru.

A clătinat din cap, dar această mişcare simplă l-a făcut să se schimonosească de durere. A încercat să se folosească de această suferinţă ca de un înălbitor care să-i cureţe gândurile. Însă bubuitul, pulsaţia erau pretutindeni în jurul său.

Mai era o problemă şi cu câinii, Pap şi Gertie. Saint Bernarzii se purtau ciudat în prezenţa lui, se agitau şi mârâiau de parcă ar fi intrat în curte vreun animal bizar.

Ann-Marie a urcat la el ceva mai târziu şi l-a găsit la piciorul patului, cu capul în mâini, ca şi cum ar fi ţinut un ou gata să se spargă.

- Ar trebui să dormi, a spus ea.

El s-a prins de păr de parcă ar fi apucat frâiele unui cal turbat şi şi-a înăbuşit pornirea de a se lua de ea. Avea ceva în gât şi, ori de câte ori se întindea, epiglota i se bloca, nepermiţându-i să respire, sufocându-l până când, nu fără efort, reuşea din nou să ia o gură de aer. Era îngrozit să nu moară în somn.

- Ce pot să fac? a întrebat ea din prag, apăsându-şi fruntea cu mâna.

- Adu-mi nişte apă, i-a spus el cu o voce răguşită din gâtul dureros şi arzător ca aburul fierbinte. Să fie călduţă. Şi pune şi nişte Advil în ea sau Ibuprofen, ceva, orice.

Ea nu s-a mişcat, ci a rămas acolo cu privirea ţintă la el, îngrijorată.

– Nu te simţi nici măcar un pic mai bine?

Sfiala ei, care îi trezea de regulă instinctul patern, l-a umplut acum de mânie.

– Ann-Marie, adu-mi naibii apă şi ia copiii de aici, unde vrei, *numai să nu-i mai văd*!

Ea a plecat în grabă, cu lacrimi în ochi.

Când Ansel i-a auzit ieşind în curtea întunecoasă, s-a aventurat la parter, cu o mână agăţată de balustradă. Ann-Marie îi lăsase paharul pe blatul de lângă chiuvetă, pe un şerveţel împăturit, iar în apă dizolvase câteva pilule. A dus paharul la gură cu amândouă mâinile şi s-a străduit să bea. A dat de duşcă apa, ca să-şi forţeze gâtul. A reuşit să înghită puţină înainte să arunce restul, cu icnete, pe fereastra de lângă chiuvetă, care dădea în curtea din spate. A privit uimit apa împroşcată pe geam, care se scurgea distorsionând imaginea lui Ann-Marie, din spatele copiilor din leagăne. Privea în depărtare la cerul întunecat şi întindea din când în când braţele ca să îi facă vânt lui Haily.

Paharul i-a alunecat din mână şi a căzut în chiuvetă. A plecat din bucătărie şi s-a dus în sufragerie, unde s-a trântit pe canapea răpus de toropeală. Avea gâtul umflat şi se simţea mai rău ca oricând.

Trebuia să se întoarcă la spital. Ann-Marie era nevoită să se descurce singură o vreme. N-avea de ales. Poate, până la urmă, avea să-i prindă bine...

A încercat să se concentreze şi să-şi dea seama ce trebuia făcut înainte de plecare. Gertie a venit în prag, scheunând uşor. A urmat-o şi Pap, care s-a oprit lângă şemineu şi s-a ghemuit pe jos. Pap a început

să mârâie uşor şi, brusc, bubuitul a izbucnit în urechile lui Ansel. În clipa aceea şi-a dat seama: de la ei venea zgomotul.

Oare? S-a dat jos de pe canapea şi s-a dus spre Pap de-a buşilea, ca să asculte. Gertie a scheunat şi s-a retras lângă zid, însă Pap a rămas în continuare ghemuit, dar încordat. Mârâitul din gâtul câinelui s-a intensificat, iar Ansel l-a prins de zgardă fix în momentul în care câinele încerca să se ridice şi să plece.

Bum... bum... bum...

Venea *din* interiorul lor, cine ştie cum şi de unde, dar era *ceva*.

Pap se ferea şi scheuna, dar Ansel, un bărbat puternic, deşi nu obişnuia să recurgă la forţă, l-a prins pe după gât pe Saint Bernard cu mâna liberă, ţinându-l strâns. Şi-a lipit urechea de gâtul câinelui, a cărui blană l-a gâdilat în ureche.

Da, era un bubuit ritmic. Oare era sângele animalului?

Acesta era zgomotul. Câinele a scâncit şi s-a agitat încercând să scape, dar Ansel s-a lipit şi mai tare cu urechea de gâtul lui, ca să se asigure.

– Ansel?

S-a întors rapid, prea rapid, motiv pentru care a simţit o durere fulgerătoare. A văzut-o pe Ann-Marie lângă uşă, cu Benjy şi Haily în spatele ei. Haily o ţinea de picior pe mama sa, în vreme ce băiatul era cu un pas mai în urmă, însă amândoi îl priveau cu atenţie. Ansel şi-a slăbit strânsoarea, iar câinele a fugit.

Stătea în continuare în genunchi.

– Ce vrei? a strigat el.

Ann-Marie a rămas înmărmurită în pragul ușii, pradă fricii.

– Am... nu... îi duc la plimbare.

– Bine, a răspuns el. S-a înmuiat puțin sub privirea copiilor săi și, simțind că se îneacă, a spus cu un glas răgușit: Tăticul se simte bine. Și-a șters saliva de la gură cu dosul mâinii. Tăticul o să se facă bine.

A întors capul spre bucătărie, unde se aflau câinii. Momentul de duioșie s-a risipit sub asediul bubuitului renăscut, mai puternic decât înainte.

„Ei."

Cuprins de rușine, s-a cutremurat și și-a dus un pumn la tâmplă.

– Am să scot câinii afară, a spus Ann-Marie.

– Nu! a sărit el. S-a străduit să se controleze și a întins mâna spre ea de acolo de jos, de pe podeaua sufrageriei. Nu, a repetat el mai liniștit, încercând să-și recapete răsuflarea, să *pară* normal. Lasă-i aici, că stau bine.

Ea a șovăit, vrând parcă să adauge ceva, să facă ceva, orice. Însă, în final, s-a întors și a ieșit, trăgându-l pe Benjy după ea.

Ansel s-a sprijinit de zid ca să se ridice și să meargă la baia de la etajul întâi. A tras de șnurul veiozei de deasupra oglinzii ca să-și privească ochii. Erau ca niște perle gălbui și tăioase, cu vinișoare roșii. Și-a șters sudoarea de pe frunte și de pe buza superioară și a deschis gura ca să-și cerceteze gâtul. Se aștepta să-și vadă amigdalele inflamate sau vreo iritație, dar n-a văzut decât interiorul gurii închis la culoare. Îl durea când mișca limba, dar totuși a ridicat-o ca să se uite sub ea. Țesutul de dedesubt era roșiatic și inflamat, de un roșu aprins, ca un tăciune. L-a atins

cu mâna, iar durerea a fost cumplită și a coborât pe lateralele maxilarelor, până în gât. Ca reacție, a tușit aspru, ca un lătrat, împroșcând oglinda cu pete negricioase. Pete de sânge amestecat cu ceva alb, poate flegmă. Unele erau mai închise la culoare decât altele, de parcă ar fi scos la iveală vreun reziduu solid, bucățele putrede din organismul său. A întins mâna după unul dintre acei stropi închiși la culoare și l-a luat de pe oglindă cu vârful degetului mijlociu. L-a dus la nas, l-a adulmecat, apoi l-a frecat între degete. Era ca un cheag de sânge decolorat. L-a apropiat de vârful limbii și în secunda următoare s-a trezit gustându-l. Și-a plimbat prin gură materia moale, până când aceasta s-a risipit, apoi a mai luat un strop de pe oglindă. Nu prea avea gust, dar senzația pe care i-o lăsa pe limbă îi alina suferința.

S-a aplecat și a lins petele de sânge de pe oglinda rece. Ar fi trebuit să-l doară limba, dar, din contră, durerea din gură și din gât se atenuase, chiar și cea resimțită de țesutul moale de sub limbă, reducându-se la un gâdilat. Și bubuitul se domolise, dar nu dispăruse cu totul. S-a privit în oglinda mânjită de sânge, încercând să înțeleagă.

Acest moment de respiro a fost înnebunitor de scurt. Senzația de apăsare din gât, de parcă două mâini puternice i l-ar fi sucit necontenit, a reapărut. Și-a smuls privirea din oglindă și a pornit împleticindu-se spre hol.

Gertie a scheunat și s-a dat înapoi din calea sa, luând-o cu pas iute spre sufragerie. Pap zgâria cu ghearele lângă ușa care dădea în spate, dornic să iasă. Când l-a văzut pe Ansel intrând în bucătărie, a luat-o la fugă. Ansel a rămas pe loc, cu gâtul pulsându-i,

apoi s-a dus la dulapul în care ţineau mâncarea pentru câini şi a scos de acolo cutia de gustări Milk Bone. A luat-o şi s-a dus cu ea în sufragerie.

Gertie stătea pe palierul de lemn de la baza scărilor cu labele întinse, gata să ţâşnească. Ansel s-a aşezat pe taburet şi a agitat gustarea.

– Hai, fetiţa, a spus el abia şoptit şi fără nici o urmă de dragoste, lucru care i-a umplut sufletul de durere.

Gertie a adulmecat aroma din aer cu nările fremătânde.

Bum... bum...

– Hai, fetiţa, hai să-ţi iei gustărica!

S-a ridicat uşor pe toate patru labele, a făcut un pas mic înainte, apoi s-a oprit din nou şi a adulmecat. Instinctul îi spunea că era ceva în neregulă cu gustărica aceasta.

Însă el a ţinut-o nemişcată, ceea ce a părut să-i dea încredere. A luat-o uşor pe covor, cu capul plecat şi cu ochii în patru. Ansel a dat din cap ca s-o încurajeze. Pe măsură ce aceasta se apropia, bubuitul din capul lui se intensifica.

– Hai, Gertie, bătrâna mea, a chemat-o el.

Gertie s-a apropiat şi a lins gustarea cu limba ei groasă, atingându-i în treacăt şi degetul. A repetat mişcarea, dornică să aibă încredere în el, dornică să primească hrana. Ansel a întins şi mâna cealaltă, i-a pus-o pe cap şi a mângâiat-o, aşa cum îi plăcea ei. Din ochi i-au ţâşnit lacrimi în vreme ce o mângâia. Gertie s-a aplecat înainte ca să apuce gustarea cu dinţii şi i-a luat-o dintre degete. În acel moment, Ansel a prins-o de zgardă şi s-a lăsat pe ea cu toată greutatea.

Căţeaua s-a zbătut sub el, a mârâit şi a încercat să-l muşte, panica ei oferind mâniei lui un lucru asupra căruia să se concentreze. I-a închis botul cu forţa şi i-a ridicat capul, după care şi-a dus gura la gâtul ei blănos.

I l-a sfâşiat. A muşcat-o prin blana mătăsoasă şi uşor slinoasă, făcându-i o rană. Când şi-a pus gura pe gâtul ei, căţeaua a urlat. Carnea ei moale a fost curând scăldată de sângele fierbinte. Durerea provocată de muşcătură a determinat-o pe Gertie să se agite frenetic, dar Ansel a ţinut-o strâns şi i-a înălţat şi mai tare capul, lăsându-i la vedere tot gâtul.

Acum îi bea sângele, fără să înghită, de parcă, fără ştirea sa, ar fi avut acum un nou mecanism în gât. Nu înţelegea cum era posibil, ştia doar că se simţea satisfăcut, că avea parte de o plăcere imediată care îl alina. Şi mai simţea putere, da, putere, de parcă şi-ar fi însuşit viaţa cuiva.

Pap a intrat în încăpere urlând, un urlet de jale, aşa că Ansel s-a văzut nevoit să-l facă să înceteze pe Saint Bernardul cu ochii plini de tristeţe, înainte să-i alarmeze pe vecini. S-a ridicat de pe Gertie, care se zbătea uşor sub el, şi, cu o viteză şi o forţă reînnoite, a luat-o în fugă prin încăpere în urma lui Pap, răsturnând o veioză în timp ce se arunca şi prindea câinele mare şi greoi pe hol.

Plăcerea pe care a simţit-o când i-a băut sângele celui de-al doilea câine a fost devastatoare. Era ca şi cum ar fi atins punctul culminant. Ca atunci când tragi dintr-un furtun de aspiraţie şi obţii schimbarea de presiune dorită. Lichidul a curs fără opreliști, umplându-l de satisfacţie.

Când a terminat, Ansel s-a așezat, rămânând o vreme amorțit și uluit și revenind cu dificultate la realitate. A privit câinele mort lungit pe podea la picioarele sale și dintr-odată a devenit conștient de tot ce se întâmpla și a înghețat. Brusc, l-au cuprins remușcările.

S-a ridicat în picioare și a văzut-o și pe Gertie, apoi și-a privit pieptul și s-a apucat de tricoul năclăit de sânge de câine.

„Ce mi se întâmplă?"

Sângele de pe covorul cu pătrățele forma o pată urâtă, închisă la culoare. Însă nu era prea mult. Și atunci și-a amintit că îl băuse.

Mai întâi s-a dus la Gertie, i-a atins blana, conștient de faptul că era moartă, că el o omorâse. Apoi, alungându-și dezgustul, a înfășurat-o în covorul distrus. Cu un icnet, a ridicat greutatea în brațe, a trecut cu ea în bucătărie, a ieșit, a coborât scările și a mers la baraca din spate a câinilor. Acolo s-a pus în genunchi, a desfășurat covorul și a lăsat-o pe Gertie, ca să se ducă după Pap.

I-a așezat pe amândoi lângă peretele barăcii, sub panoul lui pentru unelte. Propria zbatere îi era distantă, străină. Își simțea gâtul tensionat, răcorit, deși nu-l mai durea, și mintea limpede. Și-a privit mâinile pline de sânge și s-a văzut nevoit să accepte ceea ce nu putea înțelege.

Din cauza a ceea ce făcuse, se simțea mai bine.

A intrat din nou în casă, în baia de la etaj. Și-a dat jos tricoul plin de sânge și chiloții și a luat pe el un trening mai vechi, conștient că Ann-Marie și copiii puteau să se întoarcă din clipă în clipă. În vreme ce căuta prin dormitor o pereche de tenişi,

a simțit din nou bubuitul. Nu-l auzea, îl simțea, iar semnificația sa l-a înspăimântat.

A auzit voci la ușa de la intrare.

Familia lui se întorsese acasă.

A coborât din nou și a ieșit pe ușa din dos, nevăzut de nimeni. A luat-o pe iarba din curtea din spate, fugind de bubuitul care îi răsuna în cap.

A pornit-o spre aleea din fața casei, însă de pe strada cufundată în întuneric se auzeau glasuri. Lăsase ușile de la baracă deschise și, cuprins de disperare, s-a băgat în cușca animalelor acum moarte, încercând să se ascundă. A închis amândouă ușile în urma sa. Nu știa ce altceva să facă.

Gertie și Pap zăceau morți lângă peretele lateral. Printre buzele lui Ansel era cât pe-aci să se strecoare un strigăt.

„Ce-am făcut?"

Iernile newyorkeze deformaseră ușile barăcii, așa că acestea nu se mai închideau perfect. Încă putea vedea prin crăpătură. Îl vedea pe Benjy care își lua un pahar de apă de pe chiuveta din bucătărie, cu capul în dreptul ferestrei, și pe Hailey întinzând mâna ei micuță.

„Ce mi se întâmplă?"

Era ca un câine care atacă brusc, ca un câine turbat.

„Cred că am luat vreun soi de rabie."

Se auzeau glasuri acum. Copiii coborau treptele verandei din spate luminate de lampa de siguranță de pe terasă și strigau câinii. Ansel și-a aruncat rapid privirea împrejur și a înșfăcat o greblă din colț pe care a strecurat-o printre mânerele ușilor cât de

repede și de ușor a putut, blocându-i pe copii afară și pe el înăuntru.

– Geertie! Paap!

Încă nu li se simțea îngrijorarea în glas. Câinii mai fugiseră de acasă în ultimele câteva luni, motiv pentru care Ansel înfipsese țeava în podeaua barăcii, ca să-i poată ține legați noaptea.

Glasurile lor s-au risipit în timp ce bubuitul i-a invadat mintea, pulsația sângelui care circula prin venele lor de copiii, inimioarele lor care băteau cu putere.

„Dumnezeule!"

Hailey a venit la ușă, iar Ansel i-a văzut tenișii roz prin crăpătura de jos și s-a dat înapoi. Fetița a tras de uși, iar acestea s-au zgâlțâit, dar nu au cedat.

L-a strigat pe fratele ei. Benjy a venit și a scuturat ușile cu toată forța lui de băiețel de opt ani. Cei patru pereți ai barăcii s-au clătinat, dar coada greblei a rămas pe poziție.

Bum... bum... bum...

Era sângele lor care îl chema. Ansel s-a cutremurat și și-a concentrat atenția asupra țevii aflate în fața sa. Era îngropată la aproape doi metri și fixată într-un bloc solid de ciment, suficient de puternică încât să țină doi câini Saint Bernard agitați. Ansel s-a uitat spre rafturile de pe pereți și a văzut o zgardă din lanț cu prețul încă pe ea. Era sigur că trebuia să fie pe undeva și o încuietoare.

A așteptat până s-au îndepărtat suficient de mult, după care s-a întins și a luat zgarda de oțel.

Căpitanul Redfern, îmbrăcat în halatul de spital, stătea întins pe patul înconjurat cu perdele transparente de plastic, cu buzele întredeschise într-un soi

de grimasă, și respira adânc, cu dificultate. Spre lăsarea serii, Redfern devenise din ce în ce mai neliniștit, așa că i se administraseră suficiente sedative cât să-l țină rupt de realitate preț de câteva ore. Mai aveau nevoie de el pentru a i se face ecografie. Eph a micșorat intensitatea luminii din rezervă, a aprins lampa fluorescentă și i-a dus-o din nou la cicatricea indigo de pe gât, ca să mai arunce o privire. Însă, de data aceasta, cum încăperea era mai întunecată, a mai văzut ceva, ca o mișcare vălurită pe pielea lui Redfern – sau mai degrabă pe sub pielea lui. Era ca o rețea de pete sau ca un psoriazis subcutanat, ca niște umflături care apăreau chiar sub piele, în nuanțe de negru și cenușiu.

Când a apropiat lampa fluorescentă ca să vadă mai bine, umbra de sub piele a reacționat. S-a învolburat și a forfotit de parcă ar fi încercat să fugă de lumină.

Eph s-a dat înapoi și a tras lampa. Acum, că lampa cu lumină neagră nu mai pica pe pielea lui Redfern, bărbatul adormit părea normal.

Eph s-a întors, de data asta trecând lumina lămpii peste fața lui Redfern. Imaginea pe care i-a revelat-o, carnea pătată de sub piele, forma ca un fel de mască, un alter ego care bântuia dincolo de fața pilotului, îmbătrânit și diform, cu chipul fioros, un rău aflat la pândă în adâncul său cât timp acesta dormea. Eph a apropiat lampa și mai mult... și încă o dată umbra din interior a fremătat într-o grimasă, încercând să fugă.

Redfern a deschis ochii, parcă trezit de lumină. Eph s-a tras înapoi, șocat de imagine. Pilotul avea

în organism secobarbital cât pentru doi oameni. Era prea sedat să se trezească.

Redfern îl privea cu ochii larg deschiși în găvane. S-a uitat drept în tavan, speriat. Eph a dat lampa la o parte și a intrat în câmpul lui vizual.

– Căpitane Redfern?

Buzele pilotului se mișcau. Eph s-a aplecat mai mult, ca să audă ce încerca să spună.

Bărbatul și-a dezlipit buzele uscate și a spus:

– Este aici.

– Cine este aici, căpitane Redfern?

Acesta a făcut ochii mari, de parcă ar fi fost martor la o scenă cumplită care tocmai se derula în fața ochilor săi.

– Domnul Lipitoare, a spus el.

Mult mai târziu, Nora s-a întors și l-a găsit pe Eph pe hol lângă secția de radiologie. În spatele lor se afla un zid acoperit cu desene în creion făcute de pacienții tineri, recunoscători. I-a spus ce văzuse sub pielea lui Redfern.

– Lămpile noastre fluorescente cu lumină neagră nu sunt același lucru cu lămpile cu ultraviolete? a întrebat Nora.

Eph a încuviințat din cap. Și el se gândise la bătrânul care îi abordase lângă morgă.

– Vreau să văd și eu, a zis Nora.

– Redfern e la radiologie acum, i-a spus Eph. A trebuit să-i administrăm și mai multe sedative pentru a-i face ecografia.

– Am primit rezultatele analizelor lichidului împrăștiat prin avion, a spus Nora. Se pare că ai avut dreptate. Este amoniu, fosfor...

– Puteam să jur...

– Dar mai erau şi acid oxalic, fier şi acid uric. Plasmă.

– Poftim?

– Plasmă în stare pură şi o mulţime de enzime.

Eph şi-a dus mâna la frunte, de parcă şi-ar fi luat temperatura.

– Ca în timpul digestiei?

– La ce te duce asta cu gândul?

– La excremente de păsări, de lilieci. Un fel de guano. Dar cum...

Nora a clătinat din cap, entuziasmată şi totodată uimită.

– Indiferent ce sau cine a fost în avionul ăla... şi-a împrăştiat fecalele prin compartiment.

În timp ce Eph încerca să analizeze informaţiile, un bărbat în uniformă a venit iute pe hol şi l-a strigat. Eph l-a recunoscut pe asistentul de la radiologie.

– Doctore Goodweather... nu ştiu ce s-a întâmplat. Am ieşit să iau o cafea. Am lipsit mai puţin de cinci minute.

– Ce vreţi să spuneţi? Ce s-a întâmplat?

– Pacientul dumneavoastră a dispărut de la ecograf.

Jim Kent se afla la parter, lângă magazinul de suvenire, departe de ceilalţi, şi vorbea la telefonul mobil.

– Acum îi fac ecografie, i-a spus interlocutorului său. Starea lui pare să se înrăutăţească destul de rapid, domnule. Da, cred că o să aibă ecografia gata în câteva ore. Nu, nu avem nici o veste despre ceilalţi supravieţuitori. Mă gândeam că doriţi să fiţi informat. Da, domnule, sunt singur...

Privirea i-a fost atrasă de un bărbat înalt, cu păr roşcat, într-un halat de spital, care mergea clătinându-se pe hol, trăgând pe jos după sine tuburile perfuziei care îi atârnau din braţ. Dacă nu se înşela, era căpitanul Redfern.

– Domnule... se întâmplă ceva... vă sun mai târziu.

A închis, şi-a scos casca din ureche, şi-a îndesat-o în buzunarul de la geacă şi s-a luat după bărbatul care se îndepărtase câteva zeci de metri. Pacientul a încetinit puţin şi a întors capul, conştient parcă de prezenţa urmăritorului său.

– Căpitane Redfern? a strigat Jim.

Pacientul şi-a continuat drumul şi a cotit pe hol, urmat de Jim, care, în momentul când a luat şi el colţul, a constatat că holul era pustiu.

Jim a citit plăcuţele de pe uşi. A încercat-o pe cea pe care scria „Scări". S-a uitat în jos prin spaţiul îngust dintre scări şi a văzut un tub de perfuzie care era târât în jos pe trepte.

– Căpitane Redfern, a strigat Jim, iar vocea i-a răsunat pe scări.

A continuat să coboare, scotocind după telefon ca să-l sune pe Eph. Pe ecranul telefonului a apărut textul „Fără semnal", căci, între timp, ajunsese la subsol. A împins uşile care dădeau în holul dinspre subsol şi, distras de telefon, nu l-a remarcat pe Redfern, care s-a repezit la el din lateral.

Când Nora, care căutase prin tot spitalul, a intrat pe uşa scărilor spre holul din subsol, l-a găsit pe Jim stând pe jos, sprijinit de zid cu picioarele depărtate. Dădea impresia că dormea.

Căpitanul Redfern stătea în picioare deasupra lui, cu picioarele goale, cu spatele gol vizibil prin crăpătura halatului de spital. Din ceva care îi atârna din gură picurau stropi de sânge pe podea.

– Jim! a strigat ea, dar acesta nu a reacţionat în nici un fel la glasul ei.

Însă căpitanul Redfern a încremenit. Când s-a întors spre ea, Nora nu a văzut ca acesta să fi avut ceva în gură. Era uimită de faţa lui, înainte palidă, nu roşie, îmbujorată, ca acum. Într-adevăr, partea din faţă a halatului său era mânjită de sânge şi avea sânge şi în jurul gurii. Primul ei gând a fost că avea vreo criză. Se temea că-şi muşcase limba şi că acum înghiţea sângele.

Când s-a apropiat, diagnosticul ei a devenit neclar. Pupilele lui Redfern erau acum negre, iar sclera, roşie, nu albă, cum ar fi fost normal. Gura îi atârna deschisă într-un mod bizar, parcă dislocată, ca şi când falca i-ar fi fost prinsă de undeva de mai jos. În plus, emana o căldură teribilă, mult mai mare decât cea produsă de o febră normală.

– Căpitane Redfern, l-a strigat ea, iar şi iar, în încercarea de a-l smulge din starea aceea.

Acesta s-a îndreptat spre ea cu o privire feroce şi devorantă în ochii sticloşi. Jim a rămas întins pe jos, nemişcat. Redfern avea intenţii vădit criminale. Nora şi-a dorit să fi purtat o armă. A privit împrejur, dar n-a văzut decât un telefon pentru urgenţe.

A înşfăcat receptorul de pe perete, însă abia a avut timp să-l apuce înainte ca Redfern s-o atace şi s-o arunce la podea. Nora a ţinut totuşi în mână receptorul, al cărui fir stătea întins. Redfern avea o forţă incredibilă, cu care s-a abătut asupra ei, fixându-i

brațele pe podeaua lustruită. Fața i s-a schimonosit, iar gâtul a început să i se bălăbăne. Nora s-a gândit că bărbatul avea să verse pe ea.

Nora țipa când Eph a dat buzna pe ușa dinspre scări și s-a aruncat asupra lui Redfern, azvârlindu-l cât colo. Eph s-a îndreptat și a întins mâna ca să-l avertizeze pe pacientul său care dădea să se ridice de la podea.

– Stai...

În momentul acela, Redfern a scos un soi de sâsâit, nu ca al unui șarpe, ci mai degrabă un sunet gutural. L-a privit cu ochii negri, inexpresivi, și i-a zâmbit. Cel puțin, părea să zâmbească – folosea aceiași mușchi faciali, numai că, atunci când a deschis gura, aceasta părea să nu se mai oprească, ci să se tot deschidă.

Mandibula i-a coborât și din gură i s-a strecurat o bucată de carne rozalie, care nu era însă limba lui. Era mai lungă, mai musculoasă, mai complexă și se zvârcolea. Era ca și cum înghițise un calmar viu care își mai agita încă disperat tentaculele în gura lui.

Eph a sărit înapoi. S-a agățat de stativul pentru perfuzii să nu cadă, după care l-a îndreptat spre Redfern, folosindu-l pe post de armă, ca să-i țină la distanță pe bărbat și creatura din gura acestuia. Redfern a apucat suportul de oțel și imediat creatura i-a țâșnit din gură. S-a întins pe lungimea de aproape doi metri a stativului, însă Eph s-a ferit exact la timp. A auzit plescăitul pe care l-a scos prelungirea aceea îngustă, asemenea unei limbi otrăvitoare și cărnoase, atunci când a lovit zidul. Redfern a aruncat într-o parte suportul, care a plesnit de la

jumătate. Eph a căzut împreună cu el într-o încăpere din spate.

Redfern a intrat după el, fixându-l cu ochii lui negri, injectați, în care i se citea foamea. Eph a căutat cu disperare în jur ceva cu care să-l țină la distanță pe tip, dar nu a găsit decât un trepan pe un raft. Trepanul este un instrument chirurgical dotat cu o lamă cilindrică rotativă folosită în general la secționarea craniului în timpul autopsiei. Lama ca o elice de elicopter a prins viață. Redfern a înaintat cu limba ceva mai retrasă, dar încă atârnând; pe lateralele acesteia pulsau niște săculeți cărnoși. Înainte ca Redfern să atace din nou, Eph a încercat să i-o reteze.

A ratat însă și i-a tăiat pilotului o bucată din gât. Din rană a ieșit sânge alb, exact cum văzuse la morgă, dar acesta nu a țâșnit, ci i s-a prelins pe piept. Eph a dat drumul trepanului înainte ca lama sa bâzâitoare să îl împroaște cu substanță. Redfern l-a apucat de gât, iar Eph a înșfăcat obiectul cel mai apropiat pe care l-a găsit: un extinctor. L-a lovit cu fundul acestuia în față, prima sa țintă fiind înfiorătoarea limbă. Eph l-a mai lovit de două ori; la ultima lovitură, capul i-a sărit pe spate, iar coloana sa vertebrală a scos un pârâit sonor.

Corpul lui Redfern a cedat și s-a prăvălit la pământ. Eph a dat drumul extinctorului și a pășit înapoi nesigur pe picioare, privind îngrozit la ceea ce făcuse.

Nora a venit în fugă agitând o bucată din stativul rupt și l-a văzut pe Redfern zăcând pe jos. A dat drumul țevii și s-a repezit la Eph, care a cuprins-o cu brațele.

– Te simţi bine? a întrebat-o el.

Ea a încuviinţat din cap, cu mâna la gură. A arătat spre Redfern. Când şi-a coborât privirea, Eph a văzut viermi care se strecurau afară din gâtul lui. Erau nişte viermi roşiatici, ca şi cum ar fi fost îmbibaţi de sânge, care se revărsau din gâtul lui Redfern asemenea gândacilor care mişună într-o încăpere atunci când se aprinde lumina. Eph şi Nora au luat-o cu spatele spre uşa deschisă.

– Ce naiba s-a întâmplat aici? a întrebat Eph.

Nora şi-a luat mâna de la gură şi a spus:

– Domnul Lipitoare.

În momentul acela, au auzit geamătul lui Jim de pe hol şi s-au dus în fugă să-i dea ajutor.

INTERLUDIU III

REVOLTA, 1943

Luna august își făcea simțită prezența, iar Abraham Setrakian i-a simțit dogoarea mai mult ca oricând, în timp ce așeza grinzile unui acoperiș suspendat. Soarele îl ardea, și așa era zi de zi. Mai mult de atât, începuse să urască noaptea - patul său, visele sale legate de casă, care îi fuseseră mai înainte singura lui alinare în oroarea lagărului de concentrare. Era acum prizonierul a doi stăpâni la fel de cruzi.

Creatura nopții, Sardu, începuse să vină de două ori pe săptămână ca să se hrănească în baraca lui Setrakian și probabil că proceda la fel și în celelalte barăci. Decesele trecuseră complet neobservate atât pentru gardieni, cât și pentru prizonieri. Gardienii ucraineni consideraseră că morții se sinuciseseră, iar pentru SS acest lucru însemna doar înlocuirea unui cuvânt din registru.

În lunile care au urmat primei vizite a lui Sardu, Setrakian, obsedat de dorința de a înfrânge răul, s-a interesat cât de mult a putut pe la alți prizonieri de prin părțile locului, care i-au spus despre un

mormânt roman aflat undeva în pădurea din vecinătate. Acum era sigur că acea creatură își avea bârlogul acolo și că de acolo se strecura în fiecare noapte ca să-și domolească dezgustătoarea sete.

Dacă Setrakian a înțeles vreodată cum e să-ți fie sete cu adevărat, atunci cu siguranță a înțeles în acea zi. Cei care distribuiau apă circulau permanent printre prizonieri, deși mulți dintre ei cădeau ei înșiși pradă caniculei. Groapa de foc avea ce înfuleca în ziua aceea. Setrakian reușise să strângă ce-i trebuia, o bucată de lemn brut de stejar alb și o bucățică de argint pentru vârf. Acesta era felul în care se spunea că puteai învinge strigoiul. Ascuțise zile în șir vârful înainte să-i aplice argintul. Felul în care avea să-l strecoare pe furiș în baraca sa îi ocupase cea mai mare parte din cele două săptămâni în care plănuise totul. Îl adăpostise într-un lăcaș din spatele patului său. Dacă îl prindeau gardienii, îl executau pe loc, pentru că nu aveau să fie dubii în privința destinației țărușului cu aspect de armă.

Cu o noapte înainte, Sardu venise târziu în lagăr, mai târziu decât de obicei. Setrakian stătuse nemișcat, așteptând ca acesta să înceapă să se hrănească dintr-un rrom infirm. Simțea repulsie, avea remușcări și se ruga să fie iertat - dar trebuia să îndure toate astea, întrucât Creatura avea să fie mai puțin vigilentă în timp ce se hrănea.

Lumina albăstrie a zorilor care se apropiau se filtra printre zăbrelele de la ferestrele din partea estică a barăcii. Era exact ce așteptase Setrakian. S-a înțepat în degetul arătător, făcând să iasă la vedere o perlă stacojie perfectă. Însă era complet nepregătit pentru ce avea să se petreacă în continuare.

Nu auzise nici un sunet; Creatura își luase oribila gustare în liniște deplină. Însă acum, simțind mirosul sângelui tânăr al lui Setrakian, Creatura *a gemut*, iar acest sunet i-a amintit de pârâitul lemnului uscat sau de apa care curge printr-o conductă înfundată.

Într-o clipită, Creatura era lângă el.

În timp ce tânărul și-a strecurat cu grijă mâna în spate după țăruș, cei doi s-au privit în ochi. Setrakian n-a rezistat și s-a întors spre Creatură, în timp ce aceasta se apropia tot mai mult.

Creatura i-a zâmbit.

– A trecut o eternitate de când nu ne-am mai hrănit privindu-ne prada în ochi, a spus aceasta. O eternitate...

Răsuflarea îi mirosea a pământ și a cupru, iar limba începuse să i se agite. Vocea sa adâncă părea o împletire de mai multe voci, care se scurgeau afară fluidizate parcă de sângele uman.

– Sardu..., a șoptit Setrakian, incapabil să țină pentru sine acest nume.

Ochii ca două perle lucioase ale Creaturii s-au deschis larg și, preț de o clipă, au părut aproape umani.

– Nu este singur în acest trup, a sâsâit Creatura. Cum cutezi să-l strigi?

Setrakian a apucat țărușul din spatele său și a început să-l strecoare afară...

– Fiecare om are dreptul să-i fie rostit numele înainte de a merge în fața lui Dumnezeu, a spus Setrakian cu virtutea omului tânăr.

Creatura a râs veselă.

– Atunci, tinere, spune-mi-l și mie pe al tău...

În clipa aceea, Setrakian a făcut mişcarea mult aşteptată, însă vârful de argint al ţăruşului a scos un scârţâit, trădându-şi prezenţa cu o clipă înainte să pornească spre inima Creaturii.

Clipa aceea a fost de ajuns. Creatura şi-a întins mâna cu gheare şi a oprit arma care se afla la câţiva centimetri de pieptul său.

Setrakian a încercat să se elibereze lovind cu cealaltă mână, însă Creatura i-a prins-o şi pe aceea şi i-a făcut lui Setrakian o crestătură pe gât cu vârful limbii, o tăietură profundă şi fulgerătoare, suficientă cât să-i injecteze paralizantul.

Acum îl ţinea strâns pe tânăr de amândouă mâinile. L-a ridicat din pat.

– Însă tu nu vei merge în faţa lui Dumnezeu, i-a spus Creatura. Îl cunosc chiar foarte bine şi ştiu că ne-a *părăsit*...

Setrakian era gata să leşine de la strânsoarea ca de menghină a ghearelor cu care îi prinsese mâinile. Mâinile care îl ţinuseră în viaţă atâta timp în lagăr. Creierul îi exploda de durere şi, deşi gemea şi respira greu, nu a scos nici un ţipăt.

În clipa aceea, Creatura a privit adânc în ochii lui Setrakian şi a văzut până în adâncul sufletului lui.

– Abraham Setrakian, a susurat aceasta. Ce nume dulce pentru un băiat atât de curajos... S-a apropiat de el. Dar de ce vrei să mă distrugi, băiete? De ce mă socoteşti atât de demn de mânia ta, din moment ce moartea domneşte în jurul tău şi în absenţa mea? Nu eu sunt monstrul, ci Dumnezeul tău, al tău şi al meu, tatăl absent care ne-a părăsit pe toţi cu atât de mult timp în urmă... Citesc în ochii tăi ce te sperie cel mai tare, tinere Abraham, şi nu sunt eu

acela... Este groapa. Acum ai să vezi ce se întâmplă când am să te las pradă ei, iar Dumnezeu n-are să facă nimic să te salveze.

Apoi, cu un pârâit puternic, Creatura i-a sfărâmat oasele mâinilor tânărului Abraham.

Băiatul a căzut la podea şi s-a ghemuit de durere, cu degetele sfărâmate la piept. Căzuse într-o pată slabă de lumină.

Se revărsau zorii.

Creatura a sâsâit din nou şi a dat să se apropie iar de el, însă prizonierii din baracă au început să dea semne de viaţă. În vreme ce tânărul Abraham îşi pierdea cunoştinţa, Creatura s-a făcut nevăzută.

Abraham a fost descoperit rănit şi sângerând înainte de apel. A fost trimis la infirmerie, locul din care prizonierii răniţi nu se mai întorceau. Un tâmplar cu mâinile rupte nu mai servea la nimic în lagăr, iar supraveghetorul-şef a dispus pe dată eliminarea sa. A fost târât afară la groapa de foc, alături de ceilalţi care fuseseră respinşi la apel, şi a fost obligat să se aşeze în genunchi în rând. Fumul negru şi gros întuneca soarele care dogorea neiertător. Setrakian a fost dezbrăcat şi târât până la margine, cu mâinile rupte formând un căuş, şi a fost cuprins de frică atunci când privirea i-a căzut în groapă, în groapa dogoritoare. Flăcările se contorsionau, iar fumul soios se înălţa ca într-un dans hipnotic. Ritmul execuţiei – împuşcătură, zgomotul mecanismului, sunetul slab produs de tubul glonţului care lovea ţărâna – l-a purtat ca într-o transă a morţii. Privea în groapă la flăcările care mistuiau carnea de pe oase, revelând omul în esenţa lui: ţărână.

Bucăţi de carne condamnate la pieire, care se puteau transforma într-o clipită în cenuşă.

Creatura era meşteră în a semăna groaza, dar această grozăvie umană depăşea într-adevăr cu mult orice altă posibilă soartă, nu numai pentru că era nemiloasă, ci pentru că era semănată în mod raţional, nu dintr-o pornire lăuntrică. Era rezultat al unei alegeri. Aceste crime nu aveau legătură cu războiul; erau comise din pură răutate. Oamenii aleseseră să le facă aşa ceva semenilor lor şi îşi construiseră motive, locuri şi poveşti ca să-şi satisfacă dorinţa într-un mod logic şi metodic.

Pe măsură ce ofiţerul nazist împuşca mecanic fiecare om în ceafă şi îl împingea în groapa hămesită, voinţa lui Abraham începea să se clatine. Îl cuprinsese greaţa, nu din cauza mirosurilor sau a imaginii, ci pentru că era conştient că Dumnezeu i se risipise din suflet şi nu mai exista nimic altceva în afară de groapă.

Slăbiciunea sa, credinţa sa clătinată i-au smuls tânărului lacrimi amare când a simţit ţeava pistolului Luger atingându-i...

O altă gură lipită de gâtul lui...

Atunci a auzit împuşcăturile. Din partea opusă a curţii, un grup de prizonieri puseseră stăpânire pe foişoare, mitraliau lagărul şi împuşcau fiecare ofiţer în uniformă aflat la vedere. Bărbatul din spatele său a fugit, lăsându-l pe Setrakian pe marginea gropii.

Un polonez, următorul de lângă el din şir, s-a ridicat, iar tânărul Setrakian a început din nou să spere. Cu mâinile chircite la piept, s-a ridicat şi el şi a luat-o gol la fugă spre gardul camuflat de sârmă ghimpată.

În jurul său se trăgea, iar gardienii și prizonierii cădeau într-o baltă de sânge. Acum fumul se înălța, și nu era doar cel din groapă, ci și de la focul care izbucnise pretutindeni în lagăr. S-a dus spre gard aproape de alții și, cine știe cum, niște brațe neștiute l-au înălțat, căci mâinile sale erau neputincioase. A căzut în partea cealaltă.

A rămas întins pe pământul în care se înfigeau gloanțele trase de puști și de mitraliere și încă o dată mâini nevăzute l-au ridicat în picioare.

În timp ce salvatorii nevăzuți ai lui Setrakian cădeau răpuși de gloanțe, el fugea mâncând pământul, cu lacrimile șiroindu-i, pentru că, în absența lui Dumnezeu, descoperise Omul. Omul care lua viața altui Om, Omul care ajuta Omul, amândoi necunoscuți: călăul și binecuvântatul laolaltă.

Era doar o chestiune de alegere.

A fugit kilometri și kilometri, în timp ce lagărul a primit întăriri din partea austriecilor. Avea picioarele sfâșiate, degetele distruse de pietre, dar nimic nu-i putea sta în cale acum, că era dincolo de gard. Când a ajuns în pădure și s-a prăbușit în întuneric, la adăpostul nopții, un singur scop îl anima.

REVĂRSATUL ZORILOR

Secţia de poliţie nr. 17, East, 51st Street, Manhattan

Setrakian s-a foit ca să găsească o poziţie mai confortabilă pe banca de lângă peretele din interiorul celulei din secţia de poliţie. Aşteptase toată noaptea într-o încăpere cu pereţi de sticlă ca să-i fie luate datele, alături de aceiaşi hoţi, beţivi şi perverşi cu care era şi acum închis. În timpul lungii aşteptări avusese suficient timp să analizeze scena pe care o făcuse la ieşirea din Biroul de Medicină Legală şi înţelesese că ratase cea mai bună şansă de a ajunge la centrul de control al bolilor prin intermediul doctorului Goodweather.

Desigur, lăsase impresia unui bătrân smintit. Poate că greşise, poate că îşi pierduse capul. Devenise instabil, asemenea unui giroscop care s-a tot învârtit. Poate că îndelungii ani în care aşteptase acest moment, trăiţi la limita dintre groază şi speranţă, îşi spuseseră cuvântul.

Să te verifici permanent este un semn de îmbătrânire. Să prinzi bine frâiele în mâini. Să te asiguri că încă eşti tu însuţi.

Nu. Ştia el ce ştia. Singurul lucru în neregulă cu el acum era că înnebunea de disperare. Era aici, prizonier într-o secţie de poliţie din zona Midtown din Manhattan, în timp ce în jurul său...

„Fii deştept, bătrân smintit, vezi cum faci să ieşi de aici. Ai reuşit tu să scapi din locuri mai îngrozitoare decât ăsta."

A rememorat scena în care îi luaseră datele. În timp ce-şi spunea numele şi adresa şi era anunţat că încălcase o proprietate, că tulburase liniştea publică şi că trebuia să semneze o declaraţie în legătură cu bastonul („Are o mare valoare sentimentală", îi spusese sergentului) şi cu pastilele de inimă, în secţie fusese adus un tânăr mexican de optsprezece–nouăsprezece ani, cu mâinile la spate, prinse cu cătuşe. Tânărul era şifonat bine, zgâriat pe faţă şi cu cămaşa ruptă.

Atenţia lui Setrakian a fost atrasă de găurile din pantalonii negri şi de pe cămaşă, provocate de nişte arsuri.

– E de tot rahatu', frate! striga tânărul, cu mâinile încătuşate şi lăsându-se pe spate în timp ce poliţiştii îl împingeau. *El puto** era nebun. Tipu' era *loco***, era dezbrăcat şi alerga pe stradă, ataca lumea. A sărit la *noi*!

Poliţiştii l-au trântit cu putere pe un scaun.

– Voi nu l-aţi văzut, frate. Tâmpitu' ăla avea sângele *alb*. Avea o *porcărie* în gură! Nu era *om*, ce dracu'!

---

* În spaniolă, în original, „netrebnic" (n.tr.)

** În spaniolă, în original, „nebun" (n.tr.)

Unul dintre poliţişti a mers la separeul sergentului care se ocupa de Setrakian ştergându-şi sudoarea de pe faţă cu un şerveţel de hârtie.

- Mexican tâmpit! Un ratat care s-a fript de două ori, şi numai ce a făcut optşpe ani. De data asta, s-a bătut cu un om şi l-a omorât. El şi cu un amic. Se pare că au sărit la tip, i-au smuls hainele de pe el, iar puştiul ăsta a încercat să-i vină de hac chiar în văzul lumii, în Times Square.

Sergentul şi-a dat ochii peste cap şi a continuat să apese pe taste. I-a mai pus lui Setrakian o întrebare, dar acesta nu a auzit. Abia dacă mai simţea banca sub el sau mâinile bătrâne şi chinuite strânse pumn. Aproape că l-a invadat panica la gândul de a înfrunta din nou ceea ce era atât de greu de înfruntat. A văzut viitorul, a văzut familii destrămate, distrugere, o apocalipsă a suferinţei, întunericul învingând lumina, iadul pe pământ.

Dintr-odată, panica a fost înlocuită de un sentiment la fel de sumbru: dorinţa de răzbunare, dorinţa de a avea o a doua şansă. Rezistenţa, lupta, războiul care se prefigura, totul trebuia să înceapă cu el.

Strigoi.

Năpasta se pornise.

Secţia de boli infecţioase
Jamaica Hospital Medical Center

Îmbrăcat tot cu hainele de stradă şi întins în patul de spital, Jim Kent riposta:

- Asta e o prostie. Mă simt bine.

Eph şi Nora stăteau de o parte şi de cealaltă a patului.

– E doar o măsură de precauţie, a spus Eph.

– Nu s-a întâmplat nimic. Trebuie să mă fi pus la pământ când am intrat pe uşă. Cred că mi-am pierdut cunoştinţa o clipă. O fi fost vreo lovitură minoră.

Nora a încuviinţat din cap.

– Problema e că... eşti de-ai noştri, Jim. Vrem să fim siguri că e chiar în regulă.

– Dar de ce sunt la boli infecţioase?

– De ce nu? Eph s-a străduit să zâmbească. Oricum eram aici. Şi, uite, ai toată aripa spitalului numai pentru tine. Mai bine de atât nici nu se putea.

Judecând după zâmbetul lui Jim, acesta nu părea prea convins.

– Bine, a spus el într-un final. Dar măcar îmi daţi telefonul, ca să simt şi eu că îmi aduc în vreun fel contribuţia?

– Cred că se poate rezolva, a spus Eph. Asta după ce îţi facem câteva analize.

– Şi, vă rog, spuneţi-i Sylviei că e totul în regulă, că altfel o să se sperie.

– Bine, i-a răspuns Eph. O s-o sunăm imediat ce ieşim de aici.

Au plecat de acolo răvăşiţi şi, înainte să iasă din secţia de boli infecţioase, s-au oprit.

– Trebuie să-i spunem, a început Nora.

– Ce să-i spunem? a replicat Eph, puţin cam brusc. Mai întâi trebuie să aflăm noi cu ce anume ne confruntăm.

În afara secţiei, o femeie cu părul sârmos şi prins cu o bentiţă lată stătea în picioare lângă scaunul de plastic pe care îl luase de pe hol. Jim locuia într-un

apartament din cartierul East Eighties împreună cu prietena sa, Sylvia, care scria rubrica de horoscop în ziarul *New York Post*. Contribuise la relația lor cu cinci pisici, iar el, cu o cinteză, ceea ce făcea din locuința lor un loc tensionat.

– Pot să intru? a întrebat Sylvia.

– Îmi pare rău, Sylvia. Regulamentul spune că numai personalul sanitar poate să intre. Însă Jim ne-a rugat să-ți transmitem că se simte bine.

Sylvia l-a prins pe Eph de braț.

– Tu ce părere ai?

– Pare sănătos, a spus Eph cu tact. Vrem totuși să-i facem câteva analize.

– Mi s-a spus că a leșinat, că era puțin amețit. De ce a ajuns la boli infecțioase?

– Sylvia, tu știi cum funcționăm noi. Punem răul înainte, o luăm pas cu pas.

Sylvia a privit-o pe Nora, sperând la o dovadă de solidaritate feminină.

Nora a clătinat din cap și a spus:

– Ți-l dăm înapoi de îndată ce putem.

La subsolul spitalului, Eph și Nora au găsit o administratoare care îi aștepta la ușa morgii.

– Doctore Goodweather, este absolut anormal. Ușa asta nu se închide niciodată, iar conducerea spitalului insistă să fie informată în legătură cu ceea ce se petrece...

– Regret, doamnă Graham, a spus Eph citindu-i numele de pe ecuson, dar este o chestiune oficială a CDC-ului. Ura să-și fluture în fața altora funcția, asemenea celor din administrație, dar, din când în

când, faptul că lucrezi pentru guvern mai prezintă și avantaje. A scos cheia pe care o luase și a descuiat ușa, după care a intrat împreună cu Nora. Vă mulțumesc pentru sprijin, a spus el și a încuiat-o din nou în urma lor.

Luminile s-au aprins automat. Cadavrul lui Redfern zăcea pe o masă de oțel, acoperit cu un cearșaf. Eph a ales o pereche de mănuși din cutia de lângă întrerupător și a deschis un cărucior cu instrumente pentru autopsie.

– Eph, a spus Nora punându-și și ea o pereche de mănuși. Nici măcar nu avem certificatul lui de deces. Nu poți să-l diseci.

– Nu avem vreme pentru formalități, nu atâta timp cât Jim este acolo sus. Și, pe lângă asta, nici măcar nu știu cum o să explicăm moartea lui. Indiferent cum privești lucrurile, eu l-am ucis pe omul ăsta, mi-am ucis propriul pacient.

– A fost legitimă apărare.

– Eu știu asta și o știi și tu, dar nu am absolut deloc timp să explic totul poliției.

A luat un bisturiu mare și i l-a trecut lui Redfern pe piept, făcând o incizie în formă de Y, începând de la clavicule în jos, în două diagonale, până la stern, apoi drept în jos pe linia centrală a trunchiului, peste abdomen și până la osul pubian. După aceea, a îndepărtat pielea și mușchii de dedesubtul ei, lăsând la vedere cutia toracică și abdomenul. Nu avea timp pentru o autopsie ca la carte, dar trebuia să confirme câteva lucruri care apăruseră la ecografia incompletă a lui Redfern.

Cu un furtunaș din plastic moale a curățat lichidul albicios și s-a uitat la organele importante din

cutia toracică. Cavitatea era un adevărat dezastru, plină de o masă neagră, dezgustătoare, din care plecau un soi de tuburi subţiri şi lungi, nişte prelungiri asemănătoare unor vene, conectate la organele zbârcite ale pilotului.

– Dumnezeule! a exclamat Nora.

Eph a studiat excrescenţele dintre coaste.

– A pus stăpânire pe el. Priveşte-i inima!

Era diformă, zbârcită. Sistemul circulator se simplificase, iar arterele fuseseră modificate şi acoperite cu o pecingine canceroasă, închisă la culoare.

– Este imposibil, a spus Nora. Au trecut numai treizeci şi şase de ore de la aterizarea avionului.

Eph i-a deschis gâtul lui Redfern, lăsând la vedere interiorul acestuia. Ţesutul crescut pleca din jumătatea gâtului, de pe plicele vestibulare. Protuberanţa, care se comportase aparent ca o limbă, era retrasă. Era legată direct de trahee – de fapt, se unise cu ea, ca o excrescenţă canceroasă. Eph s-a hotărât să nu continue pentru moment autopsia şi a sperat să poată îndepărta mai târziu muşchiul sau organul, sau ce-o fi fost, ca să-l poată studia în totalitate şi să-i determine funcţia.

În clipa aceea, lui Eph i-a sunat telefonul şi s-a întors pentru ca Nora să i-l poată scoate din buzunar, cu mănuşile curate.

– Biroul de Medicină Legală, a citit ea de pe ecran.

Eph a răspuns şi, după ce a ascultat câteva clipe, i-a spus interlocutorului:

– Venim imediat.

Biroul de Medicină Legală, Manhattan

Directorul Barnes a ajuns la Biroul de Medicină Legală aflat la intersecția dintre 30th Street și First Street în același timp cu Eph și cu Nora. S-a dat jos din mașină, având, ca de obicei, cioc și fiind îmbrăcat cu uniforma sa de marină. Intersecția era blocată de mașini de poliție și de care ale televiziunilor oprite în fața clădirii turcoaz a morgii.

Au prezentat legitimațiile și au intrat până la doctorul Julius Mirnstein, legistul-șef pentru zona New York. Mirnstein era chel, cu excepția unor smocuri de păr brunet pe laterale și în ceafă, cu fața prelungă, sobru, cu halatul alb obligatoriu peste o pereche de pantaloni gri.

– Noi credem că cineva a intrat prin efracție azi-noapte, dar nu suntem siguri. Doctorul Mirnstein s-a uitat la monitorul răsturnat al unui calculator și la niște creioane împrăștiate dintr-un suport. Nu reușim să luăm legătura la telefon cu nici unul dintre cei care au fost azi-noapte de serviciu. A întrebat-o din priviri pe o asistentă care avea telefonul la ureche, iar aceasta i-a confirmat faptul că nimeni nu răspundea. Urmați-mă!

În morga de la subsol, totul părea în ordine, de la mesele curate de autopsie și până la blaturile, cântarele și uneltele de măsurare. Nu fusese vandalizat nimic. Doctorul Mirnstein a luat-o înainte spre camera frigorifică și i-a așteptat pe Eph, pe Nora și pe directorul Barnes să i se alăture.

Camera era goală. Tărgile mobile erau încă acolo. Niște cearșafuri aruncate și câteva articole de

îmbrăcăminte. Câteva cadavre erau aşezate de-a lungul zidului din stânga, însă toate victimele din avion dispăruseră.

– Unde sunt? a întrebat Eph.

– Asta e problema, a spus doctorul Mirnstein. Nu ştim.

Directorul Barnes l-a privit o clipă.

– Vreţi să spuneţi că sunteţi de părere că cineva a intrat aici azi-noapte şi *a furat* vreo patruzeci şi ceva de cadavre?

– Nu pot decât să-mi dau cu părerea, la fel ca dumneavoastră, doctore Barnes. Speram ca oamenii dumneavoastră să mă lumineze în privinţa asta.

– Hmm, nu puteau să plece pur şi simplu, a spus Barnes.

– Dar în Brooklyn şi în Queens cum stă treaba? a întrebat Nora.

– Din Queens nu am nici o veste, dar şi cei din Brooklyn spun că se confruntă cu aceeaşi situaţie, a răspuns doctorul Mirnstein.

– Aceeaşi situaţie? s-a mirat Nora. Adică *au dispărut* cadavrele pasagerilor?

– Exact, a încuviinţat doctorul Mirnstein. V-am chemat în speranţa că agenţia voastră a luat cadavrele fără ca noi să ştim.

Barnes i-a privit pe Eph şi pe Nora, care au clătinat din cap.

– Dumnezeule! Trebuie să sun la FAA, a spus Barnes.

Eph şi Nora l-au prins din urmă înainte să apuce să dea telefon, departe de doctorul Mirnstein.

– Trebuie să vorbim, a zis Eph.

Directorul i-a privit mai întâi pe unul, apoi pe celălalt.

- Cum se simte Jim Kent?

- Arată bine şi el susţine că se şi simte bine.

- OK, a spus Barnes. Ce e?

- Are o rană la gât, la fel ca victimele din avion.

Barnes s-a încruntat.

- Cum e posibil?

Eph l-a informat în legătură cu fuga lui Redfern de la radiologie şi cu atacul de după aceea. Dintr-un plic enorm a scos un clişeu şi l-a prins de panoul pentru vizualizare, apoi a aprins lumina panoului.

- Aceasta este ecografie a toracelui pilotului.

Se vedeau organele cele mai importante şi totul părea normal.

- Aşa..., a spus Barnes.

- Şi asta este cea de după, a zis Eph şi a prins de panou un clişeu în care se vedea cutia toracică a lui Redfern întunecată de umbre.

Barnes şi-a pus ochelarii de citit.

- Tumori?

- E greu de explicat, dar este un ţesut nou crescut, care se hrănea din organele complet sănătoase în urmă cu douăzeci şi patru de ore, a explicat Eph.

Directorul Barnes şi-a scos ochelarii şi s-a încruntat din nou.

- Un ţesut nou crescut? La ce te referi?

- Mă refer la asta, a spus Eph şi a trecut la un al treilea clişeu, în care se vedea interiorul gâtului lui Redfern. Excrescenţa de sub limba lui era evidentă.

- Ce e asta? a întrebat Barnes.

- Un soi de limbă, a răspuns Nora. E din ţesut muscular, retractabil, cărnos.

Barnes a privit-o de parcă ar fi crezut-o smintită.

- O limbă?

- Întocmai, domnule, a sărit Eph iute în apărarea Norei. Credem că ea e responsabilă de tăietura de pe gâtul lui Jim.

Barnes a privit când la unul, când la celălalt.

- Vreţi să spuneţi că unuia dintre supravieţuitorii catastrofei aviatice i-a crescut o limbă şi că l-a spintecat pe Jim Kent cu ea?

Eph a încuviinţat din cap şi a arătat spre clişeele care stăteau drept mărturie.

- Everett, trebuie să-i punem în carantină pe ceilalţi supravieţuitori.

Barnes a privit-o pe Nora, care a dat energic din cap, împărtăşind cu totul părerea lui Eph.

- Sugeraţi că... excrescenţa asta tumorală, transformarea asta biologică... este transmisibilă?

- Asta bănuim şi ne temem că aşa stau lucrurile, a spus Eph. E posibil ca şi Jim să fi fost infectat. Trebuie să stabilim evoluţia acestui sindrom, oricare ar fi el, dacă vrem să avem vreo şansă cât de mică să-l oprim şi să-l vindecăm.

- Şi vreţi să spuneţi că voi aţi văzut limba asta retractabilă, cum o numiţi voi?

- Da, amândoi am văzut-o.

- Unde e căpitanul Redfern acum?

- La spital.

- Care e starea lui?

Eph a răspuns înainte ca Nora să apuce să spună ceva:

- Incertă.

Barnes l-a privit pe Eph, sesizând că era ceva în neregulă.

– Nu cerem decât un ordin prin care să-i putem obliga pe ceilalţi să primească îngrijiri medicale, a spus Eph.

– Dacă punem în carantină trei oameni, putem să panicăm alte trei sute de milioane. Barnes i-a privit din nou, aşteptând parcă o ultimă confirmare. Credeţi că asta are în vreun fel legătură cu dispariţia cadavrelor?

– Nu ştiu, a spus Eph, însă era pe cale să spună: „Nu vreau să ştiu“.

– Bine, a încuviinţat Barnes. Am să declanşez procedurile.

– Să *declanşezi* procedurile?

– O să ia ceva timp.

– Trebuie s-o facem acum, imediat, a insistat Eph.

– Ephraim, ce mi-ai arătat tu aici este bizar şi neliniştitor, dar pare să fie un caz izolat. Ştiu că eşti îngrijorat în privinţa unui coleg, dar, pentru a cere un ordin federal de punere în carantină, trebuie să solicit şi să primesc un ordin de la preşedinte, şi de regulă nu umblu cu aşa ceva în buzunare. Nu văd să existe riscul unei pandemii în momentul de faţă, aşa că trebuie să o iau pe calea obişnuită. Până atunci, nu vreau să îi deranjaţi pe ceilalţi supravieţuitori.

– Să-i deranjăm? s-a revoltat Eph.

– O să fie destulă panică şi fără să ne depăşim noi atribuţiile. Am şi eu o nelămurire: dacă supravieţuitorii sunt într-adevăr bolnavi, de ce nu am primit nici o veste de la nici unul dintre ei până acum?

Eph nu avea nici un răspuns.

– Ţinem legătura.

Barnes s-a îndepărtat ca să dea telefon.

Nora l-a privit pe Eph.

– Stai potolit.

– Adică?

Îl citea ca pe o carte deschisă.

– Să nu te duci să-i cauţi pe ceilalţi supravieţuitori. Nu ne rata şansa de a-l salva pe Jim, iritând-o pe avocata aia sau speriindu-i pe ceilalţi.

Eph fierbea pe dinăuntru când uşile exterioare s-au deschis. Doi paramedici împingeau o targă mobilă pe care se afla un cadavru, în sac. Le-au ieşit înainte doi asistenţi de la morgă. Morţii nu aveau de gând să aştepte ca misterul să fie elucidat, ci aveau să continue să apară. Eph parcă şi vedea ce avea să se întâmple în New York dacă izbucnea o epidemie. Odată ce municipalitatea era depăşită de situaţie – poliţia, pompierii, sistemul sanitar, pompele funebre –, întreaga insulă avea să ajungă în doar câteva săptămâni o grămadă de baligă urât mirositoare.

Un asistent de la morgă a desfăcut fermoarul sacului până la jumătate şi a scos un icnet neobişnuit. S-a dat înapoi de lângă masă. De pe mâinile înmănuşate îi picura ceva albicios, iar din sacul negru de cauciuc curgea un lichid opalescent, prelingându-se pe marginile tărgii mobile şi pe podea.

– Ce naiba e asta? i-a întrebat asistentul pe cei de la ambulanţă, care stăteau lângă uşă cu un aer dezgustat.

– A căzut victimă unui accident rutier după ce a fost implicat într-o bătaie, a spus unul dintre ei. Nu ştiu... o fi fost vreun camion care transporta lapte sau ceva de genul ăsta.

Eph a scos nişte mănuşi dintr-o cutie de pe blat, s-a apropiat de sac şi a privit înăuntru.

– Capul unde este?

– Pe acolo pe undeva, a răspuns celălalt paramedic.

Eph a văzut că omul fusese decapitat, iar ce-i mai rămăsese din gât mustea de o substanţă albicioasă.

– Iar tipul era dezbrăcat, a adăugat paramedicul. Pe scurt, o noapte pe cinste.

Eph a tras fermoarul până jos, până la cusătura inferioară. Cadavrul decapitat era un bărbat supraponderal de vreo cincizeci de ani. Eph i-a remarcat imediat picioarele.

În jurul degetului mare era o urmă de sârmă, de parcă acolo ar fi fost prins un cartonaş cu date despre decedat.

Nora a remarcat şi ea urma de pe deget şi s-a albit la faţă.

– Într-o bătaie, zici? a întrebat Eph.

– Aşa ni s-a spus, a răspuns paramedicul deschizând uşa exterioară. O zi bună şi mult succes!

Eph a tras fermoarul. Nu voia ca nimeni altcineva să vadă urma de pe deget. Nu voia să-i pună cineva întrebări la care nu putea răspunde.

S-a întors spre Nora.

– Bătrânul!

Nora a încuviinţat din cap.

– Voia să distrugem cadavrele, şi-a amintit ea.

– Ştia despre chestia cu lumina ultravioletă. Eph şi-a scos mănuşile de latex şi gândul i-a zburat din nou la Jim, care stătea singur la secţia de boli infecţioase, cu cine ştie ce monstruozitate crescând în interiorul său. Trebuie să aflăm ce altceva mai ştie.

Secţia 17 de poliţie, East, 51st Street, Manhattan

Setrakian a numărat treisprezece alţi bărbaţi în celula de dimensiunile unei camere de apartament, inclusiv un biet amărât cu câteva zgârieturi recente pe gât, aşezat pe vine în colţ şi care îşi scuipa în palme şi şi le freca energic.

Setrakian fusese martor la lucruri şi mai rele, desigur - mult mai rele. Pe un alt continent, într-un alt secol, el, un evreu armean, fusese încarcerat în lagărul de exterminare cunoscut drept Treblinka, în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. Avea nouăsprezece ani şi era încă flăcău când lagărul fusese atacat, în 1943. Dacă ar fi intrat în lagăr la vârsta pe care o avea acum, nu ar fi rezistat nici câteva zile, poate nici măcar cât durase călătoria cu trenul până acolo.

Setrakian l-a privit pe tânărul mexican care stătea lângă el pe bancă, primul pe care îl văzuse când i se luaseră datele şi care era acum cam de aceeaşi vârstă cu Setrakian la sfârşitul războiului. Avea o vânătaie mare pe obraz şi o rană cu sânge negru închegat în jur sub ochi, însă părea să nu fi fost infectat.

Setrakian era mai îngrijorat din cauza prietenului tânărului, care stătea întins pe banca de lângă el, chircit pe-o parte şi nemişcat.

Gus, în schimb, era furios şi neliniştit acum când adrenalina dispăruse. A devenit conştient de faptul că bătrânul îl privea.

– Ai vreo problemă?

Ceilalţi din celulă şi-au îndreptat atenţia înspre ei, atraşi de ideea unei bătăi între un mexican, membru al unei bande, şi un evreu bătrân.

– Chiar am o mare problemă, i-a spus Setrakian.

Gus l-a privit întunecat la faţă.

– Cu toţii avem.

Setrakian i-a simţit pe ceilalţi întorcându-se, dezamăgiţi că nu urma să aibă loc nici o altercaţie care să le alunge plictiseala. Setrakian s-a uitat mai bine la prietenul chircit al mexicanului. Îşi acoperea faţa şi gâtul cu braţul şi avea genunchii strânşi la piept – stătea aproape în poziţie fetală.

Gus l-a privit şi el pe Setrakian şi l-a recunoscut.

– Stai aşa că te cunosc.

Setrakian a dat din cap, obişnuit deja cu o asemenea situaţie, şi a spus:

– 18th Street.

– Knickerbocker. Da, rahat! Tu l-ai snopit pe frate-miu odată în bătaie.

– A furat?

– A încercat. Era un lanţ de aur. Acum e un drogat nenorocit, un strigoi. Da' pe vremea aia era tare. E cu câţiva ani mai mare decât mine.

– Ar fi trebuit să-şi dea seama.

– *Şi-a dat* seama, de-aia a încercat. Lanţul de aur nu era decât un trofeu. Voia să-şi sfideze tovarăşii. Toată lumea îl avertizase: „Nu te pune cu cămătarul".

– În prima săptămână în care am luat casa de amanet, cineva mi-a spart vitrina din faţă. Am schimbat-o, apoi l-am pândit. Am pus mâna pe

următorii care au venit să mi-o spargă. Le-am dat de să mă ţină minte şi să povestească şi la prieteni. Asta a fost acum mai bine de treizeci de ani. De atunci, n-am mai avut nici o problemă cu geamul, a spus Setrakian.

Gus a privit degetele chircite ale bătrânului, care se ghiceau prin mănuşile de lână.

– Ce-ai păţit la mâini? Te-a prins cineva la furat?

– La furat? Nu, nu! a spus bătrânul şi şi-a frecat mâinile prin mănuşile de lână. E o rană mai veche şi nu am primit îngrijiri medicale decât mult prea târziu.

Gus i-a arătat tatuajul de pe mână şi a strâns pumnul pentru ca porţiunea dintre degetul mare şi arătător să se umfle. S-au văzut trei cercuri negre.

– E ca desenul de pe firma ta.

– Cele trei globuri reprezintă un vechi simbol al cămătarilor. Al tău are altă semnificaţie.

– E simbolul găştii, a spus Gus şi s-a aşezat mai confortabil. Înseamnă „hoţ".

– Dar tu nu m-ai jefuit niciodată.

– Din câte ştii tu, a spus Gus cu un zâmbet.

Setrakian i-a privit pantalonii negri cu găurelele provocate de arsuri.

– Am auzit că ai omorât un om.

Zâmbetul lui Gus s-a risipit.

– Nu ai fost rănit? Rana de pe faţă ţi-au făcut-o poliţiştii?

Gus l-a privit de parcă bătrânul ar fi fost un informator al poliţiei.

– Ce-ţi pasă ţie?

– Te-ai uitat la el în gură? a întrebat Setrakian.

Gus s-a întors spre el. Bătrânul stătea aplecat, de parcă s-ar fi rugat.

– Ce știi de treaba asta? a întrebat Gus.

– Știu, a spus bătrânul fără să-și ridice privirea, că în orașul ăsta s-a iscat o molimă și că în curând va cuprinde și restul lumii.

– Nu e nici o molimă. Era un nebun cu un soi de... limbă care îi ieșea din... Gus s-a oprit, jenat să spună așa ceva cu glas tare. Ce dracu' *era* aia?

– Te-ai luptat cu un mort stăpânit de o boală, i-a spus Setrakian.

Gus și-a amintit de privirea grasului, inexpresivă și înfometată, de sângele lui alb.

– Adică ce, vreun soi de zombi *pinche?**

– Închipuie-ți-l mai degrabă ca pe un om cu mantie neagră, cu colți și cu un accent ciudat. A întors capul spre Gus, ca acesta să-l audă mai bine. Acum ia mantia și colții deoparte, ia accentul ciudat, ia tot ce e ciudat la el.

Gus s-a agățat de vorbele bătrânului. Pesemne că acesta știa. Vocea lui sumbră, groaza care îl adâncea în gânduri erau contagioase.

– Ascultă-mă, a continuat bătrânul. Prietenul tău a fost infectat, mușcat.

Gus l-a privit pe Felix, care stătea nemișcat.

– Nu, doar l-au burdușit polițaii.

– Se transformă. A pus stăpânire pe el ceva ce nu poți înțelege. E o boală care face din oameni

---

* În spaniolă, în original, „netrebnic" (n.tr.)

neoameni. Tânărul acesta nu mai este prietenul tău. S-a transformat.

Gus și-a amintit că-l văzuse pe gras deasupra lui Felix. Strânsoarea lui de nebun, gura care se apropiase de gâtul lui Felix și privirea îngrozită a acestuia.

– Simți cum frige? Metabolismul lui a luat-o la galop. E nevoie de multă energie ca să se transforme. În corpul lui au loc acum modificări catastrofale, dureroase. În el se dezvoltă organe parazitare care se adaptează la noua stare, se metamorfozează într-un organism-stomac. În curând, la treizeci și șase de ore de la momentul infectării, cel mai probabil în noaptea asta, se va trezi la viață, însetat, și nimic nu-l va împiedica să-și domolească pofta.

Gus l-a privit pe bătrânul care intrase parcă într-o stare de transă.

– Îți iubești prietenul? l-a întrebat Setrakian.

– Poftim? s-a mirat Gus.

– Când spun „iubire", mă refer la onoare, respect. Dacă-ți iubești prietenul, distruge-l înainte să se transforme pe deplin.

– Să-l distrug? a bâiguit Gus, aruncându-i o privire mohorâtă.

– Omoară-l, altfel te va transforma el pe tine.

Gus a clătinat ușor din cap.

– Dar, dacă spui că e deja mort, cum aș putea să-l mai omor?

– Exista mijloace, a replicat Setrakian. Cum l-ai omorât pe cel care te-a atacat?

– Cu cuțitul. Am tăiat porcăria aia care-i ieșea din gură.

– I-ai tăiat gâtul?

– Şi gâtul. Apoi l-a călcat un camion şi i-a dat lovitura decisivă.

– Cel mai sigur e să separi capul de trup. Mai merge şi cu lumina soarelui care să-l atingă direct. Şi mai există şi metode străvechi.

Gus s-a întors spre Felix, care zăcea nemişcat şi abia respira.

– De ce nu mai ştie nimeni altcineva despre treaba asta? a întrebat el. S-a întors din nou spre Setrakian, întrebându-se care dintre ei era nebun. Cine eşti tu, de fapt?

– Elizalde! Torrez!

Gus era aşa de absorbit în conversaţie, că nici nu-i văzuse pe poliţişti intrând în celulă. Când a auzit strigate numele lui şi pe cel al lui Felix, şi-a înălţat privirea şi a văzut intrând patru poliţişti care purtau mănuşi de latex, pregătiţi de bătaie. Gus a fost ridicat în picioare înainte să-şi dea seama ce se petrecea.

L-au bătut pe Felix pe umăr, apoi pe genunchi. Când acest lucru nu a dat nici un rezultat, l-au ridicat cu forţa, prinzându-l de subraţ. Capul îi atârna, iar picioarele i se târau inerte pe când aceştia îl cărau după ei.

– Ascultaţi-mă, vă rog, a spus Setrakian şi s-a ridicat în picioare în spatele lor. Omul acesta este bolnav, grav bolnav. Are o boală transmisibilă.

– De-aia avem mănuşi, tataie, a strigat un poliţist. Au tras în sus de braţele fără vlagă ale lui Felix, în timp ce îl târau afară din celulă. Tot timpul avem de-a face cu bolile venerice.

– Trebuie izolat, mă auziţi? a spus Setrakian. Încuiaţi-l singur!

– Stai fără grijă, tataie. Criminalii au mereu parte de tratament preferențial.

Gus a rămas cu privirea țintă la bătrân, în timp ce ușa de la celulă era închisă, iar polițiștii îl târau după ei.

Stoneheart Group, Manhattan

Acesta era dormitorul marelui om.

Avea sistem de climatizare, era complet automatizat, iar comenzile puteau fi configurate cu ajutorul unei console aflate la îndemână. Sunetul umidificatoarelor instalate în colțuri, la care se adăugau bâzâitul ionizatorului și foșnetul sistemului de filtrare a aerului, era ca șoapta reconfortantă a unei mame. Eldritch Palmer era de părere că fiecare om ar trebui să doarmă noaptea într-un pântece, ca un prunc.

Zorile erau departe, iar el părea neliniștit. Acum, că totul era în mișcare, acum că molima se împrăștia peste tot prin orașul New York cu forța exponențială a dobânzii compuse care se dublează în fiecare noapte, deborda de fericirea specifică unui bancher lacom. Nici un succes financiar – și avusese destule – nu-l entuziasmase într-o asemenea măsură ca această acțiune de proporții.

Telefonul de pe noptieră a sunat o dată, iar receptorul s-a aprins. Fiecare apel pe care îl primea trebuia direcționat spre asistentul și ajutorul său, domnul Fitzwilliam, un om cu o judecată sănătoasă și de o mare discreție.

– Bună ziua, domnule.

- Cine este, domnule Fitzwilliam?

- Este domnul Jim Kent. Spune că este urgent. Vă fac legătura.

În clipa următoare, domnul Kent, unul dintre membrii bine plasați ai Societății Stoneheart, a spus:

- Alo.

- Vă ascult, domnule Kent.

- Da, mă auziți? Trebuie să vorbesc în șoaptă...

- Vă aud, domnule Kent. Data trecută s-a întrerupt.

- Da, a fugit pilotul, a plecat când i se făcea o ecografie.

Palmer a zâmbit.

- Și a dispărut?

- Nu. Nu știam ce să fac, așa că m-am luat după el prin spital, până ce doctorul Goodweather și doctorița Martinez l-au prins din urmă. Au spus că Redfern se simte bine, dar nu vă pot confirma starea lui. Am auzit-o pe o asistentă spunând că sunt singur aici sus și că membrii Proiectului Canarul țin încuiată o cameră de la subsol.

Palmer s-a întunecat la față.

- Unde anume sunteți singur?

- La secția de boli infecțioase. E o măsură de precauție. Cred că m-a lovit Redfern, m-a făcut să-mi pierd cunoștința.

Palmer a amuțit o clipă.

- Înțeleg.

- Dacă îmi spuneți ce anume să caut, v-aș putea fi mai de folos.

- Spuneți că au încuiat o cameră din spital?

- La subsol. Poate fi morga. Am să aflu mai multe mai târziu.

- Cum? a întrebat Palmer.

– Imediat ce ies de aici. Trebuie să-mi facă nişte analize.

Palmer şi-a amintit că Jim Kent nu era epidemiolog, ci doar un om bun la toate în cadrul Proiectului Canarul, fără pregătire medicală.

– Vă doare în gât, domnule Kent?

– Da, e ceva banal.

– Hmm. O zi bună, domnule Kent.

Palmer a închis. Faptul că Jim Kent fusese infectat nu era cine ştie ce, dar informaţia despre morga spitalului era îngrijorătoare. Însă el ştia că pentru a duce un plan la bun sfârşit trebuia să faci întotdeauna faţă dificultăţilor ivite. O viaţă petrecută în lumea afacerilor îl învăţase că tocmai inconvenientele şi dificultăţile fac victoria finală mai dulce.

A ridicat din nou receptorul şi a apăsat pe butonul cu steluţă.

– Da, domnule.

– Domnule Fitzwilliam, am pierdut omul de contact din Proiectul Canarul. Ignoraţi orice alt apel de pe telefonul său mobil.

– Am înţeles, domnule.

– Şi trebuie să trimitem o echipă în Queens. E posibil ca în subsolul de la Jamaica Hospital să fie ceva care trebuie numaidecât ridicat.

Flatbush, Brooklyn

Ann-Marie Barbour s-a asigurat încă o dată că încuiase toate uşile, apoi a luat casa la rând de două ori, cameră cu cameră, dintr-un capăt în celălalt, atingând fiecare oglindă în parte de două ori, ca să

se calmeze. Nu putea să treacă pe lângă vreo suprafață reflectantă fără să o atingă cu două degete de la mâna dreaptă şi să dea din cap după fiecare atingere - un soi de ritual. Apoi a mai trecut peste tot a treia oară, ca să şteargă fiecare suprafață cu un amestec de jumătate soluție de şters geamuri şi jumătate apă sfințită, până când a fost mulțumită de rezultat.

Când s-a simțit din nou stăpână pe sine, a sunat-o pe cumnata ei, Jeanie, care locuia în centrul statului New Jersey.

- Sunt bine, a spus Jeanie referindu-se la copii, pe care îi luase la ea cu o zi în urmă. Sunt foarte cuminți. Cum se simte Ansel?

Ann-Marie a închis ochii din care i se prelingeau lacrimi.

- Nu ştiu.

- Se simte mai bine? I-ai dat supa de pui pe care am adus-o eu?

Ann-Marie se temea să nu i se simtă în glas tremurul mandibulei.

- Te... te sun mai târziu.

A închis şi s-a uitat pe fereastra care dădea în curtea din spate, la morminte - două petice de pământ proaspăt -, cu gândul la câinii care erau îngropați acolo.

Ce fusese Ansel în stare să le facă...

Şi-a frecat mâinile, apoi a colindat iar prin casă, de data asta doar la parter. A scos cutia de mahon din bufetul din sufragerie în care ținea argintăria cea bună, argintăria de la nuntă, şi a deschis-o. Era strălucitoare, lustruită. Era micul ei secret, aşa cum alte femei ascund dulciuri sau pastile. A atins fiecare tacâm în parte, ducându-şi degetele de la argintărie

la buze. Simţea că avea să se prăbuşească dacă nu atingea fiecare piesă în parte.

Apoi s-a dus la uşa din spate. S-a oprit, sleită de puteri, cu mâna pe clanţă, rugându-se să fie ghidată pe calea cea dreaptă şi să prindă putere. S-a rugat să înţeleagă ce se petrecea şi să i se arate cum era mai bine să procedeze.

A deschis uşa şi a coborât treptele ca să meargă la baracă, de unde târâse afară cadavrele câinilor până într-un colţ al curţii, neştiind ce altceva să facă. Din fericire, sub veranda din faţă era o cazma, aşa că nu mai fusese nevoită să intre înapoi în magazie. Îi îngropase la mică adâncime şi plânsese la mormintele lor, plânsese pentru ei, pentru copiii ei, pentru ea însăşi.

A mers în laterala barăcii, unde erau plantate crizanteme portocalii şi galbene, într-o cutie sub o fereastră cu patru ochiuri. După un scurt moment de ezitare, s-a uitat înăuntru, cu mâna streaşină la ochi. De pereţii interiori erau prinse panouri pentru scule, de care atârnau unelte de grădinărit. Pe rafturi se aflau diverse scule şi un banc de lucru micuţ. Lumina soarelui care intra pe geam forma un dreptunghi perfect pe pardoseala de pământ, iar umbra lui Ann-Marie cădea pe o ţeavă înfiptă. De ea era legat un lanţ, asemănător cu cel de la uşă, însă capătul lui era invizibil din cauza unghiului din care privea. Se vedea că cineva încercase să sape în pământ.

S-a dus înapoi şi s-a oprit în faţa uşilor prinse cu lanţ. A ascultat.

– Ansel? a spus ea abia şoptit.

A ascultat din nou şi, cum n-a auzit nimic, şi-a lipit gura de spaţiul de câţiva centimetri dintre uşile umflate de ploaie.

– Ansel?

S-a auzit un freamăt. Sunetul animalic a îngrozit-o, dar în acelaşi timp a liniştit-o.

Era încă înăuntru, alături de ea.

– Ansel... Nu ştiu ce să fac... te rog... spune-mi ce să fac... Nu mă descurc fără tine. Am nevoie de tine, dragul meu. Te rog, răspunde-mi. Ce să mă fac?

S-a auzit din nou acelaşi freamăt, de parcă ar fi râcâit cineva în pământ, apoi un sunet gutural, ca acela scos de o conductă înfundată.

De-ar putea numai să-l vadă, ca să prindă curaj...

Ann-Marie şi-a băgat mâna pe sub bluză, de unde a scos o cheie groasă care îi atârna la gât pe un şiret. A luat lacătul prins de lanţul care trecea printre mânerele uşii, a băgat cheia şi a răsucit-o până s-a auzit clicul, iar metalul în formă de U s-a desprins din lăcaşul lacătului. A desfăcut lanţul, l-a scos dintre mânere şi i-a dat drumul pe iarbă.

Uşile s-au depărtat şi s-au deschis singure câţiva centimetri. Soarele era chiar deasupra capului ei. În baracă era întuneric, cu excepţia luminii slabe a razelor care se strecurau prin fereastra mică. A rămas în cadrul uşii, încercând să zărească ceva înăuntru.

– Ansel?

O umbră s-a agitat.

– Ansel... nu mai face gălăgie noaptea... Domnul Otish de vizavi a sunat la poliţie, credea că sunt câinii... câinii... I-a venit să plângă, iar lacrimile ameninţau să-i ţâşnească din ochi. Era cât pe ce să-i spun despre tine. Nu ştiu ce să fac, Ansel. Ce trebuie să fac? Sunt pierdută. Te rog, am nevoie de tine...

Pornise spre ușă, când un strigăt ca un geamăt a lovit-o asemenea unui fulger. El a venit în fugă spre uși, spre ea, gata s-o atace. Numai că lanțul l-a tras înapoi și i-a înăbușit un mârâit animalic, gutural. Dar în momentul când ușile s-au deschis, înainte ca ea să țipe și să-i trântească ușile în față de parcă s-ar fi ferit de un uragan, Ann-Marie și-a văzut soțul chircit pe jos, dezbrăcat, doar cu zgarda câinelui strânsă tare la gâtul strangulat și cu gura neagră deschisă larg. Își smulsese părul din cap și hainele de pe el, avea corpul palid și plin de vinișoare albăstrii și era murdar din cauză că dormise în pământ, ca o mortăciune care își săpase propriul mormânt. Ochii îi erau dați peste cap. Și-a arătat dinții murdari de sânge și s-a ferit de soare. Era un demon. A pus lanțul la loc printre mânere, cu mâinile tremurătoare, și a încuiat lacătul, după care s-a întors și a fugit înapoi în casă.

Vestry Street, Tribeca

Limuzina l-a dus pe Gabriel Bolivar direct la cabinetul medicului personal, într-o clădire cu garaj la subsol. Doctorul Ronald Box era medicul multora dintre celebritățile newyorkeze din lumea cinematografiei, a televiziunii și a industriei muzicale. El însă nu era un soi de Rock Doc* sau de Dr. Feelgood**,

---

* Clinică adresată în special vedetelor din domeniul sportului, muzicii etc. (n.tr.)

** Termen ce desemnează medicii care prescriu medicamente în exces (n.tr.)

o simplă maşină de scris reţete, deşi nu-şi cruţa stiloul digital. Era medic internist şi cunoscător al centrelor de reabilitare pentru consumatorii de droguri, priceput în tratamentul bolilor cu transmitere sexuală, în hepatita C şi în alte boli inerente statutului de vedetă.

Bolivar a luat ascensorul aşezat în scaunul cu rotile, purtând numai un halat negru şi arătând asemenea unui moşneag. Părul său lung, mătăsos şi negru devenise uscat şi îi cădea în şuviţe. Şi-a acoperit faţa cu mâinile slabe şi artritice, ca să nu fie recunoscut. Avea gâtul atât de umflat şi de inflamat, încât abia putea vorbi.

Doctorul Box l-a primit imediat şi a cercetat imaginile transmise electronic de la clinică. Acestea erau însoţite de un mesaj în care şeful clinicii îşi cerea scuze că văzuse doar rezultatele, nu şi pe pacient, promitea să-şi repare aparatura şi să repete analizele în câteva zile. Însă, privindu-l pe Bolivar, doctorul Box nu credea că problema era aparatura. L-a ascultat cu stetoscopul, i-a ascultat inima şi i-a cerut să respire adânc. A încercat să îi vadă gâtul, însă pacientul a refuzat prin semne, cu ochii săi negri şi injectaţi încărcaţi de suferinţă.

– De cât timp ai lentilele de contact? a întrebat doctorul Box.

Gura lui Bolivar s-a desenat într-un rânjet şi vedeta a clătinat din cap.

Doctorul Box l-a privit pe zdrahonul care stătea lângă uşă îmbrăcat în uniformă de şofer. Garda de corp a lui Bolivar, Elijah, un bărbat de doi metri şi de vreo 120 de kilograme, părea neliniştit, iar doctorul Box începea să se sperie de-a binelea.

I-a examinat vedetei rock mâinile, care păreau îmbătrânite şi suferinde, dar încă nu fragile. A încercat să-i palpeze nodulii limfatici de sub bărbie, dar durerea bărbatului era prea mare. Temperatura transmisă de clinică era de 50°C, imposibil pentru o fiinţă umană, dar, fiindcă putea simţi de la distanţa la care se afla de Bolivar fierbinţeala pe care acesta o emitea, doctorul Box a dat crezare acestei informaţii.

Doctorul s-a dat câţiva paşi înapoi.

– Gabriel, nu ştiu cum să-ţi spun. Organismul tău pare invadat de neoplasme. Asta înseamnă cancer. Văd carcinoame, sarcoame şi limfoame, şi toate prezintă metastaze. După ştiinţa mea, nu s-a mai înregistrat aşa ceva vreodată, dar am să cer părerea unor experţi în domeniu.

Bolivar a rămas nemişcat şi a ascultat, privindu-l ameninţător cu ochii săi şterşi.

– Nu ştiu ce este, dar ceva a pus stăpânire pe tine la propriu. Părerea mea este că inima ta a încetat să mai bată. Se pare că acum cancerul manevrează organul, bate în locul inimii. La fel şi cu plămânii, sunt invadaţi şi... aproape absorbiţi, transformaţi. De parcă... Doctorul Box tocmai conştientizase acest lucru. De parcă ai fi pe cale să te metamorfozezi. Din punct de vedere clinic, poţi fi considerat decedat. Se pare că tocmai acest cancer te ţine în viaţă. Nu ştiu ce altceva să spun. Toate organele îţi cedează, însă cancerul... n-am ce zice, cancerul o duce de minune.

Bolivar privea în gol, cu ochii stăpâniţi de frică. A mişcat uşor din gât, de parcă ar fi încercat să vorbească, dar ceva îl împiedica.

– Vreau să te internez în centrul medical Sloan-Kettering imediat, a spus doctorul Box. Putem să te

înscriem sub un nume şi un număr de asigurare medicală false. Este cel mai bun spital de oncologie din ţară. Domnul Elijah o să te ducă acolo...

Bolivar a scos un hârâit din piept, fără cel mai mic dubiu un refuz. Şi-a pus mâinile pe braţele scaunului cu rotile, iar Elijah a avansat ca să apuce mânerele din spate. Brusc, Bolivar s-a ridicat în picioare. A durat puţin până să-şi recapete echilibrul, apoi şi-a apucat cordonul de la halat cu mâinile suferinde, iar nodul a cedat.

Sub halat i s-a văzut penisul flasc, negru şi zbârcit, ce stătea parcă să-i cadă, ca un fruct putred dintr-un copac muribund.

Bronxville

Neeva, bona familiei Luss, bulversată încă de evenimentele din ziua precedentă, a lăsat copiii în grija nepotului său, Emile, în timp ce fiica sa, Sebastiane, a dus-o înapoi în Bronxville.

Îi luase la ea pe copiii familiei Luss, pe Keene şi pe sora lui de opt ani, Audrey, iar aceştia mâncaseră deja cerealele Frosted Flakes şi fructele pe care Neeva le luase din casa familiei Luss când fugise.

Acum se întorcea să mai ia provizii. Copiii nu voiau să mănânce mâncarea haitiană pe care o pregătise ea şi, lucrul cel mai îngrijorător, Neeva uitase tubul de Pulmicort, medicamentul pentru astm, iar acum băiatul gâfâia şi era palid.

Când au ajuns pe alee, au văzut maşina verde a doamnei Guild, ceea ce a făcut-o pe Neeva să se oprească. I-a spus lui Sebastiane să o aştepte acolo,

după care a ieşit, şi-a aranjat combinezonul de sub rochie şi a luat-o spre intrarea laterală, cu cheia în mână. Uşa s-a deschis fără să declanşeze nici o alarmă. Neeva a traversat holul mobilat cu dulapuri încastrate şi cuiere, cu pardoseala încălzită, un hol curat lună, şi a intrat în bucătărie prin uşile franţuzeşti, cu multe geamuri micuţe.

Nu părea să fi fost cineva în încăpere de când ea şi copiii plecaseră. A rămas nemişcată în pragul uşii, a ciulit urechile şi şi-a ţinut respiraţia cât de mult a putut, însă nu a auzit nimic.

– Hei! a strigat ea de câteva ori şi s-a întrebat dacă doamna Guild, menajera – cu care ea avea o relaţie destul de rece şi pe care o bănuia că în adâncul ei era rasistă –, avea să răspundă.

Se mai întreba, de asemenea, dacă Joan – o mamă atât de lipsită de instincte materne, încât era ea însăşi un copil, în ciuda carierei sale de succes – avea să spună ceva. Ştia că răspunsul la ambele întrebări era negativ.

Întrucât nu a auzit nici un zgomot, a înaintat până în centrul bucătăriei şi şi-a pus uşor geanta pe masă, între chiuvetă şi blaturi. A deschis dulapul cu gustări şi a umplut iute, ca un hoţ, o sacoşă inscripţionată „Food Emporium" cu biscuiţi săraţi, cutiuţe de suc, floricele marca Smartfood, oprindu-se din când în când să asculte.

După ce a dat iama în frigiderul placat cu lemn în căutare de batoane de brânză şi iaurt de băut, a remarcat numărul domnului Luss scris pe o foaie prinsă pe perete, lângă telefonul din bucătărie. A cuprins-o îndoiala. Ce putea să-i spună? „Soţia dumneavoastră este bolnavă. Nu se simte bine şi iau copiii la mine." Nu. Şi aşa nu prea schimba ea multe vorbe

cu acel om. Casa asta impresionantă avea ceva diabolic – şi cea mai importantă şi, de fapt, singura ei datorie, atât ca angajată, cât şi ca mamă, era siguranţa copiilor.

S-a uitat în dulapul de deasupra răcitorului de vinuri încastrat, dar cutia cu Pulmicort era goală, după cum se temuse. Trebuia să se ducă în cămara de la subsol. S-a oprit în capătul scărilor în spirală, acoperite cu covoare, şi şi-a scos din geantă crucifixul negru emailat. A coborât cu el în mână ca măsură de precauţie. De la baza scărilor, subsolul părea tare întunecos pentru acel moment al zilei. A apăsat fiecare întrerupător de pe panou şi, după ce s-au aprins luminile, a stat o clipă să asculte.

Ei îi spuneau subsol, dar era, de fapt, încă un etaj complet mobilat al casei. Îl concepuseră ca pe o sală de vizionare cu scaune adecvate şi cu un aparat pentru floricele de porumb. O altă încăpere de acolo era înţesată de jucării şi de mese de joc. O alta era spălătoria în care doamna Guild se ocupa de rufele familiei. Mai erau şi o a patra baie, cămara şi crama recent amenajată, cu o temperatură controlată, în stil european, în care muncitorii spărseseră fundaţia pentru ca pardoseala să fie din pământ.

Cazanul de încălzire duduia de parcă ar fi dat cineva cu picioarele în el – de fapt, pântecele subsolului era ascuns pe undeva, în spatele unei uşi, iar acest zgomot mai că a făcut-o pe Neeva să-şi ia tălpăşiţa. A dat să se întoarcă. Dar băiatul chiar avea nevoie de medicament, pentru că nu arăta prea bine.

A traversat cu hotărâre subsolul. Se afla între două scaune de piele, la jumătatea distanţei spre uşa pliantă a cămării, când a remarcat lucrurile puse unele peste altele în dreptul ferestrelor. De aceea

părea aşa de întuneric aici în plină zi: jucăriile şi ambalaje mai vechi erau puse grămadă şi ajungeau până la tavan, acoperind ferestrele mici, haine şi ziare împiedicând lumina soarelui să intre.

Neeva a făcut ochii mari şi s-a întrebat cine le adunase pe toate laolaltă. S-a dus în fugă în cămară, unde a găsit medicamentul pentru astm al lui Keene îngrămădit pe suportul metalic alături de vitaminele lui Joan şi de o cutie cu medicamente Tums colorate ca nişte bombonele. A scos două cutii lungi cu flacoane de plastic, uitând de restul mâncării în graba ei, şi a ieşit în fugă fără să închidă uşa.

Pe când traversa subsolul, a remarcat că uşa de la spălătorie era întredeschisă – ceea ce nu se mai întâmplase niciodată. Acest lucru reprezenta pentru Neeva încălcarea ordinii pe care ea o simţea atât de pregnant în această casă.

În clipa aceea, a văzut pe covorul de pluş pete închise la culoare, sub forma unor urme de paşi. Ochii săi le-au urmărit înşirându-se spre uşa cramei, pe lângă care trebuia să treacă în drumul ei spre scări. Clanţa era mânjită de pământ.

Când s-a apropiat de uşa cramei, a încăperii aceleia cu pământ pe jos, Neeva a simţit ceva, o întunecime ca de mormânt, o nefiinţă, dar totuşi nu şi răceală, ci, din contră, o căldură ciudată, o arşiţă care pândea din umbră, agitată.

Mânerul uşii a început să se răsucească în timp ce Neeva, o femeie de cincizeci şi trei de ani, cu genunchii slabi, a luat-o la fugă, aruncându-se nebuneşte în sus pe scări. S-a împiedicat şi s-a sprijinit cu palma de zid, ca să-şi recapete echilibrul, iar crucifixul a făcut o mică scobitură în tencuială. Era ceva în spatele ei care urca scările ca s-o înhaţe. A ţâşnit

la etajul întâi scăldat în lumina soarelui strigând în creolă, a traversat în fugă bucătăria mare, şi-a înşfăcat geanta, a dat peste sacoşa cu Food Emporium – făcând să se răstoarne gustările şi băuturile –, prea speriată să se întoarcă.

Când Sebastiane a văzut-o pe mama ei ieşind în fugă din casă şi ţipând, cu rochia ei lungă până la glezne şi înflorată şi cu pantofii negri în picioare, a ieşit iute din maşină.

– Nu! a strigat mama ei şi i-a făcut semn să intre înapoi.

Fugea de parcă ar fi urmărit-o cineva, dar nu era nimeni în spatele ei. Sebastiane s-a aşezat din nou la volan, cuprinsă de panică.

– Mamă, ce s-a întâmplat?

– Porneşte! a strigat Neeva, cu pieptul fremătându-i, cu ochii cuprinşi de panică, ţintuind uşa deschisă.

– Mamă, a spus Sebastiane pe când dădea înapoi. Ăsta e furt. Aici au *legi*. L-ai sunat pe soţul ei? Ai spus că o să-l suni.

Neeva a deschis palma şi a văzut că era însângerată. Strânsese atât de tare crucifixul, încât aceasta îi pătrunsese în carne. I-a dat drumul pe podeaua maşinii.

Secţia 17 de poliţie, East, 51st Street, Manhattan

Bătrânul profesor stătea la capătul băncii în celulă, cât mai departe posibil de un bărbat dezbrăcat până la brâu, care sforăia şi care se uşurase – nevrând să deranjeze pe cineva ca să afle unde era toaleta –

în colţul încăperii, fără ca măcar să-şi dea jos pantalonii.

– Setraykeen... Setarkian... Setrainiak...

– Eu sunt, a răspuns el ridicându-se şi luând-o spre poliţistul în uniformă aflat în cadrul uşii celulei, care încerca să-i pronunţe corect numele. Poliţistul l-a lăsat să iasă şi a închis uşa în urma sa.

– Îmi daţi drumul? a întrebat Setrakian.

– Cred că da. A venit fiul dumneavoastră să vă ia.

– Fiul..., a dat el să spună, dar apoi s-a abţinut.

L-a urmat pe poliţist într-o sală de interogatoriu pe uşa căreia nu scria nimic. Poliţistul a deschis şi i-a făcut semn să intre.

Lui Setrakian i-a luat câteva clipe, suficient ca uşa să se închidă în urma sa, până să recunoască persoana de la celălalt capăt al mesei goale ca fiind doctorul Ephraim Goodweather de la Centrul pentru Controlul şi Prevenirea Bolilor.

Lângă el se afla doctoriţa care îl însoţea şi mai devreme. Lui Setrakian stratagema lor i-a smuls un zâmbet apreciativ, deşi prezenţa lor nu-l surprindea.

– Aşadar, a început, a spus Setrakian.

Doctorul Goodweather, sub ochii căruia se desenau cearcăne întunecate asemenea unor vânătăi, cauzate de oboseală şi de nopţile albe, l-a privit pe bătrân din cap până în picioare.

– Dacă vreţi să plecaţi de aici, noi vă putem ajuta. Dar mai întâi am nevoie de o explicaţie, de informaţii.

– Pot să răspund la multe dintre întrebările dumneavoastră, dar deja am pierdut o grămadă de timp. Trebuie să începem imediat, chiar acum, dacă

vrem să mai avem vreo şansă cât de mică să oprim creatura asta perfidă.

– Asta vreau să ştiu, a zis doctorul Goodweather şi a întins mâna destul de brutal. La ce creatură perfidă vă referiţi?

– La pasagerii din avion, a spus Setrakian. Au înviat morţii.

Eph nu ştia cum să răspundă la aşa ceva. Nu putea pronunţa cuvintele şi nici nu voia.

– Doctore Goodweather, sunt multe lucruri la care va trebui să renunţaţi, a spus Setrakian. Vă închipuiţi că vă asumaţi un risc mărturisind lucruri unui necunoscut. Însă, pe de altă parte, eu îmi asum un risc mult mai mare încredinţându-vă această responsabilitate. Vorbim nici mai mult, nici mai puţin decât despre soarta rasei umane, deşi nu mă aştept să credeţi încă acest lucru sau să înţelegeţi. Vă imaginaţi că mă atrageţi în cauza dumneavoastră. Adevărul este că eu vă atrag în a mea.

BĂTRÂNUL PROFESOR

Knickerbocker
Amanet şi Curiozităţi
118th Street, Harlemul Spaniol

Eph a pus semnul cu LIVRARE URGENTĂ DE SÂNGE pe parbriz şi a parcat într-o zonă pentru descărcarea de mărfuri pe 119th Street din cartierul East, urmându-i pe Nora şi pe Setrakian care se îndreptau spre clădirea în colţul căreia se afla casa de amanet a bătrânului. Uşile aveau grilaj, iar ferestrele erau acoperite cu obloane metalice. În ciuda plăcuţei cu ÎNCHIS puse strâmb pe uşa de sticlă, deasupra orarului, un bărbat cu o haină neagră marinărească ponosită şi cu o căciulă mare tricotată - genul pe care îl poartă adepţii mişcării Rastafari*, doar că lui îi lipseau cozile rasta ca să o umple, astfel că fesul stătea pleoştit ca un sufleu nereuşit - aştepta la uşă cu o cutie de pantofi în mână, mutându-se de pe un picior pe altul.

---

* Mişcare religioasă monoteistă desprinsă din iudaism şi din creştinism (n.tr.)

Setrakian a scos nişte chei care atârnau pe un lanţ şi s-a apucat să descuie gratiile de la uşi, punându-şi degetele încovoiate la treabă.

– Azi nu primesc nimic, a spus el, dar a aruncat o privire piezişă în cutia din mâna bărbatului.

– Uită-te! Bărbatul a scos din cutia de pantofi ceva învelit într-o cârpă – un prosop de bucătărie în care se aflau vreo zece tacâmuri. E argintărie. Ştiu că tu cumperi argintărie.

– Aşa e, a spus Setrakian, care între timp deschisese grilajul şi sprijinea mânerul bastonului lung de umăr. A luat un cuţit, l-a cântărit şi a frecat lama între degete. După ce şi-a pipăit buzunarele de la veston, i s-a adresat lui Eph: Doctore, aveţi cumva zece dolari?

Dornic să grăbească lucrurile, Eph şi-a scos portofelul, a luat din el o bancnotă de zece dolari şi i-a înmânat-o bărbatului cu cutia de pantofi.

Apoi Setrakian i-a dat acestuia înapoi mănunchiul de tacâmuri.

– Poftim, a spus el. Nu e argint.

Bărbatul a acceptat banii şi s-a îndepărtat cu spatele, cu cutia sub braţ.

– Doamne ajută!

Pe când intra în prăvălie, Setrakian a strigat:

– Vedem noi cât de curând!

Eph şi-a privit banii luându-şi tălpăşiţa şi apoi l-a urmat pe Setrakian înăuntru.

– Luminile sunt pe peretele de acolo, a spus bătrânul şi a apropiat cele două porţi ca să încuie.

Nora a acţionat toate cele trei întrerupătoare odată, aruncând astfel lumină asupra vitrinelor de sticlă, asupra mărfurilor expuse pe perete şi asupra

intrării, unde se aflau ei. Era o prăvălioară în formă de trapez, înghesuită şi ea printre celelalte spaţii din cvartal. Primul cuvânt care i-a trecut lui Eph prin minte a fost „vechituri". Şi aici se găseau o mulţime. Combine muzicale vechi, aparate video şi aparatură electronică depăşită, instrumente muzicale expuse pe un zid, printre care un banjo şi un soi de clape din anii '80. De asemenea, se mai aflau statuete religioase şi farfurii pictate, câteva pick-upuri, console mici de mixaj, o vitrină de sticlă în care erau expuse broşe ieftine şi tinichele care îţi luau ochii, haine, în special de iarnă, cu guler de blană.

Erau atâtea vechituri aici, încât i-a cam pierit entuziasmul. Oare se dăduse pe mâna unui smintit?

– Credem că un coleg de-al nostru este infestat, i-a spus el bătrânului.

Setrakian a trecut pe lângă el păcănind din bastonul său uriaş. A ridicat tejgheaua prinsă cu balama cu mâna înmănuşată şi i-a poftit pe Eph şi pe Nora să treacă.

– Mergem sus.

Scările din spate duceau la etaj. Înainte să intre, bătrânul a sprijinit bastonul de zid şi a atins *mezuzah*. Era un apartament vechi, cu tavanul jos şi cu covoare tocite. Mobilele păreau să nu fi fost mutate de vreo treizeci de ani.

– Vă este foame? a întrebat Setrakian. Căutaţi pe aici, vedeţi ce găsiţi. Setrakian a ridicat capacul unei cutii elegante pentru produse de patiserie, lăsând la vedere un pachet de Devil Dogs. A scos o prăjiturică şi i-a rupt celofanul. Nu vă lăsaţi energia să se piardă. Păstraţi-vă forţele, o să aveţi nevoie.

Bătrânul a muşcat din prăjitura cu cremă în timp ce se îndrepta spre dormitor să se schimbe. Eph şi-a aruncat privirea prin bucătăria mică şi apoi înspre Nora. Încăperea mirosea a curat, în ciuda aspectului înghesuit. De pe masa cu un singur scaun Nora a ridicat un portret alb-negru înrămat care înfăţişa o tânără cu părul brunet, îmbrăcată cu o rochie simplă, închisă la culoare, aşezată pe o stâncă mare de pe o plajă pustie, cu degetele răsfirate pe genunchiul gol, plăcută la chip şi cu un zâmbet fermecător. Eph s-a întors în holul din care veniseră şi s-a uitat în oglinzile care atârnau pe pereţi, zeci de oglinzi de diferite dimensiuni, pătate de vreme şi imperfecte. De o parte şi de cealaltă a holului erau îngrămădite cărţi, îngustându-l.

Bătrânul şi-a făcut din nou apariţia, îmbrăcat în alte haine de acelaşi gen: un costum vechi de tweed cu veston, bretele, cravată şi pantofi maro de piele lustruiţi până la refuz. În mâinile chircite avea încă mănuşi de lână fără vârfuri.

– Din câte văd, colecţionaţi oglinzi, a remarcat Eph.

– Anumite feluri. Mi se pare că o oglindă mai veche este mai revelatoare.

– Acum ne puteţi spune ce se petrece?

Bătrânul şi-a aplecat uşor capul într-o parte.

– Doctore, aşa ceva nu se spune pur şi simplu, aşa ceva trebuie dezvăluit. A trecut pe lângă Eph şi s-a îndreptat spre uşa pe care intraseră. Veniţi, vă rog.

Eph a coborât după el, Nora urmându-l îndeaproape. Au trecut de prăvălia de la parter, au intrat pe o altă uşă încuiată, spre un alt rând de scări în

spirală care duceau jos. Bătrânul cobora câte o treaptă, plimbându-şi mâna pe balustrada rece de fier şi umplând îngusta casă a scării cu glasul său.

– Mă consider deţinătorul unor cunoştinţe despre vremuri apuse, despre oameni de mult trecuţi dincolo şi despre cărţi de mult uitate, cunoştinţe pe care le-am strâns de-a lungul unei vieţi de studiu.

– Când ne-aţi abordat lângă morgă, aţi spus câteva lucruri, a intervenit Nora. Ne-aţi zis că ştiţi că morţii din avion nu se descompun, aşa cum ar fi fost firesc.

– Într-adevăr.

– Pe ce vă bazaţi?

– Pe experienţă.

– Aţi fost martor la alte incidente în care au fost implicate avioane? a întrebat Nora, nelămurită.

– Este o simplă coincidenţă că s-a întâmplat într-un avion. Am mai fost martor la acest fenomen. În Budapesta, în Basra, în Praga şi la mai puţin de zece kilometri de Paris. L-am mai văzut şi într-un sătuc de pescari, pe malurile fluviului Huang Ho, la o altitudine de două mii de metri, în munţii Altai, în Mongolia, şi l-am văzut şi pe acest continent, i-am văzut urmele. Deseori a fost considerat rezultat al rabiei, al schizofreniei, al nebuniei sau, de curând, ca fiind mâna unui criminal în serie...

– Staţi puţin. Aţi văzut cadavre care se descompuneau foarte lent?

– Asta e prima etapă, da.

– Prima etapă, a repetat Eph.

Palierul făcea un cot care dădea spre o uşă încuiată. Setrakian a scos o cheie, separată de celelalte,

care îi atârna de un lănţişor pe care-l avea în jurul gâtului. Degetele încovoiate ale bătrânului au introdus cheia în două lacăte, unul mare şi unul mic. Uşa s-a deschis spre interior, luminile s-au aprins automat, iar cei doi l-au urmat în imensa încăpere luminată şi zumzăitoare de la subsol.

Primul lucru care i-a reţinut atenţia lui Eph au fost armurile expuse pe un perete, de la cea completă de cavaler şi până la zale, un pieptar de samurai şi grumăjere*, precum şi echipament mai rudimentar confecţionat din piele împletită pentru protecţia gâtului, a pieptului şi a vintrelor. Se mai găseau şi arme: spade cu ornamente şi cuţite, cu lame din oţel rece, lustruit. Pe o masă joasă şi veche erau nişte dispozitive moderne după aspect, cu bateriile puse la încărcat. Şi-a dat seama că erau ochelari pentru vedere nocturnă şi pistoale de bătut cuie modificate. A mai văzut şi o mulţime de oglinjoare aranjate în aşa fel încât se vedea pe sine privind uimit această galerie de... oare ce era?

– Prăvălia, a spus bătrânul şi a făcut un gest spre etajul superior, mi-a asigurat existenţa, dar nu am intrat în această afacere din pasiune pentru radiourile cu tranzistori sau pentru bijuteriile de familie.

A închis uşa în urma lor, făcând să se stingă tuburile care îi încadrau tocul. Ele erau prinse de-a lungul şi de-a latul uşii, tuburi mov pe care Eph le-a recunoscut ca fiind tuburi cu lumină ultravioletă, dispuse asemenea unei perdele de lumină.

---

* Piesă din componenţa armurii menită să protejeze gâtul (n.tr.)

Oare erau menite să țină germenii la distanță? Sau altceva?

– Nu, a continuat el. Mi-am ales această profesie pentru că îmi oferea acces pe piața neagră a obiectelor ezoterice, a antichităților și a cărților vechi. Este necinstit, deși, de regulă, nu este și ilegal. Le-am achiziționat pentru colecția personală și pentru cercetarea pe care o întreprind.

Eph și-a aruncat privirea împrejur. Tot ce avea el aici nu prea arăta a colecție, ci mai degrabă a mic arsenal.

– Cercetare?

– Întocmai. Mulți ani am fost profesor de literatură și folclor est-european la Universitatea din Viena.

Eph l-a privit din nou cu băgare de seamă. Fără doar și poate, se îmbrăca asemenea unui profesor vienez.

– Și v-ați retras ca să deveniți cămătar/custode în Harlem?

– Nu m-am retras. Am fost forțat să plec, am căzut în dizgrație. Au existat forțe care s-au aliat împotriva mea. Și totuși, dacă mă gândesc acum, faptul că m-am făcut nevăzut mi-a salvat, mai mult ca sigur, viața. De fapt, a fost cel mai bun lucru pe care puteam să-l fac. S-a întors spre ei și și-a dus mâinile la spate, într-un gest profesoral. Năpasta asta la care suntem martori, aflată acum într-o fază incipientă, există de secole, de milenii chiar. Eu bănuiesc, deși nu pot să dovedesc acest lucru, că merge înapoi în timp până în cele mai vechi timpuri.

Eph a încuviințat din cap, fără a-l înțelege însă pe bărbat. Se bucura totuși că făceau în sfârșit progrese.

– Deci, este vorba despre un virus.

– Într-un fel, da. Este o molimă, o pângărire atât a materiei, cât şi a spiritului. Bătrânul era aşezat în aşa fel încât, din locul în care stăteau Eph şi Nora, spadele etalate pe perete i se răsfirau de o parte şi de alta asemenea unor aripi de oţel. Un virus? Da, dar aş vrea să mai adaug un alt cuvânt, tot cu litera „v".

– Care anume?

– Vampir.

Cuvântul rostit cu seriozitate a plutit o vreme în jurul lor.

– Vă gândiţi la un actor mohorât, cu un joc forţat, cu o mantie neagră de satin, a spus Setrakian, fostul profesor. Sau la un personaj debordând de forţă, cu colţi ascunşi, ori la vreun suflet pe care apasă blestemul vieţii eterne. Sau poate la Bela Lugosi întâlnindu-i pe Abbott şi Costello*.

Nora şi-a plimbat din nou privirea prin încăpere.

– Nu văd nici un fel de crucifix sau apă sfinţită pe aici şi nici funii de usturoi.

– Usturoiul are anumite proprietăţi imunologice interesante şi poate fi cu adevărat util. Aşa că menţionarea sa în mitologie este de înţeles din punct de vedere biologic. Însă crucifixele şi apa sfinţită? A înălţat din umeri. Sunt rodul vremurilor acelora, a spus. Rod al imaginaţiei debordante a unui autor

---

* Aluzie la filmul *Abbott and Costello meet Frankenstein* (*Abbott şi Costello îl întâlnesc pe Frankenstein*), comedie americană horror ce-i are în rolurile principale pe membrii unui duo comic celebru în anii '40 (Abbott şi Costello) şi în care rolul lui Dracula e interpretat de Bela Lugosi (actor ungur de origine română, născut la Lugoj, renumit la Hollywood pentru rolurile în care l-a întruchipat pe Dracula). (n.red.)

irlandez victorian şi a religiozităţii specifice acelei epoci. Setrakian se aşteptase la reticenţă din partea lor. – Întotdeauna s-au aflat printre noi, a continuat el. Şi-au căutat culcuş, s-au înfruptat neştiuţi de nimeni, la adăpostul întunericului, pentru că aceasta este natura lor. La origine, au fost şapte şi erau cunoscuţi sub numele de Străbuni. Stăpâni. Însă nu era unul pe fiecare continent. De regulă, nu sunt fiinţe solitare, ci convieţuiesc. Până de curând – şi spun „de curând“ dat fiind că sunt veşnici –, erau răspândiţi peste tot, pe cele mai mari întinderi de pământ, ceea ce noi astăzi numim Europa şi Asia, Federaţia Rusă, Peninsula Arabică şi continentul african. Pe scurt, Lumea Veche. Însă a avut loc o schismă, o confruntare. Nu cunosc natura acestei neînţelegeri, însă e de ajuns să spun că această separare s-a petrecut cu câteva secole înaintea descoperirii Lumii Noi. Apoi, întemeierea coloniilor americane a deschis calea spre un nou pământ fertil. Trei dintre ei au rămas în Lume Veche, iar trei au plecat în Lumea Nouă. Fiecare a respectat teritoriul celuilalt şi au încheiat un armistiţiu de la care nu s-au abătut.

Problema a fost cel de-al şaptelea Străbun. Este un mişel care s-a dezis de ambele facţiuni. Întrucât în momentul de faţă nu pot să demonstrez nimic, natura violentă a acestui incident mă face să cred că el se află în spatele lui.

– La ce vă referiţi? a întrebat Nora.

– La incursiunea în Lumea Nouă, la faptul că a încălcat armistiţiul, că a stricat echilibrul existenţei seminţiei lor, la faptul că a pornit un război.

– Un război între vampiri, a replicat Eph.

Setrakian şi-a zâmbit sieşi.

– Banalizaţi pentru că nu credeţi. Bagatelizaţi şi minimalizaţi pentru că aţi fost educat să vă îndoiţi şi să demitizaţi, să reduceţi totul la câteva cunoştinţe uşor de digerat. Se datorează şi faptului că sunteţi medic, un om crescut în spiritul ştiinţei, şi faptului că suntem în America, acolo unde totul este cunoscut şi înţeles, Dumnezeu este un tiran binevoitor, iar viitorul este întotdeauna luminos. Şi-a prins mâinile încovoiate cât de bine a putut şi şi-a dus vârfurile goale ale degetelor la buze, gânditor. Acesta este spiritul care domină aici, şi este minunat. Sincer, nu glumesc. Este minunat să crezi numai în ce vrei tu să crezi şi să respingi restul. Vă respect scepticismul, doctore Goodweather. Şi vă spun acest lucru cu speranţa că, la rândul dumneavoastră, veţi respecta experienţa pe care o am în acest domeniu şi că veţi permite ca observaţiile mele să pătrundă în mintea dumneavoastră extrem de civilizată şi de înclinată spre ştiinţă.

– Vreţi să spuneţi că avionul... că unul dintre ei era în avion, cel rău, a zis Eph.

– Aşa este.

– Mai exact, în sicriul din cală.

– În sicriul plin de pământ. Sunt fiinţe ale pământului şi le place să se întoarcă la materia din care sunt plămădiţi. Asemenea viermilor. *Vermis*. Se îngroapă ca să-şi caute culcuş. Noi am numi asta somn.

– Departe de lumina zilei, a completat Nora.

– Da, de lumina soarelui. Ziua sunt vulnerabili.

– Dar aţi spus că este un război între vampiri. Nu e mai degrabă un război între vampiri şi fiinţele umane? Avem atâţia pasageri morţi.

– Şi acest lucru vă este greu să-l acceptaţi. Pentru ei nu suntem inamicul, nu le suntem duşmani demni de atenţie. Nici măcar nu ne ridicăm la acest nivel în ochii lor. Pentru ei suntem pur şi simplu pradă, mâncare şi băutură, ca animalele în staul, ca sticlele pe un raft.

Pe Eph l-au cuprins fiorii, dar şi-a alungat rapid acea senzaţie.

– Şi ce le-aţi răspunde celor care ar spune că aşa ceva pare de domeniul fantasticului?

Setrakian a făcut un gest spre el.

– Drăcovenia pe care o aveţi în buzunar, telefonul mobil. Formaţi câteva numere şi imediat puteţi să discutaţi cu cineva de pe partea cealaltă a globului. Asta ţine de domeniul fantasticului, doctore Goodweather, e fantasticul care a devenit realitate, a spus Setrakian cu un zâmbet. Doriţi o probă?

A mers spre o bancă joasă aşezată de-a lungul zidului. Acolo se afla ceva acoperit cu o perdea neagră de mătase. A îndreptat mâna spre ea într-un fel foarte ciudat, cu braţul întins, apucând de marginea cea mai apropiată de material şi ţinându-se cât mai departe posibil de ea, după care a tras-o într-o parte.

Era un recipient de sticlă, pentru mostre, cum se găseşte la orice farmacie.

În lichidul închis la culoare se afla o inimă umană, bine conservată.

Eph s-a aplecat să o privească, de la o distanţă de câţiva metri.

– E o femeie adultă, judecând după dimensiune, într-o stare bună de sănătate, destul de tânără. E o mostră recentă, a spus şi l-a privit din nou pe Setrakian. Ce demonstrează asta?

– Am scos-o din pieptul unei tinere văduve dintr-un sat din apropiere de Shkodër, în nordul Albaniei, în primăvara anului 1971.

Eph a zâmbit uimit de bizara relatare a bătrânului şi s-a apropiat ca să se uite mai bine la recipient.

Ceva, un soi de tentacul cu o ventuză la capăt, a ţâşnit din inimă şi s-a lipit de perete, sub ochii lui Eph.

Eph s-a îndreptat imediat şi a privit înmărmurit recipientul.

– Ce naiba a fost asta? a întrebat Nora, de lângă el.

Inima a început să se mişte în ser.

Pulsa.

Bătea.

Eph a privit tentaculul ca o ventuză aplatizată, ca o gură agitându-se pe peretele de sticlă, apoi şi-a îndreptat privirea spre Nora, care stătea lângă el şi se uita la inimă. În cele din urmă, privirea i-a poposit pe Setrakian, care stătea nemişcat cu mâinile în buzunare.

– Prinde viaţă ori de câte ori simte sânge uman în apropiere, a explicat Setrakian.

Eph a făcut ochii mari, neîncrezător. S-a apropiat din nou, însă de data aceasta spre dreapta receptorului palid, fără buze, al ventuzei. Excrescenţa s-a desprins de pe interiorul suprafeţei recipientului şi brusc a ţâşnit din nou spre el.

– *Dumnezeule!* a exclamat Eph.

Organul care pulsa plutea înăuntru ca un peşte mutant, cărnos.

– Trăieşte fără...

Nu se alimenta cu sânge. S-a uitat la cioturile rămase din vene, aortă şi din vena cavă.

– Nu este nici vie, nici moartă, a spus Setrakian. Este animată, posedată, s-ar putea spune, în sens propriu. Uitaţi-vă mai bine şi o să vedeţi!

Eph a văzut că pulsa neregulat, nu ca o inimă normală, iar în interiorul ei mişuna ceva.

– E un... vierme? a întrebat Nora.

Era subţire şi roşiatic, şi avea o lungime de vreo cinci centimetri. L-au privit agitându-se în interiorul inimii, ca un ostaş de pază care îşi face rondul într-o unitate de mult părăsită.

– Este un vierme al sângelui, a spus Setrakian, un parazit capilar care se reproduce în organismul celui infestat. Eu cred, dar nu am probe, că aşa se transmite virusul, cred că el este, de fapt, vectorul.

Eph a clătinat din cap neîncrezător.

– Şi ce e cu... ventuza asta?

– Virusul ia forma gazdei sale, deşi îi reinventează funcţiile vitale ca să se poată menţine. Cu alte cuvinte, îşi colonizează şi îşi adaptează gazda ca să supravieţuiască. Întrucât în cazul acesta gazda este un organ care pluteşte într-un recipient, virusul a găsit o cale prin care să-şi dezvolte un mecanism ca să se poată hrăni.

– Să se poată hrăni?

– Viermele acesta trăieşte cu sânge, cu sânge uman.

– Sânge? a spus Eph şi a mijit ochii la inima posedată. De la cine?

Setrakian a scos mâna stângă din buzunar, lăsând la vedere vârfurile încreţite ale degetelor. Buricul degetului mijlociu avea o mulţime de cicatrici.

– Câteva picături la două, trei zile sunt suficiente. Cred că e înfometat, pentru că am fost ceva timp plecat.

S-a dus spre bancă şi a ridicat capacul recipientului. Eph s-a dat înapoi să privească. Cu vârful briceagului pe care îl avea atârnat de breloc, bătrânul şi-a înţepat vârful degetului deasupra recipientului. Nu a tresărit; era atât de obişnuit, încât nici nu-l mai durea.

Sângele i-a picurat în ser.

Ventuza a înghiţit picăturile roşii asemenea unui peşte hămesit.

Când a terminat, bătrânul şi-a aplicat pe deget puţin bandaj lichid dintr-un flacon de pe bancă şi apoi a acoperit la loc recipientul.

Eph a văzut cum ventuza s-a făcut roşie, iar viermele din organ s-a mişcat cu mai multă uşurinţă şi energie.

– Şi spuneţi că o ţineţi aici de...?

– Din vara anului 1971. Nu plec prea des în concediu..., a spus şi a zâmbit la mica lui glumă. Şi-a privit degetul înţepat, frecându-şi vârful pergamentos. Era o stafie, o femeie infestată, care fusese transformată. Străbunii, dorind să rămână ascunşi, ucid imediat după ce se hrănesc, ca să preîntâmpine răspândirea virusului. Însă una dintre victime, nu ştiu cum, a reuşit să scape şi s-a întors acasă, să le ia viaţa rudelor, prietenilor şi vecinilor, să se ascundă în sătucul natal. Inima acestei văduve se transformase de mai puţin de patru ore.

– Patru ore? Şi cum v-aţi dat seama?

– Am văzut semnul, semnul strigoiului.

– Strigoi? s-a mirat Eph.

– Este termenul pentru vampir folosit în Lumea Veche.

– Şi semnul?

– Este locul prin care pătrunde, o crestătură pe partea din faţă a gâtului pe care bănuiesc că aţi văzut-o deja.

Eph şi Nora au încuviinţat din cap, cu gândul la Jim.

– Trebuie să vă spun că nu îmi stă în obişnuinţă să tai inimile oamenilor, a adăugat Setrakian. Asta a fost un fel de treabă murdară pentru care chiar nu eram pregătit. Însă nu am avut de ales.

– Şi de atunci ţineţi în viaţă chestia asta, pe care o hrăniţi ca pe un... animal de casă? a întrebat Nora.

– Da, a spus el şi şi-a coborât privirea spre recipient aproape cu afecţiune. Îmi aminteşte zi de zi cu ce am de luptat, cu ce avem acum cu toţii de luptat.

Eph era uimit.

– Şi în tot acest timp de ce nu aţi dus-o nimănui s-o vadă, la vreo facultate de medicină, la vreo televiziune?

– Dacă ar fi fost aşa de simplu, doctore, secretul ar fi fost dezvăluit cu mulţi ani de zile în urmă. Există forţe care ni se opun. Este vorba despre un secret străvechi şi care vizează multe lucruri, multe persoane. Niciodată nu vor permite ca adevărul să ajungă la lumea întreagă; l-ar reprima într-o clipă şi pe mine odată cu el. De aceea m-am ascuns aici, m-am ascuns „la vedere“, în toţi aceşti ani, şi am aşteptat.

Această conversaţie îi dădea fiori lui Eph. Adevărul era chiar acolo, în faţa sa: o inimă umană într-un recipient în care sălăşluia un vierme însetat de sângele bătrânului.

– Nu prea mă pricep la secrete care pun în pericol viitorul speciei umane. Nu mai ştie nimeni despre acest lucru?

– Ba da, ştie cineva, un om puternic. Stăpânul... nu ar fi putut călători fără ajutorul cuiva. Trebuie să fi existat un aliat din specia umană care să-i fi asigurat protecţia şi transportul. Vedeţi dumneavoastră, vampirii nu pot trece peste o apă curgătoare fără ajutorul unei fiinţe umane care să-i poftească să treacă. Iar acum armistiţiul a fost încălcat de o alianţă între strigoi şi o fiinţă umană. De aceea incursiunea aceasta este atât de şocantă, de ameninţătoare.

– Cât timp avem la dispoziţie? l-a întrebat Nora pe Setrakian.

Bătrânul făcuse deja calcule.

– Îi ia mai puţin de o săptămână să distrugă Manhattanul, mai puţin de trei luni să invadeze ţara. Iar în şase luni, întreaga planetă.

– În nici un caz! a sărit Eph. Imposibil.

– Vă admir hotărârea, a replicat Setrakian, dar încă nu ştiţi împotriva cui luptaţi.

– Bine, a cedat Eph. Atunci spuneţi-mi de unde începem.

Park Place, Tribeca

Vasiliy Fet a parcat furgoneta cu indicativul oraşului lângă un bloc de locuinţe din Lower Manhattan. Nu arăta cine ştie ce pe dinafară, dar avea marchiză şi

portar şi, în fond, era Tribeca. Ar fi verificat încă o dată adresa, dacă n-ar fi avut furgoneta cu înscrisul Ministerului Sănătăţii parcată neregulamentar, pe avarii. În mod paradoxal, în majoritatea clădirilor şi a locuinţelor din tot oraşul, lucrătorii de la dezinsecţie şi deratizare erau primiţi cu braţele deschise, asemenea poliţiştilor sosiţi la locul crimei. Vasiliy nu credea că acum se afla într-o asemenea situaţie.

Pe furgoneta sa scria BPCS-CNY, sigla Serviciului de Combatere a Dăunătorilor, oraşul New York. Inspectorul din cadrul Ministerului Sănătăţii, Bill Furber, l-a întâmpinat pe scările din clădire. Avea o mustaţă blondă care i se vălurea pe faţă, întrucât bărbatul mesteca o gumă cu nicotină.

– Vaz, l-a strigat el, aceasta fiind prescurtarea de la Vasia, numele rusesc de alint.

I se spunea Vaz, sau pur şi simplu V, şi era rus de a doua generaţie, cu vocea aspră şi cu accent de Brooklyn, un zdrahon care umplea scara cu fizicul său.

Billy l-a bătut pe braţ şi i-a mulţumit că a venit.

– Nepoata verişoarei mele a fost muşcată de gură. Ştiu, nu e genul de clădire în care aş locui eu, dar ce să-i faci? Au intrat într-o familie care a făcut bani din tranzacţii imobiliare. Îţi spun ca să ştii, îmi sunt rude. Le-am promis că le aduc cel mai tare deratizator din oraş.

Vasiliy a dat din cap, cu mândria discretă proprie lucrătorilor la deratizare şi dezinsecţie. Un astfel de lucrător înregistrează succese în tăcere, iar succesul său constă în a nu lăsa nici o urmă a acestui succes, nici un semn că a fost vreodată vreo problemă, că a existat vreodată vreun dăunător sau că a fost

întinsă vreo cursă. Succesul său constă în restabilirea ordinii.

A tras după sine cutia cu rotile care amintea de trusa de scule a depanatorilor de calculatoare. Interiorul loftului lăsa la vedere tavanul înalt şi încăperile mari; pe scurt, un apartament de 170 de metri pătraţi care pe piaţa imobiliară newyorkeză valora cel puţin trei milioane de dolari. Pe o canapea mică, dură, portocalie din încăperea din sticlă, tec şi crom echipată cu aparatură de ultimă generaţie, o fetiţă stătea strâns lipită de mama ei, ţinând o păpuşă la piept. Buza superioară şi obrazul îi erau acoperite cu bandaj. Mama era rasă în cap, avea ochelari cu rame înguste, dreptunghiulare, şi o fustă verde aspră, de lână, până la genunchi. Lui Vasiliy i-a dat impresia unui vizitator din viitor, elegant şi androgin. Fetiţa era mică, aproximativ cinci, şase ani, şi era încă speriată. Vasiliy ar fi vrut să schiţeze un zâmbet, dar avea genul de fizionomie care rareori dă încredere copiilor, cu mandibula ca din topor şi cu ochii depărtaţi.

Pe perete se vedea un televizor încastrat în zid, ca un tablou imens, cu ramă de sticlă. În imagine era primarul, care vorbea la un mănunchi de microfoane şi încerca să răspundă întrebărilor privitoare la situaţia victimelor din avion, la cadavrele care dispăruseră de la morgile din oraş. Poliţia din New York era în alertă şi oprea toate camioanele frigorifice la trecerea pe poduri şi prin tuneluri. Se pusese la dispoziţie şi o linie telefonică pentru cei care puteau oferi informaţii. Rudele victimelor erau revoltate, iar pregătirile de înmormântare fuseseră oprite.

Bill l-a condus pe Vasiliy în dormitorul fetei. Acolo se aflau un pat cu baldachin, un televizor marca Bratz incrustat cu pietre preţioase, un laptop asortat şi un ponei auriu cu baterii într-un colţ. Privirea lui Vasiliy a fost imediat atrasă de un ambalaj de mâncare de lângă pat. Biscuiţi umpluţi cu unt de arahide – preferaţii lui.

– Trăgea un pui de somn, a spus Billy. S-a trezit întrucât ceva o muşca de buză. Chestia aia era pe perna ei, Vaz, era un şobolan în patul ei. O lună de zile n-are să o mai ia somnul pe biata fetiţă. Ai mai auzit aşa ceva vreodată?

Vasiliy a clătinat din cap. În fiecare clădire din Manhattan există şobolani, indiferent ce spun cei care închiriază locuinţe şi ce cred chiriaşii, dar nu le place să-şi trădeze prezenţa, mai ales nu ziua în amiaza mare. De regulă, şobolanii îi atacă pe copii cel mai adesea în jurul gurii, pentru că acolo miroase a mâncare. Şobolanii norvegieni, *Rattus norvegicus*, adică şobolanii care trăiesc în oraşe, au un dezvoltat simţ al mirosului şi al gustului. Au incisivii lungi şi ascuţiţi, mai duri decât aluminiul, cuprul, plumbul şi fierul. Dinţii şobolanilor sunt responsabili de un sfert dintre întreruperile cablurilor electrice din oraşe şi posibilii vinovaţi de acelaşi număr de incendii izbucnite din cauze necunoscute. Duritatea dinţilor lor este comparabilă cu cea a oţelului, şi structura maxilarelor asemănătoare cu cea a aligatorilor le permite o forţă a muşcăturii de mii de kilograme-forţă. Pot roade cimentul, şi chiar şi piatra.

– L-a văzut? a întrebat Vasiliy.

– N-a ştiut ce este. A ţipat, s-a agitat, iar animalul a fugit. La Urgenţă li s-a spus că era un şobolan.

Vasiliy s-a dus la fereastra întredeschisă prin care se strecura aerul de afară. A deschis-o mai mult şi s-a uitat trei etaje mai jos, la aleea pietruită. Ieşirea de incendiu se afla la aproximativ trei metri şi jumătate de fereastră, dar finisajul de cărămidă veche era neregulat şi aspru. Oamenii consideră şobolanii animale îndesate şi greoaie, dar, de fapt, aceştia au agilitatea unei veveriţe, mai ales când sunt împinşi de foame sau de frică.

Vasiliy a tras patul fetei de lângă perete şi a dat deoparte aşternuturile. A mutat o casă a păpuşii, o comodă şi o bibliotecă, pentru a verifica în spatele lor, deşi nu se aştepta să mai găsească şobolanul în dormitor. Pur şi simplu, voia să elimine variantele cele mai evidente.

A ieşit pe hol cu căruciorul cu rotile, pe parchetul neted şi lăcuit. Şobolanii au vederea proastă şi se deplasează mai mult după simţ. Se ghidează rapid pe trasee cunoscute, creându-şi drumuri de-a lungul zidurilor joase, şi rareori se îndepărtează la mai mult de douăzeci de metri de adăpostul lor. Nu se simt în siguranţă în locurile necunoscute. Probabil că acest şobolan găsise uşa şi cotise pe după zidul din dreapta, plimbându-şi blana aspră pe parchet. Următoarea uşă deschisă era cea de la baia fetiţei, cu un covoraş de baie roz, în formă de căpşună, perdea de duş roz pal şi un coş cu spumant de baie şi jucării. Vasiliy şi-a rotit privirea prin încăpere după ascunzători, apoi a adulmecat. A dat din cap spre Billy, care a ieşit şi a închis uşa.

Acesta a aşteptat un minut şi a ascultat, apoi s-a hotărât să meargă înapoi, ca să o liniştească pe mamă. Aproape ajunsese, când, deodată, dinspre

baia de pe hol a auzit o pocnitură – zgomotul unor sticle care se prăbuşiseră în cadă –, un mormăit puternic şi vocea lui Vasiliy care prăvălea un puhoi de înjurături năprasnice în rusă. Mama şi fiica amuţiseră. Billy a întins mâna spre ele, făcându-le semn să stea liniştite. Nu putea vorbi, întrucât înghiţise din greşeală guma de mestecat. A luat-o iute înapoi pe hol.

Vasiliy a deschis uşa de la baie. Avea mănuşi tip Kevlar şi ţinea în mână un sac mare, în care era ceva de mari dimensiuni, care se zbătea şi zgâria.

Vasiliy a dat o dată din cap şi i-a înmânat sacul lui Billy.

Billy nu avea ce altceva să facă decât să ia sacul, căci, în caz contrar, acesta ar fi căzut, iar şobolanul ar fi scăpat. Spera ca materialul să fie atât de solid pe cât părea, întrucât şobolanul imens se zbătea înăuntru. Billy a ţinut sacul cu braţul întins cât mai departe de trup. Între timp, Vasiliy îşi deschidea calm şi mult prea lent căruciorul. A scos un pachet sigilat în care se afla un burete îmbibat cu halotan. Vasiliy a luat înapoi sacul, pe care Billy i l-a dat cu dragă inimă. A deschis gura sacului suficient cât să arunce înăuntru anestezicul, după care l-a strâns la loc. La început, şobolanul s-a zbătut la fel de violent ca până atunci, apoi a început să se mişte mai încet, şi Vasiliy a clătinat sacul ca să grăbească procesul.

A mai aşteptat câteva clipe după ce zbaterea s-a domolit, apoi a deschis sacul, a băgat mâna înăuntru şi a scos şobolanul de coadă. Era sedat, dar nu inconştient; încă mai dădea din lăbuţele rozalii cu gheare ascuţite, încă mai clănţănea din dinţi, cu ochii negri deschişi. Era un exemplar mare, de vreo douăzeci de

centimetri, la care se adăuga şi coada, cam de aceeaşi lungime. Blana lui aspră era de un cenuşiu-închis pe spate şi albă pe burtă. Nu era un animal de casă rătăcit, ci un şobolan de pe stradă.

Billy se dăduse mult înapoi. Văzuse destui şobolani la viaţa lui, dar tot nu se obişnuise cu ei. Vasiliy însă nu părea deranjat de spectacol.

– E gestantă, a spus el.

Perioada de gestaţie la şobolani este de douăzeci şi unu de zile, şi aceştia pot naşte maxim douăzeci de pui. O femelă sănătoasă poate da naştere la aproximativ două sute cincizeci de pui pe an, dintre care jumătate sunt femele, numai bune de împerechere.

– Vrei să-i iau sânge pentru laborator?

Billy a clătinat din cap dezgustat, de parcă Vasiliy l-ar fi întrebat dacă voia să-l mănânce.

– I-au făcut fetiţei injecţii la spital. Uită-te şi tu cât de mare e, Vaz! Pentru numele lui Dumnezeu, asta nu e o – Billy a coborât glasul – şandrama din Bushwick, mă înţelegi?

Vasiliy înţelegea unde bătea el. Chiar foarte bine. La sosire, părinţii lui Vasiliy se instalaseră iniţial în Bushwick. Cartierul Bushwick fusese martorul valurilor de imigranţi încă de la jumătatea secolului al XIX-lea: germani, englezi, irlandezi, ruşi, polonezi, italieni, americani de culoare, portoricani. Acum, imigranţii erau dominicani, guyanezi, jamaicani, ecuadorieni, indieni, coreeni şi asiatici. Vasiliy petrecuse mult timp în cartierele cele mai sărace din New York. Cunoştea familii care puneau pernele de la canapele, cărţi şi mobilă noapte de noapte ca să formeze un zid de apărare în faţa şobolanilor.

Însă atacul acesta era, într-adevăr, diferit. Se petrecuse la lumina zilei, cu îndrăzneală. De obicei, şobolanii cei mai slabi sunt alungaţi din colonie şi nevoiţi să iasă la suprafaţă, în căutare de hrană. Aceasta era o femelă puternică şi sănătoasă, lucru complet atipic. Şobolanii convieţuiesc cu fiinţele umane într-un echilibru precar, exploatează punctele slabe ale civilizaţiei, trăiesc din reziduurile speciei mai numeroase şi se furişează nevăzuţi de nimeni, dincolo de ziduri sau pe sub duşumele. Figura şobolanului simbolizează anxietatea şi frica oamenilor. Orice incursiune în afara obişnuitei vânători nocturne după hrană indică o modificare survenită în mediul lor. Asemenea oamenilor, nici şobolanii nu obişnuiesc să îşi asume riscuri inutile decât dacă sunt forţaţi să iasă la suprafaţă.

– Vrei să-l deparazitez?

– Dumnezeule, nicidecum. Bagă-l în sac şi scapă-mă de el! Indiferent de situaţie, să nu-l vadă fata. E şi aşa destul de traumatizată.

Vasiliy a scos o pungă mare de plastic din cărucior şi a zvârlit şobolanul înăuntru cu un alt burete cu halotan, de data aceasta o doză fatală. A băgat punga în sac pentru a ascunde proba, apoi şi-a văzut de treabă în bucătărie. A tras aragazul greu cu opt ochiuri şi maşina de spălat vase şi a verificat găurile din jurul conductelor de sub chiuvetă. Nu erau excremente de animal, nici vreo galerie, dar a lăsat totuşi puţină momeală în spatele dulapurilor, dacă tot era acolo. A făcut acest lucru fără să-i avertizeze pe proprietari. Lumea, mai ales părinţii, se îngrijorează când aud de otravă, dar adevărul este că otrava de şobolani se află în fiecare clădire şi pe

fiecare stradă din Manhattan. Dacă vezi ceva ce aduce cu nişte bombonele albăstrui sau un soi de bobiţe verzi, să ştii că sunt şobolani prin apropiere.

Billy l-a urmat la subsol. Era curat şi ordine, fără gunoaie la vedere sau ceva moale care putea servi drept culcuş. Vasiliy a adulmecat în căutare de excremente. Simţea şobolanii de la distanţă, aşa cum aceştia simt oamenii. A stins lumina, spre neplăcerea lui Bill, şi a aprins lanterna prinsă de centura salopetei bleu, care a răspândit o lumină întunecată, nu albă. În prezenţa luminii negre, urina de şobolan se colorează în indigo, dar aici nu a văzut nici urmă de aşa ceva. În spaţiile înguste a pus rodenticid şi, pentru orice eventualitate, şi câteva curse pe la colţuri, apoi l-a urmat pe Billy înapoi în hol.

Billy i-a mulţumit lui Vasiliy şi i-a spus că-i rămânea dator, şi fiecare şi-a văzut de drumul său. Însă Vasiliy era încă uimit şi, după ce a pus în spatele furgonetei căruciorul şi şobolanul mort, şi-a aprins un trabuc Corona dominican şi a pornit la drum. A luat-o pe stradă, apoi a cotit pe aleea pietruită pe care o văzuse de la fereastra fetiţei. Tribeca era singurul cartier din Manhattan în care mai erau alei.

Vasiliy nu făcuse mai mult de câţiva metri când a văzut primul şobolan furişându-se pe lângă clădire, adulmecându-şi drumul. Apoi a mai zărit unul pe creanga unui copac mic şi pricăjit care creştea lângă o clădire joasă de cărămidă. Apoi un al treilea stătea ghemuit în rigola de piatră şi bea o zeamă maronie care se scurgea din cine ştie ce ladă de gunoi sau din vreo canalizare. În timp ce stătea acolo şi privea, au început să apară şobolani de printre pietre, făcându-şi loc la propriu cu ghearele printre pietrele tocite,

țâșnind din subsoluri. Scheletul șobolanilor este flexibil și le permite să treacă prin găuri de dimensiunea craniului lor, cu o lățime de aproape un centimetru. Ieșeau câte doi, trei la suprafață prin găuri și fugeau. Folosind ca unitate de măsură pietrele de treizeci pe opt, Vasiliy a estimat că aceștia aveau între douăzeci și unu și douăzeci și cinci de centimetri, la care se adăuga și coada, care măsura încă pe atât. Pe scurt, erau adulți.

Lângă el se aflau doi saci de gunoi în care mișuna ceva – șobolani care își făceau loc înăuntru cu dinții. Un șobolan mai mic a încercat să treacă în fugă pe lângă el în drum spre un coș de gunoi, dar Vasiliy l-a lovit cu bocancul, aruncând la vreo cinci metri rozătorul care a aterizat în mijlocul aleii și a rămas nemișcat. În câteva secunde, ceilalți șobolani s-au repezit asupra lui, mușcându-l prin blană cu dinții lor lungi și galbeni. Cea mai sigură modalitate de a extermina șobolanii este să elimini hrana din mediul lor, iar apoi să-i lași să se mănânce între ei.

Șobolanii aceștia erau înfometați și pe fugă. O astfel de activitate la lumina zilei era neobișnuită. Deplasarea masivă se petrecea numai înaintea unui eveniment precum un cutremur ori prăbușirea unei clădiri. Sau, din când în când, în cazul unei construcții de amploare.

Vasiliy și-a continuat drumul spre sud, traversând Barclay Street spre șantierul în lucru, de 6,5 hectare.

S-a urcat pe o platformă care dădea spre locul în care se aflase World Trade Center. Fundația noii construcții era aproape finalizată, iar cimentul și coloanele de oțel începeau să se ivească din pământ.

Şantierul era ca o muşcătură pe faţa oraşului, ca muşcătura de pe faţa fetiţei.

Vasiliy şi-a amintit de ziua apocaliptică din luna septembrie a anului 2001. La câteva zile de la prăbuşirea turnurilor gemene, mersese acolo împreună cu lucrătorii Ministerului Sănătăţii. Începuseră cu restaurantele prăbuşite din jurul şantierului, îndepărtând mâncarea rămasă. Apoi coborâseră în subsol, şi acolo nu văzuseră nici măcar un şobolan viu, doar o mulţime de semne ale existenţei lor, inclusiv kilometri întregi de urme de lăbuţe în praful care se aşternuse. Amintirea cea mai vie era cea a unui magazin de dulciuri Mrs. Fields care fusese ros în totalitate. Populaţia de şobolani din zonă crescuse brusc şi se punea problema ca nu cumva aceştia să iasă dintre ruine în căutare de noi surse de hrană, invadând străzile şi cartierele din jur. Astfel a fost iniţiat un program federal de exterminare a acestora. Mii de staţii de monitorizare a rozătoarelor şi de curse din sârmă de oţel au fost amplasate în Zona Zero şi, datorită vigilenţei lui Vasiliy şi a altora asemenea lui, spaima unei invazii nu s-a materializat.

Vasiliy continuase să colaboreze cu guvernul, departamentul său fiind responsabil cu supravegherea realizării unui studiu privind deratizarea în zona Battery Park. De aceea era la curent cu gradul de răspândire a şobolanilor în zonă, încă de la începutul proiectului de construcţie. Iar până în prezent totul fusese în regulă, ca de obicei.

A privit în jos la camioanele care turnau ciment şi la macaralele care transportau balast. A aşteptat trei minute pentru ca un băiat să termine cu unul

dintre vizoarele montate, asemănătoare cu cele de pe clădirea Empire State Building, apoi a introdus două monede de 25 de cenţi şi a scrutat şantierul.

Într-o clipă, i-a zărit, furişându-se de prin colţuri cu trupuşoarele lor maronii, alergând în jurul grămezilor de pietriş, câţiva dintre ei fugind mâncând pământul pe drumul de acces care dădea în Liberty Street. Fugeau în jurul jaloanelor de oţel-beton care marcau fundaţia Turnului Libertăţii, de parcă ar fi participat la o cursă cu obstacole. A căutat din priviri spaţiile goale prin care noua construcţie avea să comunice cu linia de metrou PATH, iar apoi a întors vizorul şi a urmat cu privirea şirul de şobolani care dădeau năvală în sus, pe elementele de rezistenţă ale unei platforme de oţel din colţul dinspre est, urcând anevoie pe nişte sârme întinse. Fugeau în masă din fundaţie, urmând traseul care le era cel mai la îndemână.

Secţia de boli infecţioase
Jamaica Hospital Medical Center, Queens

Eph se afla în cea de-a doua încăpere din secţia de boli infecţioase şi îşi punea mănuşi de latex. Ar fi insistat ca Setrakian să-i urmeze exemplul, dar i-a privit din nou degetele încovoiate şi s-a întrebat dacă acest lucru avea să fie posibil.

Au intrat în rezerva lui Jim, singura ocupată din secţia pustie. Jim dormea, îmbrăcat tot cu hainele de stradă, cu fire prinse pe piept şi pe mână, conectate la maşini ale căror alarme sonore abia se auzeau. Asistenta care se ocupa de el spusese că

semnele vitale ale acestuia erau atât de slabe, încât fusese nevoie ca toate alarmele automate – care se declanşau când ritmul cardiac, tensiunea, respiraţia şi nivelul de oxigen erau diminuate – să fie date la minimum, pentru că se auzeau fără încetare.

Eph a dat la o parte perdelele transparente de plastic şi l-a simţit pe Setrakian crispându-se lângă el. Când s-au apropiat, semnele vitale ale lui Jim şi-au intensificat activitatea pe toate monitoarele, lucru tare neobişnuit.

– E la fel ca în cazul viermelui din recipient, a spus Setrakian. Ne simte, simte că e sânge prin apropiere.

– Imposibil, a replicat Eph.

A înaintat şi mai mult. Semnele vitale ale lui Jim şi activitatea sa cerebrală au crescut.

– Jim! l-a strigat Eph.

Avea faţa relaxată, iar pielea lui închisă la culoare căpătase o nuanţă cenuşie. Eph i-a văzut pupilele mişcându-i-se sub pleoape, de parcă s-ar fi aflat în faza de somn REM*.

Setrakian a tras cu bastonul lung, cu mâner din argint în formă de cap de lup şi ultima perdea transparentă.

– Nu vă apropiaţi prea mult, l-a avertizat el. Se transformă, a continuat Setrakian şi şi-a dus mâna la buzunarul hainei. Scoateţi-vă oglinda.

Buzunarul interior al jachetei lui Eph atârna din cauza oglinzii de zece centimetri pe opt, cu ramă de argint, unul dintre multele obiecte pe care bătrânul

---

* Fază a somnului caracterizată prin mişcarea rapidă a globilor oculari (n.tr.)

le luase din sala de la subsol dotată cu arsenal de luptă împotriva vampirilor.

– Vă vedeţi în ea?

– Sigur, a spus Eph după ce şi-a zărit imaginea în oglinda veche.

– Încercaţi să mă vedeţi şi pe mine în ea.

Eph a întors-o în aşa fel încât să surprindă şi chipul bătrânului în oglindă.

– E bine.

– Vampirii nu au reflexie, a zis Nora.

– Nu e chiar aşa, a spus Setrakian. Acum, cu grijă vă rog, priviţi-l şi pe el în oglindă.

Întrucât oglinda era mică, Eph a trebuit să se apropie mai mult de pat, cu braţele întinse şi ţinând oglinda în aşa fel încât să-i surprindă faţa lui Jim.

La început, nu i-a putut zări reflexia. Imaginea surprinsă dădea impresia că mâinile lui Eph tremurau violent, însă fundalul, perna şi tăblia patului erau nemişcate.

Chipul lui Jim era neclar. Bărbatul arăta de parcă ar fi mişcat capul cu o viteză incredibilă, faţa vibrându-i cu o asemenea putere, încât trăsăturile sale erau imperceptibile.

A tras iute mâna înapoi.

– Totul e să foloseşti oglinzi cu foiţă de argint, a spus Setrakian lovind cu degetul propria oglindă. Oglinzile din zilele noastre, produse industrial, cu un strat de crom pulverizat, nu arată nimic, însă cele cu foiţă de argint întotdeauna îţi arată adevărul.

Eph s-a privit din nou în oglindă. Totul era normal. Cu excepţia tremurului propriei mâinii.

A orientat din nou oglinda spre faţa lui Jim Kent, a încercat s-o ţină nemişcată şi i-a văzut acestuia

reflexia sub forma unei ceţi tremurătoare, ca şi cum corpul lui ar fi căzut pradă unei furii, iar vibraţia sa l-ar fi făcut prea dificil de perceput.

Însă, privit cu ochiul liber, stătea nemişcat, liniştit.

Eph i-a dat-o şi Norei, care s-a arătat la fel de uimită şi de înfricoşată.

– Asta înseamnă că... se transformă într-o creatură... o creatură precum căpitanul Redfern.

– Dacă ţinem seama de etapele obişnuite ale infestării, îşi pot încheia transformarea şi deveni gata de hrănire după doar douăzeci şi patru de ore, a spus Setrakian. O creatură are nevoie de şapte nopţi ca să se transforme pe deplin, pentru ca boala să mistuie organismul şi să-l adapteze la propriul scop, la noua sa stare parazitară. Apoi mai durează vreo treizeci de zile până la maturizarea completă.

– Maturizarea completă? a repetat Nora.

– Rugaţi-vă să nu ajungă în faza aceea, a zis Setrakian şi a făcut un gest spre Jim. Arterele din zona gâtului oferă cel mai rapid loc de acces; o altă cale de acces direct în sistemul nostru circulator este artera femurală.

Crestătura de pe gât era aşa de fină, încât deocamdată nici nu era vizibilă.

– Dar de ce au nevoie de sânge? a întrebat Eph.

– Pentru că acesta conţine oxigen, fier şi multe alte substanţe nutritive.

– Oxigen? a murmurat Nora.

Setrakian a încuviinţat din cap.

– Organismul-gazdă se modifică. În parte, această transformare presupune că sistemul circulator şi cel digestiv se îmbină, la fel ca la insecte. Din sângele

lor lipsesc oxigenul şi fierul, care fac ca sângele uman să fie roşu. Sângele lor se albeşte.

– Şi organele, a spus Eph. Ale lui Redfern păreau cuprinse de cancer.

– Organismul este devorat, se transformă. Se instalează virusul, iar gazdele acestuia nu mai respiră. Gestul reflex de a respira rămâne, dar organismul lor nu se mai oxigenează. Plămânii, de acum inutili, se contractă în cele din urmă şi se readaptează.

– Când ne-a atacat, Redfern a scos la iveală o excrescenţă complexă din cavitatea bucală, a spus Eph. Semăna cu o limbă musculoasă crescută sub limba propriu-zisă.

Setrakian a încuviinţat din cap, de parcă ar fi vorbit cu Eph despre vreme.

– Pe măsură ce se hrănesc, aceasta se umple cu sânge. Pielea le devine roşiatică, la fel şi ochii şi cuticulele. Limba asta, cum o numiţi dumneavoastră, este, de fapt, o transformare, o adaptare a fostului faringe, a traheei şi a plămânilor la excrescenţa nou apărută. Este ca mâneca suflecată a unei haine. Vampirul poate lansa din cavitatea toracică acest organ, care poate ajunge la o distanţă între 1,5 şi 2 metri. Dacă autopsiezi o victimă matură, ai să găseşti un ţesut muscular, un săculeţ care o lansează în vederea hrănirii. Ceea ce vor este să ingereze sânge uman în stare pură. Seamănă întrucâtva cu bolnavii de diabet. Dar eu nu ştiu prea multe, dumneavoastră sunteţi doctorul.

– Aşa credeam şi eu, a mormăit Eph. Până în momentul de faţă.

– Trăiam cu impresia că vampirii beau sânge de virgină, a intervenit Nora. Virgine pe care le hipnotizează... şi le transformă în lilieci.

– Asta e varianta fantezistă. Adevărul este mai... cum să spun?

– Pervers, a completat Eph.

– Dezgustător, a sugerat şi Nora.

– Nu, a spus Setrakian. Banal. Aţi descoperit amoniu?

Eph a încuviinţat din cap.

– Au un sistem digestiv foarte compact, a continuat Setrakian. Nu au unde să păstreze mâncarea. Plasma nedigerată şi orice alt reziduu trebuie eliminate pentru a face loc hranei care urmează să fie ingerată. E asemenea căpuşei care excretează în timp ce se hrăneşte.

Dintr-odată, temperatura din rezervă s-a modificat. Glasul lui Setrakian s-a redus la un murmur înfrigurat.

– E un strigoi aici, a şuierat el.

Eph l-a privit pe Jim, care deschisese ochii, cu pupilele negre, cu sclera din jurul pupilelor de un portocaliu-cenuşiu, asemenea cerului pe înserat, şi privea fix în tavan.

Pe Eph l-a cuprins frica. Setrakian s-a crispat, cu mâna încovoiată prinsă aproape de mânerul în formă de cap de lup al bastonului, gata de atac. Eph a simţit energia transmisă de bătrân şi a fost şocat de ura profundă, străveche, ce se citea în ochii acestuia.

– Profesore..., a spus Jim, cu un mormăit care i s-a strecurat printre buze.

Apoi ochii i s-au închis din nou, iar Jim a recăzut în transa aceea ca un somn profund.

– Cum se face că vă cunoaşte? i s-a adresat Eph bătrânului.

– Nu mă cunoaşte, a zis Setrakian, încă vigilent, gata de atac. Acum este ca un bondar, devine parte dintr-un roi, ca un organism format din mai mulţi indivizi, dar cu o singură conştiinţă, a spus şi l-a privit pe Eph. Creatura aceasta trebuie distrusă.

– Poftim? a sărit Eph. Nici vorbă.

– Nu vă mai este prieten, a insistat Setrakian. Vă este duşman.

– Chiar dacă este adevărat, este încă pacientul meu.

– Omul acesta nu este bolnav, a păşit pe un tărâm care nu mai are legătură cu boala. În câteva ore, n-o să mai rămână nici urmă de el. În afară de asta, este extrem de periculos să-l ţineţi aici. La fel ca în cazul pilotului, oamenii aflaţi în această clădire vor fi în mare pericol.

– Dar dacă... dacă nu i se administrează sânge?

– Dacă nu se hrăneşte, va începe să sape. După patruzeci şi opt de ore fără hrană, corpul lui va începe să cedeze şi să devoreze încet şi dureros propriii muşchi şi propriul ţesut adipos, până ce nu mai rămâne decât sistemul vampirului.

Eph a clătinat energic din cap.

– Trebuie să stabilesc un tratament. Dacă boala este produsă de vreun virus, trebuie să încep să caut un remediu.

– Există un singur tratament, a spus Setrakian. Moartea. Distrugerea organismului. Moartea fără chinuri.

– Noi nu suntem veterinari, a zis Eph. Nu putem eutanasia oamenii care sunt prea bolnavi să supravieţuiască.

– Cu pilotul aşa aţi procedat.

– Era altă situaţie, s-a bâlbâit Eph. I-a atacat pe Nora şi pe Jim, m-a atacat pe mine.

– Filosofia legitimei apărări, dacă este aplicată cu adevărat, merge la fel de bine şi în această situaţie.

– La fel şi filosofia genocidului.

– Şi dacă scopul lor este să supună specia umană, atunci ce mai spuneţi?

Eph nu avea chef să se lase atras în abstracţiuni. El îşi privea un coleg, un prieten.

Setrakian a înţeles că nu avea să-i facă, nici pe el, nici pe Nora, să-şi schimbe părerea. Nu încă.

– Haideţi să vedem rămăşiţele pilotului, poate aşa reuşesc să vă conving.

Au coborât cu liftul la subsol într-o tăcere mormântală. Odată ajunşi, în loc să găsească morga încuiată, au văzut uşa deschisă şi mai mulţi poliţişti şi pe administratoarea spitalului adunaţi în jurul acesteia.

Eph s-a dus spre ei.

– Ce se întâmplă aici?

Tocul uşii era zgâriat, rama metalică îndoită şi lovită cu ranga, iar încuietoarea fusese spartă din exterior.

Nu administratoarea deschisese uşa. Cineva intrase cu forţa.

Eph a aruncat o privire rapidă înăuntru.

Masa era goală. Cadavrul lui Redfern dispăruse.

S-a dus la administratoare ca să ceară mai multe informaţii, dar, spre surprinderea lui, a văzut-o

îndepărtându-se câţiva paşi pe hol şi aruncându-i priviri furişe în timp ce vorbea cu poliţiştii.

– Ar fi bine să mergem, a spus Setrakian.

– Dar trebuie să aflu unde este cadavrul, a ripostat Eph.

– A dispărut, a replicat Setrakian. Nu o să-l mai găsiţi niciodată. Bătrânul l-a prins pe Eph de braţ cu o forţă uimitoare. Cred că şi-au atins scopul.

– Care scop?

– Să distragă atenţia, în cele din urmă. Pentru că nu mai sunt morţi, la fel cum nu mai sunt morţi nici ceilalţi pasageri din morgi.

Sheepshead Bay, Brooklyn

Glory Mueller, rămasă văduvă de curând, căuta pe internet ce trebuia făcut în cazul în care unul dintre soţi murea fără să lase testament şi a remarcat o ştire despre cadavrele dispărute ale pasagerilor zborului 753. A urmat linkul şi a citit ceea ce apărea cu titlul „Ştire de ultimă oră“. Se spunea că, în decurs de o oră, Biroul Federal de Investigaţii urma să ţină o conferinţă de presă, ca să anunţe o recompensă şi mai mare pentru cei care aveau să ofere orice informaţie privitoare la dispariţia de la morgă a cadavrelor rezultate în urma tragediei din avionul companiei Regis Air.

Această ştire i-a sădit în suflet o teamă profundă. În clipa aceea, şi-a amintit că noaptea trecută se trezise dintr-un vis şi auzise zgomote în mansardă.

Nu-şi mai amintea din vis decât faptul că Hermann, răposatul ei soţ, se întorsese din morţi.

De fapt, fusese o greşeală, iar tragedia din zborul 753 nu avusese, de fapt, loc, şi se pomenise cu Hermann la uşa din spate a casei lor din Sheepshead Bay, cu un zâmbet triumfător – ce părea să spună: „Credeai că ai scăpat de mine?“ – cerându-i să-i dea de mâncare.

În public, Glory jucase rolul văduvei îndurerate care suferă în tăcere şi avea să păstreze aceeaşi atitudine în timpul oricărei anchete şi oricărui proces care avea să aibă loc. Dar era, poate, singura care credea că tragicele evenimente în care îşi pierduse viaţa soţul alături de care îşi petrecuse treisprezece ani erau, de fapt, un dar ceresc.

Treisprezece ani de căsnicie, treisprezece ani de abuzuri permanente care se intensificaseră pe durata anilor petrecuţi împreună, din ce în ce mai des de faţă cu băieţii lor de nouă şi unsprezece ani. Glory trăia permanent cu frica schimbărilor lui de dispoziţie şi chiar îşi permisese luxul de a visa cu ochii deschişi – pentru că era prea riscant să încerce să pună în practică – la cum ar fi fost să ia băieţii şi să plece cât el era în Heidelberg, în vizită la mama lui aflată pe moarte. Dar unde să se ducă? Şi, lucrul cel mai important, ce avea să le facă ei şi copiilor dacă îi prindea – lucru de care era sigură că avea să se întâmple?

Însă Dumnezeu era bun şi, în sfârşit, răspunsese rugăciunilor ei. Ea şi băieţii fuseseră izbăviţi. Vălul plumburiu al violenţei se risipise din viaţa lor.

S-a dus la baza scărilor şi şi-a înălţat privirea spre etajul al doilea, la trapa din tavan de care atârna mânerul din sfoară.

Iar veniseră ratonii. Hermann prinsese mai demult unul în mansardă. Dusese animalul nepoftit în curtea din spate și îi dăduse o lecție de față cu băieții...

Gata, se terminase. Nu mai avea de ce să-i fie frică. Băieții aveau să se întoarcă peste mai bine de o oră, așa că a luat hotărârea să urce imediat. Și așa avea de gând să umble prin lucrurile lui Hermann. Marțea se ridica gunoiul, și voia să strângă tot până atunci.

Avea nevoie de o armă, și prima la care i-a zburat gândul a fost maceta lui Hermann. O adusese acasă în urmă cu câțiva ani și o ținea într-o bucată de mușama în șopronul de plastic pentru scule, încuiat, aflat imediat lângă casă. Când îl întrebase la ce îi trebuia așa ceva - un cuțit necesar în junglă care, dintre toate locurile din lume, nimerise tocmai în Sheepshead Bay -, el râsese batjocoritor și răspunsese: „Nu se știe niciodată".

Aceste amenințări voalate făceau parte din rutina zilnică. A luat cheia agățată de cuiul din cămară, a ieșit și a descuiat. Mușamaua era sub un mănunchi de unelte și un set rupt de crochet pe care îl primiseră ca dar de nuntă (și pe care ea avea să-l folosească pentru a aprinde focul). A dus mănunchiul în bucătărie și l-a așezat pe masă, ezitând puțin înainte să-l desfacă.

Întotdeauna îl considerase diabolic și își închipuise că avea să joace un rol important în soarta acestei familii, că era poate obiectul pe care avea să-l folosească Hermann ca să-i curme viața. Prin urmare, l-a desfăcut cu mare grijă, de parcă ar fi desfășat un pui de diavol adormit. Lui Hermann nu-i

plăcea ca ea să-i atingă lucrurile care aveau o semnificaţie aparte pentru el.

Lama era lungă, lată şi dreaptă. Mânerul era format din fâşii de piele pe care fostul proprietar le tocise până ce căpătaseră o nuanţă de maro-deschis. L-a ridicat, l-a întors şi a cântărit în mână acest obiect ciudat. Şi-a surprins imaginea în uşa cuptorului cu microunde, iar aceasta a înspăimântat-o. O femeie stătea în bucătăria ei cu o macetă în mână.

El o făcuse să-şi piardă minţile.

A urcat scările înarmată cu maceta. S-a oprit sub trapa din tavan şi a întins mâna spre mânerul din sfoară albă care atârna. Trapa, prinsă în arcuri scârţâitoare, s-a deschis în unghi de 45 de grade. Zgomotul acesta ar fi trebuit să sperie orice animal care se aciuase pe acolo. A tras cu urechea să afle dacă fugea ceva, dar nu s-a auzit nimic.

S-a întins spre întrerupătorul de pe zidul înalt, dar lumina nu s-a aprins. L-a apăsat de câteva ori succesiv, dar tot nimic. Nu mai urcase aici de la Crăciun, aşa că se putea ca între timp becul să se fi ars. În grinzi era tăiată o lucarnă pe care intra, probabil, suficientă lumină.

A tras de scara prinsă cu balamale şi a început să urce. După trei trepte, se afla deja la nivelul podelei. Aceasta era neterminată, şi role de fibre de sticlă de culoare roz, cu un strat impermeabil, erau întinse între grinzile transversale descoperite. Bucăţile de placaj erau puse în formă de cruce, creând un culoar ce ducea spre cele patru spaţii de depozitare.

Era mai întuneric decât se aşteptase şi a văzut că două dintre suporturile ei cu haine mai vechi fuseseră deplasate, acoperind foarte bine lucarna

joasă. Erau hainele din viața ei de dinainte de a-l cunoaște pe Hermann, acoperite cu saci de plastic și lăsate deoparte timp de treisprezece ani. A mers pe culoarul de placaj și a dat la o parte suporturile, ca să poată intra mai multă lumină, gândindu-se că n-ar fi o idee rea să caute prin haine ca să-și aducă aminte de ea cea de dinainte. În clipa aceea, dincolo de culoarul din placaj, a văzut că un șir de parchet lipsea, în porțiunea dintre două grinzi lungi transversale, unde, cine știe din ce motiv, izolația fusese scoasă.

Apoi a mai remarcat încă un șir gol.

Și încă unul.

A rămas înmărmurită. Deodată, a simțit că era ceva în spatele ei. Îi era frică să se întoarcă – dar apoi și-a amintit că avea maceta în mână.

În spate, sprijinite de peretele mansardei, departe de lucarnă, se aflau rolele de izolație care lipseau și care fuseseră puse grămadă. O parte din fibra de sticlă fusese ruptă în fâșii, de parcă un animal ar fi încercat să-și facă un cuib uriaș.

Și nu era un raton, ci ceva mai mare. Mult mai mare.

Grămada era nemișcată și aranjată de parcă ar fi ascuns ceva. Oare Hermann pusese ceva la cale fără știrea ei? Ce ținea ascuns aici?

Cu maceta ridicată, a tras de o fâșie lungă din grămadă... Dar nu era nimic acolo.

A mai tras de una, dar s-a oprit când un braț păros de bărbat a ieșit la iveală.

Glory cunoștea acel braț și cunoștea și mâna de la capătul acelui braț. Le cunoștea pe amândouă foarte bine.

Nu-i venea să-şi creadă ochilor.

Cu maceta ridicată înaintea ei, a mai tras o fâşie de fibră de sticlă.

I-a văzut cămaşa. Una dintre cămăşile cu mânecă scurtă, cu nasturi, pe care le purta chiar şi iarna. Hermann era un bărbat orgolios, mândru de braţele sale păroase. Ceasul de mână şi verigheta lipseau.

Glory a rămas ţintuită locului, copleşită de groază. Şi totuşi, trebuia să vadă, aşa că a întins mâna şi a mai tras o fâşie, ceea ce a făcut ca restul grămezii să cadă la podea.

Soţul decedat, Hermann, dormea în mansarda ei, pe un strat de fâşii de fibră de sticlă roz, îmbrăcat complet, dar fără încălţăminte, cu tălpile murdare, de parcă ar fi mers desculţ.

Nu-şi revenea din şoc. Nu ştia cum să reacţioneze. Era soţul ei, de care credea că scăpase, tiranul, bătăuşul, violatorul.

Stătea deasupra bărbatului adormit cu maceta asemenea unei săbii a lui Damocles, gata să cadă dacă acesta făcea cea mai mică mişcare.

Apoi, puţin câte puţin, a coborât braţul cu maceta pe lângă corp. Îşi dădea seama că era o fantomă, un om întors din morţi, o arătare care avea s-o bântuie veşnic. Niciodată nu avea să scape de el.

Pe când ea gândea aceste lucruri, Hermann a deschis ochii.

I s-au ridicat pleoapele şi ochii i s-au fixat drept în sus.

Glory a îngheţat. Îi venea s-o rupă la fugă, să ţipe, dar n-a putut să facă nici una, nici alta.

Capul lui Hermann s-a rotit până ce ochii săi ficşi s-au oprit asupra ei. Avea aceeaşi privire

disprețuitoare dintotdeauna, același rânjet, privirea care preceda întotdeauna nenorocirile.

În momentul acela, a simțit un declic în creier.

În același timp, patru case mai jos, Lucy Needham, în vârstă de patru ani, stătea pe aleea din fața casei și îi dădea de mâncare păpușii ei Baby Dear dintr-o pungută de snacksuri. Lucy s-a oprit din crănțănit și a ascultat țipetele înăbușite și loviturile care veneau de... de undeva din apropiere. S-a uitat spre casa ei, apoi spre nord, cu nasul încrețit, cu o nedumerire copilărească așternută pe față. A stat nemișcată, cu gura deschisă, portocalie, în care se zăreau biscuiții cu brânză pe jumătate mestecați, și a ascultat cele mai ciudate sunete pe care le auzise vreodată. Avea să-i spună tăticului, dar, până să se întâmple acest lucru, i s-a împrăștiat punga de snacksuri și așa că s-a aplecat și s-a apucat să le mănânce de pe alee. Și, după ce a fost surprinsă mâncând de pe jos și certată, a uitat complet de țipetele auzite.

Glory stătea în mansardă, respirând greu și icnind, cu amândouă mâinile încleștate pe macetă. Hermann zăcea bucăți printre fâșiile roz de izolație, iar peretele mansardei era împroșcat cu un lichid alb care picura.

„Alb?“

Glory tremura, scârbită. S-a uitat împrejur, ca să vadă ce făcuse.

De două ori i se înfipsese lama în grinzile de lemn, și în închipuirea ei Hermann era cel care încerca să-i smulgă maceta din mână. Se străduise

totuşi să tragă tare de ea ca s-o elibereze, ca să continue să-l lovească.

S-a dat un pas înapoi, pradă unei senzaţii stranii, de parcă ar fi plutit, şocată de ce făcuse.

Capul lui Hermann, cu rânjetul întipărit pe buze, se rostogolise şi se înfipsese între două grinzi, cu faţa în jos, cu o bucăţică de fibră de sticlă roz, pufoasă, lipită de obraz, ca vata pe băţ. Toracele lui era scobit şi găurit, coapsele erau tăiate din femur, iar din vintre îi ţâşnea un lichid alb.

„Alb?"

A simţit ceva picurându-i pe papuc, *poc-poc-poc*, şi, când s-a uitat, a văzut sânge – sânge roşu – şi şi-a dat seama că, cine ştie cum, se rănise la braţul stâng, deşi nu simţea nici o durere. A ridicat mâna ca să se uite mai bine şi a văzut picături mari şi roşii căzând pe placaj.

„Alb?"

În clipa aceea, a zărit ceva mic şi negru târându-se. Avea în continuare privirea înceţoşată şi clipea des, pradă încă pornirilor ucigaşe, neîncrezătoare în propriii ochi.

A simţit iniţial o mâncărime la gleznă, care apoi i-a urcat în sus pe picior. Şi-a plesnit coapsa cu partea lată a lamei mânjite de substanţa albă, lipicioasă.

Apoi a simţit o gâdilătură pe celălalt picior, în faţă. Apoi pe talie. A înţeles că o apucase vreun soi de alergie. Se simţea de parcă ar fi fost atacată de gândaci. S-a mai dat un pas înapoi şi a fost cât pe-aci să cadă de pe culoarul din placaj.

În clipa aceea, a avut o senzaţie neplăcută în vintre, ca şi când s-ar fi târât ceva acolo, apoi a simţit

un fel de fulgerare bruscă şi neplăcută în rect. Senzaţia aceasta a făcut-o să tresară şi să strângă din fund de parcă ar fi fost gata-gata să se scape pe ea. Sfincterul i s-a dilatat şi a rămas mult timp nemişcată, paralizată, până când senzaţia a început să se risipească, iar ea a reuşit să se relaxeze. Trebuia să meargă la toaletă. O altă senzaţie de viermuială a distras-o, de data aceasta în mâneca bluzei, şi a simţit o arsură în rana din braţ.

Apoi o durere sfâşietoare în intestine a făcut-o să se îndoaie. Maceta i-a căzut pe placaj. Femeia a scos un ţipăt de durere covârşitoare. Simţea cum ceva îi urca în sus pe braţ, de data aceasta pe sub piele, şi în timp ce avea gura deschisă şi ţipa, un alt viermişor subţire i s-a strecurat dinspre ceafă, pe mandibulă, până la buză, străpungându-i obrazul şi târându-se în jos pe gât.

Freeburg, New York

Seara se lăsa cu repeziciune pe când Eph mergea cu maşina spre est, traversând Cross Island Parkway spre Nassau County.

– Şi vreţi să-mi spuneţi că pasagerii morţi din morgi, cei pe care îi caută tot oraşul, s-au dus cu toţii acasă? a întrebat Eph.

Bătrânul profesor stătea pe bancheta din spate cu pălăria pe picioare.

– Sângele la sânge trage, a spus el. Odată transformaţi, strigoii îşi caută mai întâi rudele şi prietenii neinfestaţi încă. Noaptea se întorc la cei cu care au o legătură emoţională, la „cei dragi“. Presupun că

e instinctul de a te întoarce acasă, același impuls care îi face pe câinii rătăciți să revină la stăpânii lor chiar și de la sute de kilometri. Pe măsură ce funcțiile cerebrale mai avansate cedează, instinctul animalic preia conducerea. Sunt creaturi mânate de nevoi, nevoia de a se hrăni, de a se ascunde, de a-și găsi adăpost.

– Și se întorc la cei care le plâng dispariția, a spus Nora, de pe locul din dreapta. Ca să-i atace și să-i infesteze?

– Ca să se hrănească. Este în natura celor întorși din morți să-i chinuiască pe cei vii.

Eph a ieșit de pe autostradă fără să scoată o vorbă. Povestea aceasta cu vampirii era echivalentul mental al consumului de mâncare stricată: mintea sa refuza s-o digere. Tot rumega la ea, dar aceasta refuza să se lase înghițită.

Când Setrakian îi spusese să aleagă un pasager de pe lista cu victimele zborului 753, prima care îi venise în minte fusese fetița pe nume Emma Gilbarton, cea pe care o găsise în avion ținând-o de mână pe mama sa. Părea un test potrivit pentru ipoteza lui Setrakian. Cum putea o fetiță de unsprezece ani să meargă noaptea de la o morgă din Queens până la casa familiei sale din Freeburg?

Însă acum, în timp ce parca în apropierea locuinței familiei Gilbarton, o casă impresionantă în stil georgian, pe o stradă laterală amplă, cu case la distanță unele de altele, Eph a conștientizat faptul că, dacă se înșelau, aveau să trezească din somn un om îndurerat de dispariția familiei sale, a soției și a unicei sale fiice.

Eph știa câte ceva despre acest lucru.

Setrakian a ieşit din Explorer şi şi-a pus pălăria pe cap, ţinând în mână bastonul lung, de care nu avea însă nevoie pentru sprijin. Strada era liniştită la acea oră a înserării, în unele case dimprejur se vedea lumină, dar nu era nici ţipenie de om pe afară şi nu trecea nici o maşină. Ferestrele casei familiei Gilbarton erau întunecate. Setrakian i-a dat fiecăruia câte o lampă cu becuri închise la culoare. Acestea semănau cu lămpile lor fluorescente, numai că erau mai grele.

S-au dus la uşă, iar Setrakian a apăsat pe sonerie cu mânerul bastonului. Cum nimeni n-a răspuns, a încercat clanţa cu partea acoperită de mănuşă, evitând s-o atingă cu vârful degetelor goale, ca să nu lase amprente.

Eph a înţeles că bătrânul nu era la prima experienţă de acest gen.

Uşa era încuiată.

– Haideţi, a spus Setrakian.

Au coborât treptele şi au ocolit casa. Curtea din spate era ca un luminiş imens care se întindea la marginea unei păduri bătrâne. Luna ivită răspândea deja suficientă lumină, atât cât să le proiecteze pe iarbă umbrele abia desenate.

Setrakian s-a oprit şi a arătat cu bastonul.

Obloanele care acopereau scara pivniţei erau ridicate, iar uşile erau larg deschise.

Bătrânul şi-a continuat drumul spre ele, urmat de Eph şi de Nora. Accesul în pivniţa întunecoasă se făcea pe nişte trepte de piatră. Setrakian a cercetat copacii înalţi care străjuiau curtea.

– Nu putem intra aşa, pur şi simplu, a zis Eph.

– Nu este deloc înţelept după apusul soarelui, a spus Setrakian. Dar nu ne permitem să aşteptăm.

– Nu, vreau să spun că asta se cheamă încălcare a proprietăţii, a reluat Eph. Ar trebui să sunăm la poliţie.

Setrakian i-a luat lanterna lui Eph cu o privire mustrătoare.

– Poliţia nu ar putea înţelege ce avem noi de făcut aici.

A aprins lanterna cu două becuri cu lumină neagră. Era asemănătoare lămpilor din spitale pe care le folosea Eph, dar acestea erau mai puternice şi mai arzătoare, fiind totodată dotate cu baterii mai mari.

– Lumină neagră? a întrebat Eph.

– Lumina neagră este, de fapt, lumină ultravioletă cu lungime mare de undă, adică UVA. Este vizibilă, dar nu face rău. UVB sunt raze cu lungime medie de undă şi pot produce arsuri sau cancer de piele. Asta – a spus şi a avut grijă să îndepărteze fasciculul de lumină de ei şi de el în acelaşi timp – merge cu raze UVC, cu lungime scurtă de undă, şi este folosită ca germicid, la sterilizare. Stimulează şi distruge legăturile ADN. Expunerea directă este foarte nocivă pentru pielea umană, însă pentru un vampir este de-a dreptul ucigătoare.

Bătrânul a început să coboare scările, cu lampa într-o mână şi cu bastonul în cealaltă. Spectrul razelor ultraviolete nu oferea prea multă lumină, razele UVC mai degrabă adâncind bizareria situaţiei decât s-o mai îndulcească. Pe pereţii de piatră aflaţi de-o parte şi de alta a scărilor, pe când treceau de la

frigul nopţii la răcoarea pivniţei cu fundaţia de ciment, muşchiul strălucea alb, fantomatic.

În interior, Eph a distins conturul întunecat al scărilor care duceau la etajul întâi, o spălătorie şi un aparat vechi de pinball.

Se zărea cineva întins pe podea. Un bărbat în pijamale cu pătrăţele. Instinctul de medic l-a făcut pe Eph să pornească spre el, dar s-a oprit brusc. Nora a pipăit zidul de vizavi de uşa interioară şi a dat de întrerupătorul de acolo, însă lumina nu s-a aprins.

Setrakian s-a dus spre bărbat şi i-a apropiat lampa de gât. Lumina întunecată a lăsat la vedere o crestătură mică, perfectă, de culoare albastră, pe partea stângă a gâtului.

– S-a transformat, a spus el.

Bătrânul i-a dat lui Eph înapoi lampa fluorescentă. Nora şi-a aprins-o pe a ei şi a trecut-o peste chipul bărbatului, revelând o fiinţă agitată pe sub pielea acestuia, o mască încruntată, ce se frământa şi se contorsiona, greu de definit, dar, fără doar şi poate, malefică.

Setrakian a găsit sprijinit de un banc de lucru din colţ un topor nou cu coada lucioasă şi cu corpul de oţel strălucitor, roşu cu argintiu. S-a dus şi l-a luat în mâinile sale încovoiate.

– Staţi puţin, i-a cerut Eph.

– Doctore, vă rog să vă daţi înapoi, a replicat Setrakian.

– El zace pur şi simplu aici, a spus Eph.

– În curând, se va trezi. Bătrânul a făcut un gest spre treptele de piatră care duceau afară, spre obloanele din faţa uşii pivniţei, cu ochii aţintiţi asupra bărbatului care zăcea pe pardoseală. Fata e

afară, se hrăneşte din alţii, a spus Setrakian şi a pregătit toporul. Doctore, nu vă cer să iertaţi ce veţi vedea aici, ci doar să vă daţi la o parte.

Eph a citit hotărârea de pe chipul lui Setrakian şi a înţeles că bătrânul nu avea să dea înapoi, fie că-i stătea el în cale, fie că nu, aşa că s-a tras într-o parte. Lama era prea grea pentru constituţia fizică şi pentru vârsta lui Setrakian, dar acesta a ridicat totuşi amândouă mâinile deasupra capului, cu partea lată a corpului metalic ajungându-i până aproape de şale.

Apoi braţele i s-au relaxat. Umerii i-au coborât.

A întors capul spre obloanele deschise ale pivniţei şi a ascultat cu atenţie.

În clipa aceea a auzit şi Eph. Nişte paşi pe iarba uscată.

În primă fază, s-a gândit că poate era un animal. Dar nu, foşnetul avea cadenţa pasului uman.

Erau paşii unui om sau ai cuiva care fusese om. Şi se apropiau.

Setrakian a coborât toporul.

– Staţi lângă uşă, în linişte. Închideţi-o în urma ei imediat ce intră. I-a luat din nou lampa lui Eph şi, în schimb, i-a îndesat în mâini toporul. Nu trebuie să scape.

S-a retras spre locul de lângă zid de care era sprijinit bastonul său, vizavi de uşă, şi apoi a stins lampa dogoritoare, dispărând în bezna totală.

Eph stătea lângă uşile deschise ale pivniţei, lipit cu spatele de zid. Nora se afla lângă el şi amândoi tremurau în subsolul casei unui necunoscut. Paşii sprinteni şi uşori se auzeau şi mai aproape.

S-au oprit în capătul scărilor, şi pe podeaua pivniţei s-a zărit o umbră – capul şi umerii, proiectaţi de lumina lunii.

Paşii au pornit în jos pe scări.

La baza acestora, chiar în faţa uşii, s-au oprit. Eph, care se afla la o distanţă mai mică de trei metri, cu toporul strâns la piept, era înspăimântat de profilul fetei mici de statură, cu părul blond care-i cădea pe umeri, pe cămaşa de noapte simplă, până sub genunchi. Era desculţă, braţele îi atârnau rigide şi avea o atitudine ciudată, ţeapănă. Pieptul i se umfla, dar nu-i ieşea abur pe gură.

Mai târziu avea să afle şi alte amănunte: că simţul auzului şi al mirosului i se îmbunătăţiseră din ce în ce mai mult, că auzea sângele pulsând în corpul lui, al Norei şi al profesorului şi că simţea dioxidul de carbon pe care aceştia îl expirau. Mai avea să afle că văzul era simţul ei cel mai puţin dezvoltat. Acum se afla în faza în care începea să nu mai distingă culorile, iar percepţia termică, adică abilitatea de a „citi" locurile unde se simţea căldură sub forma unor halouri monocromatice, nu era încă pe deplin formată.

A făcut câţiva paşi înainte, părăsind pata de lumină slabă proiectată de lună, şi a intrat în întunericul total al pivniţei. În încăpere păşise o fantomă. Eph ar fi trebuit să închidă uşa, dar simpla prezenţă a fetei l-a făcut să îngheţe.

S-a întors spre locul în care se afla Setrakian, concentrându-se asupra lui. Bătrânul a aprins lampa. Fata i-a aruncat o privire inexpresivă. În clipa aceea, Setrakian s-a apropiat îndreptând lanterna spre ea. Aceasta i-a simţit căldura şi s-a întors spre uşa

pivniţei să fugă, dar Eph a închis-o brusc. Uşa grea s-a trântit cu zgomot, zguduind întreaga construcţie. Lui Eph i-a trecut prin gând că avea să se prăbuşească peste ei.

În momentul acela, fetiţa, Emma Gilbarton, i-a văzut. Era luminată. O lumină purpurie cădea asupra ei, iar Eph i-a zărit pete indigo în jurul gurii şi pe bărbiţa delicată. Era ceva ciudat la ea – aducea cu o amatoare de petreceri rave care îşi pulverizase vopsea fluorescentă.

În clipa aceea, Eph şi-a adus aminte că sub lumina ultravioletă sângele capătă culoarea indigo.

Setrakian a împins spre ea lampa aprinsă, ca s-o determine pe fată să se dea înapoi. Reacţia ei a fost animalică. Uşor confuză, s-a ferit de parcă ar fi fost ameninţată cu o torţă aprinsă. Setrakian a urmărit-o fără milă, până ce aceasta s-a lipit cu spatele de un perete, scoţând un sunet uşor, gutural, un mârâit de animal hăituit.

– Doctore, l-a strigat Setrakian pe Eph. Doctore, veniţi repede!

Eph s-a apropiat mai mult de fată, a luat lampa fluorescentă de la Setrakian şi i-a dat toporul, ţinând în tot acest timp lampa îndreptată spre fată.

Setrakian s-a dat înapoi. A aruncat toporul, care a căzut pe pardoseala tare cu un sunet metalic. În mâinile înmănuşate avea bastonul lung, pe care l-a apucat de sub mânerul în formă de cap de lup. Cu o smucitură puternică din încheietură, a desprins mânerul de baston şi din teaca de lemn a scos o sabie de argint.

– Grăbiţi-vă, a spus Eph privind-o pe fata care se zvârcolea lipită de zid, prizonieră a razelor ucigătoare ale lămpii.

Fata a văzut sabia bătrânului răspândind luciri albe, şi pe faţa ei s-a aşternut ceva asemănător cu frica, ceva care s-a transformat apoi în sălbăticie.

– Grăbiţi-vă! a strigat Eph, dornic să sfârşească odată.

Fata a sâsâit şi Eph a văzut umbra întunecată din ea, de sub piele, un diavol care mârâia ca să iasă.

Nora şi-a aruncat privirea spre tatăl care zăcea pe podea. Începuse să dea semne de viaţă şi deschisese ochii.

– Profesore! a strigat Nora, însă acesta era concentrat la fată.

Nora l-a văzut pe Gary Gilbarton ridicându-se în fund, apoi în picioarele goale, un mort stând lângă ei, în pijamale, cu ochii deschişi.

– Profesore! a repetat Nora şi şi-a aprins lampa.

Aceasta a scos un pârâit. Nora a scuturat-o şi a lovit-o în locul în care avea bateria. Lumina purpurie s-a aprins o clipă, apoi s-a stins şi iarăşi s-a aprins.

– Profesore! a urlat ea.

Lumina tremurătoare a lămpii i-a reţinut atenţia lui Setrakian. S-a întors spre bărbatul înviat din morţi, care părea confuz şi nesigur pe picioare. Mai degrabă cu pricepere decât cu agilitate, Setrakian l-a făcut pe Gilbarton să se îndoaie de la brâu cu lovituri repetate în stomac şi în piept, sfâşiindu-i bluza de la pijama, prin care a început să curgă sânge alb.

Eph, care acum era singur cu fata şi privea diavolul asmuţit dinăuntrul ei, neştiind ce se petrece în spatele său, a strigat:

– Profesore Setrakian!

Setrakian şi-a îndreptat loviturile spre subsuoarele tatălui, ca să-l determine să-şi lase braţele în jos, apoi i-a tăiat tendoanele din spatele genunchilor, făcându-l pe bărbat să cadă în patru labe. Gilbarton stătea cu capul ridicat şi cu gâtul întins. Setrakian a ridicat sabia şi a rostit câteva cuvinte într-o limbă necunoscută, cu un aer ceremonios. După aceea, lama sabiei sale a şfichiuit aerul şi a secţionat gâtul bărbatului, despărţindu-i capul de trunchi, iar omul întors din morţi s-a prăbuşit la pământ.

– Profesore! a strigat din nou Eph.

A apropiat şi mai mult lampa de fată – care era cam de vârsta lui Zack, cu ochii sălbatici coloraţi în indigo şi cu lacrimi de sânge –, în timp ce creatura din adâncul ei spumega de furie.

A deschis gura de parcă ar fi vrut să spună ceva. Ca şi cum ar fi vrut să cânte. Gura ei a continuat să se deschidă, iar chestia aceea prinsă de ţesutul moale de sub limba propriu-zisă a început să iasă. Limba s-a umflat în timp ce tristeţea din ochii fetei – ce sclipeau de nerăbdare – lăsa loc foamei.

Bătrânul a revenit la ea, cu sabia înainte.

– Fereşte-te, strigoiule! a spus el.

Fata s-a întors spre bătrân cu ochii scăpărându-i încă. Acum lama de argint a lui Setrakian era lipicioasă de la sângele alb. A rostit aceleaşi cuvinte ca înainte, cu sabia sprijinită de umăr şi prinsă cu amândouă mâinile. Eph s-a dat din drum fix înainte ca bătrânul să lovească.

Fetiţa ridicase mâna ca să se protejeze în ultima clipă, dar lama sabiei i-a secerat-o din încheietură, înainte să despartă capul de gât. Tăietura era curată

şi perfect dreaptă. Sângele alb a împroşcat peretele, dar nu ca şi când ar fi ţâşnit dintr-o arteră, ci mai degrabă cu un *pleosc* dezgustător. Trupul ei s-a prăbuşit la podea, mâna şi capul au căzut şi ele, iar acesta din urmă s-a rostogolit de câteva ori.

Setrakian a coborât sabia şi a smuls lampa din mâinile lui Eph, apropiind fasciculul slab de gâtul retezat, cu un aer oarecum triumfător. Dar nu era nici urmă de triumf aici: Eph a văzut ceva viermuind în balta de sânge alb şi gros care se forma.

Erau paraziţii aceia. Când lumina a căzut asupra lor, s-au încolăcit şi au rămas nemişcaţi. Bătrânul iradia locul.

Eph a auzit paşi pe treptele de piatră. Era Nora, care dăduse năvală afară, printre obloanele deschise. A fugit după ea, aproape împiedicându-se de trupul decapitat al tatălui fetiţei, şi a ieşit în aerul nopţii.

Nora alerga spre copacii întunecaţi care se legănau în bătaia vântului. A prins-o din urmă înainte ca ea să ajungă la copaci, a tras-o aproape de el şi a strâns-o tare în braţe. Aceasta a ţipat cu gura lipită de el, temându-se parcă să-şi înalţe strigătul în noapte, şi Eph a ţinut-o în braţe până când Setrakian şi-a făcut şi el apariţia în curte.

Din gura bătrânului ieşea un abur ce se pierdea în răcoarea nopţii, iar pieptul îi fremăta de la efort. Şi-a apăsat inima cu degetele. Părul său alb şi ciufulit strălucea în lumina lunii, dându-i aspectul unui nebun. În acel moment, Eph se întreba dacă nu cumva bătrânul chiar era ţicnit.

A curăţat lama pe iarbă înainte s-o bage din nou în teaca-baston. A îmbinat cele două părţi cu o

răsucire fermă, iar bastonul excesiv de lung şi-a făcut din nou apariţia.

– Acum am eliberat-o. Fata şi tatăl ei se odihnesc în pace.

Şi-a verificat pantofii şi manşeta pantalonilor la lumina lunii, să nu cumva să aibă sânge de vampir. Nora l-a privit cu ochi sălbatici.

– Cine sunteţi?

– Doar un luptător, a răspuns el. La fel ca dumneavoastră.

Au mers din nou spre maşina lui Eph. Acesta se simţea neliniştit şi expus stând acolo, în faţa casei. Setrakian a deschis portiera din dreapta şi a luat baterii noi. Le-a înlocuit pe cele din lampa lui Eph şi a verificat lumina purpurie pe peretele camionetei.

– Aşteptaţi aici, vă rog, le-a cerut Setrakian.

– De ce? a întrebat Eph.

– Aţi văzut că avea sânge pe buze şi pe bărbie. Era plină. Se hrănise. Încă nu am terminat.

Bătrânul a pornit spre casa învecinată, urmărit cu privirea de Eph. Nora s-a desprins de Eph şi s-a sprijinit de maşină, înghiţind în sec, de parcă ar fi fost pe cale să verse.

– Tocmai am omorât doi oameni în pivniţa casei lor.

– Chestia asta e răspândită de către oameni. Mai bine zis, de către neoameni.

– Dumnezeule, sunt vampiri...

– Regula principală este să lupţi întotdeauna împotriva bolii, nu a victimelor, a spus Eph.

– Şi să nu demonizezi bolnavii, a completat Nora.

– Da, dar acum... bolnavii chiar *sunt* demoni. Acum cei infestaţi sunt cei care transmit boala şi trebuie să-i oprim, să-i ucidem, să-i distrugem.

– Ce-o să spună directorul Barnes despre asta?

– Nu putem să stăm după el, a replicat Eph. Deja am aşteptat prea mult.

Au tăcut amândoi. În scurt timp, Setrakian s-a întors ţinând în mâini bastonul-sabie şi lampa care nu se răcise încă.

– Am terminat, a spus el.

– Aţi terminat? a repetat Nora, încă şocată de ceea ce văzuse. Şi acum ce facem? Sper că vă daţi seama că erau încă vreo două sute de pasageri în avionul ăla.

– Este mult mai rău de atât. Urmează a doua noapte. Cel de-al doilea val de infestare are loc chiar acum.

A DOUA NOAPTE

Patricia şi-a dat energic părul pe spate, de parcă ar fi vrut să alunge orele irosite ale încă unei zile încheiate. S-a trezit că abia aştepta ca Mark să se întoarcă acasă, şi nu doar ca să-şi ofere satisfacţia de a-i da lui în grijă copiii. Voia să-l pună la curent cu singurele noutăţi ale zilei, cu faptul că bona soţilor Luss – pe care Patricia îi spiona prin fereastra întredeschisă de la sufrageria care dădea spre faţa casei –, bătrâna de culoare, ieşise din casa acestora la cinci minute după ce sosise, fără copii, fugind mâncând pământul.

Familia Luss! Cum ştiu vecinii să ţi se bage pe sub piele! Ori de câte ori se gândea la slăbănoaga de Joanie, care pomenea de a ei „pivniţă în stil european cu pământ pe jos", Patricia ridica automat degetul mijlociu spre casa soţilor Luss. *Ardea* de nerăbdare să afle de la Mark ce ştia despre Roger Luss, dacă acesta era încă plecat în străinătate. Voia să-şi compare informaţiile. Singurul moment în care ea şi soţul ei păreau să cadă de acord era atunci când îşi desfiinţau prietenii, rudele şi vecinii. Poate pentru că, savurând problemele familiale ale altora, ale ei şi ale lui Mark păreau mai puţin complicate.

Scandalurile mergeau întotdeauna mai bine cu un pahar de pinot, iar ea tocmai îl termina pe al doilea, cu un gest teatral. S-a uitat la ceasul din bucătărie, cu adevărat dornică să se potolească, dată fiind previzibila nelinişte pe care Mark o afişa ori de câte ori ajungea acasă şi descoperea că ea băuse deja două pahare fără el. Să-l ia dracu', stă toată ziua în biroul ăla din oraş, la prânz iese la masă, se plimbă ca un domn după placul inimii, iar seara, în trenul spre casă, se pune la bârfă, în timp ce ea stă toată ziua acasă cu bebeluşul, cu Marcus, cu bona şi cu grădinarul...

Şi-a mai turnat un pahar, întrebându-se cât avea să mai dureze până când diavolul ăla gelos de Marcus avea să intre şi să-şi trezească surioara adormită. Bona o culcase pe Jacqueline înainte să plece, iar micuţa încă nu se trezise. Patricia s-a uitat din nou la ceas, calculând de cât timp era linişte deplină în casă. Extraordinar! Dormea buştean. Revigorată de o altă înghiţitură de vin şi atentă la posibila apariţie a neastâmpăratului ei fiu de patru ani, a împins revista *Cookie*, înţesată de reclame, şi a pornit în sus pe scări.

Mai întâi s-a dus în camera lui Marcus, pe care l-a găsit stând cu faţa în jos pe covorul cu logoul echipei New York Rangers, lângă patul său în formă de sanie, cu consola portabilă pornită încă, aproape de mâna întinsă. Era *rupt* de oboseală. Desigur, la ora de culcare aveau să plătească scump faptul că somnul de după-amiază se prelungise cam mult, căci drăcuşorul întors cu cheiţa nu avea să stea o clipă locului, dar până atunci îi venea rândul lui Mark să se ocupe de el.

A mers pe hol, uimită să descopere urme de noroi pe culoar (*diavolul ăla mic!*), până la uşa închisă, de clanţa căreia era prinsă, cu cordeluţa de dantelă cu volănaşe pe margine, pernuţa de mătase în formă de inimioară pe care era scris: „Ssst! Doarme un îngeraş". A deschis uşa spre încăperea călduroasă, în semiîntuneric, şi, spre surprinderea ei, a văzut pe cineva stând în scaunul cu balansoar de lângă pătuţ, legănându-se când înainte, când înapoi. Era o femeie care ţinea ceva în braţe.

Necunoscuta o avea în braţe pe Jacqueline. Însă în încăperea liniştită, slab luminată de spoturile de pe tavan, totul părea în ordine.

- Cine...? Pe când Patricia s-a aventurat mai departe, ceva s-a schimbat în postura femeii care se balansa. Joan? Joan, tu eşti? Patricia s-a apropiat şi mai mult. Ce faci...? Ai intrat prin garaj?

Joan, pentru că ea era, s-a oprit din legănat şi s-a ridicat de pe scaun. Din cauza lămpii roz din spatele ei, Patricia abia vedea expresia ciudată de pe chipul lui Joan, în special felul bizar, contorsionat, în care îi stătea gura. Mirosea urât, iar gândul Patriciei a zburat imediat la sora ei şi la oribila petrecere de Ziua Recunoştinţei de anul trecut. Oare şi Joan trecea prin aceeaşi criză?

Şi ce căuta aici, cu Jacqueline în braţe?

Joan a întins mâinile ca să-i dea Patriciei copilul. Aceasta a luat fetiţa în braţe şi, în clipa următoare, a înţeles că ceva era în neregulă. Fiica sa era ciudat de liniştită, chiar şi pentru un copil care doarme. Părea nemişcată.

Neliniştită, a apucat cu două degete pătura ce acoperea faţa lui Jackie.

Buzele fetiţei, ca un bobocel de trandafir, erau întredeschise. Ochişorii ei erau închişi la culoare şi ficşi. Păturica era udă în jurul gâtului. Patricia şi-a privit degetele lipicioase de sânge.

Ţipătul care a izbucnit din gâtul Patriciei nu a mai ieşit niciodată la suprafaţă.

Ann-Marie Barbour era efectiv la capătul puterilor. Stătea în bucătăria casei ei înălţând rugi cu mâna prinsă de marginea chiuvetei, ca şi când casa în care locuise de când se căsătorise ar fi fost o bărcuţă prizonieră pe o mare neagră şi învolburată. Se ruga neîncetat să fie îndrumată, să-i fie alinată suferinţa, să i se arate o rază de speranţă. Ştia că Ansel al ei nu era malefic, nu era ce părea, ci pur şi simplu era foarte, foarte bolnav. („Dar a omorât câinii.") Indiferent de ce boală suferea, avea să-i treacă, şi totul urma să revină la normal.

S-a uitat spre baraca încuiată din curtea cufundată în întuneric. Acum era linişte.

A cuprins-o din nou îndoiala, la fel ca atunci când văzuse la ştiri că pasagerii morţi din zborul 753 dispăruseră de la morgă. Se petrecea ceva, ceva îngrozitor („A omorât câinii!"), dar senzaţia de groază fusese alinată doar de drumurile repetate la oglinzi şi la chiuvetă, ştersul, atingerea, îngrijorarea şi rugile.

De ce se îngropase Ansel în pământ în timpul zilei? („A omorât câinii.") De ce o privise cu atâta foame? („I-a omorât.") De ce nu spunea nimic, doar mârâia şi urla („Asemenea câinilor pe care i-a omorât")?

Noaptea pusese din nou stăpânire pe cer – lucru de care se temuse toată ziua.

De ce oare era atât de liniştit acum?

Înainte să devină conştientă de ceea ce făcea, înainte să se răzgândească, a ieşit pe uşă hotărâtă şi a coborât treptele verandei. Nu s-a uitat spre mormintele câinilor din colţul grădinii, nu s-a lăsat pradă acestei nebunii. Acum ea trebuia să fie cea puternică. Încă puţin...

A ajuns la uşile barăcii, prinse cu lanţ şi cu lacăt. A rămas acolo, a ascultat, cu pumnii apăsaţi cu putere pe gură, până când au început s-o doară dinţii.

Ansel ce ar face? Oare el ar deschide uşa dacă ea ar fi cea de dinăuntru? Oare ar face efortul de a o privi?

Da, el ar face-o.

Ann-Marie a descuiat lacătul cu cheia de la gât. A desfăşurat lanţul gros şi de data aceasta s-a dat înapoi, în locul în care ştia că el nu putea ajunge, fiind ţinut de lesa prinsă de ţeava câinilor.

Uşile s-au deschis şi o duhoare îngrozitoare, o putoare cumplită, a invadat-o, făcând-o să lăcrimeze. Era de la Ansel al ei.

Nu a văzut nimic. A stat şi a ascultat. Nu avea de gând să intre.

- Ansel? a spus ea abia şoptit, dar nu a primit nici un răspuns. Ansel!

S-a auzit un foşnet, un scurmat în pământ. Of, de ce nu luase lanterna?

S-a întins înainte atât cât să împingă uşa mai larg, suficient pentru a permite luminii lunii să pătrundă în baracă.

În momentul acela, l-a zărit. Zăcea pe jumătate într-un culcuş făcut din pământ, cu faţa îndreptată spre uşi, cu ochii înfundaţi în cap, încărcaţi de

suferinţă. A înţeles că era pe moarte. Ansel al ei era pe moarte. Gândul i-a zburat din nou la câinii care dormeau aici pe vremuri, la Pap şi la Gertie, dragii de Saint Bernarzi pe care îi iubise mai mult decât pe nişte animale de casă, pe care Ansel îi omorâse şi al căror loc îl luase de bunăvoie... da... ca să-i salveze pe ea şi pe copii.

În clipa aceea, a înţeles. El trebuia să facă rău cuiva ca să-şi revină, ca să trăiască.

Privea în lumina lunii creatura suferindă care devenise soţul ei şi dintr-odată a fost străbătută de un fior.

El voia ca ea să se lase în mâinile lui, ştia asta, o simţea chiar.

Ansel a scos un mârâit gutural, interiorizat, de parcă acesta ar fi izbucnit din stomacul său gol.

Nu putea. Ann-Marie i-a trântit uşile barăcii în faţă, plângând. S-a lipit cu umărul de ele, închizându-l înăuntru. O fiinţă care se zbătea între viaţă şi moarte. Ansel era prea slăbit să se mai repeadă la uşă. Tot ce a auzit Ann-Marie a fost un alt geamăt.

Tocmai trecea lanţul pe după mânerele barăcii, când a auzit paşi pe pietrişul din spatele ei. Femeia a îngheţat, crezând că se întorsese poliţistul acela. A auzit încă un pas şi s-a răsucit iute pe călcâie.

Era un bărbat în vârstă care purta o cămaşă cu gulerul rigid, un pulover tricotat descheiat şi nişte pantaloni largi din catifea. Era vecinul de vizavi, cel care sunase la poliţie, domnul Otish, văduvul. Era genul de vecin care aruncă frunzele din curte pe stradă pentru ca acestea să ajungă la tine în curte. Era omul care îşi făcea apariţia numai când se ivea

vreo problemă pe care el bănuia că o cauzaseră ei sau copiii lor.

– Câinii dumneavoastră găsesc modalități din ce în ce mai creative prin care să mă trezească noaptea, a spus domnul Otish.

Prezența lui, asemenea celei a unei fantome care îți bântuie visele, a nedumerit-o pe Ann-Marie. „Câinii?"

Se referea la Ansel și la zgomotele pe care le scotea el noaptea.

– Dacă aveți vreun animal bolnav, trebuie să-l duceți la veterinar și fie îl tratează, fie îl eutanasiază.

Era prea uimită ca să poată răspunde. S-a apropiat și mai mult de ea, ieșind de pe alee și călcând pe marginea spațiului verde din curte, aruncând priviri disprețuitoare spre baracă.

De dinăuntru s-a auzit un mârâit răgușit.

Domnul Otish s-a strâmbat, scârbit.

– Faceți ceva cu javrele alea, că, dacă nu, sun iar la poliție, chiar acum.

– Nuuu! a exclamat ea înfricoșată, fără să se poată stăpâni.

Bărbatul a zâmbit, surprins de teama ei, bucurându-se de sentimentul de dominare pe care simțea că îl avea asupra ei.

– Și atunci ce aveți de gând să faceți?

A deschis gura, dar nu știa ce să spună.

– Am să mă ocup eu... nu știu în ce fel.

Bătrânul s-a uitat la veranda din spate, privirea fiindu-i atrasă de lumina aprinsă din bucătărie.

– Soțul este acasă? Aș prefera să vorbesc cu dumnealui.

Ea a clătinat din cap.

Din baracă s-a auzit un alt mârâit.

– Ar trebui să faceţi Dumnezeului ceva cu creaturile astea alintate, că, dacă nu, mă ocup eu. Cine a trăit la ţară, doamnă Barbour, vă va spune că animalele de curte nu trebuie tratate asemenea copiilor. E mai bine să cunoască nuieluşa decât mângâierea. Mai ales câinii prostovani ca Saint Bernarzii.

Ceva din vorbele lui i-a reţinut atenţia, ceva privitor la câinii ei...

„Nuieluşă."

Motivul pentru care înfipseseră drăcia aia de ţeavă în mijlocul barăcii era faptul că Pap şi Gertie fugiseră de câteva ori... iar odată, nu cu mult timp în urmă... Gertie, cea mai drăguţă dintre cei doi, cea care se încredea uşor în oameni, venise acasă cu răni pe spate şi pe picioare...

De parcă ar fi lovit-o cineva.

Ann-Marie Barbour, timidă şi retrasă de regulă, a uitat pentru o clipă de frică. L-a privit pe acest bărbat, pe smochina asta răutăcioasă de bărbat, de parcă i s-ar fi luat dintr-odată un văl de pe ochi.

– Carevasăzică, dumneavoastră aţi fost, a spus ea cu barba tremurându-i, nu de timiditate, ci de mânie. Dumneavoastră aţi dat în Gertie, dumneavoastră i-aţi făcut *rău*...

O clipă, ochii lui au scăpărat, nefiind obişnuit să i se spună ceva verde în faţă, şi imediat şi-a trădat vinovăţia.

– Dacă am făcut-o eu, a spus el recăpătându-şi obişnuita condescendenţă, sunt convins că a făcut el ceva să merite un asemenea tratament.

Ann-Marie a izbucnit deodată, plină de ură, copleşită de tot ce acumulase în ultimele zile, de

faptul că trimisese copiii de acasă... că-şi îngropase câinii morţi... de grija pe care i-o purta soţului ei suferind...

– Este o *ea*, a spus Ann-Marie.

– Poftiţi?

– Este o *ea*. O cheamă Gertie şi e căţea.

Din baracă s-a auzit un alt mârâit tremurător.

Era Ansel. Era înfometat...

S-a dat înapoi tremurând, intimidată, dar nu de el, ci de acest nou sentiment de mânie.

– Vreţi să vedeţi cu ochii dumneavoastră? s-a trezit spunând.

– Ce înseamnă asta?

Baraca se profila în spatele ei, ea însăşi o bestie.

– Haideţi! Vreţi să-i îmblânziţi? Încercaţi-vă norocul!

Bătrânul a pornit indignat. Să fie el provocat de o femeie!

– Vorbiţi serios?

– Vreţi să-i potoliţi? Vreţi să aveţi parte de linişte? Ei bine, şi eu! Şi-a şters un strop de salivă de pe bărbie şi şi-a îndreptat degetul ud înspre el. Şi eu!

Domnul Otish a privit-o îndelung.

– Are dreptate lumea, a zis el. Chiar *sunteţi* nebună.

Bătrânul i-a aruncat un rânjet sălbatic şi apoi a luat-o spre crengile joase ale copacilor care împrejmuiau grădina. A apucat o nuia, a răsucit-o şi a tras tare până când s-a rupt. A încercat-o, ascultând şfichiuitul ca de sabie scos de aceasta pe când biciuia aerul şi, mulţumit de rezultat, a luat-o spre uşi.

– Vreau să ştiţi că o fac spre binele dumneavoastră, nu al meu, a spus domnul Otish.

Ann-Marie tremura în vreme ce îl privea cum trece lanţul printre mânere. Uşile au început să se deschidă. Domnul Otish era suficient de aproape încât lanţul prins de par să ajungă la el.

– Ia, unde sunt bestiile alea? a spus el.

Ann-Marie a auzit mârâitul inuman şi lesa mişcându-se repede, cu un sunet de monede aruncate. Apoi uşile s-au deschis complet, domnul Otish a făcut un pas înainte şi într-o clipită ţipătul său de uimire a fost curmat. Ann-Marie a fugit şi s-a lipit de uşile barăcii, străduindu-se să le închidă, în timp de domnul Otish se zbătea şi lovea în ele. A băgat lanţul printre mânere şi a pus lacătul... apoi a fugit în casă, departe de baraca din curte care se cutremura şi de fapta nemiloasă pe care o făcuse.

Mark Blessige stătea în holul casei sale cu telefonul BlackBerry în mână, neştiind încotro s-o ia. Nu avea nici un mesaj de la soţia sa. Telefonul ei era în geanta Burberry, maşina Volvo era pe alee, iar băiţa copilului, în hol. Nu lăsase nici un bilet în bucătărie, doar un pahar pe jumătate băut, aşezat pe masă. Patricia, Marcus şi Jackie dispăruseră.

S-a uitat în garaj şi a constatat că maşinile şi căruciorul erau acolo.

A verificat calendarul din hol, dar nu era nimic trecut acolo. Oare se supărase pe el că întârziase din nou şi hotărâse să-l pedepsească? Mark a încercat să pornească televizorul şi să stea pur şi simplu să aştepte, dar şi-a dat seama că era cu adevărat neliniştit. De două ori a ridicat receptorul ca să sune la poliţie, dar nu se putea închipui făcând faţă scandalului cauzat de venirea unei maşini de poliţie la

el acasă. A ieşit pe uşa de la intrare şi s-a oprit pe treapta din cărămidă care dădea spre gazonul din faţa casei şi spre straturile bogate de flori. S-a uitat de-a lungul străzii, întrebându-se dacă s-ar fi putut duce până la vreun vecin, însă a observat că aproape toate casele erau în întuneric. Nu se vedea nici o lumină gălbuie răspândită de veiozele de pe servantele lăcuite, nici de la monitoarele computerelor sau de la ecranele televizoarelor cu plasmă din spatele perdelelor de dantelă cusute de mână.

S-a uitat spre casa familiei Luss de peste drum, cu faţada cu aspect rafinat, din cărămidă albă, veche. Nici acolo nu era nimeni acasă, după câte se părea. Oare îi pândea vreo catastrofă de care el nu ştia nimic? Se dăduse vreun ordin de evacuare?

În clipa aceea, a văzut pe cineva ieşind din tufişurile înalte care formau gardul ornamental dintre curtea familiei Luss şi cea a familiei Berry. Era o femeie şi, în umbra pătată a crengilor stejarilor de deasupra, avea un aspect ciudat. În braţe ţinea ceva ce părea a fi un copil adormit de vreo cinci, şase ani. Femeia a traversat aleea, a dispărut o clipă după SUV-ul Lexus al familiei Luss, apoi s-a îndreptat spre uşa laterală de lângă garaj. Înainte să intre, a întors capul şi l-a văzut pe Mark stând pe treapta din faţa casei. Nu a făcut cu mâna, nici nu a dat vreun semn că l-ar fi văzut, dar privirea ei, deşi fugară, l-a îngheţat.

Şi-a dat seama că nu era Joan Luss. Putea fi însă menajera familiei.

A aşteptat să se aprindă vreo lumină înăuntru, dar nu s-a întâmplat asta. Tare ciudat. În orice caz, nu mai văzuse pe nimeni altcineva pe afară în

această seară plăcută. Prin urmare, a luat-o pe o potecă, evitând să calce pe iarbă, a traversat drumul, relaxat, cu mâinile în buzunarele de la pantalonii de la costum, şi s-a îndreptat spre aleea familiei Luss, spre aceeaşi uşă laterală.

Uşa exterioară era închisă, dar cea din interior rămăsese deschisă. În loc să sune, a ciocănit energic în geam, apoi a intrat şi a strigat:

– E cineva? A traversat podeaua placată cu gresie din hol spre bucătărie şi a aprins lumina. Joan? Roger?

Podeaua era murdară peste tot de urme de paşi – de picioare goale, se pare. Pe unele dulapuri şi pe marginea blaturilor erau urme de mâini murdare de noroi. Pe masa din bucatărie zăcea un coş de sârmă în care putrezeau câteva pere.

– E cineva acasă?

Putea să parieze că Joan şi Roger erau plecaţi, dar voia să vorbească măcar cu menajera. Ea nu avea să spună în stânga şi-n dreapta că familia Blessige nu ştia pe unde îi umblau copiii sau că Mark Blessige nu ştia unde era soţia lui beţivă. Iar dacă se înşela, şi Joanie chiar era acasă, avea s-o întrebe câte ceva despre familia ei, cu un aer relaxat, de parcă ar fi plecat la o partidă de tenis. „Copiii au aşa de multe de făcut, cum de faci faţă la tot?" Iar dacă avea să audă vreodată ceva de la cineva despre progeniturile lui neastâmpărate, avea să aducă şi el vorba despre ţăranii ăia desculţi care umblaseră prin băcătăria soţilor Luss.

– Sunt Mark Blessige, de vizavi. E cineva acasă?

Nu mai fusese la ei de la ziua băiatului, din luna mai. Părinţii îi cumpăraseră cu acea ocazie o maşinuţă

electrică de curse, dar, cum aceasta nu avea şi cârlig de tractare – se pare că puştiul era obsedat de cârligele de tractare –, o lansase exact în masa unde urma să fie adus tortul, imediat după ce personalul angajat deghizat în personaje din serialul de desene animate *Sponge Bob* umpluse toate paharele cu suc. „Ei, măcar ştie ce-i place", spusese Roger.

Toată lumea râsese fals, apoi li se mai turnase tuturor încă un rând de suc.

Mark s-a aplecat ca să treacă printr-o uşă batantă şi a intrat în sufragerie, de unde şi-a privit cu atenţie propria casă pe ferestrele din faţă. Preţ de o clipă, a contemplat imaginea, întrucât nu avea prea des parte de o asemenea privelişte. Ce casă extraordinară! Deşi mexicanul ăla prost tunsese iarăşi inegal tufişurile din dreapta.

Pe treptele care duceau la subsol s-au auzit paşii mai multor persoane.

– Hei! a spus el, amintindu-şi de urmele din bucătărie şi gândindu-se că poate vreo hoardă de golani se instalase confortabil în casa vecinilor. Bună. Sunt Mark Blessige, vecinul de vizavi. Nici un răspuns. Îmi pare rău că am dat buzna, dar mă întrebam...

A împins uşa batantă şi s-a oprit. Vreo zece oameni stăteau cu faţa la el. Doi dintre ei erau copii şi ieşiseră de după masa din bucătărie, dar nici unul nu era al lui. Mark i-a recunoscut pe câţiva dintre aceştia ca fiind vecini din Bronxville, oameni pe care îi văzuse la cafeneaua Starbucks, la gară sau la club. Printre ei era şi Carole, mama unuia dintre prietenii lui Marcus. Un altul era curier la UPS, îmbrăcat cu uniforma de serviciu, bluză maro şi

pantaloni scurţi. Formau un grup destul de bizar. Printre ei nu era nici un membru al familiei Luss ori Blessige.

– Îmi cer scuze. Deranjez?

Acum începea să-i vadă mai bine: înfăţişarea, ochii cu care îl fixau fără să scoată un sunet. Niciodată nu se mai holbase nimeni aşa la el. Dinspre ei simţea o`fierbinţeală care nu avea nimic de-a face cu privirea lor arzătoare.

În spatele lor stătea menajera. Părea plină de vigoare, roşie la faţă, cu ochii ficşi înroşiţi, iar pe bluză avea o pată... tot roşie. Părul îi era nepieptănat şi nespălat, şi nu ar fi putut fi mai murdară nici dacă ar fi dormit pe pământ.

Mark şi-a dat un zuluf din ochi şi a simţit cum se lipeşte cu umerii de uşa batantă. Abia atunci a înţeles că se dădea involuntar cu spatele înapoi. Ceilalţi au venit spre el, cu excepţia menajerei, care stătea şi privea. Unul dintre copii, un băiat agitat cu sprâncene negre, ascuţite, s-a folosit de un sertar deschis ca să se urce pe masa din bucătărie, şi acum era mai înalt decât toţi ceilalţi. Şi-a luat avânt pe blatul de granit şi s-a aruncat spre Mark Blessige, care n-a mai avut ce face decât să întindă braţele şi să-l prindă. În timp ce sărea, băiatul a deschis gura şi, în momentul în care îl apuca pe Mark de umeri, scosese deja limba prelungă. Asemenea cozii unui scorpion, s-a îndoit înainte să ţâşnească spre el şi să-l înţepe în gât. I-a traversat pielea şi muşchiul, ajungând în carotidă. Durerea pe care bărbatul a simţit-o a fost ca aceea provocată de o ţepuşă încinsă înfiptă în gât.

A căzut pe spate dincolo de uşă şi s-a prăbuşit la pământ, cu băiatul agăţat bine de el, prins de gât, stând călare pe pieptul lui. Atunci a început să tragă, să sugă, să-l secătuiască.

Mark a încercat să vorbească, să ţipe, dar cuvintele i-au rămas înţepenite în gât şi s-a înecat. Era paralizat. Ceva din pulsul lui s-a modificat, acesta i-a fost întrerupt, dar el n-a putut să scoată nici măcar un sunet.

Băiatul stătea cu pieptul lipit de al său şi-i simţea bătaia slabă a inimii, sau ce-o fi avut el, aproape de inima lui. În timp ce sângele se scurgea din corpul lui Mark, a simţit că băiatul îşi intensifica ritmul şi devenea mai puternic – *zum-zum-zum* –, atingând un galop exacerbat, intim, ceva asemănător cu extazul.

Limba i se umfla pe măsură ce se hrănea, iar albul ochilor devenea roşu în timp ce-şi fixa victima cu privirea. Băiatul îşi trecea degetele scheletice, încovoiate prin părul lui Mark, înhăţându-şi şi mai bine prada...

Ceilalţi au ţâşnit pe uşă şi s-au repezit la victimă, smulgându-i hainele. Pe când limbile lor prelungi îi străpungeau carnea, Mark a simţit o nouă schimbare de presiune în corp, dar nu era o decomprimare, ci o comprimare, ca un vid, ca atunci când o cutie de suc este golită.

În acelaşi timp, l-a copleşit un miros, urcându-i la nas şi în ochi ca un nor de amoniac. A simţit o băltoacă umedă pe piept, caldă, ca o supă abia preparată, care s-a întins şi pe braţe în momentul când bărbatul l-a apucat pe micul diavol. Băiatul făcuse pe el, îşi dăduse drumul pe Mark în timp ce se

hrănea, deşi excreţia părea mai degrabă de natură chimică decât umană.

Durerea era a dracului de acută. O simţea în tot corpul, în vârful degetelor, în piept, în creier. Presiunea din gât s-a domolit, iar Mark a rămas pe loc, ca un ghem de durere.

Neeva a deschis puţin uşa de la dormitor şi a văzut că, în sfârşit, copiii adormiseră. Keene şi Audrey Luss erau întinşi pe podea în saci de dormit, lângă patul nepoatei ei, Narushta. În general, copiii familiei Luss se simţeau bine – în fond, Neeva fusese singura care îi îngrijise în timpul zilei de când Keene avea patru luni –, dar în noaptea aceasta plânseseră amândoi. Voiau să doarmă în paturile lor, întrebau când se puteau întoarce acasă, când avea Neeva să-i ducă înapoi. Sebastiane, fiica Neevei, aştepta ca poliţia să vină din clipă în clipă şi să le dărâme uşa. Dar nu venirea poliţiei o îngrijora pe Neeva.

Sebastiane se născuse şi mersese la şcoală în Statele Unite şi căpătase în timp aroganţa americanilor. O dată pe an, Neeva îşi ducea fiica în Haiti, dar ea nu se simţea acasă acolo. Respingea străvechea ţară şi tradiţiile ei. Respingea străvechea cunoaştere, considerând-o pe cea nouă mai atractivă. Dar faptul că Sebastiane o socotea o superstiţioasă prostuţă era mai mult decât putea ea accepta. Mai ales că, prin comportamentul ei, îi salvase pe cei doi copii răzgâiaţi, dar care aveau totuşi mari şanse de a fi recuperaţi, punându-şi propria familie în pericol.

Deşi fusese educată în religia catolică, bunicul din partea mamei era practicant Voodoo şi *bokor* în satul său, adică un fel de *houngan*, preot – unii oameni îi

numesc vrăjitori – care practică magia, atât cea albă, cât și cea neagră. Deși se spunea că avea o mare *ashe* (adică o mare putere spirituală) și deseori se mai ocupa și cu vindecarea aurei zombi, ceea ce presupunea captarea unui spirit într-un fetiș (un obiect inanimat), niciodată nu experimentase magia neagră de a aduce la viață un cadavru, de a crea un zombi dintr-un mort al cărui suflet se desprinsese de trup. Nu făcuse niciodată așa ceva pentru că avea prea mult respect pentru partea ocultă și considera că încălcarea acelei granițe infernale era un afront direct față de *loa*, spiritele religiei Voodoo, asemănătoare cu sfinții sau cu îngerii care acționează ca intermediari între oameni și Creatorul nepăsător. Însă participase la ceremoniile de genul exorcizărilor din ținuturile îndepărtate, îndreptând fărădelegile altor *houngan* răuvoitori, iar ea îl însoțise și văzuse chipurile celor întorși din morți.

Când Joan se închisese în prima noapte în camera ei frumos mobilată, asemenea camerelor de hotel din Manhattan în care Neeva făcuse curățenie la sosirea în America, și încetase în sfârșit cu gemetele, Neeva trăsese cu ochiul ca să vadă dacă se simțea bine. Ochii lui Joan păreau înghețați și distanți, inima îi bătea cu putere, cearșafurile erau îmbibate de sudoare, iar perna era pătată de sângele albicios pe care îl scuipase. Neeva avusese grijă și de bolnavi, și de muribunzi și, privind-o pe Joan Luss, înțelesese că stăpâna ei nu se îmbolnăvea, ci devenea o creatură malefică. În momentul acela, luase copiii și plecase.

Neeva a mai verificat încă o dată ferestrele. Locuiau la etajul întâi al unei case pentru trei familii

şi vedea strada şi casele vecinilor doar printre barele de fier. Barele erau utile ca să ţină departe hoţii, dar Neeva nu era sigură că-i puteau feri şi de altceva. În după-amiaza aceea dăduse ocol casei şi le verificase, iar acestea îi lăsaseră impresia că erau solide. Ca o măsură suplimentară de siguranţă şi fără ştirea lui Sebastiane, ca să scape de o predică pe tema protecţiei împòtriva incendiilor, bătuse ramele în cuie de pervaz, iar apoi pusese o bibliotecă în dreptul geamului din camera copiilor pe post de baricadă. De asemenea, fără să spună nimănui, dăduse cu usturoi pe fiecare bară de fier în parte. Avea o sticlă de un litru cu apă de la biserică, sfinţită de preotul parohiei, deşi nu se baza pe asta, căci observase ce ineficient fusese crucifixul în subsolul familiei Luss.

Agitată, dar încrezătoare, a tras toate transperantele şi a aprins toate luminile, apoi s-a dus la scaunul ei şi şi-a ridicat picioarele. Nu şi-a dat însă jos pantofii negri ortopedici cu tocuri groase (pe care îi purta din cauza platfusului), gândindu-se că poate era nevoită să meargă iute undeva. Trebuia să fie pregătită să stea de pază încă o noapte. A dat drumul la televizor încet, să-i ţină de urât, însă acesta mai degrabă atrăgea electricitate din pereţi decât atenţia Neevei.

Era mai deranjată de dispreţul fiicei ei decât ar fi trebuit. Fiecare imigrant îşi face griji că fiii săi vor îmbrăţişa mai degrabă cultura ţării adoptive decât moştenirea ţării de provenienţă. Însă teama Neevei avea legătură cu ceva mult mai concret. Se temea ca încrederea excesivă a fiicei sale americanizate să nu ajungă să o rănească. Pentru Sebastiane, întunericul nopţii era doar un inconvenient, un moment în care

lipsea lumina, dar acest inconvenient era imediat îndepărtat dacă acționai întrerupătorul. Pentru ea, noaptea era un moment în care se destindea, se juca, se relaxa, momentul în care ea renunța în sfârșit la inhibiții și lăsa garda jos. Pentru Neeva, electricitatea era ceva mai mult decât un talisman care te proteja de întuneric. Noaptea este adevărată. Nu noaptea este absența luminii, ci ziua este, de fapt, un moment de repaus în întunericul care stă la pândă...

A fost trezită de un râcâit slab. Și-a ridicat bărbia din piept și a văzut că la televizor era o emisiune de teleshopping despre un aspirator care avea inclus un mop cu burete. A înghețat și a ascultat cu atenție. Dinspre ușa de la ieșire s-a auzit un păcănit. La început a crezut că venise acasă Emile, nepotul ei, care lucra ca șofer de taxi noaptea, dar și-a dat seama că, dacă acesta și-ar fi uitat din nou cheile, ar fi sunat la ușă.

Era cineva la ușă, dar nu ciocănea și nici nu suna la sonerie.

Neeva s-a ridicat în picioare cât de repede a putut. S-a târât pe hol și s-a oprit în fața ușii, ca să asculte, fiind despărțită de cel aflat pe partea cealaltă doar de o bucată de lemn.

A simțit o prezență. Își închipuia că, dacă atingea ușa – lucru pe care nu l-a făcut –, putea simți căldura.

Era o ușă exterioară dintr-o bucată, cu yală, fără plasă în exterior, fără ferestre, doar cu o fantă în cutia poștală demodată așezată în centru, mai în josul ușii, la vreo treizeci de centimetri de la sol.

Balamaua de la clapa de alamă a cutiei poștale a scârțâit, clapa s-a mișcat, și Neeva a luat-o la fugă

înapoi pe hol. A rămas acolo o clipă, panicată, ferită, apoi s-a dus în fugă în baie, la coşul cu jucării de baie. A luat pistolul cu apă al nepoatei sale, a scos căpăcelul de la sticla cu apă sfinţită şi a turnat-o prin deschiderea micuţă, vărsând mare parte din ea în timp ce umplea rezervorul de plastic.

S-a dus la uşă cu jucăria. Acum era linişte, dar încă simţea prezenţa. S-a aşezat cu dificultate într-unul din genunchii umflaţi, agăţându-şi ciorapul de lemnul aspru al podelei. Era suficient de aproape încât să simtă şoapta aerului răcoros al nopţii prin clapa de alamă şi să vadă o umbră de-a lungul marginii.

Pistolul de jucărie avea o duză lungă în faţă. Neeva a acţionat pistonul din partea inferioară, ca să creeze presiune, şi apoi a ridicat clapa cu ţeava acestuia. Când balamaua a scos un scârţâit tânguitor, a înfipt duza înăuntru şi a apăsat pe trăgaci.

A ţintit orbeşte în sus, în jos şi dintr-o parte în cealaltă, împroşcând apă sfinţită în toate direcţiile. Şi-a imaginat-o pe Joan Luss luând foc, apa cu efecte de acid sfârtecându-i trupul asemenea sabiei de aur a lui Iisus, dar, cu toate acestea, nu a auzit nici un vaier.

În clipa aceea, prin fantă a intrat o mână care a înşfăcat ţeava pistolului şi a încercat să i-l smulgă. Neeva a tras de el din reflex şi, cu această ocazie, a reuşit să vadă degetele. Erau pline de mizerie, de parcă ar fi scurmat în pământ, iar pielea de sub unghii era roşie-sângerie. Apa sfinţită îi împroşcase mâinile, spălând puţin pământul, dar nici urmă de abur sau de arsură.

Nu avusese nici un efect.

Mâna a tras tare de ţeavă, înfigând-o în fanta cutiei poştale. Acum Neeva înţelegea că Joan încerca s-o înşface pe ea, aşa că a dat drumul pistolului în timp ce mâna a continuat să tragă şi să răsucească, până când jucăria de plastic s-a spart, împroşcând apă pentru ultima oară. Neeva s-a îndepărtat rapid, târându-se pe podea, în timp ce intrusul începuse să lovească în uşă. Se izbea cu forţă şi trăgea de mâner. Balamalele au tremurat, iar pereţii din vecinătate s-au zgâlţâit, făcând ca tabloul cu bărbatul şi copilul la vânătoare să cadă din cui. Neeva s-a îndepărtat până la capătul holului scurt de la intrare. S-a lovit cu umărul de suportul pentru umbrele, în care era şi bâta de baseball. A înşfăcat bâta şi a apucat bine mânerul înfăşurat cu bandă neagră, fără a se ridica de pe podea.

Lemnul uşii a rezistat. Uşa cea veche pe care ea o ura pentru că se umflase, depăşind grosimea ramei, din cauza căldurii estivale era suficient de solidă să facă faţă acestor lovituri; la fel şi yala, şi până şi mânerul neted de fier. Într-un final, cel care se afla dincolo de uşă s-a potolit. Poate chiar plecase.

Neeva a privit lacrimile lui Iisus vărsate pe podea. Când puterea lui Iisus te lasă la ananghie, ştii sigur că n-ai nici urmă de noroc.

Tot ce putea face era să aştepte revărsatul zorilor.

– Neeva.

Keene, fiul familiei Luss, stătea în spatele ei în pantaloni de trening şi în tricou. Neeva s-a deplasat mai rapid decât îşi închipuia că era capabilă, i-a pus băiatului mâna la gură şi l-a dus după colţ. Apoi a rămas acolo cu spatele lipit de zid, cu băiatul în braţe.

Oare creatura de la uşă auzise vocea fiului ei?

Neeva a ascultat cu atenţie. Băiatul se agita lipit de ea şi încerca să vorbească.

– Taci, copile!

Apoi a auzit încă o dată scârţâitul. L-a strâns şi mai tare pe băiat şi s-a aplecat spre stânga, să arunce o privire după colţ.

Clapa cutiei poştale a fost împinsă de un deget murdar. Neeva s-a pitit din nou după colţ, dar nu înainte de a zări doi ochi scăpărători şi roşii care priveau înăuntru.

Rudy Wain, managerul lui Gabriel Bolivar, a luat taxiul spre acasă, pe Hudson Street, după o cină târzie la restaurantul Mr. Chow's împreună cu cei de la BMG*. Nu reuşise să-l prindă pe Gabe la telefon, dar deja umblau zvonuri despre starea sănătăţii lui după incidentul în care fusese implicat zborul 753 şi fusese publicată şi o fotografie a sa făcută de paparazzi, în care apărea într-un scaun cu rotile. Acum Rudy voia să vadă cu ochii lui. Când şi-a făcut apariţia la uşa locuinţei acestuia de pe Vestry Street, nu era nici urmă de paparazzi, doar câţiva adepţi ai curentului gotic cu priviri tâmpe care stăteau pe trotuar şi fumau.

Rudy a urcat treptele din faţă, iar aceştia s-au ridicat nerăbdători.

– Ce e? a întrebat Rudy.

– Am auzit că primeşte lume înăuntru.

---

* Bertlesman Music Group, fostă divizie a conglomeratului media german, ale cărei acţiuni au fost vândute în 2008 companiei Sony (n.red.)

Rudy s-a uitat în sus, dar lumina nu era aprinsă în nici unul dintre cele două corpuri de clădire şi nici măcar în penthouse.

– Se pare că s-a terminat cheful.

– Nu e nici un chef, a spus un puşti grăsuţ, cu nişte benzi elastice colorate atârnându-i de un piercing din obraz. I-a lăsat şi pe paparazzi să intre.

Rudy a ridicat din umeri, a format codul, a intrat şi a închis uşa în urma lui. Măcar Gabe se simţea mai bine. Rudy a trecut pe lângă panterele negre de marmură şi a înaintat în foaierul cufundat în întuneric. Proiectoarele erau stinse, iar întrerupătoarele nu fuseseră puse în funcţiune. Rudy a meditat o clipă, apoi şi-a scos telefonul BlackBerry şi l-a setat astfel încât ecranul să rămână în permanenţă luminat. A plimbat împrejur lumina albastră şi a remarcat la picioarele îngerului înaripat de lângă scări o grămadă de aparate foto digitale SLR sofisticate şi camere de filmat, armele paparazzilor. Erau toate unele peste altele, ca nişte încălţări lăsate pe marginea piscinei.

– Hei, e cineva acolo?

Vocea sa a trimis un ecou înăbuşit la primele etaje neterminate ale clădirii. Rudy a pornit pe treptele şerpuite de marmură, urmând fasciculul albastru al telefonului BlackBerry. Trebuia să-l motiveze pe Gabe pentru spectacolul din Roseland de săptămâna viitoare; plus că mai erau o mulţime de alte concerte ce urmau să aibă loc în perioada sărbătorii de Halloween şi pentru care Gabe trebuia să se pregătească.

A ajuns la etajul superior, unde se afla dormitorul lui Bolivar. Toate luminile erau stinse.

– Hei, Gabe. Eu sunt, frate. Dacă eşti indecent, spune-mi, să nu intru.

Era prea multă linişte. A intrat în dormitorul principal şi l-a cercetat la lumina telefonului, observând cearşafurile deranjate, dar nici urmă de Gabe cel mahmur. Probabil că ieşise şi bântuia ca de obicei. Cert e că nu se afla aici. Rudy a intrat în baia principală ca să se uşureze. A văzut un tub de Vicodin deschis pe etajeră şi un pahar de cocktail din cristal care mirosea a alcool. După un moment de gândire, Rudy a luat două pastile din tub, a clătit paharul în chiuvetă şi l-a umplut cu apă de la robinet.

În timp ce punea paharul la loc, a surprins mişcare în spatele lui. S-a întors iute şi l-a văzut pe Gabe, care s-a desprins din întuneric şi a intrat în baie. În oglinzile care acopereau pereţii se vedea de parcă ar fi fost sute în loc de unul.

– Dumnezeule, Gabe, m-ai speriat, a spus Rudy.

Zâmbetul lui amabil s-a risipit la vederea lui Gabe, care stătea nemişcat şi îl privea fix. Lumina albastră a telefonului era slabă, dar pielea lui Gabe părea închisă la culoare, iar ochii săi erau roşii. Purta un halat subţire, negru, care îi cobora până la genunchi şi avea pieptul gol. Braţele îi atârnau drept şi nu dădea semne că ar vrea să-şi salute managerul.

– Ce-ai păţit, frate?

Era murdar pe mâini şi pe piept.

– Ai dormit pe-o grămadă de cărbuni azi-noapte?

Gabe stătea în picioare, multiplicat la infinit în oglinzi.

– Frate, puţi de-a dreptul, a spus Rudy, ducându-şi mâna la nas. Pe unde naiba ai umblat?

Rudy a simţit că Gabe emana o căldură ciudată şi a îndreptat telefonul spre faţa acestuia. Ochii lui au rămas inexpresivi în lumină.

– Ţi-ai lăsat prea mult machiajul pe faţă.

Pastilele de Vicodin începeau să-şi facă efectul. Încăperea, cu oglinzile aşezate faţă în faţă, părea un acordeon. Rudy a redirecţionat fasciculul de lumină şi întreaga baie a sclipit.

– Auzi, dacă tragi tare cu droguri, eu pot să vin şi mai târziu, a spus Rudy deranjat de lipsa de reacţie a lui Gabe.

A încercat să treacă prin stânga acestuia, dar bărbatul nu s-a dat într-o parte. A mai încercat o dată, dar acesta tot nu i-a făcut loc. Rudy s-a dat înapoi, aţintind lumina telefonului asupra vechiului său client.

– Gabe, ce ai, omule...?

În momentul acela, Bolivar şi-a îndepărtat halatul, desfăcând larg braţele, asemenea unor aripi, înainte de a-l lăsa să cadă la podea.

Rudy a icnit. Trupul lui Gabe era pământiu şi scheletic, dar ceea ce i-a dat ameţeli a fost abdomenul lui Gabe.

Zona era lipsită de păr şi netedă, fără organe genitale.

Gabe i-a pus mâna la gură lui Rudy cu violenţă. Acesta a început să se zbată, dar era deja prea târziu. Rudy l-a văzut pe Gabe rânjind, după care rânjetul a pălit, iar în gura sa a început să se mişte ceva asemănător unui bici. În lumina albastră, tremurătoare a telefonului, în timp ce forma înnebunit pe pipăite numărul de urgenţă, a văzut limba ţâşnind. Pe marginea ei se ghiceau nişte apendice care pulsau, ca nişte săculeţi spongioşi de carne, flancate

de nişte orificii ca nişte branhii ce se deschideau şi se închideau.

Rudy a văzut toate acestea exact înainte ca limba să i se înfigă în gât. Telefonul i-a căzut pe podeaua băii, sub picioarele care i se zbăteau, înainte să poată apăsa tasta de apel.

Fetiţa de nouă ani, Jeanie Millsome, nu se simţea deloc obosită în timp ce se întorcea acasă împreună cu mama sa. *Mica sirenă*, spectacolul pe care îl văzuse pe Broadway, îi plăcuse atât de mult, încât o ţinuse mai trează şi mai atentă decât fusese vreodată în viaţa ei. Acum chiar ştia ce voia să fie când avea să crească. Gata cu meseria de instructor de balet (după ce Cindy Veeley îşi rupsese două degete la o săritură), gata cu cariera de gimnastă (bârna este prea înfricoşătoare). Avea să se facă (să se audă tobele, vă rog) *actriţă pe Broadway*! Şi avea să-şi vopsească părul corai şi avea să joace rolul principal în *Mica sirenă*, cel al lui Ariel, şi avea să facă la sfârşit cea mai mare şi mai graţioasă reverenţă din toate timpurile, şi, după spectacol, după aplauzele furtunoase, avea să-şi salute micii fani şi să le dea autografe tuturor, şi să zâmbească la camerele telefoanelor cu care avea să se fotografieze împreună cu ei – iar apoi, într-o noapte cu totul şi cu totul specială, avea să aleagă cea mai politicoasă şi mai sinceră fetiţă de nouă ani din public să devină dublura ei *şi* cea mai bună prietenă din toată lumea. Mama avea să se ocupe de coafura ei, iar tata, care stătea acasă cu Justin, avea să-i fie manager, exact ca tatăl lui Hannah Montana. Iar Justin... ei, Justin putea să stea acasă şi să facă fix ce făcea de obicei.

Şi stătea aşa, cu bărbia sprijinită într-o mână, întoarsă pe scaunul din metroul care mergea în direcţia sud prin tunelurile subterane ale oraşului. Şi-a văzut imaginea în geam, a văzut strălucirea vagonului din spatele ei, dar, din când în când, luminile licăreau, iar într-unul dintre acele momente s-a trezit că se uita în spaţiul în care un tunel se uneşte cu un altul. În clipa aceea a zărit ceva, doar o străfulgerare subliminală, ca un cadru terifiant inserat într-un film monoton. Fusese atât de rapid, încât mintea ei de copil de nouă ani nu avusese timp să proceseze această imagine pe care nu o înţelegea. Nici măcar nu putea spune de ce izbucnise în lacrimi, trezind-o astfel pe mama ei care moţăia lângă ea – atât de drăguţă în hainele ei elegante – şi care a dat să o liniştească, încercând să afle ce o făcuse să plângă. Jeanie nu putea decât să arate spre fereastră. Restul drumului a călătorit cuibărită sub braţul mamei ei.

Dar Stăpânul o văzuse, pentru că Stăpânul vedea totul. Chiar şi când se hrănea. Sau poate mai ales atunci. Poseda o vedere nocturnă extraordinară, aproape telescopică, în nuanţe de gri, şi înregistra sursele de căldură sub forma unei aure alburii strălucitoare.

A terminat, deşi nu era sătul – niciodată nu era sătul –, şi şi-a lăsat prada să-i alunece la picioare, abandonând fiinţa umană transformată pe pietrişul de pe jos. Tunelurile dimprejurul său vibrau de la curenţii de aer care îi scuturau mantia neagră, trenurile şuierau în depărtare, iar fierul se ciocnea de oţel ca un ţipăt al lumii conştiente brusc de venirea lui.

EXPUNEREA

Sediul Proiectului Canarul, intersecţla dintre Eleven Avenue şi 21st Street

În a treia dimineaţă de după aterizarea zborului 753, Eph l-a dus pe Setrakian la sediul Proiectului Canarul din cadrul CDC, situat în vestul cartierului Chelsea, la un cvartal distanţă de râul Hudson în direcţia est. Înainte ca Eph să demareze Proiectul Canarul, biroul cu trei încăperi fusese sediul local al Programului de Monitorizare a Sănătăţii Angajaţilor şi Voluntarilor de la World Trade Center, care investiga legăturile dintre eforturile de recuperare din timpul operaţiunilor din 11 septembrie şi disconfortul respirator persistent.

Când au parcat pe Eleven Avenue, lui Eph i-a crescut inima de bucurie. Două maşini de poliţie şi două maşini sedan neinscripţionate, cu plăcuţe de înmatriculare cu însemnele guvernului, erau parcate la intrare. Directorul Barnes reuşise în sfârşit. Acum aveau să primească ajutorul mult aşteptat. Eph, Nora şi Setrakian nu puteau lupta singuri cu această nenorocire.

Uşa biroului de la etajul trei era deschisă când au ajuns, iar Barnes stătea de vorbă cu un bărbat îmbrăcat în civil care s-a prezentat ca fiind agent special de la FBI.

– Everett, a zis Eph, uşurat să vadă că acesta se implica personal. Ai ajuns la timp. Eşti exact omul pe care îmi doream să-l întâlnesc.

S-a dus la un frigider mic aflat în apropiere de uşă. Câteva eprubete s-au ciocnit când s-a întins după o sticlă de lapte integral, din care a băut cu nesaţ. Avea nevoie de calciu la fel cum simţise cândva nevoia de băutură. A înţeles că e în firea omului să îşi găsească noi dependenţe. De exemplu, cu numai o săptămână în urmă, fusese cu totul dependent de legile ştiinţei şi ale naturii. Acum însă, era obsedat de săbiile de argint şi de lumina ultravioletă.

Şi-a îndepărtat de la gură sticla pe jumătate golită, conştient că tocmai îşi potolise setea cu produsul unui alt mamifer.

– Cine este dumnealui? a întrebat directorul Barnes.

– Acesta, a spus Eph ştergându-şi dunga de lapte de pe buza superioară, este profesorul Abraham Setrakian.

Bătrânul îşi ţinea pălăria în mână, iar părul său de alabastru strălucea în lumina din tavanul jos.

– Everett, s-au întâmplat atât de multe lucruri, a zis Eph continuând să bea lapte ca să-şi stingă arşiţa din stomac. Nici nu ştiu de unde să încep.

– Ce-ar fi să începem cu cadavrele care au dispărut de la morgile din oraş, a propus Barnes.

Eph a lăsat sticla. Unul dintre poliţişti se apropiase mai mult de uşa din spatele său. Un alt agent FBI scria la laptopul lui Eph.

– Hei, ce faci acolo?

– Ephraim, ce ştii despre cadavrele dispărute? a intervenit Barnes.

Eph s-a oprit o clipă, încercând să descifreze expresia de pe chipul directorului CDC-ului. Acesta l-a privit la rândul său pe Setrakian, dar bătrânul nu a spus nimic, ci a rămas nemişcat, cu pălăria în mâinile chircite.

Eph s-a întors din nou către superiorul său şi a zis:

– S-au dus acasă.

– Acasă? a repetat Barnes şi a întors capul de parcă ar fi vrut să audă mai bine. În rai?

– Acasă la rude, Everett.

Barnes l-a privit pe agentul FBI care continua să-l fixeze pe Eph.

– Sunt morţi, a spus Barnes.

– Nu sunt morţi. Sau, cel puţin, nu în sensul în care înţelegem noi moartea.

– Ephraim, poţi fi mort într-un singur fel.

Eph a clătinat din cap.

– Nu mai este chiar aşa.

– Ephraim, a şoptit Barnes şi s-a apropiat prieteneşte de el, ştiu că ai fost foarte stresat în ultima vreme. Ştiu că ai avut probleme în familie...

– Stai puţin, a intervenit Eph, cred că nu prea înţeleg ce se petrece aici.

– Problema este pacientul dumneavoastră, doctore, a intervenit agentul FBI. Este vorba despre unul dintre piloţii zborului 753 al companiei Regis Air, căpitanul Doyle Redfern. Avem câteva întrebări referitoare la îngrijirea acordată.

– Veniţi cu un mandat, şi am să vă răspund la întrebări, a replicat Eph străbătut de fiori.

– Poate aţi dori să ne explicaţi asta.

A deschis un aparat video portabil aflat pe marginea biroului şi l-a pornit. Se vedeau imagini surprise de o cameră de supraveghere într-un salon de spital. Se vedea Redfern din spate, împleticindu-se, cu halatul descheiat la spate. Părea mai degrabă rănit şi confuz, decât periculos şi violent. Unghiul din care filma camera nu surprindea şi limba prelungă ieşindu-i din gură.

În schimb, îl surprindea pe Eph cu trepanul pornit, lovindu-l pe Redfern cu lama circulară în gât.

Se vedea că imaginea fusese tăiată. Apoi apărea Nora pe fundal, cu mâna la gură, pe când Eph stătea lângă uşă cu pieptul fremătându-i, iar Redfern zăcea pe jos.

După care începea o altă secvenţă. Era o altă cameră situată mai sus, pe acelaşi hol de la subsol. În imagine se vedeau două persoane, un bărbat şi o femeie, care intrau prin efracţie în morga încuiată unde era ţinut cadavrul lui Redfern. Apoi îi înfăţişa plecând cu un sac greu, ca aceia pentru cadavre.

Cei doi semănau foarte mult cu Eph şi cu Nora.

Înregistrarea se termina. Eph s-a uitat întâi la Nora, care era şocată, iar apoi la agentul FBI şi la Barnes.

– Atacul a fost montat în aşa fel încât să fie incriminator. A fost tăiată o imagine. Redfern avea...

– Unde este cadavrul căpitanului Redfern?

Eph nu putea gândi. Nu putea înghiţi minciuna la care tocmai fusese martor.

– Nu eram noi. Camera era prea sus pentru a...

– Vrei să spui că nu erați tu și doctorița Martinez?

Eph a privit-o pe Nora, care clătina din cap. Amândoi erau prea șocați să poată gândi pe loc vreo explicație care să aibă sens.

– Ephraim, te mai întreb încă o dată, a spus Barnes. Unde sunt cadavrele care lipsesc de la morgă?

Eph l-a privit pe Setrakian, care stătea lângă ușă. Apoi s-a uitat înspre Barnes. Nu-i trecea nici un răspuns prin cap.

– Ephraim, închid Proiectul Canarul. Pentru moment.

– Poftim? a spus Eph când a conștientizat ceea ce tocmai auzise. Everett, stai puțin...

Eph a luat-o iute spre Barnes. Ceilalți doi polițiști au pornit spre el ca și cum ar fi fost un tip periculos, reacția lor făcându-l pe Eph să se oprească și alarmându-l și mai tare.

– Doctore Goodweather, trebuie să veniți cu noi, a spus agentul FBI. Cu toții... Hei!

Când Eph s-a întors, Setrakian dispăruse.

Agentul a trimis doi polițiști după el.

Eph s-a uitat din nou la Barnes.

– Everett, mă cunoști. Știi cine sunt. Ascultă ce am de spus. Este o molimă care se răspândește prin tot orașul, o nenorocire cum n-am mai văzut noi niciodată.

– Doctore Goodweather, vrem să ne spuneți ce i-ați injectat lui Jim Kent, a intervenit agentul FBI.

– Ce i-am... *poftim*?

– Ephraim, am făcut o înțelegere cu ei, l-a anunțat Barnes. O s-o lase pe Nora în pace dacă ești de acord să cooperezi. Scutește-o de scandalul unui

arest şi gândeşte-te la reputaţia ei profesională. Ştiu că sunteţi... apropiaţi.

– Şi de unde ştii tu asta? Eph s-a uitat împrejur la persecutorii săi, trecând de la uimire la mânie. Asta e o porcărie, Everett.

– Apari într-o înregistrare în care ataci şi ucizi un pacient, Ephraim. Ai anunţat niște rezultate ale analizelor incredibile, inexplicabile raţional, nedovedite şi, cel mai probabil, contrafăcute. Crezi că aş mai fi aici dacă aş avea de ales, dacă tu ai mai avea de ales?

Eph s-a întors către Nora. Ea avea să scape. Ea avea să poată continua lupta.

Barnes avea dreptate. Cel puţin deocamdată, într-o încăpere înţesată de oameni ai legii, nu avea de ales.

– Nu lăsa asta să te oprească din drum, i-a spus Eph Norei. Ai rămas singura care ştie ce se întâmplă cu adevărat.

Nora a clătinat din cap şi s-a întors spre Barnes.

– Domnule, este o conspiraţie, nu ştiu dacă sunteţi de bunăvoie amestecat sau nu...

– Doctore Martinez, te rog, a spus Barnes. Nu te pune într-o situaţie şi mai jenantă.

Celălalt agent a strâns laptopurile lui Eph şi al Norei şi împreună l-au condus pe Eph în jos pe scări.

În holul de la etajul doi s-au întâlnit cu cei doi poliţişti care plecaseră după Setrakian. Stăteau unul lângă celălalt, spate în spate, legaţi cu cătuşe unul de celălalt.

Setrakian a apărut cu sabia scoasă, ţinând vârful acesteia la gâtul agentului FBI mai mare în grad. În

mâna cealaltă avea un pumnal mai mic, tot din argint. Pe acesta l-a pus la gâtul directorului Barnes.

- Domnilor, a spus bătrânul profesor, sunteţi nişte simpli pioni într-o maşinaţie ce depăşeşte puterea dumneavoastră de înţelegere. Doctore, luaţi pumnalul acesta!

Eph a apucat arma de mâner şi a pus vârful la gâtul şefului său.

- *Dumnezeule*, Ephraim, ţi-ai pierdut *minţile?* a murmurat Barnes cu respiraţia întretăiată.

- Everett, nu poţi pricepe ce se petrece aici. Depăşeşte puterea de înţelegere a CDC-ului, chiar a autorităţilor statului. Este o epidemie catastrofală în oraşul ăsta, ceva ce n-am mai văzut niciodată. Iar asta nu este decât o mică parte.

Nora a venit lângă el, ca să recupereze laptopul ei şi pe al lui Ephraim de la celălalt agent FBI.

- Am luat tot ce ne trebuia de la birou, a spus ea. Se pare că nu o să mai trecem pe aici.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Ephraim, bagă-ţi minţile în cap, a spus Barnes.

- Everett, pentru asta m-ai angajat, să dau alarma în cazul unui pericol ce ameninţă sănătatea publică. Suntem în pragul unei pandemii care poate duce la dispariţia omenirii. Iar cineva face tot posibilul pentru a se asigura că acest lucru se va întâmpla.

Stoneheart Group, Manhattan

Eldritch Palmer a pornit mai multe monitoare în care se recepţionau şase canale de ştiri. Cel din stânga jos îi stârnea cel mai mult interesul.

Şi-a ridicat puţin scaunul şi s-a concentrat pe acel canal, crescând volumul sonorului.

Reporterul era postat în afara secţiei 17 de poliţie de pe 51st Street, din cartierul East, şi discuta cu un oficial al poliţiei care declara că nu avea nici un comentariu de făcut privitor la persoanele care fuseseră date dispărute prin tot oraşul New York în ultimele câteva zile. Camera filma şirul de oameni care aşteptau în afara secţiei de poliţie. Fiind prea mulţi, nu li se permitea să intre decât pe rând, aşa că îşi completau formularele pe trotuar. Reporterul mai preciza că mai fuseseră semnalate şi alte incidente inexplicabile, precum intrarea prin efracţie în locuinţe din care nu dispăruse nimic şi în care nu părea să fie nimeni acasă. Lucrul cel mai ciudat era incapacitatea tehnologiei moderne de a oferi ajutor în căutarea persoanelor dispărute. Telefoanele mobile, care dispuneau, în marea majoritate, de tehnologie GPS, păreau să fi dispărut odată cu proprietarii lor. Acest lucru îi determinase pe unii să speculeze că oamenii îşi părăseau de bunăvoie familiile şi locurile de muncă şi să sublinieze faptul că dispariţiile păreau să coincidă cu recenta ocultaţie lunară, sugerând că ar fi o legătură între cele două evenimente. Apoi un psiholog a făcut un comentariu despre posibilitatea izbucnirii unei isterii în masă, de dimensiuni reduse, drept consecinţă a unor fenomene astronomice. Reportajul se încheia cu intervenţia unei femei înlăcrimate care ţinea în mână o fotografie făcută în studiourile JCPenney şi care înfăţişa pe o altă femeie, mamă a doi copii, dată dispărută.

Emisiunea a continuat cu o reclamă la o cremă „care sfidează vârsta“ menită să „îmbunătăţească durata şi calitatea vieţii“.

În momentul acela, magnatul bolnav congenital a oprit sonorul, astfel că acum singurul sunet, în afară de cel al dializorului, era mormăitul din spatele rânjetului său.

Pe un alt ecran se afla un grafic ce înfăţişa declinul pieţelor financiare, în timp ce dolarul continua să scadă. Palmer însuşi influenţa pieţele, scăpând constant de acţiunile sale şi făcând achiziţii pe piaţa metalelor: aur, argint, paladiu şi lingouri de platină.

Comentatorul sugera că recenta recesiune oferea perspective pentru contractele la termen. Palmer nu era deloc de acord. El scurta viitorul multora.* Al tuturor, mai puţin al lui.

Domnul Fitzwilliam i-a transferat un apel la scaunul său. Era un agent FBI care îi telefona ca să-l informeze că epidemiologul de la Proiectul Canarul, doctorul Ephraim Goodweather, fugise.

– A fugit? s-a mirat Palmer. Cum este posibil?

– Era însoţit de un bărbat în vârstă care a fost mai viclean decât părea. Avea cu el o sabie de argint.

Palmer a rămas tăcut o clipă. Apoi a zâmbit uşor.

Existau forţe care se coalizau împotriva sa. Cu atât mai bine, n-aveau decât să vină împreună. Aşa era mai simplu să scape de toţi odată.

---

* În engleză, *shorting futures* – joc de cuvinte ce are la bază expresia specifică domeniului financiar *short futures* (un anumit tip de contract) şi semnificaţia individuală a termenilor care o compun: *short*, „a scurta, a reduce, a tăia“ şi *future*, „viitor“ (n.red.)

– Domnule? a murmurat omul de la telefon.

– A, nimic, a zis Palmer. Mă gândeam la un vechi prieten.

Knickerbocker Amanet și Curiozități 118th Street, Harlemul Spaniol

Eph și Nora se aflau împreună cu Setrakian în spatele ușilor încuiate ale casei sale de amanet. Cei doi epidemiologi erau încă în stare de șoc.

– Le-am dat numele dumneavoastră, a spus Eph privind pe fereastră.

– Clădirea este pe numele răposatei mele soții. Pentru moment, ar trebui să fim în siguranță aici.

Setrakian era nerăbdător să ajungă la sala de arme de la subsol, dar cei doi doctori păreau în continuare îngrijorați.

– Vin după noi, a spus Eph.

– Fac loc pentru infestare, a comentat Setrakian. Molima se va răspândi mai rapid într-o societate ordonată decât într-una aflată în alertă maximă.

– La cine vă referiți? a întrebat Nora.

– La cei care au avut suficientă influență încât să încarce sicriul într-un zbor transatlantic în plină epocă a terorismului, a spus Setrakian.

Eph se plimba de colo-colo.

– Vor să plătim noi oalele sparte, a reluat Eph. Au trimis pe cineva acolo să fure cadavrul lui Redfern... Pe cineva care *seamănă* cu noi?

– După cum ați spus, dumneavoastră sunteți autoritatea principală care trebuie să dea alarma

generală în caz de epidemii. Bucuraţi-vă că n-au încercat decât să vă discrediteze.

– Fără CDC-ul de partea noastră, nu avem nici o autoritate, a spus Nora.

– Trebuie să continuăm singuri, a replicat Setrakian. Ne confruntăm cu o problemă elementară de control al bolilor.

– Vreţi să spuneţi crimă, a comentat Nora aruncându-şi privirea spre el.

– Ce aţi prefera? Să fiţi aşa... sau să vă elibereze cineva?

– Este tot un soi de eufemism pentru crimă, a spus Eph. Şi e uşor de zis, dar greu de făcut. Câte capete trebuie să tăiem? Suntem numai trei.

– Mai sunt şi alte metode decât tăierea coloanei vertebrale. De exemplu, soarele. El este principalul nostru aliat.

Deodată, telefonul lui Eph a început să vibreze în buzunar. Acesta l-a scos şi s-a uitat circumspect la ecran.

Era un număr de Atlanta, de la sediul CDC.

– E Pete O'Connell, i-a spus Norei şi a răspuns.

Nora s-a întors spre Setrakian.

– Şi unde stau ei acum, în timpul zilei?

– Sub pământ. În pivniţe, în canale... În subsolurile clădirilor, în sistemul de încălzire, de ventilaţie. Uneori în ziduri, dar cel mai des în pământ. Acolo preferă să se adăpostească.

– Deci, dorm ziua?

– Ar fi ideal, nu? O grămadă de sicrie în subsol, pline de vampiri care trag un pui de somn. Nu, nu dorm deloc. Nu aşa cum înţelegem noi somnul. Dacă sunt plini, devin inactivi o vreme. Ingerarea

unei cantităţi mari de sânge îi oboseşte. Dar niciodată nu durează prea mult. În timpul zilei, intră sub pământ numai ca să scape de razele ucigătoare ale soarelui.

Nora părea destul de palidă şi de copleşită de situaţie, asemenea unei fetiţe care tocmai a aflat că morţilor nu le cresc aripi şi că nu zboară în rai unde devin îngeri, ci că, de fapt, rămân pe pământ, le cresc limbi prelungi şi devin vampiri.

– Ce aţi spus atunci? a întrebat Nora. Înainte să le tăiaţi capul. Aţi rostit ceva într-o limbă străină. Era o formulă, ca un blestem.

– E ceva ce spun doar ca să mă liniştesc, ca să-mi liniştesc mâna pentru lovitura finală, a explicat bătrânul jenat.

Nora aştepta ca acesta să-i dea mai multe amănunte. Setrakian a observat că, indiferent de motiv, ea voia să ştie.

– Spun: „Strigoi, fereşte-te de sabia-mi de argint!" Setrakian s-a arătat din nou jenat de vorbele sale. Sună mai bine în vechea limbă.

Nora a înţeles că acest bătrân ucigaş de vampiri era, de fapt, un om modest.

– Argint, a murmurat ea.

– Numai argintul, a subliniat el. Este cunoscut de mult pentru proprietăţile sale antiseptice şi germicide. Poţi să-i tai cu oţel sau să-i împuşti cu plumb, dar numai argintul îi răneşte cu adevărat.

Eph îşi acoperise urechea cu cealaltă mână liberă, încercând să-l audă pe Pete, care era în maşină, în afara oraşului Atlanta.

– Ce se petrece acolo? a întrebat Pete.

– Păi... ce-ai auzit?

– Că nu am voie să vorbesc cu tine. Zice-se că ai dat de necazuri, ai călcat pe bec, ceva de genul ăsta.

– Pete, e dezastru aici. Nu ştiu ce să-ţi spun.

– Eu te-am sunat oricum. Am verificat mostrele pe care mi le-ai trimis.

Eph a simţit că i se strânge stomacul. Doctorul Peter O'Connell era unul dintre şefii Proiectului Decese Inexplicabile (UNEX) aparţinând Centrului Naţional pentru Boli Zoonotice, Vectoriale şi Enterice din cadrul CDC-ului. UNEX era un grup interdisciplinar format din virologi, bacteriologi, epidemiologi, veterinari şi medici clinicieni atât din interiorul CDC-ului, cât şi din afara acestuia. În Statele Unite, în fiecare an au loc decese din cauze naturale care sunt însă inexplicabile, iar o parte dintre ele, aproximativ şapte sute pe an, sunt trimise către UNEX pentru investigaţii suplimentare. Dintre aceste şapte sute de cazuri, numai 15% sunt rezolvate în mod satisfăcător, în timp ce din restul se păstrează mostre pentru o posibilă reexaminare ulterioară. Fiecare cercetător din cadrul UNEX deţine şi o funcţie în CDC, iar Pete era şeful Departamentului de Patologie a Bolilor Infecţioase, expert în modalităţile şi cauzele pentru care un virus îşi afectează gazda. Eph uitase că îi trimisese mostre de ţesut şi de sânge ca urmare a examinării preliminare a căpitanului Redfern.

– Eph, nu am nici o îndoială că este vorba despre o epidemie virală. Este o mostră remarcabilă de ADN.

– Pete, stai, ascultă-mă...

– Glicoproteina are o capacitate de interacţiune fantastică. E ca un fel de paspartu. E uimitor. Chestia asta nu doar pune stăpânire pe celula-gazdă, determinând-o să-i creeze mai multe copii ale sale.

Nu, ea fuzionează cu ARN-ul, se amestecă cu el, îl devorează... dar nu știu cum de nu îl face să dispară. De fapt, creează o copie a sa, *împerecheat* cu celula gazdă, și ia doar părțile de care are nevoie. Nu știu ce vezi tu la pacient, dar teoretic chestia asta s-ar putea replica la infinit, iar peste câteva milioane de generații – și asta se traduce prin *rapid* – va fi capabilă să-și reproducă structura propriilor organe în mod sistematic. Își poate transforma gazda, nu știu în ce anume, dar tare mi-ar plăcea să aflu.

– Pete, a spus Eph cu capul vâjâindu-i.

Totul se lega. Virusul împresura și transforma celula, la fel cum vampirul își împresura și își transforma victima.

Acești vampiri erau viruși în carne și oase.

– Aș vrea să-i fac analiza genetică, să văd ce o face să se comporte așa, a continuat Pete.

– Pete, ascultă-mă. Vreau s-o distrugi.

În liniștea de la capătul firului, Eph a auzit ștergătoarele mașinii lui Pete funcționând.

– Poftim?

– Păstrează constatările de până acum, rămâi la asta, dar distruge mostra imediat.

Ștergătoarele s-au auzit din nou, asemenea unor metronoame care marcau incertitudinea lui Pete.

– Vrei să spui să distrug mostra pe care o studiez? Pentru că știi că mereu păstrăm o parte, pentru orice eventualitate...

– Pete, vreau să mergi imediat la laborator și să distrugi mostra.

Eph l-a auzit pe Pete semnalizând, trăgând pe dreapta ca să termine conversația.

– Știi cât de grijulii suntem cu potențialii agenți patogeni. Lucrăm curat, ne luăm măsuri de precauție.

Şi avem un protocol foarte strict, pe care nu pot să-l încalc pentru...

– Am făcut o mare greşeală când am lăsat-o să iasă din oraşul New York. Atunci nu ştiam ce ştiu acum.

– În ce anume te-ai băgat, Eph?

– Pune-o la soare. Dacă nu merge, foloseşte acid. Dă-i foc, dacă trebuie, nu-mi pasă. Îmi asum eu răspunderea...

– Eph, nu e vorba despre răspundere, ci despre ştiinţă. Trebuie să fii sincer cu mine. Mi-a zis cineva că au dat ceva la ştiri despre tine.

Eph simţea nevoia să pună capăt acestei conversaţii.

– Pete, fă ce-ţi spun şi îţi promit că am să-ţi explic totul de îndată ce am să pot.

A închis. Setrakian şi Nora ascultaseră finalul acestei conversaţii.

– Aţi trimis virusul în altă parte? a întrebat Setrakian.

– O să-l distrugă. Pete este un om excesiv de precaut, îl cunosc prea bine.

Eph s-a uitat la televizoarele de pe perete expuse pentru vânzare. „Au dat ceva la ştiri despre tine...“

– Merge vreunul dintre astea?

Au găsit unul care chiar funcţiona. Reportajul nu începuse de mult.

Apărea fotografia lui Eph de pe legitimaţia de la CDC. Apoi un fragment neclar din conflictul său cu Redfern şi imaginile în care cei doi care semănau cu ei cărau sacul din salonul din spital. Se spunea că doctorul Ephraim Goodweather era căutat ca fiind „suspect“ în cazul dispariţiei cadavrelor pasagerilor din zborul 753.

Eph a rămas nemişcat. Se gândea ce aveau să creadă Kelly şi Zack dacă se uitau la televizor.

- Nemernicii! a izbucnit el.

Setrakian a închis televizorul.

- Singura veste bună este că vă consideră în continuare o ameninţare. Asta înseamnă că încă mai e timp, mai e o speranţă, o şansă.

- Se pare că aveţi un plan.

- Nu e un plan, e o strategie.

- Povestiţi-ne! l-a îndemnat Eph.

- Vampirii îşi au propriile legi, sălbatice şi străvechi. O astfel de regulă încă valabilă este că vampirii nu pot trece peste o apă mişcătoare. Cel puţin, nu fără ajutorul unei fiinţe umane.

Nora a clătinat din cap.

- De ce?

- Poate că motivul are legătură cu apariţia lor cu atât de mult timp în urmă. Această limitare a existat în toate culturile din lume cunoscute nouă din toate timpurile. La mesopotamieni, la vechii greci, la egipteni, la evrei, la romani. Oricât de bătrân aş fi eu, nu sunt atât de bătrân încât să ştiu. Dar interdicţia este valabilă şi în ziua de azi. Asta ne oferă un oarecare avantaj. Ştiţi ce este oraşul New York?

Nora a înţeles imediat.

- O insulă.

- Un arhipelag. Acum suntem înconjuraţi de apă pe toate părţile. Pasagerii din avion au fost duşi la morgile din toate cele cinci zone?

- Nu, a zis Nora. Numai în patru dintre ele. Nu şi în Staten Island.

- Bun, deci patru. Queens şi Brooklyn sunt separate de continent de East River şi, respectiv, de

Long Island. Bronxul este singura zonă legată de Statele Unite.

- Dacă am putea închide podurile, a spus Eph. Să creăm perdele de apă la nord de Bronx, la est de Queens, în Nassau...

- În momentul de faţă, sunt doar iluzii, a replicat Setrakian. Dar, vedeţi dumneavoastră, nu trebuie să-l distrugem pe fiecare în parte. Toţi împărtăşesc aceeaşi minte şi acţionează ca o conştiinţă colectivă, controlaţi de un singur creier. Iar acesta este, cel mai probabil, prizonier pe aici pe undeva, prin Manhattan.

- Stăpânul, a spus Eph.

- Cel care a venit în cala avionului, cel căruia îi aparţine sicriul dispărut.

- De unde ştiţi că nu s-a întors aproape de aeroport? a întrebat Nora. Din moment ce nu poate traversa singur East River...

Setrakian a schiţat un zâmbet.

- Am convingerea că nu a venit tocmai până în America pentru a se ascunde în Queens. A deschis uşa din spate spre treptele care duceau în sala de arme de la subsol. Acum nu ne rămâne decât să plecăm la vânătoare.

Liberty Street,
şantierul World Trade Center

Vasiliy Fet, lucrătorul la deratizare din cadrul Serviciului de Combatere a Dăunătorilor din oraşul New York, stătea lângă bariera de deasupra fundaţiei imense în formă de cadă de pe şantierul fostului

complex World Trade Center. Își lăsase căruciorul în furgoneta parcată pe West Street, într-o zonă rezervată autorității portuare, alături de alte utilaje de construcții. Într-o mână ducea o geantă sport Puma roșie cu puțin negru, în care avea rodenticid și echipament ușor, adaptat pentru tuneluri. În mâna cealaltă ținea nelipsita bară de oțel pe care o găsise mai demult pe un șantier, o bară de un metru, perfectă pentru verificarea galeriilor șobolanilor, pentru a împinge momeala înăuntru și, ocazional, pentru a ține la distanță șobolanii agresivi sau speriați.

Stătea între barierele de beton și gardurile de protecție, la intersecția dintre străzile Church și Liberty, printre conurile portocalii cu dungi albe înșiruite de-a lungul aleii pietonale late. Oamenii mergeau spre intrarea la metrou deschisă temporar la capătul cvartalului. În atmosfera de aici se simțea speranța, caldă ca lumina generoasă a soarelui care binecuvânta această parte distrusă a orașului. Noile clădiri începeau să se înalțe după ani de planificare și de excavare, și era ca și cum această teribilă vânătaie începea în sfârșit să se vindece.

Numai Fet a observat petele uleioase care mânjeau marginile bordurilor, excrementele de pe lângă barierele de parcare, rosăturile de pe capacul coșului de gunoi din colț, toate trădând prezența la suprafață a șobolanilor.

Un muncitor în construcții subterane l-a dus pe drumul de acces la șantier și de acolo în fundație. A oprit la baza structurii care avea să devină noua stație de metrou WTC–PATH, cu cinci linii și trei peroane. Deocamdată, vagoanele argintii circulau pe

la suprafaţă, trecând de-a lungul acestei „căzi" până la peroanele temporare.

Vasiliy a coborât din camionetă pe fundaţia de ciment şi a privit în sus, pe o distanţă de şapte etaje, spre strada de deasupra sa. Se afla în groapa în care se prăbuşiseră turnurile. Imaginea îţi tăia respiraţia.

– Locul ăsta e sfânt, a spus Vasiliy.

Muncitorul avea o mustaţă stufoasă, cu pete cenuşii, şi purta o cămaşă de flanelă mai largă trasă peste o alta băgată în pantaloni, amândouă îmbibate de noroi şi de transpiraţie, şi blugi cu o pereche de mănuşi murdare de noroi prinse la curea. Avea casca de protecţie plină de etichete adezive.

– Întotdeauna am crezut asta, a spus el. Dar, în ultima vreme, nu mai sunt aşa de sigur.

Fet s-a uitat spre el.

– Din cauza şobolanilor?

– Şi de asta. De câteva zile, sunt pline tunelurile de ei, de zici că am dat peste patria şobolanilor. Dar acum s-au mai împuţinat.

A clătinat din cap şi s-a uitat la peretele ce se ridica sub Vestry Street, douăzeci de metri de ciment înţesat cu bare de armătură.

– Atunci ce e?

Tipul a ridicat din umeri. Muncitorii în construcţii subterane sunt oameni mândri. Ei sunt cei care au construit oraşul New York, metroul, canalele, tunelurile, digurile, zgârie-norii şi fundaţiile podurilor. Fiecare pahar de apă curată de la robinet este astfel datorită unui muncitor în construcţii subterane. Este o meserie care se transmite în familie şi, de regulă, mai multe generaţii lucrează împreună pe

acelaşi şantier. Pe scurt, este o muncă murdară făcută ca la carte. Tipul nu voia să pară şovăitor.

– Toată lumea e cam îngrijorată. Ne-au plecat doi oameni, au dispărut. Au pontat la venire, au intrat în tuneluri, dar n-au mai pontat la plecare. Stăm aici 24 din 24, şapte zile pe săptămână, dar nimeni nu mai vrea să lucreze în tura de noapte, nu mai vrea nimeni să intre în subteran. Şi mă refer la oamenii tineri, curajoşi.

Fet s-a uitat la gurile tunelurilor, acolo unde structurile subterane aveau să se unească sub Church Street.

– Şi, deci, în ultimele zile nu s-a mai construit nimic nou? N-aţi mai continuat lucrul?

– De când am săpat groapa, nu.

– Şi totul a început cu şobolanii?

– Cam pe atunci. Ceva s-a instalat aici în ultimele câteva zile. Muncitorul a ridicat din umeri, abandonând subiectul. Avea o cască albă pentru Vasiliy. Şi eu care credeam că am o meserie murdară. Ce îl poate face pe un om să vrea să-şi câştige existenţa prinzând şobolani?

Vasiliy şi-a pus casca şi a simţit brusc o schimbare în aerul din apropierea gurii tunelului subteran.

– Cred că sunt dependent de farmecul meseriei.

Muncitorul s-a uitat la bocancii lui Vasiliy, la geanta Puma şi la bara de oţel.

– Ai mai făcut aşa ceva?

– Trebuie să intru în bârlogul şobolanilor. Sub oraşul ăsta e un alt oraş.

– Mie îmi spui? Sper că ai lanternă şi ceva firimituri.

– Mă descurc.

Vasiliy a dat mâna cu muncitorul, apoi a intrat.

La început, tunelul era curat, acolo unde fusese consolidat. Şi-a continuat drumul, departe de lumina soarelui, prin tunelul în care din zece în zece metri erau atârnate lumini galbene care marcau drumul. Se afla sub locul în care înainte era holul principal. Când totul avea să fie gata, acest tunel urma să unească noua staţie PATH de nodul feroviar WTC situat între turnurile doi şi trei, la jumătate de cvartal distanţă. Alte tuneluri duceau la conducta de apă a oraşului, la reţeaua de electricitate şi la canalele colectoare.

Mai spre interior, nu a putut să nu remarce praful fin care acoperea încă pereţii tunelului original. Era un loc sfânt, care amintea de un cimitir. Era locul în care clădirile şi oamenii fuseseră pulverizaţi, reduşi la zero.

A văzut galerii, urme şi excremente, însă nici vorbă de şobolani. A înfipt bara în galerii şi a ascultat, dar nu s-a auzit nimic.

Proiectoarele atârnate se terminau după un cot, dincolo de care domnea bezna catifelată. Vasiliy avea un proiector cu flux luminos puternic în geantă, mare şi galben, marca Garrity, prevăzut cu un mâner ca de portavoce, şi mai avea şi două lanterne mici Maglite, de rezervă. Însă lumina artificială dintr-o incintă cufundată în întuneric afecta vederea nocturnă, aşa că atunci când pleca la vânătoare de şobolani, îi plăcea să stea pe întuneric, în linişte. În schimb, a scos un vizor cu vedere în infraroşu, un aparat portabil care se ataşa de cască şi care îi atârna până la ochiul stâng. Când a închis ochiul drept, tunelul s-a colorat în verde. El numea acest

lucru „vedere pentru şobolani", căci în această lumină rozătoarelor le străluceau ochii ca nişte mărgele.

Însă nu era nimic. În ciuda probelor care dovedeau contrariul, şobolanii dispăruseră. Fuseseră alungaţi.

Lucrul acesta l-a uimit. Dura foarte mult timp să alungi şobolanii. Chiar şi după ce era îndepărtată sursa de hrană, puteau trece câteva săptămâni până să vezi o schimbare. În nici un caz nu se întâmpla asta în câteva zile.

Tunelul se unea cu alte tuneluri mai vechi. Vasiliy trecea peste şine acoperite cu murdărie, neutilizate de ani de zile. Calitatea solului se schimbase şi după textura acestuia îşi dădea seama că trecuse dinspre „noul" Manhattan, format din sedimentele care fuseseră aduse pentru a construi parcul Battery, spre „vechiul" Manhattan, solul original, uscat al insulei.

S-a oprit la o intersecţie, ca să se asigure că se orientase bine. Pe când parcurgea cu privirea tunelul cu care se intersecta, a surprins o pereche de ochi. Îl fixau, lucitori ca nişte ochi de şobolan, numai că erau mai mari şi la mare distanţă de sol.

Într-o clipită, aceştia au dispărut.

– Hei! a strigat Vasiliy, cu un ecou. Hei, cine e acolo?

O clipă mai târziu o voce i-a răspuns, cu ecou şi ea.

– Acolo cine e?

Vasiliy a sesizat o uşoară teamă în glas. A zărit lumina unei lanterne de la capătul tunelului, dincolo de locul în care văzuse ochii. A ridicat vizorul la timp pentru a nu fi orbit. Şi-a anunţat prezenţa

scoţând o lanternă mică Maglite şi aprinzând-o, apoi şi-a continuat drumul. În punctul în care a apreciat că văzuse ochii, vechiul tunel de acces continua de-a lungul altei şine, care părea să fie utilizată. Vizorul nu i-a dezvăluit nimic, nici urmă de ochi, aşa că a mers în continuare pe după cotul făcut de tunel, până la următoarea intersecţie.

Acolo a văzut trei muncitori în construcţii subterane, cu ochelari de protecţie şi cu căşti cu etichete adezive lipite pe ele, îmbrăcaţi cu cămăşi de flanelă, blugi şi bocanci. O pompă de evacuare funcţiona, eliminând apa scursă. Becurile cu halogen ale puternicelor proiectoare luminau tunelul cel nou ca într-un film SF.

Au stat aproape unii de ceilalţi, încordaţi, până au reuşit să-l vadă bine pe Vasiliy.

– Era vreunul dintre voi acolo în spate? a întrebat el.

Cei trei oameni s-au uitat unul la celălalt.

– Ce ai văzut?

– Mi s-a părut că zăresc pe cineva, a spus şi a arătat cu degetul. A trecut peste şine.

Cei trei muncitori s-au privit unii pe alţii din nou, apoi doi dintre ei au început să-şi strângă lucrurile. Ce de-al treilea a spus:

– Tu eşti tipul care umblă după şobolani?

– Mda.

Muncitorul a clătinat din cap.

– Nu mai sunt şobolani aici.

– Nu vreau să te contrazic, dar este aproape imposibil. Cum se poate aşa ceva?

– Poate că au mai multă minte decât noi.

Vasiliy şi-a aruncat privirea în josul tunelului luminat, în direcţia furtunului pompei.

– Gura de metrou este pe aici?

– Pe acolo e ieşirea.

Vasiliy a arătat în direcţia opusă.

– În direcţia aia ce e?

– Nu cred că vrei să mergi încolo, i-a răspuns muncitorul.

– De ce nu?

– Ştii ce? Lasă şobolanii! Vino cu noi! Am terminat aici.

Apa picura încă în adâncitură.

– Eu merg mai departe, a spus Vasiliy.

Tipul i-a aruncat o privire inexpresivă.

– Faci cum vrei, a zis el şi a stins unul dintre proiectoare, apoi şi-a pus un rucsac în spate şi a luat-o în urma celorlalţi.

Vasiliy i-a privit îndepărtându-se. Luminile licăreau în capătul tunelului şi se pierdeau treptat, pe măsură ce aceştia luau curba lină. A auzit scârţâitul roţilor unui vagon suficient de aproape cât să-l îngrijoreze. A continuat, traversând spre şinele mai noi, aşteptând ca ochii să i se obişnuiască din nou cu întunericul.

A aprins vizorul şi totul s-a colorat în verde. Sunetul paşilor săi a început să se modifice pe măsură ce tunelul se lărgea, într-o zonă plină de gunoaie, aflată în apropierea îmbinării şinelor. La intervale regulate se aflau grinzi de oţel înţesate de şuruburi, asemenea pilonilor din sala de conferinţe a unei fabrici. În dreapta lui Vasiliy se găsea o baracă pentru întreţinere abandonată, vandalizată. Pe pereţii dărăpănaţi de cărămidă erau desene graffiti

de o calitate îndoielnică, în jurul unui desen cu două turnuri gemene în flăcări. Lângă unul era scris cuvântul „Saddam“, iar lângă celălalt – „Gamera“*.

Pe o plăcuţă veche fusese scris un avertisment adresat muncitorilor:

WARNING
LOOK OUT FOR TRAINS**

Între timp, scrisul se curăţase, literele „T“ şi „N“ fuseseră şterse complet şi fusese lipită bandă izolatoare deasupra literei „I“ astfel încât acum se putea citi:

WARNING
LOOK OUT FOR RAT S***

Într-adevăr, locul acesta uitat de lume ar fi trebuit să fie patria şobolanilor. A hotărât să folosească lumina ultravioletă. A scos lampa mică din geanta Puma şi a aprins-o, iar aceasta a împrăştiat imediat în întuneric o lumină rece. Urina rozătoarelor străluceşte în lumina ultravioletă din cauza bacteriilor pe care le conţine. A trecut-o pe deasupra solului din apropierea stâlpilor de susţinere, iar aceasta i-a dezvăluit un peisaj selenar de gunoaie şi mizerie. A remarcat nişte pete mai şterse, mai vechi şi irelevante; nu era nici una proaspătă. Asta până să plimbe fasciculul prin apropierea unui butoi ruginit de petrol, care zăcea pe o parte. Butoiul şi solul de sub el străluceau mai tare decât toate urmele de urină de şobolan pe care le văzuse în viaţa lui. Era o

---

* Personaj din filmele japoneze din anii '60 (n.tr.)
** „Avertisment. Atenţie la trenuri“ (n.tr.)
*** „Avertisment. Atenţie la şobolani“ (n.tr.)

băltoacă enormă. Judecând după cantitatea pe care o găsea de obicei, aceasta ar fi aparţinut unui şobolan de 1,80 metri.

Erau dejecţiile proaspete ale unui animal de dimensiuni mai mari, poate chiar ale unui om.

Picăturile de apă care cădeau pe şina veche răsunau în tunelurile vijelioase. A simţit un freamăt, o mişcare undeva în depărtare – sau poate simţurile lui începeau să o ia razna. A pus deoparte lanterna şi a cercetat zona cu vizorul. În spatele unuia dintre suporturile de oţel a văzut din nou doi ochi strălucitori care l-au privit o clipă, după care s-au întors şi au dispărut.

Nu îşi dădea seama la ce distanţă erau, din cauză că privea cu un singur ochi şi din pricina dispunerii geometrice a grinzilor identice.

De data aceasta, nu a mai strigat. Nu a spus nimic, doar a strâns mai tare bara metalică. În mod normal, oamenii fără adăpost nu sunt puşi pe bătaie dacă nu te iei de ei. De data asta însă, simţea că lucrurile nu stăteau chiar aşa. Ţinea, probabil, de al şaselea simţ al deratizatorilor, de felul în care depista el prezenţa şobolanilor. Dintr-odată, Vasiliy s-a simţit copleşit.

A scos proiectorul mobil şi a cercetat încăperea. Înainte să se retragă, a băgat din nou mâna în geantă, a desfăcut capacul unei cutii şi a împrăştiat o cantitate importantă de rodenticid. Prafurile îşi făceau mai lent efectul decât momeala masticabilă, dar erau mai sigure. Prezentau şi avantajul că arătau urmele intruşilor, facilitând depistarea ulterioară a culcuşului acestora.

Vasiliy a golit rapid trei cutii, apoi a scos din nou lampa şi a făcut cale întoarsă prin tuneluri. A ajuns

la şinele utilizate, cu şina a treia acoperită, apoi la pompa de evacuare, şi a luat-o de-a lungul furtunului. La un moment dat a simţit o modificare în curentul din tunel şi, când s-a întors, a văzut lumină după curbă, în urma lui. S-a retras rapid într-un intrând din zid şi a aşteptat, asurzit de zgomot. Trenul a şuierat pe lângă el. Înainte să-şi ferească ochii de norul fumuriu de pietricele şi de praf, Vasiliy a zărit navetişti prin ferestre.

După ce metroul a trecut, şi-a continuat drumul de-a lungul şinelor, până a ajuns la un peron luminat. A urcat la suprafaţă cu geanta şi cu bara în mână, căţărându-se pe peronul aproape pustiu, în apropierea unui semn pe care scria: „În cazul în care sesizaţi ceva, informaţi-ne". Însă nimeni nu se conformase. A urcat pe scările de la mezanin şi a trecut de bare, ieşind pe stradă, în căldura soarelui. A mers spre un gard din apropiere şi s-a trezit din nou deasupra şantierului de la World Trade Center. Şi-a aprins o ţigară de foi cu bricheta Zippo pe bază de butan cu flacără albastră şi a tras un fum otrăvitor în piept, ca să-şi alunge frica resimţită acolo, în subteran. A traversat strada spre şantierul de la World Trade Center şi a văzut două anunţuri scrise de mână, prinse de gard. Erau fotografiile color scanate ale unor muncitori în construcţii subterane, unul dintre ei cu casca pe cap şi murdar pe faţă. Deasupra capetelor celor doi scria cu albastru: DISPĂRUT.

INTERLUDIU FINAL

RUINELE

În zilele care s-au scurs de la căderea lagărului Treblinka, majoritatea evadaţilor au fost prinşi şi executaţi. Însă Setrakian a reuşit să supravieţuiască în pădure, aproape de duhoarea lagărului de concentrare. S-a hrănit cu rădăcini şi cu animalele mici pe care le-a putut captura cu mâinile sale zdrobite, iar de la cadavrele din jurul său şi-a procurat o garderobă ponosită şi nişte încălţări desperecheate.

În timpul zilei, evita patrulele şi câinii care lătrau, în timp ce noaptea cerceta zona.

În lagăr auzise de la polonezii din partea locului despre ruinele romane. I-a luat cam o săptămână de căutări până când, într-o după-amiază, în lumina difuză a amurgului, s-a trezit pe treptele acoperite cu muşchi din capătul ruinelor străvechi.

Ceea ce mai rămăsese din ele se afla, în mare parte, sub pământ, la suprafaţă nemaifiind vizibile decât câteva pietre acoperite de ierburi. O imensă coloană se găsea încă în vârful unei grămezi de pietre. A reuşit să distingă vreo câteva litere, dar

scrisul se ştersese de-a lungul timpului, încât era imposibil să descifrezi vreun cuvânt.

De asemenea, cu greu ai fi putut sta acolo, printre aceste catacombe, fără a fi cuprins de fiori.

Abraham era sigur: acolo, în pământ, se afla bârlogul lui Sardu. Ştia. Brusc, a fost copleşit de frică, iar în piept i s-a înfiripat groapa de foc.

Însă hotărârea sa a fost mai puternică, pentru că ştia că era menirea lui să găsească acea creatură hămesită şi s-o ucidă. S-o facă să înceteze. Revolta din lagăr îi zădărnicise planul ucigaş – după săptămâni sau poate chiar luni în care se străduise să facă rost de o bucată de stejar alb pe care s-o ciopească –, dar nu-i zdruncinase dorinţa de răzbunare. Dintre toate relele din lume, acesta era singurul pe care îi stătea în putere să-l îndrepte. Care putea da un rost vieţii sale. Iar acum era pe cale să-şi ducă planul la îndeplinire.

Cu ajutorul unei pietre sparte, îşi făcuse un alt ţăruş rudimentar, din creanga cea mai rezistentă pe care o găsise. Nu era de stejar alb, dar trebuia să se descurce cu ce avea. Îşi pusese la treabă degetele rupte, distrugându-şi astfel definitiv mâinile suferinde. Paşii săi au răsunat în încăperea de piatră care forma catacomba. Tavanul ei era destul de jos, lucru surprinzător dată fiind înălţimea anormală a Creaturii, iar rădăcinile copacilor stricaseră pietrele, care de-abia mai ţineau structura în picioare. Prima încăpere dădea spre o a doua, care, în mod surprinzător, conducea spre o a treia, fiecare mai mică decât precedenta.

Setrakian nu avea nimic cu care să-şi lumineze drumul, dar structura dărăpănată permitea fuioarelor

palide de lumină ale înserării să se strecoare prin întuneric. S-a deplasat grijuliu prin încăperi, cu inima bătându-i nebuneşte, gata să ucidă. Ţăruşul său improvizat părea o armă complet nepotrivită cu care să lupte împotriva Creaturii, în întuneric. Mai ales că avea mâinile rupte. Ce făcea el aici? Cum avea să ucidă monstrul?

Când a păşit în ultima încăpere, un reflux acid provocat de frică i-a ars gâtlejul. Tot restul vieţii avea să sufere de aciditate la stomac. Încăperea era pustie, dar, în centru, Setrakian, tâmplarul, a văzut limpede pe pământ, de parcă ar fi fost desenat, conturul unui sicriu. Era o urmă lăsată de o cutie enormă de 2,5 pe 1,25 metri, care nu putea fi urnită din acest bârlog decât de mâinile unei creaturi cu o voinţă monstruoasă.

Apoi, din spate, a auzit paşi pe pardoseala de piatră. Setrakian s-a răsucit pe călcâie cu ţăruşul pregătit, prizonier în încăperea cea mai îndepărtată de ieşirea la suprafaţă. Bestia se întorsese acasă, găsindu-şi prada dând târcoale adăpostului său.

O umbră palidă a precedat-o. Paşii erau uşori şi târşâiţi. Însă cel care şi-a făcut apariţia în adăpostul de piatră, ca să-l pună în pericol pe Setrakian, nu era uriaşul monstru, ci un om cu o înălţime normală. Un ofiţer german cu uniforma ponosită şi murdară. Avea ochii roşii şi apoşi, din care se revărsa o foame aproape dureroasă. Setrakian l-a recunoscut. Era Dieter Zimmer, un tânăr ofiţer nu cu mult mai în vârstă decât el, un sadic, un ofiţer din lagăr care se lăuda că în fiecare noapte îşi lustruia bocancii ca să-i cureţe de sângele evreiesc.

Acum, acesta tânjea după sângele lui Setrakian, după orice fel de sânge cu care să-şi potolească setea.

Setrakian nu avea de gând să se lase învins. Nu aici. Acum era în afara gardului lagărului. Nu putea concepe faptul că trecuse prin tot acel iad doar ca să moară aici, să cadă victimă acestei blestemate de Creaturi naziste.

S-a repezit cu vârful ţăruşului, însă Creatura a fost mai rapidă decât credea el: i-a înşfăcat arma şi i-a smuls-o din mâinile neputincioase, rupându-i oasele antebraţului. A aruncat într-o parte ţăruşul, care s-a lovit de un zid de piatră şi apoi a căzut pe pământ.

Creatura a pornit spre Setrakian, gâfâind de nerăbdare. Acesta din urmă s-a dat înapoi până când a observat că ajunsese în centrul dreptunghiului în care se aflase sicriul. Apoi, cu o forţă inexplicabilă, s-a repezit la Creatură şi a izbit-o de zid. Din jurul pietrelor dislocate s-a desprins pământ şi s-a împrăştiat asemenea unor fuioare de fum. Creatura a încercat să-l apuce de gât, dar, din nou, Setrakian s-a aruncat asupra ei, lansându-şi braţul rupt sub bărbia diavolului, dându-i pe spate faţa care rânjea, ca să nu-l poată înţepa cu limba şi să-i bea sângele.

Creatura şi-a adunat forţele şi l-a împins într-o parte, iar Setrakian a aterizat lângă ţăruş. L-a apucat, dar Creatura îl privea zâmbitoare, gata să i-l smulgă din nou. În schimb, Setrakian l-a înfipt la baza zidurilor de rezistenţă. L-a înţepenit sub o piatră desprinsă din zid şi, cu ajutorul picioarelor, a scos piatra exact când gura Creaturii începea să se deschidă.

Pietrele au cedat, iar zidurile laterale ale intrării încăperii s-au prăbuşit în timp ce Setrakian se târa

din drumul lor. Zgomotul a fost puternic, dar scurt, iar încăperea s-a umplut de praf, înăbuşind lumina şi aşa slabă. Setrakian s-a târât orbeşte pe pietre, dar o mână l-a înhăţat cu fermitate. Când praful s-a mai risipit, Setrakian a văzut că o piatră de mari dimensiuni îi spărsese capul Creaturii din creştet şi până la fălci, dar aceasta continua să se mişte. Inima sa întunecată, sau ceea avea acum în loc, încă bătea înfometată. Setrakian i-a lovit mâna cu picioarele până când s-a eliberat din strânsoarea Creaturii şi, în zbaterea sa, a desprins piatra. Partea superioară a capului era crăpată precum coaja unui ou fiert moale.

Setrakian l-a apucat de un picior şi a tras trupul cu mâna cea bună. L-a târât dintre ruine înapoi la suprafaţă, în rămăşiţele luminii zilei care se filtrau prin bolta copacilor. Amurgul se desena în nuanţe palide de portocaliu - dar era suficient. Creatura s-a zvârcolit de durere şi apoi s-a carbonizat.

Setrakian şi-a înălţat faţa spre soarele aflat la asfinţit şi a scos un urlet animalic. Un act necugetat, căci era încă un fugar din lagăr, dar sufletul său suferind se revărsase de preaplinul multelor suferinţe, de la uciderea familiei sale la ororile captivităţii şi până la noile grozăvii pe care le descoperise... culminând cu faptul că Dumnezeu îi părăsise, atât pe el, cât şi pe cei din neamul său.

Data viitoare când avea să mai întâlnească vreuna dintre aceste creaturi, avea să aibă la îndemână armele trebuincioase. Avea să-şi ofere ceva mai mult decât posibilitatea de a se lupta cu ele. În clipa aceea, a ştiut - la fel de sigur cum ştia că era viu - că urma să caute fără încetare sicriul dispărut,

în anii care aveau să vină. Zeci de ani la rând, dacă era nevoie. Această certitudine i-a dat un nou ţel şi l-a impulsionat în misiunea care avea să-l preocupe pentru tot restul vieţii.

REPLICAREA

Jamaica Hospital Medical Center

Eph şi Nora şi-au prezentat legitimaţiile agenţilor de pază şi au intrat împreună cu Setrakian pe uşa camerei de urgenţă fără să atragă atenţia. Pe scările care duceau spre secţia de boli infecţioase, Setrakian le-a spus:

- Ne asumăm un risc inutil.

- Eu şi Nora am muncit cu omul acesta timp de un an de zile, a spus Eph. Nu putem să-l abandonăm pe Jim Kent pur şi simplu.

- S-a transformat. Ce mai puteţi face pentru el?

Eph a încetinit pasul. Setrakian era în urma lor, gâfâind iritat. A profitat de această oprire bine-venită pentru a se sprijini în baston. Eph s-a uitat la Nora. Cei doi erau de acord.

- Eu pot să-l eliberez, a zis Eph.

Au părăsit casa scării şi au privit spre intrarea secţiei de boli infecţioase.

- Nu e nici un poliţist, a spus Nora.

Setrakian îşi rotea privirea împrejur, nesigur.

- Uite-o pe Sylvia, a şoptit Eph, remarcând-o pe prietena cu părul zburlit a lui Jim, care stătea pe un scaun pliant în apropierea intrării în secţie.

Nora a dat din cap, gata de acţiune.

– OK, a spus ea.

S-a dus singură spre Sylvia, iar ea, văzând-o venind, s-a ridicat de pe scaun.

– Nora.

– Cum se simte Jim?

– Nu mi-a spus nimeni nimic, a răspuns Sylvia şi şi-a aruncat privirea dincolo de ea. Eph nu e cu tine?

Nora a clătinat din cap.

– A plecat.

– Nu e adevărat ce se spune, nu?

– Nici pe departe. Pari epuizată. Hai să-ţi iei ceva de mâncare!

În timp ce Nora întreba cum se ajungea la cantină, distrăgând astfel atenţia asistentelor, Eph şi Setrakian s-au strecurat printre uşile secţiei de boli infecţioase. Eph a trecut de încăperea cu echipament de protecţie ca un asasin ezitant şi s-a deplasat printre perdelele de plastic spre rezerva lui Jim.

Patul era gol, Jim dispăruse.

Eph a verificat şi celelalte rezerve, însă toate erau neocupate.

– Probabil că l-au mutat, a spus Eph.

– Prietena lui n-ar mai fi stat afară dacă ar fi ştiut că nu e aici, a replicat Setrakian.

– Şi atunci...?

– L-au luat.

– Cine? a întrebat Eph, cu ochii la patul gol.

– Să mergem! a spus Setrakian. Este foarte periculos şi nu avem nici timp.

– Staţi puţin.

A văzut casca lui Jim atârnând din sertarul de jos al noptierei şi s-a dus spre ea. I-a găsit telefonul şi s-a asigurat că era încărcat. Şi-a scos propriul telefon şi în acel moment şi-a dat seama că acesta era asemenea unui dispozitiv de teleghidare. FBI-ul îi putea detecta locaţia prin GPS.

Şi-a pus telefonul în sertar în locul celui al lui Jim.

– Doctore, a zis Setrakian, din ce în ce mai neliniştit.

– Vă rog, spuneţi-mi Eph, a replicat el, strecurând telefonul lui Jim în buzunar în drum spre ieşire. Nu prea mă mai simt doctor în ultima vreme.

Autostrada West Side, Manhattan

Gus Elizalde stătea în spatele dubei poliţiei din New York cu mâinile prinse cu cătuşe de o bară de oţel din spatele lui. Felix zăcea pe partea opusă, în diagonală, cu capul în jos, clătinându-se odată cu mişcările maşinii, din ce în ce mai palid. Probabil că erau pe autostrada West Side dacă mergeau aşa de repede. Mai erau doi prizonieri cu ei, unul vizavi de Gus, iar celălalt în stânga lui, în faţa lui Felix, şi amândoi dormeau. Proştii pot dormi indiferent de condiţii.

Gus a simţit fum de ţigară pătrunzând din cabina furgonetei fără ferestre prin peretele despărţitor. Era aproape de înserat când îi băgaseră în dubă. Gus stătea cu ochii pe Felix, care atârna înainte, prins de bară cu cătuşe. Se gândea la ce-i spusese bătrânul cămătar şi aştepta.

Nu a trebuit să aştepte prea mult. Felix a început să mişte din cap, apoi s-a întors într-o parte.

Dintr-odată, şi-a îndreptat spatele şi s-a uitat împrejur. Felix l-a privit pe Gus cu atenţie, dar nimic din privirea lui nu-i sugera lui Gus că amicul său de-o viaţă îl recunoştea.

Avea privirea întunecată, goală.

Claxonul unei maşini l-a speriat pe tipul de lângă Gus şi l-a făcut să se trezească.

– Rahat, a izbucnit individul, agitându-şi mâinile încătuşate la spate. Unde dracu' mergem?

Gus nu a răspuns. Tipul îl privea pe Felix, aflat vizavi de el, iar acesta îl fixa la rândul său cu privirea. L-a lovit pe Felix în picior.

– Am întrebat unde dracu' mergem, mucosule!

Felix i-a aruncat preţ de o clipă o privire rătăcitoare, de imbecil. A deschis gura, parcă pentru a răspunde, iar limba ascuţită a ţâşnit afară, înfigându-se în gâtul tipului neajutorat. Străbătuse toată lăţimea dubei, iar tot ce a putut face tipul a fost să se zbată şi să dea din picioare. Gus a început şi el să se agite, dat fiind că era captiv acolo împreună cu cel care până de curând fusese Felix, şi a ţipat şi s-a zbătut până când l-a trezit pe prizonierul din faţa sa. Amândoi au urlat şi s-au agitat, pe când tipul de lângă Gus rămânea fără vlagă, iar limba ascuţită a lui Felix devenea, din translucidă, sângerie.

Peretele despărţitor dintre cabină şi locul pentru prizonieri s-a deschis. Dinspre locul din dreapta s-a iţit un cap cu şapcă de poliţist.

– Ţineţi-vă dracu' gura, că, de nu...

În clipa aceea l-a văzut pe Felix bându-i sângele celuilalt prizonier, a zărit prelungirea aceea care se hrănea şi care ajungea până pe partea opusă a dubei. Primul său atac. Felix şi-a desprins limba, iar

aceasta i-a intrat din nou în gură. Din gâtul tipului picura sânge fix în fața lui Felix.

Polițistul de pe locul din dreapta a țipat și s-a întors.

– Ce e? a strigat șoferul și a încercat să arunce o privire în spate.

Limba lui Felix a țâșnit prin peretele despărțitor și s-a prins de gâtul șoferului dubei. Din cabină au izbucnit țipete, în timp ce duba se clătina, scăpată de sub control. Gus a prins la timp bara cătușelor, evitând astfel ca mâinile să-i fie smulse din încheieturi; duba a virat la dreapta, apoi la stânga, după care s-a răsturnat pe-o parte.

S-a târât până ce s-a lovit de un parapet, ricoșând și învârtindu-se, apoi s-a oprit. Gus căzuse într-o parte, în vreme ce prizonierul din fața lui atârna cu mâinile rupte și țipa de durere, speriat. Bara de care erau prinse cătușele lui Felix se rupsese; limba lui ascuțită atârna și se zbătea ca un cablu electric însuflețit din care picura sânge uman.

Ochii săi înghețați s-au înălțat și l-au privit pe Gus.

Acesta a descoperit că bara de care era legat se rupsese și ea, așa că și-a deplasat cătușele de-a lungul ei, după care a lovit cu picioarele portiera îndoită până când a deschis-o. A dat buzna afară, pe marginea drumului, cu urechile vuindu-i de parcă ar fi asistat la explozia unei bombe.

Avea încă mâinile prinse la spate. Pe lângă el se succedau farurile mașinilor care încetineau ca să privească accidentul. Gus s-a rostogolit iute, trecându-și încheieturile încătușate pe sub picioare și ducându-și mâinile în față. Și-a aruncat privirea spre

uşa distrusă a dubei, aşteptându-se ca Felix să vină după el.

În clipa aceea, Gus a auzit un ţipăt. S-a uitat împrejur după vreo posibilă armă, dar a fost nevoit să se mulţumească, pentru moment, cu un capac de roată îndoit. S-a ridicat ţinându-l în mână şi s-a apropiat prin laterala uşii deschise a dubei răsturnate.

Felix era înăuntru şi îi bea sângele prizonierului cu ochii căscaţi, care era în continuare prins de bară.

Scârbit de imagine, Gus a scăpat o înjurătură. Felix i-a dat drumul bărbatului şi, fără nici o ezitare, şi-a lansat limba ascuţită spre gâtul lui Gus. Acesta a ridicat capacul la timp, parând lovitura înainte să se răsucească şi să se îndepărteze de spatele dubei.

Nici de data asta Felix nu l-a urmat. Gus a rămas pe loc o clipă, ca să-şi vină în fire, întrebându-se de ce nu venea după el. Într-un final, a remarcat soarele. Plutea între două clădiri, dincolo de râul Hudson, sângeriu şi pe cale să apună.

Felix se ascundea în dubă, aşteptând ca soarele să dispară de pe cer. Peste trei minute, nimic nu avea să-i mai stea în cale.

Gus a privit disperat împrejur. A văzut un parbriz spart, dar nu-i era de folos. S-a suit pe şasiul dubei, pe partea care era acum în aer. S-a dus în fugă lângă portiera din stânga şi a lovit cu piciorul în suportul oglinzii retrovizoare. Acesta a cedat, aşa că s-a apucat să tragă de fire ca s-o smulgă de acolo, însă, brusc, poliţistul dinăuntru a ţipat la el:

– Stai pe loc!

Gus l-a privit pe poliţistul şofer al cărui gât sângera şi care se ţinea de mânerul de pe tavan, cu pistolul scos din toc. A reuşit să smulgă totuşi

oglinda cu o smucitură zdravănă și a sărit din nou în drum.

Soarele se risipea ca un gălbenuș spart. Gus a început să caute unghiul potrivit, ridicând oglinda deasupra capului ca să prindă ultimele raze ale soarelui, și i-a văzut reflexia slabă pe pământ. Părea fără vlagă, prea slabă să aibă vreun rezultat. A spart oglinda plană cu nodurile degetelor, dar a lăsat bucățile de oglindă prinse de suport. A încercat din nou, iar acum razele reflectate erau ceva mai vizibile.

– Am spus să stai pe loc!

Polițistul a coborât din dubă cu arma scoasă. Cu mâna liberă se ținea de gât, de locul în care îl înțepase Felix, în vreme ce urechile îi sângerau de la lovitură. A ocolit duba și s-a uitat înăuntru.

Felix stătea ghemuit, iar cătușele îi atârnau de o mână. Cealaltă mână nu mai era la locul ei, ci fusese tăiată de la încheietură de cătușe din cauza impactului, însă absența acesteia nu părea să-l deranjeze. Și nici sângele alb care îi curgea din ciot.

Felix zâmbea. Polițistul a deschis focul asupra lui. Gloanțele au străpuns pieptul și picioarele lui Felix, desprinzând bucăți de carne și de oase. Polițistul a tras șapte, opt gloanțe, până când Felix a căzut pe spate. Apoi a mai tras încă două gloanțe, după care a coborât arma. Felix s-a ridicat din nou, zâmbind încă.

Era în continuare însetat. Veșnic însetat.

În momentul acela, Gus l-a împins pe polițist într-o parte și a ridicat oglinda. Ultimele rămășițe ale soarelui portocaliu se ițeau pe deasupra clădirilor de dincolo de râu. Gus l-a mai strigat pentru ultima oară pe Felix, de parcă acest lucru ar fi putut să-l

smulgă din ghearele maladiei şi, ca prin minune, să-l aducă înapoi...

Însă Felix nu mai era cel de dinainte. Era un nenorocit de vampir. Gus şi-a spus acest lucru în timp ce potrivea oglinda astfel încât razele portocalii orbitoare să pătrundă în duba răsturnată.

În ochii îngheţaţi ai lui Felix s-a citit oroarea când razele soarelui l-au străpuns cu forţa laserului, arzându-i carnea. Din străfundurile sale a izbucnit un urlet animalic, asemenea celui al unui om spulberat de o bombă, în vreme ce razele soarelui îl distrugeau.

Sunetul l-a zguduit pe Gus, dar a continuat să mişte oglinda până când din Felix n-a mai rămas decât o grămadă de cenuşă fumegândă.

Razele soarelui s-au stins, iar Gus a coborât braţul.

A privit dincolo de râu.

Era noapte.

Îi venea să plângă, copleşit de remuşcare şi de durere. Treptat, durerea s-a transformat în mânie. Benzina se acumula sub dubă, aproape de picioarele sale. S-a dus la poliţistul care privea de pe marginea drumului cu ochii mari din cauza a ceea ce se petrecuse. A scotocit prin buzunare şi a găsit o brichetă Zippo. A ridicat capacul şi a dat de rotiţă, iar flacăra şi-a făcut datoria.

– *Lo siento, 'mano.**

A atins benzina vărsată, şi duba a explodat cu un bubuit, trântindu-i la pământ atât pe Gus, cât şi pe poliţist.

---

* În spaniolă, în original, „îmi pare rău, frate" (n.tr.)

– *Chingado**, te-a înţepat, i-a spus Gus poliţistului, care se ţinea în continuare de gât. Acum o să ajungi şi tu ca ei.

I-a luat poliţistului arma şi a aţintit-o asupra lui. Se auzeau sirenele apropiindu-se.

Poliţistul l-a privit pe Gus, însă o clipă mai târziu capul lui era distrus. Gus a ţinut pistolul aţintit spre corpul poliţistului până când s-a îndepărtat de autostradă. Apoi a aruncat arma şi abia în acel moment gândul i-a zburat la cheile de la cătuşe, dar era prea târziu. Luminile intermitente se apropiau. S-a întors şi a fugit dincolo de autostradă, adâncindu-se în noua noapte.

Kelton Street, Woodside, Queens

Kelly era îmbrăcată încă în hainele cu care fusese la şcoală: un maiou închis la culoare pe sub bluza petrecută din material fin şi o fustă lungă, dreaptă. Zack stătea în camera lui, făcându-şi probabil temele. Matt era şi el acasă. Lucrase numai până la prânz, căci urma să aibă inventar în acea noapte.

Ştirile de la televizor despre Eph o îngroziseră pe Kelly. Şi nici nu reuşea să-l contacteze pe telefonul mobil.

– Până la urmă s-a întâmplat, a spus Matt, cu cămaşa de blugi cu logoul magazinului Sears scoasă din pantaloni. Într-un final, a cedat.

– Matt, a zis Kelly uşor dojenitoare.

---

* În spaniolă, în original, „nemernicule" (n.tr.)

Eph chiar cedase? Şi oare ce presupunea lucrul acesta pentru ea?

– Tipul era grandoman, se credea marele vânător de virusuri, a reluat Matt. E ca pompierii ăia care dau foc ca să pozeze în eroi. Matt s-a afundat în fotoliu. Nu m-ar mira să facă toate astea pentru tine.

– Pentru mine?

– Ca să-ţi atragă atenţia sau ceva de genul ăsta. Cu alte cuvinte: „Ia uită-te la mine, sunt important".

Ea a clătinat iute din cap, ca pentru a-l contrazice. Uneori era uimită de cât de mult se putea înşela Matt în privinţa oamenilor.

Dintr-odată, s-a auzit soneria, iar Kelly s-a oprit o clipă locului. Matt a ţâşnit de pe fotoliu, dar femeia a ajuns înaintea lui la uşă.

Era Eph. În spatele lui stătea Nora Martinez, iar în urma ei se afla un om în vârstă, îmbrăcat într-o haină lungă de tweed.

– Ce cauţi aici? a întrebat Kelly şi şi-a aruncat privirea pe stradă.

Eph a intrat.

– Am venit să-l văd pe Zack şi să-i explic.

– Nu ştie.

Eph şi-a rotit privirea, ignorându-l complet pe Matt, care era la câţiva paşi de el.

– Îşi face temele la laptop la el în cameră?

– Da, a răspuns Kelly.

– Dacă are acces la internet, ştie.

Eph a luat-o spre scări şi a urcat câte două trepte odată.

Nora a rămas lângă uşă cu Kelly, simţindu-se oarecum jenată.

– Scuze că am dat buzna aşa, a spus ea.

Kelly a clătinat încet din cap şi a privit-o uşor cercetătoare. Ştia că era ceva între Nora şi Eph. Casa lui Kelly Goodweather era ultimul loc în care Nora ar fi vrut să fie.

Kelly şi-a întors privirea spre bătrânul cu bastonul cu mâner în formă de cap de lup.

– Ce se întâmplă?

– Presupun că sunteţi fosta doamnă Goodweather, a spus Setrakian şi a întins mâna, cu galanteria specifică unor vremuri de mult apuse. Sunt Abraham Setrakian. Mă bucur să vă cunosc.

– Asemenea, a răspuns Kelly surprinsă şi i-a aruncat o privire nesigură lui Matt.

– Trebuia să vină să vă vadă şi să vă explice, a zis Nora.

– Nu cumva vizita asta face din noi complici la mai ştiu eu ce infracţiune? a întrebat Matt.

– Aţi dori să beţi ceva? a spus Kelly, ca să compenseze grosolănia lui Matt. Apoi i s-a adresat lui Setrakian: Apă?

– Dumnezeule, poate luăm fiecare câte douăzeci de ani pentru paharul ăsta cu apă..., a sărit Matt.

Eph stătea pe marginea patului lui Zack, în timp ce acesta se afla la birou cu laptopul deschis.

– Sunt prins în ceva ce nu prea înţeleg, a spus Eph. Dar voiam să afli de la mine. Nimic din ce se spune nu e adevărat. Mai puţin faptul că sunt urmărit.

– Nu o să vină aici să te caute? a întrebat Zack.

– Poate că da.

Zack şi-a coborât privirea tulburat, îngândurat.

– Trebuie să arunci telefonul.

– Am făcut-o deja, a spus Eph cu un zâmbet.

L-a strâns de umăr pe fiul său pus pe conspirații. Lângă laptopul băiatului se afla videorecorderul portabil pe care Eph i-l cumpărase de Crăciun.

– Încă mai lucrezi la filmul ăla cu prietenii tăi?

– Am ajuns în faza de editare.

Eph l-a ridicat. Acesta era suficient de mic încât să-i încapă în buzunar.

– Poți să mi-l împrumuți pentru o vreme?

Zack a încuviințat din cap.

– Eclipsa e de vină, tată? Transformă oamenii în zombi?

Eph a reacționat surprins, realizând că adevărul nu era mai plauzibil decât această variantă. A încercat să privească situația din punctul de vedere al unui băiețel de unsprezece ani foarte receptiv și din când în când sensibil. Acest lucru a scos la suprafață ceva din izvorul de sentimente care sălășluia în adâncul său. S-a ridicat și și-a îmbrățișat băiatul, un moment ciudat, sensibil și frumos, între un tată și fiul său. Eph l-a simțit foarte limpede. I-a ciufulit părul băiatului, nefiind nevoie să mai adauge nimic altceva.

Kelly și Matt discutau în șoaptă în bucătărie, în timp ce Nora și Setrakian rămăseseră singuri pe veranda închisă cu geamuri din spatele casei. Setrakian stătea în picioare cu mâinile în buzunare, cu spatele la ea, și privea cerul strălucitor al nopții abia instalate, a treia de când aterizase avionul blestemat.

Simțindu-i neliniștea, Nora i-a spus:

– Are multe probleme cu familia de la divorț încoace.

Setrakian şi-a strecurat degetele în buzunarul de la piept al vestonului şi şi-a verificat flaconul cu pastile. Faptul că ţinea nitroglicerina aproape de bătrânul său organ prezenta avantaje pentru circulaţie. Inima bătea regulat, dacă nu chiar cu putere. Oare câte bătăi mai avea? Suficiente, spera el, cât să rezolve problema.

– Nu am copii, a zis el. Eu şi soţia mea, Anna, care a murit acum şaptesprezece ani, nu am fost binecuvântaţi cu copii. Aţi putea crede că dorinţa de a avea copii se duce cu timpul, dar, de fapt, se adânceşte odată cu înaintarea în vârstă. Am avut multe lucruri de împărtăşit, dar nu am avut cui.

Nora i-a privit bastonul sprijinit de zid, aproape de scaunul pe care stătea ea.

– Cum... cum s-a întâmplat prima oară?

– Vreţi să spuneţi, când le-am descoperit existenţa?

– Şi cum de v-aţi dedicat unei asemenea misiuni în toţi aceşti ani.

A rămas tăcut o clipă, încercând să-şi amintească.

– Eram tânăr pe atunci. În timpul celui de-Al Doilea Război Mondial m-am trezit prizonier în Polonia ocupată, împotriva voinţei mele. Eram într-un lagăr mic la nord-est de Varşovia, pe nume Treblinka.

Nora a rămas şi ea nemişcată, asemenea bătrânului.

– Un lagăr de concentrare.

– Un lagăr de exterminare. Vorbim despre nişte creaturi brutale, draga mea. Mai brutale decât orice animal de pradă peste care ai putea avea nefericirea să dai în lumea asta. Sunt oameni dornici să obţină

grade pe seama celor tineri şi a celor bolnavi. În lagăr, eu şi ceilalţi prizonieri eram o gustare aflată la dispoziţia lui.

– A lui?

– A Stăpânului.

Felul în care a rostit acest cuvânt i-a dat fiori Norei.

– Era german? Nazist?

– Nu, nu. Nu aparţine nimănui. Nu este loial nimănui şi nu aparţine nici unei ţări. Umblă pe unde pofteşte, se hrăneşte de acolo de unde găseşte mâncare. Pentru el, lagărul era ca un magazin care oferea reduceri, locul în care găsea pradă uşoară.

– Dar dumneavoastră... aţi supravieţuit. Nu puteaţi spune cuiva...?

– Cine ar fi dat crezare aiurelilor unui om vlăguit? Mie mi-a luat câteva săptămâni să accept ceea ce analizaţi dumneavoastră acum, iar eu am fost martor la aceste atrocităţi. Este mai mult decât poate accepta creierul. Eu am ales să nu fiu considerat nebun. Atunci când nu a mai avut acces la hrană, Stăpânul pur şi simplu şi-a văzut de drum. Însă eu mi-am făcut o promisiune în acel lagăr şi nu am uitat-o niciodată. L-am urmărit pe Stăpân mulţi ani de zile. Prin Europa Centrală, prin Balcani, prin Rusia, prin Asia Centrală, timp de trei decenii. Îi respiram în ceafă uneori, dar niciodată nu eram suficient de aproape. Am devenit profesor la Universitatea din Viena, am studiat folclorul. Am început să strâng cărţi, arme, unelte, pregătindu-mă în tot acest timp să-l reîntâlnesc. Am aşteptat mai bine de şase decenii să mi se ofere această şansă.

– Dar... cine este el?

- A luat mai multe forme. În prezent, a luat trupul unui nobil albanez pe nume Jusef Sardu, care a dispărut cu ocazia unei partide de vânătoare din nord, din România*, în primăvara anului 1873.

- 1873?

- Sardu era uriaş. La momentul expediţiei măsura deja aproape 2,20 metri. Era aşa de înalt, încât muşchii săi nu-i puteau susţine oasele lungi şi grele. Se spunea că buzunarele sale erau mari cât nişte saci de cartofi. Ca să se sprijine, se folosea de un baston al cărui mâner avea forma blazonului familiei.

Nora a privit din nou bastonul excesiv de lung, cu mâner de argint, al lui Setrakian şi a făcut ochii mari.

- Un cap de lup.

- Rămăşiţele celorlalţi bărbaţi ai neamului Sardu au fost găsite, mulţi ani mai târziu, împreună cu jurnalul tânărului Jusef. Acolo povestea cu lux de amănunte cum vânătorii erau pândiţi de un animal de pradă necunoscut, care îi răpea şi îi ucidea unul câte unul. Ultimul lucru pe care îl scria Jusef era că descoperise cadavrele în apropiere de gura unei peşteri subterane. I-a îngropat înainte să se întoarcă în peşteră pentru a înfrunta bestia, pentru a-şi răzbuna neamul.

Nora nu-şi putea desprinde ochii de la mânerul în formă de cap de lup.

- Cum de-aţi pus mâna pe el?

- Am dat de bastonul ăsta la un comerciant din Anvers, în vara anului 1967. Într-un final, Sardu s-a întors la moşia familiei sale din Albania câteva luni mai târziu, dar era singur şi foarte schimbat. Avea

---

* Autorii fac o confuzie între Armenia şi România (n.tr.)

bastonul, dar nu îl mai folosea pentru a se sprijini, şi cu timpul a încetat să-l mai care după el. Nu numai că părea să fi fost vindecat de suferinţa provocată de gigantism, ba chiar, mai mult, se zvonea că era foarte puternic. În curând, sătenii au început să dispară. Se spunea că târgul era blestemat şi până la urmă a căzut pradă ruinei. Conacul lui Sardu s-a dărăpănat, iar conaşul n-a mai fost văzut niciodată.

Nora a măsurat bastonul din priviri.

– Era atât de înalt la vârsta de 15 ani?

– Şi era în creştere.

– Sicriul... avea cel puţin 2,5 pe 1,5 metri.

Setrakian a dat solemn din cap.

– Ştiu.

Ea a încuviinţat din cap, după care a spus:

– Staţi puţin, de unde ştiţi?

– L-am văzut odată sau, mai bine spus, am văzut urmele pe care le-a lăsat pe pământ, cu mult timp în urmă.

Kelly şi Eph stăteau faţă în faţă în bucătăria modestă. Kelly avea părul mai deschis la culoare şi mai scurt – ceea ce-i dădea un aer mai serios. Sau poate mai matern. S-a prins cu mâinile de marginea mesei, iar el a remarcat că avea tăieturi fine, probabil de la colile de hârtie folosite la cursuri.

Îi oferise o cutie de o jumătate de litru de lapte nedesfăcută.

– Încă mai există lapte integral la tine în frigider?

– Îi place lui Z. Vrea să fie ca tatăl lui.

Eph a băut puţin şi s-a simţit oarecum răcorit, dar laptele nu i-a mai dat obişnuita senzaţie de relaxare. L-a văzut pe Matt la pândă de partea cealaltă a

peretelui; stătea pe scaun prefăcându-se că nu se uită la ei.

– Seamănă atât de mult cu tine, a spus ea, referindu-se la Zack.

– Aşa e, a încuviinţat Eph.

– Cu cât se face mai mare, cu atât devine mai obsedat, mai încăpăţânat, mai pretenţios, mai genial.

– E greu de acceptat la un copil de unsprezece ani.

Faţa ei s-a deschis într-un zâmbet.

– Presupun că e blestemul vieţii mele.

Eph a zâmbit la rândul său. Nu mai zâmbise de câteva zile, şi acum avea un sentiment ciudat.

– Uite, a spus el. Nu am prea mult timp. Vreau... vreau ca totul să fie bine. Sau cel puţin să fie bine între noi. Toată chestia aia cu custodia, toată porcăria aia ştiu că ne-a afectat. Mă bucur că s-a terminat. Nu am venit să-ţi ţin un discurs, pur şi simplu... mi se pare un moment potrivit să pun lucrurile la punct.

Kelly era uimită şi-şi căuta cuvintele.

– Nu trebuie să spui nimic, eu doar..., a continuat Eph.

– Nu, a zis ea. Chiar vreau să spun ceva. Îmi pare rău. Niciodată n-ai să înţelegi cât de rău îmi pare. Îmi pare rău că lucrurile sunt aşa cum sunt. Serios. Ştiu că nu ai vrut să iasă în felul ăsta. Ştiu că voiai să fim împreună de dragul lui Z.

– Sigur.

– Dar, vezi tu, nu am putut, chiar nu am putut. Mă epuizai, Eph. Şi, pe de altă parte... voiam să te fac să suferi. Chiar asta am vrut, recunosc. Şi ştiam că doar aşa aş fi putut.

Eph a răsuflat zgomotos. În sfârşit, Kelly recunoştea ceva ce el ştiuse dintotdeauna. Dar nu se simţea deloc triumfător.

– Am nevoie de Zack, ştii foarte bine. Z este... este totul pentru mine. Cred că fără el n-aş mai fi eu. O fi, n-o fi bine, nu ştiu, dar aşa stau lucrurile. Este *totul* pentru mine... Aşa cum ai fost şi tu cândva. A făcut o pauză, lăsând timp pentru ca amândoi să asimileze aceste vorbe. Fără el, aş fi pierdută, aş fi...

S-a oprit.

– Ai fi ca mine, a spus Eph.

Lucrul acesta a făcut-o să înmărmurească. S-au privit unul pe celălalt.

– Uite, a zis Eph, îmi asum o parte din vină. Pentru noi, pentru ceea ce ni s-a întâmplat. Ştii prea bine că nu sunt... mă rog, cel mai manevrabil om, soţul ideal. Am avut şi eu problemele mele. Iar Matt... Ştiu că am spus lucruri urâte despre el...

– Odată ai zis că este „viaţa mea de consolare".

Eph a făcut o grimasă.

– Poate, dacă aş fi fost director de magazin, dacă aş fi avut un loc de muncă normal şi atât, nu unul care să fie ca o a doua căsnicie... Poate nu te-ai mai fi simţit atât de ignorată, atât de înşelată.

Au rămas în tăcere preţ de o clipă, şi Eph a înţeles că problemele mai mari tind să le înăbuşe pe cele mai mici şi că, sub presiunea adevăratelor conflicte, problemele personale sunt lăsate cu repeziciune deoparte.

– Ştiu ce-o să zici, a continuat Kelly. O să spui că ar fi trebuit să avem discuţia asta cu ani de zile în urmă.

– Aşa ar fi trebuit, a încuviinţat el. Dar nu puteam. Nu ar fi dat nici un rezultat. Trebuia să trecem mai întâi prin porcăria asta. Crede-mă, aş fi dat orice să *nu* fi trecut nici o secundă prin toate astea, dar uite că s-a întâmplat, iar acum stăm aici, ca nişte vechi cunoştinţe.

– Viaţa nu merge niciodată încotro credem noi că o să meargă.

Eph a încuviinţat.

– După toate cele prin care au trecut părinţii mei, după toate prin câte m-au făcut să trec, mi-am jurat că eu n-am să fac aşa ceva niciodată, niciodată.

– Ştiu.

A pus dopul cutiei de lapte.

– Aşa că, hai să nu mai căutăm vinovaţi! Acum trebuie să ne răscumpărăm greşelile faţă de el.

– O facem deja.

Kelly a dat din cap; la fel şi Eph. A agitat laptele în cutie şi a simţit răceala ei în palmă.

– Dumnezeule, ce mai zi am avut! a spus el. Gândul i-a zburat din nou la fetiţa din Tarrytown, cea care se ţinuse de mână cu mama ei în zborul 753, cea de vârsta lui Zack. Mai ştii că-mi spuneai mereu că, dacă e vreo ameninţare biologică şi nu-ţi spun ţie mai întâi, divorţezi de mine? Ei bine, acum e prea târziu.

Kelly s-a apropiat mai mult şi i-a cercetat chipul.

– Ştiu că ai probleme.

– Nu e vorba despre mine. Vreau să mă asculţi şi să nu-ţi pierzi cumpătul. Prin oraş circulă un virus. Este ceva... extraordinar... cel mai grav lucru pe care l-am văzut în viaţa mea.

– Cel mai grav? a spus ea, palidă. E SARS*?

Eph aproape că a zâmbit la o aşa absurditate, la o aşa nebunie.

– Vreau să îi iei pe Zack şi pe Matt şi să plecaţi cât mai repede din oraş, în seara asta, chiar acum, şi să mergeţi cât mai departe posibil. Vreau să spun, departe de zonele populate. Ştiu că nu vrei să accepţi nimic de la părinţii tăi, dar ei încă mai au casa aia în Vermont, nu? Pe un deal?

– Ce vrei să spui?

– Mergeţi acolo măcar pentru câteva zile. Uitaţi-vă la ştiri şi aşteptaţi să vă sun eu.

– Stai puţin, a zis ea. Eu am o fixaţie cu fugitul, nu tu. Şi... ce fac cu serviciul? Şi Zack cu şcoala? a întrebat ea şi a mijit ochii. De ce nu-mi spui ce se întâmplă?

– Pentru că atunci n-ai să mai pleci. Ai încredere în mine şi pleacă, a spus el. Pleacă, roagă-te să găsim o cale să luptăm împotriva lui şi să treacă repede.

– Să mă rog? s-a mirat ea. Cu asta chiar că mă sperii. Şi dacă nu reuşeşti să-l învingi? Dacă păţeşti ceva?

Eph nu putea să-şi exprime propriile îndoieli de faţă cu ea.

– Kelly, trebuie să plec.

A dat să iasă, dar ea l-a prins de braţ, l-a privit în ochi, ca să vadă dacă era totul în regulă, apoi l-a cuprins cu braţele. Ceea ce începuse ca o îmbrăţişare de împăcare s-a transformat într-o strângere puternică în braţe.

---

* *Severe Acute Respiratory Syndrom*, Sindromul Respirator Acut Sever (n.red.)

– *Îmi pare rău*, i-a şoptit ea la ureche, apoi l-a sărutat pe gâtul aspru, nebărbierit.

Vestry Street, Tribeca

Eldritch Palmer aştepta aşezat pe un scaun netapiţat, pe terasa cufundată în întuneric de pe acoperiş. Singura lumină directă era cea a unui felinar exterior care ardea în colţ. Terasa se afla pe cea mai joasă dintre cele două clădiri alăturate. Pardoseala era formată din plăci pătrate de argilă, vechi şi albite de vreme. În faţa zidului mare de cărămidă din partea nordică se afla o treaptă joasă. În zid erau două arcade de înălţimea unei uşi, cu grilaj metalic. Pe zid şi pe streşinile care coborau de o parte şi de cealaltă se vedeau ţigle striate de teracotă. În partea stângă, sub arcadele ample, cu ornamente, se aflau uşile mari ale locuinţei. În spatele lui Palmer, în mijloc, în faţa zidului alb de ciment din partea sudică, se găsea statuia fără cap a unei femei cu veşminte învolburate, cu braţele şi umerii înnegriţi de vreme. Postamentul de piatră era năpădit de iederă. Deşi atât spre nord, cât şi spre est se vedeau câteva clădiri mai înalte, terasa era relativ intimă, atât de intimă cât putea fi un acoperiş din cartierul Lower Manhattan.

Palmer asculta zgomotele oraşului care se înălţau de pe străzi, zgomote care aveau să fie în curând curmate. Dacă lumea ar şti acest lucru, ar aprecia altfel noaptea aceasta. Orice banalitate a vieţii devine mai valoroasă în faţa morţii care se profilează. Palmer ştia asta din proprie experienţă. În copilărie

fusese bolnăvicios și toată viața avusese probleme de sănătate. Existaseră în viața lui momente în care se trezise dimineața uimit că vedea din nou lumina zilei. Multă lume nu știa ce însemna să-ți numeri zilele, ce însemna ca viața ta să depindă de aparate. Pentru mulți, sănătatea era un drept obținut la naștere, iar viața – o înșiruire de zile printre care își duceau existența. Nu cunoscuseră răsuflarea rece a morții, apropierea beznei supreme.

În curând, Eldritch Palmer avea să cunoască fericirea supremă. Un evantai de zile aflate la dispoziția sa. În curând, avea să afle cum este să nu-ți faci griji pentru ziua de mâine sau de poimâine...

O briză a făcut să freamăte arbuștii și plantele de pe terasă. Palmer stătea într-o parte, cu fața spre clădirea mai înaltă, lângă o măsuță, și a auzit un foșnet, ca și când un veșmânt ar fi măturat pardoseala. Un veșmânt negru.

Credeam că nu vrei să luăm legătura înainte de a se scurge prima săptămână.

Glasul familiar și monstruos în același timp a provocat fiori reci pe spatele încovoiat al lui Palmer. Dacă nu ar fi stat dinadins întors cu spatele la partea centrală a terasei – atât din respect, cât și din pură aversiune umană –, ar fi văzut că gura Stăpânului nu se mișca. Nu s-a auzit nici un glas în noapte. Stăpânul își făcea auzită vocea direct în mintea celui cu care vorbea.

Palmer a simțit prezența cu mult deasupra umărului său și și-a ținut privirea ațintită asupra ușilor arcuite ale locuinței.

– Bun venit în New York!

Vorbele sale sunaseră mai degrabă a icnet, în ciuda intenției sale. Nimic nu scoate mai mult neomul din cineva decât un neom.

Ca răspuns la tăcerea Stăpânului, Palmer a încercat să-și reafirme puterea.

– Trebuie să mărturisesc că nu sunt de acord cu acest Bolivar. Nu știu de ce l-ai ales.

Pentru mine nu contează cine este.

Palmer a înțeles imediat că avea dreptate. Și ce dacă Bolivar era un star rock machiat? Probabil gândea ca o ființă umană.

– De ce i-ai lăsat pe patru dintre ei conștienți? Ne-au creat multe probleme.

Îmi pui la îndoială judecata?

Palmer a înghițit în sec. În viața aceasta era cel mai influent om, cu o putere de decizie de necontestat. Nu era subordonatul nimănui. Slugărnicia abjectă îi părea atât străină, cât și copleșitoare.

– Cineva ți-a dat de urmă, a spus Palmer iute. Un medic, un cercetător de aici, din New York.

Ce importanță are pentru mine un om?

– El... Numele lui este Ephraim Goodweather. Este expert în controlul epidemiilor.

Maimuțe arogante. Voi sunteți o epidemie, nu neamul meu.

– Omul ăsta are un sfătuitor, un om cu multe cunoștințe despre neamul tău. Cunoaște folclorul și chiar și un pic de biologie. Poliția e pe urmele lui, dar cred că e nevoie de acțiuni mai serioase. Cred că asta poate face diferența dintre o victorie rapidă și decisivă și o luptă prelungită. Ne așteaptă multe bătălii, atât pe frontul uman, cât și pe celelalte...

Voi învinge.

În privința aceasta, Palmer nu avea îndoieli.

– Desigur.

Palmer voia să ajungă la Setrakian, voia să-i confirme identitatea înainte de a-i divulga orice informație Stăpânului. Așa că încerca să nu se gândească la bătrân, căci știa că în prezența Stăpânului trebuia să-ți controlezi gândurile...

L-am mai întâlnit pe acest bătrân pe vremea când era mai tânăr.

Palmer a fost cuprins de un sentiment de înfrângere.

– Cred că îți amintești că mi-a luat mult timp să te găsesc. Am călătorit în cele patru zări și am avut parte de multe fundături, am străbătut multe cărări și a trebuit să apelez la mulți oameni. El a fost unul dintre ei.

Încerca să vorbească degajat, dar avea mintea încețoșată. În prezența Stăpânului se simțea ca o baltă de petrol în preajma mucului aprins al unei lumânări.

Am să-l întâlnesc pe acest Goodweather și am să mă ocup de el.

Palmer pregătise deja o foaie care conținea informații despre epidemiologul de la CDC. A desfăcut hârtia din buzunarul jachetei și a așezat-o pe masă.

– E totul aici, Stăpâne. Familia lui, asociații cunoscuți...

Pe masa placată cu faianță s-a auzit un hârșâit, și hârtia a dispărut. Palmer i-a zărit mâna pentru o clipă. Degetul mijlociu încovoiat, cu unghia ascuțită, era mai lung și mai gros decât celelalte.

– Mai avem nevoie doar de câteva zile, a spus Palmer.

S-a auzit rumoare din locuinţa vedetei rock, din cele două corpuri de clădire neterminate prin care Palmer avusese nefericirea să treacă pentru a ajunge pe terasă. Îi displăcea în mod deosebit singura parte terminată a casei, dormitorul din penthouse, decorat excesiv şi strident şi care deborda de pofte animalice. Palmer nu avusese niciodată o femeie. În tinereţe, din cauza bolii sale şi a predicilor celor două mătuşi care îl crescuseră. Când înaintase în vârstă, fusese alegerea sa. Înţelesese că puritatea materiei sale nu trebuia pângărită de dorinţă.

Zarva din interior s-a intensificat, degenerând în inconfundabilul zgomot al violenţei.

Omul dumitale are necazuri.

Palmer s-a aplecat înainte. Domnul Fitzwilliam era înăuntru. Palmer îi interzisese în mod expres să iasă pe terasă.

– Mi-ai spus că aici îi este garantată siguranţa.

Palmer a auzit paşi care goneau, mârâit şi ţipătul unui om.

– Opreşte-i, i-a cerut Palmer.

Stăpânul i-a răspuns cu aceeaşi voce fără vlagă şi imperturbabilă:

Nu pe el îl vor.

Palmer s-a ridicat cuprins de panică. Oare Stăpânul se referise la el? Oare îi întinsese vreo capcană?

– Avem o înţelegere!

Atâta timp cât îmi convine.

Palmer a auzit iar un ţipăt, în apropiere, urmat de două împuşcături. Apoi una dintre uşile interioare arcuite a fost trântită de perete, iar poarta metalică s-a deschis. Domnul Fitzwilliam, fostul puşcaş

marin de 120 de kilograme, îmbrăcat într-un costum de pe Savile Row*, a intrat în fugă cu arma în mâna dreaptă, cu privirea neliniştită.

– Domnule, sunt în spatele meu...

În clipa aceea, şi-a mutat privirea de la Palmer la silueta nemaiîntâlnit de înaltă din spatele acestuia. Domnului Fitzwilliam i-a scăpat arma din mână, şi aceasta a căzut pe pardoseală. S-a albit la faţă şi s-a clătinat de parcă ar fi mers pe sfoară, după care a căzut în genunchi.

Din spatele său au apărut cei transformaţi. Vampiri purtând diferite costumaţii, de la haine elegante la vestimentaţie specifică stilului gotic şi până la haine de zi, genul purtat de paparazzi. Cu toţii duhneau şi erau murdari de la pământul pe care zăcuseră. Ca la un semn, ei au dat buzna pe terasă.

În fruntea lor se afla Bolivar, slab şi aproape chel, îmbrăcat cu un halat negru. Fiind vampir din prima generaţie, era mai matur decât ceilalţi. Trupul lui avea o paloare de alabastru şi strălucea, iar ochii săi erau ca două luni moarte.

În spatele lui se afla o femeie, o admiratoare pe care domnul Fitzwilliam, cuprins de panică, o împuşcase în cap. Aceasta avea obrazul spart până la urechea care îi atârna. Ceea ce-i mai rămăsese din gură se schimonosise într-un zâmbet exagerat, cu dinţii rânjiţi.

Ceilalţi s-au afundat în noua noapte, nesiguri pe picioare, stârniţi de prezenţa Stăpânului lor. S-au oprit şi l-au privit cu veneraţie.

---

* Stradă din Londra celebră pentru magazinele cu haine bărbăteşti la comandă (n.tr.)

Copiii mei.

Nimeni nu l-a băgat în seamă pe Palmer, care stătea chiar în fața lor, între ei și Stăpân. Forța prezenței Stăpânului îi făcuse să rămână împietriți. Se adunaseră înaintea lui ca niște primitivi în fața unui templu.

Domnul Fitzwilliam a rămas în genunchi, de parcă ar fi fost lovit de fulger.

Stăpânul a vorbit atunci, într-un fel care l-a făcut pe Palmer să înțeleagă că i se adresa exclusiv lui.

M-ai adus atâta drum. Nu vrei să mă privești?

Palmer îl mai privise odată pe Stăpân, într-o pivniță întunecoasă, pe un alt continent. Nu-l văzuse bine, dar imaginea aceea fusese de ajuns, pentru că i se întipărise în minte.

Acum era imposibil să-l evite. Palmer a închis ochii pentru a-și face curaj, apoi i-a deschis și, nu fără efort, s-a întors spre el, de parcă ar fi privit soarele fără ochelari de protecție și ar fi riscat să orbească.

Privirea lui a rătăcit de la pieptul Stăpânului până la... chipul lui.

Oroare și splendoare.

Profan și magnific.

Sălbatic și sfânt.

Teroarea s-a așternut pe chipul lui Palmer, ca o mască a fricii, și, într-un final, colțurile gurii i s-au ridicat într-un zâmbet crispat.

Sublimul hidos.

Acesta era Stăpânul.

Kelton Street, Woodside, Queens

Kelly a trecut repede prin sufragerie, pe lângă Matt şi Zack, care se uitau la ştiri, ducând în braţe haine curate şi câteva baterii.

– Plecăm, i-a anunţat ea şi a trântit lucrurile într-o geantă de pânză de pe un scaun.

Matt s-a întors zâmbitor spre ea, dar Kelly nu avea chef de aşa ceva.

– Haide, iubito, a zis el.

– Tu nu ai ascultat ce ţi-am spus?

– Ba da, cu multă răbdare, a replicat el şi s-a ridicat de pe scaun. Kel, fostul tău soţ ne-o coace iar, aruncă o bombă în viaţa noastră tihnită. Chiar nu-ţi dai seama? Dacă ar fi ceva grav, ne-ar informa guvernul.

– A, da, aşa e! Aleşii nu mint niciodată.

S-a dus cu paşi mari spre debara şi a scos de acolo restul bagajelor. Kelly avea pregătită şi o geantă cu cele trebuincioase în caz de dezastru, după cum recomandase Departamentul pentru Situaţii de Urgenţă din New York în cazul necesităţii evacuării rapide. Era o geantă rezistentă de pânză, în care avea apă şi batoane de fulgi de ovăz, un aparat radio Grundig cu manivelă, care recepţiona posturi transmise pe AM, FM şi pe unde scurte, o lanternă fără baterii, o trusă de prim-ajutor, o sută de dolari şi copii ale actelor importante într-un recipient din plastic.

– Asta îţi confirmă ceea ce crezi tu, a continuat Matt şi a urmat-o. Chiar nu înţelegi? Te cunoaşte. Ştie exact pe ce buton să apese. De aceea nu v-aţi potrivit.

Kelly a căutat în fundul dulapului, de unde a scos două rachete vechi de tenis şi l-a lovit pe Matt în picior, furioasă că acesta vorbea astfel de faţă cu Zack.

– Nu e adevărat. Eu îl cred.

– Kel, e un om căutat de poliţie. Are o cădere, ceva. Toate aşa-zisele genii sunt fragile. Sunt ca floarea-soarelui pe care încerci să o creşti în curtea din spate. Are capul prea mare şi se prăbuşeşte sub propria greutate.

Kelly a aruncat spre el cu un bocanc, fix spre fluierul piciorului, dar Matt l-a evitat.

– Problema eşti tu. E bolnav, nu vrea să renunţe la tine, tot ce face e ca să te aibă prin preajmă.

Ea a scos capul din debara şi s-a uitat supărată la Matt.

– Chiar nu înţelegi nimic?

– Bărbaţilor nu le place să piardă. Nu renunţă.

Ea a ieşit cu spatele, trăgând de valiza mare, marca American Tourister.

– De-aia nu vrei tu să pleci acum?

– Nu plec pentru că trebuie să merg la serviciu. Dacă aş crede că pot să mă folosesc de pretextul ţăcănitului tău soţ că, vezi Doamne, e sfârşitul lumii, ca să scap de inventarul ăsta nenorocit, aş face-o, crede-mă. Dar, în lumea reală, dacă nu te duci la serviciu, rămâi fără.

Kelly s-a întors, iritată de încăpăţânarea lui.

– Eph a zis să plecăm. Nu s-a mai purtat niciodată în felul ăsta, nu a mai vorbit niciodată aşa. Este adevărat ce spune.

– De vină e isteria cauzată de eclipsă, despre care se vorbea la televizor. Lumea o ia razna. Dacă era să

plec din New York din cauza tuturor nebunilor, nu mai eram de mult aici.

Matt i-a pus mâna pe umeri. La început, ea s-a scuturat pentru a-l îndepărta, dar apoi l-a lăsat s-o îmbrăţişeze preţ de o clipă.

– Am să verific la departamentul de electronice din când în când, ca să văd dacă spun ceva la televizor. Dar lumea îşi continuă cursul. Pentru noi, cei cu meserii normale. Tu vrei să spui că nu te mai duci la şcoală?

Interesul elevilor era important pentru ea, dar Zack era mai presus de orice.

– Poate că se închide şcoala pentru câteva zile. Dacă mă gândesc bine, astăzi am avut o mulţime de elevi care au lipsit nemotivat...

– Sunt copii, Kel. Au gripă.

– Cred că de vină e eclipsa, a intervenit Zack, din partea opusă a încăperii. Mi-a spus un coleg, Fred Falin. Toţi cei care s-au uitat la lună fără ochelari. Le-a prăjit creierul.

– De ce Dumnezeu te fascinează pe tine atât de mult poveştile cu zombi? l-a întrebat Kelly.

– Pentru că sunt printre noi, a replicat el. Trebuie să fii pregătit. Pun pariu că nici nu ştiţi cele mai importante lucruri de care ai nevoie ca să supravieţuieşti unei invazii a acestora.

Kelly l-a ignorat.

– Mă las păgubaş, a spus Matt.

– O macetă şi un elicopter.

– O macetă, zici? a repetat Matt şi a clătinat din cap. Cred că eu aş prefera o puşcă.

– Greşit, a spus Zack. Maceta nu trebuie reîncărcată.

Matt i-a dat dreptate, întorcându-se spre Kelly şi spunând:

– Puştiul ăsta, Fred Falin, chiar se pricepe.

– Băieţi, mi s-a *luat*!

Nu era obişnuită ca ei doi să se coalizeze împotriva ei. În orice altă situaţie, ar fi fost bucuroasă să-i vadă pe Zack şi pe Matt formând o echipă.

– Zack, spui prostii. Este vorba despre un virus şi este adevărat. Trebuie să plecăm de aici.

Matt a rămas pe loc, în timp ce Kelly ducea valiza goală lângă celelalte genţi.

– Kel, calmează-te! A scos cheile de la maşină din buzunar şi le-a învârtit pe deget. Fă o baie, trage-ţi sufletul. Te rog, fii raţională, dat fiind că ai informaţiile din „interior". S-a dus spre uşa de la ieşire. Vorbim mai târziu.

A ieşit, iar Kelly a rămas cu privirea fixată asupra uşii închise.

Zack a venit lângă ea cu capul aplecat uşor într-o parte, ca atunci când o întreba ce înseamnă cuvântul „moarte" sau de ce se ţin unii bărbaţi de mână.

– Ce ţi-a spus tata?

– Vrea doar... să fim în siguranţă.

Kelly s-a frecat pe frunte în aşa fel încât să-şi acopere ochii. Ar trebui oare să-l alarmeze şi pe Zack? Să-l ia şi să plece pentru că aşa îi spusese Eph, fără Matt? Oare aşa ar fi normal să procedeze? Şi, dacă îl credea pe Eph, nu avea obligaţia morală să-i avertizeze şi pe alţii la rândul ei?

Căţeaua familiei Heinson de alături a început să latre. Nu era lătratul ei obişnuit, nervos, ci un chelălăit ascuţit, de parcă ar fi fost înfricoşată. Zarva a fost suficientă cât s-o facă pe Kelly să se ducă pe

veranda din spate, unde a văzut că lampa cu senzor de mişcare din curte se aprinsese.

A stat acolo cu braţele încrucişate scrutând curtea să vadă dacă era vreo mişcare. Totul părea liniştit, însă căţeaua continua să latre, până când doamna Heinson a ieşit şi a dus-o înăuntru.

– Mamă!?

Kelly a sărit, speriată de atingerea fiului ei, pierzându-şi complet cumpătul.

– Te simţi bine? a întrebat-o Zack.

– Ce mă enervează situaţia asta! a spus ea şi a mers împreună cu el înapoi în sufragerie. Mă enervează la culme.

Avea să pregătească bagajele ei, pe ale lui Zack şi pe ale lui Matt.

Şi avea să stea la pândă.

Şi să aştepte.

Bronxville

La o jumătate de oră de Manhattan, în direcţia nord, Roger Luss se juca cu iPhone-ul lui în barul cu lambriuri de stejar din Siwanoy Country Club şi îşi aştepta primul martini. Îi spusese şoferului de taxi să nu-l ducă direct acasă, ci să-l lase mai degrabă la club. Avea nevoie de timp să se readapteze. Dacă Joan era bolnavă, după cum părea să sugereze mesajul vocal al bonei, atunci probabil că şi copiii erau deja bolnavi, iar el avea toate şansele să aterizeze în plină nebunie. Era un motiv mai mult decât suficient să-şi prelungească măcar cu o oră, două călătoria de afaceri.

Sala de mese care dădea spre terenul de golf era pustie la ora cinei. Barmanul a apărut cu un pahar de martini cu trei măsline pe o tavă acoperită cu un şerveţel alb. Nu era barmanul care îl servea de regulă pe Roger. Era mexican, asemenea tipilor care parcau maşinile. Avea cămaşa scoasă la spate din pantalonii fără curea şi unghiile murdare. Roger şi-a propus ca a doua zi la prima oră să aibă o discuţie cu responsabilul clubului.

– A venit, a spus Roger. Măslinele erau pe fundul paharului de cocktail asemenea unor ochişori rouraţi, puşi la saramură. Unde sunt ceilalţi? a întrebat cu vocea lui tunătoare. Ce, e sărbătoare? S-a închis bursa? A murit preşedintele?

Tipul a ridicat din umeri.

– Unde este personalul angajat?

Acesta a clătinat din cap. Roger şi-a dat seama că bărbatul părea speriat.

În clipa aceea l-a recunoscut. Uniforma de barman îl indusese în eroare.

– Tu te ocupi cu îngrijirea terenului, nu? De regulă, tunzi gazonul.

Îngrijitorul în uniformă de barman a dat neliniştit din cap şi a luat-o greoi spre hol.

Foarte ciudat! Roger şi-a ridicat paharul de martini şi şi-a rotit privirea împrejur, dar nu era nici un om cu care să închine, pe care să-l salute sau cu care să discute despre politică. Întrucât nimeni nu stătea cu ochii pe el, Roger Luss a sorbit din cocktail, înghiţind jumătate de pahar din două guri mari. Lichidul i-a invadat stomacul, iar el, în semn de bun venit, a mormăit uşor. A înţepat una dintre măsline, a lovit-o de marginea paharului ca să se scurgă

băutura de pe ea, după care și-a aruncat-o în gură, a plimbat-o pe acolo o clipă, gânditor, apoi a strivit-o între măsele.

La televizorul fără sonor, încastrat în lambriul de deasupra oglinzii de la bar, a văzut imagini de la o conferință de presă. Primarul stătea alături de alți doi oficiali cu un aer mohorât. Apoi apăreau niște imagini ale zborului 753 al companiei Regis Air pe pista aeroportului John F. Kennedy.

Liniștea din club l-a făcut să privească din nou împrejur. „Unde Dumnezeu sunt cu toții?"

Se întâmpla ceva aici. Se întâmpla ceva, iar lui Roger Luss îi scăpa.

A mai luat o sorbitură de martini, apoi încă una, după care a lăsat paharul din mână și s-a ridicat. S-a dus în față și s-a uitat în barul alăturat, dar era și el tot pustiu. Ușa de la bucătărie se afla chiar lângă bar, capitonată, neagră și cu un geam gen hublou în partea de sus. Roger a tras cu ochiul înăuntru și l-a văzut pe barmanul-îngrijitor singur, fumând și pregătindu-și o friptură.

Roger s-a dus la ușile de la intrare unde își lăsase bagajele. Nu era nici un valet care să-i cheme un taxi, așa că și-a luat telefonul, a navigat pe internet, a căutat firma de taxiuri cea mai apropiată și a sunat să ceară un taxi.

Cât timp aștepta în lumina becurilor de pe plafonul garajului descoperit susținut de piloni, cu o senzație de acreală în gură de la martini, Roger Luss a auzit un țipăt ascuțit în noapte, undeva nu foarte departe. În direcția Bronxville, nu Mount Vernon. Poate chiar dinspre terenul de golf.

Roger a aşteptat nemişcat, fără să respire, ascultând.

Ce l-a speriat mai tare decât ţipătul a fost liniştea care s-a lăsat apoi.

Taxiul a oprit. Şoferul, un bărbat între două vârste din Orientul Mijlociu, cu un pix după ureche, a pus zâmbitor bagajele lui Roger în portbagaj şi apoi a pornit la drum.

Pe lungul drum privat al clubului, Roger s-a uitat spre teren şi i s-a părut că vede pe cineva acolo traversând zona de joc scăldată în lumina lunii.

Locuinţa sa se afla la o distanţă de trei minute cu maşina. Nu mai erau alte automobile pe drum, iar majoritatea caselor pe lângă care au trecut aveau luminile stinse. Când au cotit pe bulevardul Midland, Roger a văzut un pieton care venea spre ei pe trotuar, o apariţie ciudată noaptea, mai ales că nu avea cu el un câine pe care să-l plimbe. Era Hal Chatfield, un vecin mai în vârstă, unul dintre cei doi membri ai clubului care îl ajutaseră şi pe el să devină membru atunci când Roger şi Joan îşi cumpăraseră casa în Bronxville. Mergea ciudat, cu mâinile atârnându-i ţepene pe lângă corp, şi era îmbrăcat cu un halat de baie deschis care flutura şi pe sub care nu avea decât un tricou şi boxeri.

Hal s-a întors şi s-a uitat după taxi când acesta a trecut pe lângă el. Roger i-a făcut cu mâna, iar când s-a întors să vadă dacă Hal îl recunoscuse, l-a zărit alergând după maşină, cu picioarele ţepene, un bărbat de şaizeci de ani cu halatul atârnându-i ca o mantie, care alerga după taxi pe mijlocul străzii prin Bronxville.

Roger s-a întors să vadă dacă îl remarcase și șoferul, dar bărbatul mâzgălea ceva pe un clipboard în timp ce conducea.

– Auzi, a spus Roger. Ai idee ce se întâmplă aici?

– Da, a răspuns șoferul cu un zâmbet, dând scurt din cap.

Habar n-avea ce-i spusese Roger.

Au mai cotit de două ori și au ajuns la casa lui Roger. Șoferul a deschis portbagajul și a coborât și el din mașină. Era liniște pe stradă, iar casa lui Roger era și ea cufundată în întuneric, asemenea celorlalte.

– Știi ceva? Așteaptă-mă aici. Aștepți? a întrebat Roger și a arătat spre bordura din piatră. Poți să aștepți?

– Tu plătești.

Roger a dat din cap. Nici măcar nu era sigur de ce voia să-l țină aici. Probabil, din cauză că se simțea foarte singur.

– Am bani în casă. Așteaptă. Da?

Roger și-a lăsat bagajele în hol lângă intrarea laterală și s-a dus în bucătărie, strigând:

– E cineva?

A dus mâna la întrerupător, dar lumina nu s-a aprins. Se vedea afișajul de culoare verde de la cuptorul cu microunde, deci nu era oprit curentul. A mers pe bâjbâite de-a lungul blatului, a pipăit după al treilea sertar și a căutat lanterna. Simțea miros de putreziciune mai persistent decât dacă ar fi fost resturi de mâncare în gunoi, iar acest lucru i-a adâncit teama și l-a făcut să se grăbească. A apucat lanterna și a aprins-o.

A plimbat fasciculul prin bucătăria lungă și a privit masa și mașina de gătit cu cuptor cu două compartimente.

– E cineva? a strigat din nou și s-a rușinat de teama care i se simțea în glas și care îl îmboldea să se miște mai repede.

A văzut ceva închis la culoare împroșcat pe dulapurile cu geamuri de sticlă și a pus fasciculul pe ceva ce părea să fi ajuns acolo ca urmare a unei bătăi cu ketchup și cu maioneză. La vederea mizeriei, l-a cuprins mânia. A văzut scaunele răsturnate și urmele de noroi (*urme de noroi?*) pe blatul de granit al mesei din centru.

Unde era menajera, doamna Guild? Unde era Joan? Roger s-a apropiat de mizeria împroșcată și a luminat geamul dulapului. Despre chestia albă nu știa ce să spună, dar cea roșie nu era ketchup. Nu era sigur... dar credea că era posibil să fie sânge.

A surprins mișcare în geam și s-a răsucit cu lanterna în mână. Nu era nimeni pe scările din spatele lui și și-a dat seama că tocmai mișcase el singur ușa dulapului. Nu-i plăcea că imaginația începea să preia controlul. S-a dus repede la etaj, verificând fiecare cameră la lumina lanternei.

– Keene? Audrey?

În biroul lui Joan a găsit niște hârtii scrise de mână referitoare la zborul companiei Regis Air. Era un soi de cronologie, dar, la ultimele propoziții, incomprehensibile, caligrafia ei se înrăutățise. Ultimul cuvânt, mâzgălit în colțul din dreapta jos al caietului, era „hmmmmmmmm".

În dormitorul principal, așternuturile erau aruncate pe jos, iar în baia cea mare, în toaleta în care nu fusese trasă apa, era ceva ce îi părea vomă întărită, care zăcea acolo de câteva zile. A ridicat de pe

podea un prosop și a văzut că era plin de pete de sânge închise la culoare, de parcă ar fi tușit cineva în el.

A coborât înapoi în fugă scările din față, a luat telefonul de pe perete și a format numărul de la Urgență. A sunat o dată, apoi s-a auzit o voce înregistrată care îi spunea să aștepte. A închis și apoi a repetat apelul. A sunat iar, dar a intrat din nou robotul.

Când a auzit o bufnitură din pivnița de dedesubtul său, a luat receptorul de la ureche. A deschis ușa cu violență, gata să strige în întuneric, dar ceva l-a făcut să se oprească. A ascultat și a auzit... ceva.

Era târșâit de picioare de la mai multe persoane care urcau pe scări și se apropiau până la jumătate, acolo unde scara forma un unghi drept și cotea spre el.

– Joan! a strigat el. Keene! Audrey!

Dar deja se îndepărta, prăvălindu-se pe spate, lovind rama ușii, apoi dând buzna înapoi în bucătărie, pe lângă zidurile mânjite și după aceea în hol. Singurul lucru care îi trecea prin cap era să iasă mai repede de acolo.

A dat în lături plasa exterioară, a țâșnit pe alee și a alergat spre stradă, strigând la șoferul aflat la volan, care nu înțelegea boabă de engleză. Roger a deschis portiera din spate și a sărit înăuntru.

– Încuie ușile! Încuie ușile!

Șoferul a întors capul.

– Da. Opt dolari și treizeci.

– *Încuie naibii odată ușile!*

Roger s-a uitat din nou spre alee. Trei necunoscuți, două femei și un bărbat, ieșeau de pe holul casei sale și traversau gazonul.

– Dă-i drumul! Dă-i drumul! Porneşte!

Şoferul a lovit deschizătura pentru bani din peretele despărţitor dintre banchetele din faţă şi din spate.

– Tu plăteşti, eu plec.

Acum erau patru. Roger a rămas cu ochii căscaţi, stupefiat, când a văzut un bărbat care-i părea cunoscut, îmbrăcat într-o cămaşă sfâşiată, care îi împingea pe ceilalţi ca să ajungă el primul la taxi. Era Franco, grădinarul lor. Acesta s-a uitat la Roger pe geam, cu ochii ficşi, decoloraţi în mijloc, dar roşii pe margine, ca o coroană sângerie. A deschis gura de parcă ar fi vrut să strige la Roger, şi ceva i-a ieşit din gură, a lovit geamul cu un pocnet sonor în locul în care se afla faţa lui Roger, apoi s-a retras.

Roger a rămas cu gura căscată. „Ce naiba a fost asta?“

Apoi bărbatul a repetat mişcarea. Roger a înţeles, în adâncul său, prin învălmăşeala de sentimente de teamă, panică şi surescitare, că Franco, sau creatura care devenise, nu cunoştea, uitase sau apreciase greşit proprietăţile sticlei şi părea uimit de transparenţa acestui corp solid.

– *Porneşte!* a ţipat Roger. *Porneşte!*

Acum doi dintre ei stăteau aproape de botul taxiului. Erau un bărbat şi o femeie, iar farurile îi luminau în zona taliei. Erau în total vreo şapte, opt care îi înconjuraseră şi tot mai mulţi ieşeau din casele vecinilor.

Şoferul a ţipat ceva în limba lui şi s-a proptit cu mâna pe claxon.

– *Porneşte!* a urlat Roger.

În schimb, şoferul s-a aplecat să ia ceva de pe podea. A ridicat o punguţă de dimensiunile unei truse de cosmetice, a deschis fermoarul şi a împrăştiat mai întâi câteva batoane de Zagnut înainte să ia un revolver mic, argintiu. A agitat arma spre parbriz, ţipând cuprins de frică.

Limba lui Franco se plimba pe geam. Numai că nu prea era o limbă normală.

Şoferul a împins portiera cu picioarele. Roger a strigat la el să nu facă asta, dar şoferul ieşise deja. A tras cu arma din spatele portierei, cu o smucitură din încheietură, de parcă ar fi aruncat cu gloanţe. A tras iar şi iar, şi cei doi din faţa maşinii s-au îndoit, loviţi de gloanţele de calibru mic, dar nu au căzut.

Şoferul a mai tras înnebunit de două ori. Unul dintre gloanţe l-a nimerit pe bărbat în cap. Scalpul i-a zburat pe spate, iar trupul i-a căzut grămadă la pământ.

Un altul l-a prins pe şofer prin spate. Era Hal Chatfield, vecinul lui Roger, cu halatul de baie albastru atârnându-i pe umeri.

– Nu! a strigat Roger, dar era prea târziu.

Hal l-a împins pe şofer spre drum. Chestia aia ciudată i-a ieşit din gură şi l-a înţepat în gât, şi Roger l-a privit prin geam pe şoferul care ţipa.

Apoi un altul s-a ridicat în lumina farurilor. Nu, nu era un altul, era acelaşi care fusese împuşcat în cap. Din rană i se scurgea ceva alb care i se prelingea pe faţă. S-a sprijinit de maşină ca să se ridice, apropiindu-se în continuare.

Roger ar fi vrut să fugă, dar era prizonier aici. În dreapta, dincolo de Franco, grădinarul, Roger a văzut un bărbat îmbrăcat cu o cămaşă maro cu însemnele

UPS și cu pantaloni scurți, ieșind din garajul vecinilor cu o lopată pe umăr, de parcă ar fi fost bâta unui jucător de baseball gata de lovitură.

Bărbatul cu rană la cap a trecut pe lângă portiera deschisă a șoferului și s-a urcat pe bancheta din față. S-a uitat la Roger prin peretele despărțitor. Avea partea din dreapta față a craniului ridicată, ca un moț de carne, iar obrazul și mandibula îi erau acoperite de un lichid alb.

Roger s-a întors la timp să-l vadă pe tipul de la UPS balansând lopata. Aceasta a lovit luneta, lăsând o zgârietură mare în geamul securizat, iar lumina aruncată de felinare a strălucit printre crăpăturile ce aduceau cu o pânză de păianjen.

Roger a auzit ceva zgâriind pe peretele despărțitor. Bărbatul rănit la cap scosese limba și încerca s-o strecoare prin deschizătura ca o scrumieră. Vârful ei cărnos a intrat pe acolo anevoie, părând să adulmece aerul în timp ce încerca să ajungă la Roger.

Acesta a țipat și, de disperare, a lovit clapeta deschizăturii cu piciorul, închizând-o violent. Bărbatul de pe bancheta din față a scos un țipăt îngrozitor, iar vârful retezat al... chestiei ăleia i-a căzut lui Roger drept în poală. A aruncat-o departe de el, în timp ce dincolo de peretele despărțitor bărbatul împroșca peste tot un lichid alb, înnebunit de durere sau cuprins de isteria de a-și vedea limba tăiată.

Poc! Lopata s-a lovit iar de luneta de la ceafa lui Roger, geamul securizat a pocnit și s-a lăsat mai jos, dar tot nu a cedat.

Acum cineva se suise pe acoperiș și îndoia tabla.

Patru dintre ei erau pe bordură, trei pe marginea străzii și mai veneau și alții din față. Roger s-a uitat în spate și l-a văzut pe smintitul de la UPS pregătit să mai lovească o dată cu lopata în luneta spartă. Acum era momentul.

Roger s-a întins spre mâner și, cu toată forța, a lovit cu picioarele portiera dinspre stradă. Lopata a izbit din nou, iar luneta s-a spart, împrăștiind bucățele de sticlă. Partea metalică a trecut razant pe lângă capul lui Roger, în timp ce el se strecura afară, pe stradă. Cineva – Hal Chartfield, cu ochii scăpărători, roșii – l-a apucat de braț, l-a răsucit, dar Roger și-a dat jos haina de la costum, ca un șarpe care își leapădă pielea, și a continuat să fugă fără să se uite înapoi, până a ajuns la colț.

Unii veneau cu pas greoi, alții mai rapid și coordonându-și mai bine mișcările. Unii dintre ei erau bătrâni, iar trei erau copii care rânjeau. Erau vecinii și prietenii lui, figuri cunoscute, de la gară, de la aniversări, de la biserică... Și cu toții veneau după el.

Flatbush, Brooklyn

Eph a sunat la ușa familiei Barbour. Era liniște pe stradă, deși în celelalte case părea să fie activitate: se vedea lumina televizoarelor, iar sacii cu gunoi fuseseră scoși pe bordură. Stătea cu lampa fluorescentă în mână și cu pistolul modificat de către Setrakian agățat cu o bretea de umăr.

Nora era în spatele lui, la baza treptelor de piatră, și avea și ea o lampă fluorescentă. Setrakian

era ultimul şi ţinea în mână bastonul al cărui mâner de argint strălucea în lumina lunii.

Au sunat de două ori, dar nu au primit nici un răspuns. Nu era ceva neobişnuit. Eph a încercat mânerul înainte să caute o altă intrare, iar acesta a cedat şi uşa s-a deschis.

A intrat primul şi a aprins lumina. Sufrageria arăta normal, mobila era acoperită cu huse şi perniţele fuseseră aranjate cu grijă.

A strigat un „Hei, e cineva", în timp ce Nora şi Setrakian îl urmau. Era ciudat să intre nepoftit în casă. Eph a păşit uşor pe covor, asemenea unui hoţ sau unui ucigaş. Voia să creadă că încă mai era un tămăduitor, dar, cu fiecare oră care se scurgea, acest lucru era din ce în ce mai greu de crezut.

Nora a urcat pe scări, iar Setrakian l-a urmat pe Eph în bucătărie.

– Ce credeţi că o să găsim aici? a întrebat Eph. Aţi spus că menirea supravieţuitorilor a fost să distragă atenţia...

– Am zis că acesta era scopul lor. Cât despre scopul Stăpânului, nu ştiu. Poate că au o legătură anume cu el. În orice caz, trebuie să începem de undeva. Supravieţuitorii sunt singurele noastre piste.

În chiuvetă se aflau un bol şi o lingură. Pe masă era o Biblie înţesată de ilustrate cu motive religioase şi de fotografii, deschisă la ultimul capitol. Fusese subliniat un pasaj cu cerneală roşie, cu o mână tremurătoare. Era din Apocalipsă, capitolul 11, versetele 7 şi 8:

„... fiara care se ridică din adânc va face război cu ei, şi-i va birui şi-i va omorî.

Şi trupurile lor vor zăcea pe uliţele cetăţii celei mari, care se cheamă, duhovniceşte, Sodoma..."*

Lângă Biblia deschisă, ca nişte unelte aşternute pe un altar, se găseau un crucifix şi o sticluţă cu ceea ce Eph a presupus că era apă sfinţită.

Setrakian a mişcat din cap spre obiectele religioase şi a spus:

– Nu sunt mai justificate decât banda adezivă şi Ciproxinul**. Şi nici mai eficiente.

Au mers în încăperea din spate.

– Probabil că soţia l-a acoperit cât a putut, a spus Eph. De ce n-o fi sunat la doctor?

Au căutat printr-un dulap, iar Setrakian a lovit uşor pereţii cu bastonul.

– Ştiinţa a făcut multe progrese de-a lungul vieţii mele, dar încă nu s-a inventat instrumentul cu care să analizezi cu exactitate căsnicia unui cuplu.

Au închis dulapul, iar Eph a conştientizat faptul că nu mai erau şi alte uşi.

– Dar dacă nu au pivniţă?

Setrakian a clătinat din cap.

– De multe ori e mai rău să cauţi printr-un spaţiu îngust.

– Veniţi aici! a strigat Nora, cu îngrijorare în glas.

Ann-Marie Barbour zăcea moartă, prăvălită pe podea în poziţia şezând, între noptieră şi pat. Între picioare avea o oglindă de perete pe care o spărsese. Luase ciobul cel mai lung, asemenea unui pumnal,

* Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul, 11:7–8 (n.tr.)
** Medicament cu proprietăţi bactericide (n.tr.)

și își tăiase cu el arterele radială și ulnară de la mâna stângă. Tăierea încheieturii este una dintre cele mai ineficiente metode de sinucidere, cu un grad de reușită de mai puțin de 5%. Este o moarte lentă, din cauza îngustimii antebrațului și fiindcă că nu se pot face tăieturi decât la o singură mână. O tăietură mai adâncă secționează nervii, făcând ca mâna respectivă să devină inutilizabilă. Este, de asemenea, o soluție extrem de dureroasă și, în general, este dusă până la capăt numai de către cei profund deprimați sau de nebuni.

Ann-Marie Barbour tăiase foarte adânc, arterele secționate și derma erau expuse, lăsând la vedere ambele oase ale încheieturii. Printre degetele chircite ale mâinii inerte se afla un șiret plin de sânge, de care era prinsă o cheie de lacăt rotunjită la capăt.

Deși sângele împrăștiat era roșu, Setrakian a scos totuși oglinda cu foiță de argint și a îndreptat-o spre fața ei aplecată, ca să se asigure. Imaginea era normală, nu încețoșată. Ann-Marie Barbour nu fusese transformată.

Setrakian părea nelămurit de întorsătura pe care o luau lucrurile.

– Ciudat, a murmurat el.

Eph s-a ridicat în picioare deasupra ei; din poziția aceasta, fața femeii, pe care se așternuse o expresie de oboseală amestecată cu confuzie, se reflecta în cioburile de oglindă. Pe noptieră, sub rama foto dublă în care erau fotografia unui băiat și a unei fete, a remarcat o foaie de hârtie îndoită. A scos-o, a rămas o clipă nemișcat cu ea în mână, apoi a despăturit-o cu grijă.

Scrisul era tremurat, cu cerneală roşie, ca pasajul subliniat din Biblia din bucătărie. Pe „i"-urile minuscule erau cerculeţe în loc de puncte, ceea ce-i dădea un aspect copilăresc.

– „Dragul meu Benjamin şi iubita mea Haily", a început el să citească.

– Nu! l-a întrerupt Nora. Nu citi! Nu e pentru noi.

Avea dreptate. A căutat pe pagină informaţii utile – „Copiii sunt în siguranţă, la sora tatălui, în Jersey" – şi apoi a trecut la paragraful final, citind doar partea aceea:

– „Îmi pare rău, Ansel... nu pot să folosesc cheia pe care o am... Acum ştiu că Dumnezeu te-a blestemat ca să mă pedepseşti, ne-a părăsit, suntem amândoi blestemaţi. Dacă moartea mea îţi va vindeca sufletul, atunci Îi încredinţez... "

Nora s-a aplecat în genunchi, a pus mâna pe cheie şi a scos şiretul însângerat dintre degetele inerte al lui Ann-Marie.

– Şi... el unde o fi?

În momentul acela au auzit un geamăt gros, ca un mârâit. Era animalic, gutural, un sunet care nu putea fi scos decât de o creatură fără voce omenească. Şi se auzea de afară.

Eph s-a dus la fereastră. S-a uitat în curtea din spate şi a văzut baraca.

Au ieşit tăcuţi în curte şi s-au oprit în faţa mânerelor prinse cu lanţ ale uşilor barăcii. Ascultau.

Înăuntru se auzeau un râcâit şi zgomote guturale înăbuşite.

A urmat o pocnitură în uşă. Ceva se lovise de ea, forţând lanţul.

Cheia era la Nora. S-a uitat să vadă dacă o voia vreunul dintre bărbați, dar, necitind această dorință pe chipul nici unuia, s-a dus chiar ea spre lanț, a băgat-o în lacăt și a răsucit-o cu grijă. Încuietoarea a scos un „clic", iar partea în formă de U a sărit.

Era liniște înăuntru. Nora a scos lacătul dintre zale. Setrakian și Eph erau pregătiți în spatele ei, bătrânul scoțând sabia de argint din teaca ei de lemn. Nora a început să desfășoare lanțul greu, l-a scos dintre mânerele de lemn... și aștepta ca ușile să sară imediat în lături...

Dar nu s-a întâmplat nimic. A scos și ultima bucată și s-a dat înapoi. Ea și Eph au aprins lămpile cu raze UVC. Bătrânul era atent la uși. Eph a tras adânc aer în piept pentru a-și face curaj și a întins mâna spre mânere, deschizând ușile.

Înăuntru era întuneric. Singura fereastră a barăcii era acoperită, iar ușile care se deschideau spre exterior blocau mare parte din lumina de pe verandă.

Au trecut câteva clipe apăsătoare până să distingă ceva care stătea chircit.

Setrakian a înaintat, oprindu-se la mai puțin de doi pași de ușa deschisă. Părea să-i arate celui aflat în baracă lama sa de argint.

În clipa aceea, creatura a atacat. A pornit violent spre Setrakian, cu o săritură, dar bătrânul avea sabia pregătită – și de această dată, lesa a rezistat, trăgând bestia înapoi.

Acum îl vedeau, îi zăreau chipul. Rânjea și avea gingiile așa de albe, încât la început nici nu-și dăduseră seama că erau, de fap, gingii. Avea buzele palide, însetate, iar ceea ce-i mai rămăsese din păr se albise la rădăcină. Stătea ghemuit în patru labe pe

un strat de pământ, iar în jurul gâtului avea o zgardă din lanț prinsă strâns, care i se afunda în piele.

– Acesta este bărbatul din avion? a întrebat Setrakian, fără să-și ia privirea de la el.

Eph s-a uitat cu atenție. Creatura aceasta era ca un demon care îl devorase pe Ansel Barbour și îi confiscase trupul.

– A fost el.

– L-a prins cineva, a spus Nora. L-a legat aici, l-a încuiat.

– Nu, a zis Setrakian. S-a legat singur.

Brusc, Eph a înțeles cum de soția și copiii fuseseră cruțați.

– Dați-vă înapoi, i-a avertizat Setrakian.

În momentul acela, vampirul a deschis gura și a atacat, limba pornindu-i spre Setrakian. Bătrânul nici nu a tresărit, întrucât știa că vampirul nu ajungea până la el, deși avea limba aceea prelungă. Monstrul s-a retras învins, în vreme ce excrescența dezgustătoare care îi atârna pe bărbie i se agita în jurul gurii deschise asemenea tentaculului rozaliu și nevăzător al unei creaturi marine.

– Doamne sfinte..., a îngăimat Eph.

Vampirul a devenit amenințător. S-a așezat pe vine și a sâsâit la ei. Această imagine incredibilă l-a șocat pe Eph, făcându-l totodată să-și amintească de aparatul lui Zack din buzunar. I-a dat Norei lampa și l-a scos.

– Ce faci? a întrebat Nora.

A pornit aparatul pe pipăite și a privit creatura prin vizor. Apoi, cu cealaltă mână, a scos siguranța pistolului de bătut cuie și l-a ațintit asupra creaturii.

Eph a tras trei ace de argint, pistolul cu țeava lungă trepidând de la recul. Proiectilele au străpuns

vampirul, arzându-i muşchii bolnavi şi smulgându-i un urlet de durere în vreme ce se apleca înainte.

Eph a continuat să înregistreze.

– De-ajuns, a spus Setrakian. Să fim miloşi.

Pe când bestia se zvârcolea de durere, a întins gâtul. Setrakian a repetat fraza despre sabia sa de argint, apoi i-a secerat vampirului gâtul. Trupul s-a prăbuşit, cu braţele şi picioarele tremurânde. Capul s-a rostogolit, apoi s-a oprit, ochii au clipit de câteva ori, limba prelungă s-a zvârcolit ca un şarpe secerat, apoi a rămas nemişcată. Din gât s-a scurs un lichid fierbinte şi alb, înălţând un abur leneş în aerul răcoros al nopţii. Viermii s-au târât pe pământ, ca nişte şobolani care părăsesc corabia gata să se scufunde, în căutarea alteia noi.

Nora şi-a înăbuşit strigătul care ameninţa să-i ţâşnească din gât, acoperindu-şi iute cu mâna gura deschisă.

Eph a privit cu ochii măriţi, dezgustat, uitând pentru o clipă să privească prin vizor.

Setrakian s-a dat înapoi, ţinând în jos sabia. Din lichidul alb împroşcat pe lama de argint care picura în iarbă ieşea abur.

– Vedeţi în spate, sub perete.

Sub peretele din dos al barăcii, Eph a observat o gaură.

– Mai era cineva aici cu el, a spus bătrânul. S-a strecurat afară, a fugit.

De o parte şi de cealaltă a străzii se înşiruiau case. Putea fi în oricare dintre ele.

– Dar nici urmă de Stăpân.

Setrakian a clătinat din cap.

– Nu aici. Poate în următoarea.

Eph s-a uitat în baracă, încercând să vadă viermii în lumina lămpilor Norei.

- Să mă duc să-i iradiez?

- Există o cale mai sigură. Vedeţi bidonul acela roşu de pe raftul din spate?

- Bidonul cu benzină? a întrebat Eph.

Setrakian a încuviinţat din cap, iar Eph a înţeles pe dată. Şi-a dres glasul, a ridicat din nou pistolul cu cuie, a ţintit şi a apăsat de două ori pe trăgaci. Pistolul modificat şi-a făcut şi de această dată treaba. Benzina a curs cu un gâlgâit din canistra găurită, scurgându-se de pe raftul de lemn pe pământul de pe jos.

Setrakian şi-a desfăcut pardesiul şi, dintr-un buzunar din căptuşeală, a scos o cutie mică de chibrituri. Cu degetele încovoiate a luat un băţ şi l-a frecat de partea laterală a cutiei, dând naştere unei flăcări portocalii care a prins viaţă în întunericul nopţii.

- Domnul Barbour a fost eliberat, a spus el.

Apoi a aruncat băţul de chibrit aprins, iar baraca de lemn a bubuit.

Rego Park Center, Queens

Matt a verificat un raft întreg de obiecte de îmbrăcăminte pentru tineret, apoi şi-a pus la brâu cititorul de coduri de bare şi aparatul pentru inventar şi a pornit spre etajul inferior să ia o gustare. Inventarele de după program nu erau chiar aşa de rele. Fiind directorul magazinului Sears, primea liber pentru orele suplimentare petrecute la serviciu, ore care

erau scăzute din programul obişnuit din timpul săptămânii. În plus, restul magazinului era închis, cu obloanele trase, adică fără clienţi, fără înghesuială. Şi nici nu era nevoit să poarte cravată.

A mers pe scările rulante spre zona de ridicare a mărfurilor, unde se găseau cele mai bune automate de mâncare. Se întorcea printre vitrinele cu bijuterii de la etajul întâi şi mânca jeleuri Chuckles (în ordine crescătoare a preferinţei: lemn-dulce, lămâie, limetă, portocale şi cireşe), când a auzit ceva dinspre mall. S-a dus către poarta mare de oţel şi l-a văzut pe unul dintre paznici târându-se pe podea, trei etaje mai jos.

Acesta se ţinea cu mâna de gât, de parcă s-ar fi înecat sau ar fi fost rănit.

– Hei! a strigat Matt.

Paznicul l-a văzut şi a întins mâna, nu ca să-l salute, ci ca să-i ceară ajutorul. Matt a scos brelocul şi a răsucit cheia cea mai lungă în deschizătura din zid, ridicând poarta doar vreun metru şi jumătate, cât să se strecoare aplecat pe sub ea, şi s-a dus în fugă spre bărbat.

Paznicul l-a prins de braţ, iar Matt l-a ridicat şi l-a dus la o bancă din apropiere, de lângă fântâna arteziană. Bărbatul respira greu, iar Matt a văzut urme de sânge pe gât, printre degete, dar nu atât de mult încât să tragă concluzia că fusese înjunghiat. Mai avea sânge şi pe cămaşă şi pe pantalonii uzi, pentru că făcuse pe el.

Matt îl cunoştea pe bărbat doar din vedere şi ştia că era cam idiot. Era un tip cu braţe musculoase care se plimba prin mall cu degetele mari sprijinite de curea, de parcă ar fi fost şerif. Acum, că tipul nu purta şapca pe cap, Matt a văzut că avea un început

de chelie, şuviţe negre ciufulite şi grase acoperindu-i creştetul parcă mânjit cu ulei. Tipul avea membrele fără vlagă şi se ţinea de braţul lui Matt, îndurerat, lipsit de masculinitate.

Matt îl tot întreba ce se întâmplase, dar paznicul respira alert şi privea împrejur. A auzit o voce şi şi-a dat seama că era staţia de emisie-recepţie a paznicului. I-a luat-o de la centură.

– Alo! Sunt Matt Sayles, directorul magazinului Sears. Unul dintre oamenii tăi de la etajul întâi e rănit. Îi curge sânge din gât şi e palid.

Vocea de la celălalt capăt al firului a răspuns:

– Sunt supraveghetorul lui. Ce se întâmplă acolo?

Paznicul se chinuia să scuipe ceva din gură, dar din gâtul lui rănit nu a ieşit decât aer.

Matt a răspuns:

– A fost atacat. Are vânătăi pe gât şi răni... şi e destul de speriat. Dar nu mai văd pe nimeni altcineva...

– Vin imediat pe scara pentru mărfuri, a zis supraveghetorul. Matt i-a auzit paşii prin staţie. Unde aţi spus că...

Transmisia s-a întrerupt. Matt a aşteptat ca bărbatul să restabilească legătura, dar, cum nu s-a întâmplat acest lucru, a sunat el.

– Ce voiai să spui?

A luat degetul de pe buton şi a ascultat, dar tot nu s-a auzit nimic.

– Alo!

O clipă, transmisia s-a reluat, pentru mai puţin de o secundă, şi s-a auzit o voce înăbuşită:

– Grrrrrr...

Paznicul s-a aplecat în față și a început să meargă de-a bușilea spre mall. Matt s-a ridicat în picioare cu stația în mână și s-a întors spre indicatorul pentru toalete lângă care se afla ușa ce dădea spre intrarea pentru marfă.

A auzit zgomote de parcă ar fi coborât cineva, apoi un sunet cunoscut. Când s-a întors spre magazin, a văzut poarta de oțel coborând. Iar el își lăsase cheile în dispozitiv.

Paznicul înspăimântat se încuia înăuntru.

– Hei! *Hei!* a strigat Matt.

Însă, înainte să apuce să fugă într-acolo, Matt a simțit o prezență în spatele său. A văzut paznicul dându-se înapoi cu ochii holbați, dărâmând un suport cu rochii și târându-se înapoi. Matt s-a întors și a văzut doi puști cu blugi lăsați și hanorace lălâi din cașmir ieșind de pe coridor și îndreptându-se spre toalete. Păreau drogați, pielea lor cafenie căpătase tente gălbui și aveau mâinile goale.

Erau niște drogați. Pe Matt l-a copleșit frica la gândul că poate îl loviseră pe paznic cu o seringă infestată. A scos portofelul și l-a aruncat spre unul dintre ei. Puștiul nu a încercat să-l prindă, așa că portofelul l-a lovit în stomac, apoi a căzut pe podea.

Matt s-a dat înapoi spre porțile metalice ale magazinului, în timp ce puștii se apropiau.

Vestry Street, Tribeca

Eph a parcat peste drum de locuința formată din două corpuri unite de clădire a lui Bolivar, în fața cărora erau montate schele pe trei niveluri. Au

traversat şi au mers spre uşă. Era acoperită cu scânduri, dar nu păreau puse la întâmplare sau temporar, ci erau prinse în cuie de ramă. Sigilată.

Eph şi-a înălţat privirea spre faţada clădirii, spre cerul nopţii.

– Ce ascunde asta? a întrebat el.

S-a suit pe schelă şi a început să urce, însă mâna lui Setrakian l-a oprit.

Erau martori pe trotuarul din faţa clădirilor învecinate, care stăteau şi priveau în întuneric.

Eph s-a dus la ei. A scos oglinda cu foiţă de argint din buzunarul jachetei şi l-a înşfăcat pe unul dintre ei ca să-l privească în oglindă. Imaginea lui nu tremura. Puştiul, care nu avea mai mult de cincisprezece ani, machiat în stil gotic, cu ochii trişti şi cu ruj negru pe buze, s-a scuturat ca să scape din strânsoarea lui Eph.

Setrakian i-a verificat şi el pe ceilalţi cu oglinda sa, însă nici unul dintre ei nu era transformat.

– Sunt fani, a spus Nora. Stau de pază.

– Plecaţi de aici, a izbucnit Eph.

Însă aceştia erau puşti din New York, aşa că ştiau că nu erau obligaţi să se mişte de acolo.

Setrakian s-a uitat spre casa lui Bolivar. Ferestrele din faţă erau întunecate, dar, fiind noapte, nu-şi putea da seama dacă fuseseră acoperite sau erau aşa din cauza lucrărilor de renovare.

– Hai să urcăm pe schele şi să spargem o fereastră, a propus Eph.

Setrakian a clătinat din cap.

– Nu putem intra! Riscăm să sune cineva la poliţie şi dumneavoastră să fiţi arestat. Aţi uitat că sunteţi căutat? Setrakian s-a sprijinit în baston,

a privit clădirea cufundată în întuneric, apoi s-a îndepărtat. Nu, nu avem ce face. Trebuie să aştep-tăm. Haideţi să aflăm mai multe despre clădire şi despre proprietar! Poate fi util, măcar să ştim în ce ne vârâm.

LUMINA ZILEI

Bushwick, Brooklyn

Prima oprire a lui Vasiliy Fet a doua zi de dimineață a fost o casă din Bushwick, nu foarte departe de locul în care crescuse el. Primea solicitări peste solicitări și astfel obișnuitul timp de așteptare de două, trei săptămâni se dublase. Vasiliy încă mai avea treburi neterminate de luna trecută și îi promisese tipului acestuia că avea să treacă pe la el astăzi.

A parcat în spatele unui automobil Sable argintiu și și-a scos echipamentul din furgonetă: bara de oțel și trusa de maestru cu capcane și otrăvuri. Primul lucru pe care l-a remarcat a fost un pârâiaș care curgea de-a lungul potecii dintre două case înșiruite, un șiroi limpede și lent, de parcă s-ar fi scurs dintr-o conductă spartă. Nu era apetisant ca scurgerea maronie și unsuroasă din canal, dar era suficient să potolească setea unei întregi colonii de șobolani.

O fereastră de la subsol era spartă, acoperită cu cârpe și cu prosoape vechi. Putea fi pur și simplu mizeria tipic urbană sau mâna „instalatorilor

nocturni", o nouă specie de hoţi de cupru care furau ţevi ca să le vândă la fiare vechi.

Banca intrase acum în posesia ambelor case, imobile de plasament învecinate care, din cauza crizei creditelor ipotecare cu risc ridicat, se întorseseră la proprietari, care le pierduseră în urma prescrierii ipotecii. Vasiliy avea întâlnire cu un administrator din domeniul imobiliar. Uşa primei case era descuiată, iar Vasiliy a ciocănit şi a strigat. A băgat capul în prima încăpere din faţa casei scării şi a verificat plinta ca să vadă dacă şobolanii îşi făcuseră traseu pe acolo şi dacă lăsaseră excremente. La o fereastră atârna un stor rupt, pe jumătate căzut, care arunca o umbră oblică pe podeaua de lemn cu scobituri, dar nu era nici urmă de administrator.

Vasiliy se grăbea prea tare ca să-şi permită să aştepte aici. Pe lângă munca acumulată, nici nu reuşise să doarmă prea bine noaptea trecută şi, în plus, voia să se întoarcă pe şantierul de la World Trade Center ca să discute cu cineva din conducere. Printre barele balustradei a găsit înţepenit în dreptul celei de-a treia trepte un clipboard. Numele companiei de pe cartea de vizită prinsă de acesta coincidea cu cea de pe comanda de serviciu a lui Vasiliy.

– Heeei! a strigat el, după care a renunţat.

A găsit uşa care ducea spre scările de la subsol şi a decis să se apuce de treabă indiferent de situaţie. În subsol era întuneric din cauza ferestrei acoperite pe care o zărise de afară, iar curentul fusese de mult oprit. Era puţin probabil să mai fie vreun bec în aplicea de pe tavan. Vasiliy şi-a lăsat căruciorul în

urmă, ca să pună o opritoare la ușă, și a intrat cu bara în mână.

Casa scării făcea un cot la stânga. Mai întâi, a văzut niște mocasini, apoi o pereche de picioare în pantaloni kaki. Era administratorul, care stătea sprijinit de zidul de piatră, prăvălit ca un drogat, cu capul într-o parte, cu ochii deschiși, dar ficși.

Vasiliy fusese în suficiente case părăsite din cartierele rău famate, așa că știa că nu era indicat să dea fuga spre tip. S-a uitat în jur de pe treapta de jos, chinuindu-se să-și obișnuiască ochii cu întunericul. Subsolul nu avea nimic nefiresc, cu excepția a două bucăți de țeavă de cupru tăiate care zăceau pe podea.

În dreapta scărilor era baza hornului prin care evacua soba aflată lângă acesta. Jos, după colțul mai îndepărtat al hornului fixat cu mortar, Vasiliy a văzut patru degete murdare și încârligate.

Cineva stătea acolo ghemuit, se ascundea și-l aștepta pe el.

Se întorsese să urce din nou pe scări, ca să sune la poliție, când, deodată, a văzut că lumina de după cotul făcut de scări dispare. Ușa fusese închisă de către cineva care se afla în capătul scărilor.

Primul impuls al lui Vasiliy a fost să o ia la sănătoasa, și chiar asta a și făcut, a luat-o la fugă de lângă scări, spre hornul după care se ascundea omul cu degetele murdare care stătea ghemuit. Cu un strigăt de luptă, a lovit falangele cu bara de oțel, făcându-le să trosnească pe stratul de mortar.

Atacatorul s-a repezit la el, în ciuda durerii. „Cocaina are și efecte din astea“, a gândit el. Era o fată, o adolescentă, murdară din cap până în

picioare, cu sânge pe piept şi în jurul gurii. A remarcat toate aceste lucruri într-o clipită, înainte ca ea să se arunce asupra lui cu o viteză neobişnuită şi cu o forţă şi mai nefirească, azvârlindu-l înapoi cu putere, izbindu-l de zidul din spatele său, deşi ea era pe jumătate cât el. A scos un zgomot puternic şi, când a deschis gura, o limbă lungă şi ciudată s-a strecurat afară. Vasiliy şi-a lansat instantaneu bocancul, lovind-o în piept şi culcând-o la pământ.

A auzit paşi care coborau scările şi a înţeles că nu putea ieşi învingător dintr-o luptă dusă în întuneric. S-a întins cu bara de oţel spre fereastra acoperită şi a agăţat cârpele murdare înghesuite acolo, răsucindu-le şi trăgând de ele. Lumina a invadat subsolul, asemenea apei care se revarsă printr-un canal.

Când s-a întors, i-a citit oroarea în priviri. Stătea exact pe direcţia dreptunghiului de lumină, iar din corp i-a izbucnit un fel de urlet chinuit, după care s-a prăbuşit, distrus, fumegând. Era cum îşi închipuia el că se întâmplă dacă iradiezi pe cineva – se prăjeşte şi se topeşte în acelaşi timp.

Se petrecuse totul aproape instantaneu. Fata, sau ce-o fi fost ea, zăcea carbonizată pe podeaua murdară a subsolului.

Vasiliy a rămas cu ochii căscaţi. „Îngrozit“ nu era cuvântul potrivit. Pur şi simplu, uitase de celălalt care cobora scările până când acesta a început să geamă, ca reacţie la lumină. După aceea, s-a dat înapoi, s-a împiedicat în apropiere de administrator, apoi s-a redresat şi a continuat să urce scările.

Vasiliy şi-a revenit din starea aceea la timp, s-a dus sub scări, a băgat bara de oţel printre trepte,

făcându-l să se împiedice și să cadă ca un sac de cartofi. Vasiliy s-a întors cu fața, cu bara ridicată, în timp ce bărbatul se ridica în picioare. Pielea sa maronie căpătase o tentă gălbuie, bolnăvicioasă. Gura i s-a deschis, și Vasiliy a văzut că nu avea limbă, ci altceva, mult mai rău.

L-a pocnit cu bara peste gură, iar acesta s-a răsucit și a căzut în genunchi. Vasiliy s-a întins spre el și l-a apucat de ceafă, de parcă ar fi fost un șarpe amenințător sau un șobolan periculos, ca să se ferească de ceea ce avea în gură. S-a uitat din nou spre dreptunghiul de lumină, unde rămășițele fetei distruse amestecate cu praful din subsol făceau vârtejuri. A simțit că tipul se zbătea ca să scape și l-a lovit tare cu bara în genunchi, forțându-l să ajungă spre lumină.

Deși îngrozit, Vasiliy Fet și-a dat seama că voia să mai vadă o dată trucul cu lumina. I-a dat tipului o lovitură de bocanc în șale, făcându-l să aterizeze fix în lumina soarelui, și l-a urmărit năruindu-se și împrăștiindu-se în același timp, distrus de razele arzătoare, redus la o grămadă de scrum amestecat cu fum.

South Ozone Park, Queens

Limuzina lui Eldritch Palmer a rulat fără dificultate în depozitul din parcul industrial năpădit de ierburi, la mai puțin de doi kilometri de vechea pistă de curse Aqueduct. Palmer călătorea într-un alai modest: în spatele mașinii sale venea o alta, o limuzină goală, pentru situația în care rămânea în pană, urmată de

un al treilea vehicul, o furgonetă neagră modificată, de fapt, o ambulanță particulară în care era instalat dializorul său.

În laterala depozitului s-a deschis o poartă, ca să permită accesul vehiculelor, apoi s-a închis în urma lor. I-au ieșit în întâmpinare patru dintre membrii Societății Stoneheart, o societate din cadrul puternicei sale corporații internaționale de investiții, Grupul Stoneheart.

Domnul Fitzwilliam i-a deschis ușa lui Palmer și, spre uimirea tuturor, acesta a coborât din mașină. Era un adevărat privilegiu să obții o audiență la președinte.

Costumele lor negre erau o încercare de a-l imita pe al său. Palmer era obișnuit ca prezența lui să stârnească uluială. Investitorii grupului său îl priveau ca pe o figură mesianică, a cărei capacitate de anticipare a fluctuațiilor pieței îi îmbogățise. Discipolii din societate l-ar fi urmat și în iad.

Palmer se simțea în putere astăzi și nu se sprijinea decât în bastonul de mahon. Fostul depozit al fabricii producătoare de cutii era în mare măsură pustiu. Din când în când, Grupul Stoneheart îl utiliza pentru depozitarea vehiculelor, dar ceea ce-i sporea astăzi valoarea era incineratorul învechit, din prima generație, aflat la subsol, la care se putea accede prin ușa din zid de dimensiunile unui cuptor.

Lângă membrii Societății Stoneheart se afla un sac Kurt întins pe o targă mobilă. Domnul Fitzwilliam stătea în apropierea lui.

– E vreo problemă? a întrebat Palmer.

– Nu, domnule președinte, au răspuns ei.

Cei doi care semănau cu doctorii Goodweather şi Martinez i-au înmânat domnului Fitzwilliam legitimaţiile false de la Centrul pentru Controlul şi Prevenirea Bolilor.

Palmer s-a uitat la momâia decrepită a lui Jim Kent din interiorul sacului Kurt prin învelitoarea transparentă. Corpul vampirului însetat de sânge era secătuit ca al unui demon cioplit dintr-o bucată de mesteacăn bolnav. Muşchii şi venele i se vedeau prin carnea dezintegrată - mai puţin prin gâtul umflat şi înnegrit. Ochii deschişi priveau fix din găvanele feţei uscăţive.

Lui Palmer îi era milă de acest vampir înfometat până la teroare. El ştia ce înseamnă ca trupul să-ţi tânjească după îngrijire, în timp ce sufletul se chinuie, iar mintea îţi e în aşteptare.

El ştia ce înseamnă să fii trădat de propriul creator.

Acum Eldtrich Palmer se afla în pragul izbăvirii. Spre deosebire de acest biet amărât, Palmer era pe cale să fie eliberat, să îmbrăţişeze imortalitatea.

- Distrugeţi-l, a spus el şi s-a dat înapoi, în timp ce sacul era dus pe targă spre uşa deschisă a incineratorului, iar corpul era lăsat pradă focului.

Gara Pennsylvania

Călătoria lor spre Westchester, unde voiau să o caute pe Joan Luss, cea de-a treia supravieţuitoare a zborului 753, a fost întreruptă de ştirile dimineţii. Cartierul Bronxville fusese închis de poliţia din New York şi de echipe HAZMAT din cauza unei

„pierderi de gaz". Imaginile transmise din elicopterele canalelor de știri prezentau orașul liniștit la acea oră a dimineții, singurele mașini care circulau pe stradă fiind cele ale poliției. Următorul reportaj prezenta clădirea Biroului de Medicină Legală de pe 30th Street colț cu First Street, ale cărei uși și ferestre erau acoperite cu scânduri bătute în cuie. Se specula că mai dispăruseră și alte persoane din zonă și că printre locuitori avuseseră loc incidente cauzate de panică.

Gara Penn era singurul loc în care știau că aveau să găsească, mai mult ca sigur, telefoane publice vechi. Eph se afla în zona cu telefoane. Nora și Setrakian erau așezați mai într-o parte în gara ce roia de navetiști.

Eph s-a uitat prin lista de apeluri efectuate de pe telefonul lui Jim în căutarea numărului de mobil al directorului Barnes. Jim avea cam o sută de apeluri în fiecare zi, și Eph continua să caute în timp ce, la telefonul fix, directorul Barnes răspunsese deja.

– Chiar crezi minciuna asta cu „pierderea de gaz", Everett? a întrebat Eph. Cât crezi că o să mai dureze, la vremurile în care trăim?

Barnes i-a recunoscut vocea lui Eph.

– Ephraim, unde ești?

– Ai fost în Bronxville? Acum ai văzut?

– Am fost... dar încă nu știm despre ce e vorba...

– Nu știți pe naiba! Everett, scutește-mă!

– Azi de dimineață au găsit secția de poliție pustie. Se pare că toată lumea din oraș a plecat.

– Nu a plecat nimeni. Sunt încă aici, dar se ascund. După apusul soarelui, Westchester County o să fie ceva gen Transilvania. E nevoie de echipe de

intervenţii, Everett, de soldaţi care să meargă din casă în casă prin tot oraşul, ca prin Bagdad. Este singura cale.

– Nu vrem să creăm panică...

– Deja se creează panică. Panica este reacţia normală în situaţia asta, mai degrabă decât negarea.

– Departamentul de supraveghere clinică din New York nu raportează vreun semn cum că e pe cale să izbucnească vreo epidemie.

– Ei monitorizează caracteristicile bolilor supraveghind bolnavii de la secţiile de urgenţă, pe cei care cheamă salvarea şi vânzările farmaciilor. Şi nici una dintre variante nu e valabilă în situaţia de faţă. Tot oraşul o să ajungă la fel ca Bronxville dacă nu o iei în direcţia care trebuie.

– Vreau să ştiu ce ai făcut cu Jim Kent, a spus directorul Barnes.

– M-am dus să-l văd, dar deja dispăruse.

– Mi s-a spus că ai legătură cu dispariţia lui.

– Everett, cine crezi că sunt eu? Omul Invizibil? Sunt omniprezent, sunt un geniu al răului. Ei bine, da, asta sunt.

– Ephraim, ascultă...

– Ascultă-mă tu pe mine! Sunt medic, un medic pe care l-ai angajat să facă o treabă, şi anume să identifice şi să stopeze bolile apărute în Statele Unite. Te-am sunat să-ţi spun că încă nu e prea târziu. Este a patra zi de la aterizarea avionului şi de la declanşarea epidemiei, dar încă mai avem o şansă, Everett. Putem să-i reţinem aici, în oraşul New York. Ascultă-mă, vampirii nu pot trece peste ape mişcătoare, aşa că punem toată insula în carantină, închidem fiecare pod...

– Nu am autoritatea să fac aşa ceva aici, ştii prea bine.

La difuzoarele de deasupra s-a auzit un anunţ referitor la circulaţia unui tren.

– Apropo, Everett, sunt în gara Penn. Trimite FBI-ul, dacă vrei. Eu am să fiu plecat de mult până să ajungă ei.

– Ephraim... întoarce-te. Îţi promit că am să te ascult cu atenţie, poate mă convingi pe mine sau pe restul lumii. Hai să ne ocupăm împreună de asta!

– Nu, a spus Eph. Tocmai ai zis că nu ai autoritatea să faci asta. Vampirii ăştia – şi chiar asta sunt, Everett – sunt viruşi în carne şi oase, au să distrugă oraşul ăsta până nu mai rămâne nici unul dintre noi. Singura soluţie este carantina. Dacă aflu de la ştiri că iei măsuri în direcţia asta, poate că am să vin să vă ajut. Până atunci, Everett...

Eph a pus receptorul în furcă. Nora şi Setrakian aşteptau ca Eph să spună ceva, dar un număr de pe lista de apeluri a lui Jim i-a trezit brusc interesul lui Eph. Toatele contactele lui Jim aveau trecut numele de familie, mai puţin unul. Era un număr local la care Jim sunase de mai multe ori în ultimele câteva zile. A ridicat receptorul de la telefonul public, a apăsat pe zero şi a ascultat mesajele robotului până când a intrat pe fir un operator.

– Bună ziua, am un număr în telefon şi nu-mi mai aduc minte al cui este. Aş vrea să evit să mă fac de râs înainte să sun. Începe cu 212, deci cred că e un număr de telefon fix. Puteţi vedea cui îi aparţine?

I-a citit numărul operatoarei şi a auzit-o tastând.

– Numărul acesta provine de la etajul 77 al Grupului Stoneheart. Doriţi adresa clădirii?

– Da, vă rog.

A acoperit receptorul şi i-a spus Norei:

– De ce suna oare Jim pe cineva de la Grupul Stoneheart?

– Stoneheart? a întrebat Nora. Adică firma de investiţii a bătrânului ăluia?

– Regele investiţiilor, a întărit Eph. Al doilea cel mai bogat om din ţară, parcă. Palmer nu ştiu cum.

– Eldritch Palmer, a intervenit şi Setrakian.

Eph l-a privit şi i-a citit consternarea pe chip.

– Ce e cu el?

– Jim Kent nu vă era prieten, a murmurat Setrakian.

– Ce vreţi să spuneţi? s-a mirat Nora. Bineînţeles că ne era prieten.

După ce i s-a spus adresa, Eph a închis, a selectat numărul pe telefonul lui Jim şi a apelat.

Suna, dar nu răspundea nimeni şi nu intra nici robotul.

Eph a închis, privind încă fix telefonul.

– Mai ţii minte ce a spus asistenta de la boli infecţioase după ce au plecat supravieţuitorii? A zis că sunase, Jim a susţinut că nu era adevărat, apoi a recunoscut că ratase câteva apeluri, a intervenit Nora.

Eph a încuviinţat din cap. Era de necrezut. L-a privit pe Setrakian.

– Ce ştiţi despre acest Palmer?

– Cu mulţi ani în urmă, a venit să-mi ceară ajutorul ca să găsească pe cineva, cineva pe care şi eu eram foarte interesat să-l găsesc.

– Sardu, a ghicit Nora.

– El avea banii, iar eu – cunoştinţele. Însă înţelegerea a căzut după numai câteva luni. Mi-am dat

seama că noi doi îl căutam pe Sardu din motive diferite.

– El v-a stricat reputația la universitate? a întrebat Nora.

– Întotdeauna am bănuit asta, a spus Setrakian.

Telefonul lui Jim a vibrat în mâna lui Eph. Nu apărea nici un nume, dar era un număr local. Poate îl suna cineva de la Stoneheart. A răspuns.

– Ăă, e CDC-ul? a îngăimat vocea.

– Cine sunteți?

Vocea era aspră și groasă.

– Îl caut pe tipul de la Proiectul Canarul care se ocupă cu bolile și care a dat de necaz. Aș putea cumva să vorbesc cu el?

– În ce problemă vreți să vorbiți cu el? a întrebat Eph, temându-se să nu fie o capcană.

– Sun de lângă o casă din Bushwick, din Brooklyn. Am aici la subsol doi oameni morți care s-au tâmpit din cauza eclipsei. Nu prea le-a plăcut soarele. Vă spune ceva asta?

Eph a devenit agitat.

– Cine sunteți?

– Numele meu este Fet, Vasiliy Fet. Lucrez la deratizare și mă ocup și de un program experimental de management integrat al măsurilor de combatere a dăunătorilor în Lower Manhattan. Este finanțat de CDC cu 750.000 de dolari. De-aia am numărul de telefon. Mă înșel sau sunteți domnul Goodweather?

După un moment de ezitare, Eph a spus:

– Eu sunt.

– Cred că se poate spune că lucrez pentru dumneavoastră. N-am știut cui să spun despre asta, dar văd urme prin tot orașul.

– Nu este din cauza eclipsei, a spus Eph.

– Bănuiam eu. Cred că trebuie să veniţi aici, pentru că vreau să vă arăt ceva.

Grupul Stoneheart, Manhattan

Pe drum, Eph a făcut două opriri. Una singur, iar cealaltă însoţit de Nora şi de Setrakian.

Legitimaţia de la CDC i-a permis să treacă de controlul din holul principal al clădirii Stoneheart, dar nu şi de al doilea, de la etajul 77, unde a trebuit să ia un alt ascensor ca să ajungă la ultimele zece etaje din clădirea din centru.

Două gorile stăteau pe logoul imens din alamă al Grupului Stoneheart încrustat în podeaua de onix. În spatele lor, nişte angajaţi de la o firmă de transport de mobilier, îmbrăcaţi cu salopete, traversau holul, împingând aparatură medicală de mari dimensiuni pe cărucioare cu rotile.

Eph a spus că voia să stea de vorbă cu Eldritch Palmer.

Cel mai mare dintre cei doi bodyguarzi a schiţat un zâmbet. Pe sub haina de la costum i se întrezărea un toc de pistol prins cu hamuri pe după umeri.

– Domnul Palmer nu primeşte vizite neanunţate.

Eph a recunoscut unul dintre aparatele care erau demontate şi ambalate. Era un dializor Fresnius, un aparat medical scump.

– Văd că împachetaţi, a spus Eph. Vă mutaţi, plecaţi din New York cât aveţi ocazia. Dar domnul Palmer nu mai are nevoie de dializor?

Bodyguarzii nu au răspuns, nici măcar nu s-au întors să-l privească.

În clipa aceea, Eph a înţeles - sau a crezut că înţelege.

S-au întâlnit din nou lângă locuinţa lui Jim şi a Sylviei, un zgârie-nori din Upper East Side.

- Palmer l-a adus pe Stăpân în America, a spus Setrakian. De aceea este gata să-şi asume orice risc, chiar şi viitorul speciei umane, ca să-şi atingă propriile scopuri.

- Şi care sunt alea? a întrebat Nora.

- Cred că Eldritch Palmer vrea să devină nemuritor, a răspuns Setrakian.

- Nu şi dacă intervenim noi, a replicat Eph.

- Vă admir hotărârea, a spus Setrakian. Dar, cu averea şi influenţa de care se bucură, vechea mea cunoştinţă are totul de partea sa. Pentru el, este totul sau nimic, vă daţi seama, nu mai există cale de întoarcere. O să facă orice ca să-şi atingă scopul.

Eph nu-şi putea permite să privească imaginea de ansamblu de teamă să nu descopere că se angaja într-o bătălie deja pierdută, aşa că s-a concentrat pe prezent.

- Ce aţi aflat?

- Scurta mea vizită la Societatea Istorică din New York a dat rezultate, a spus Setrakian. Casa în discuţie a fost complet reconstruită de un traficant de alcool şi contrabandist care şi-a făcut averea în timpul prohibiţiei. Locuinţa i-a fost percheziţionată de mai multe ori, dar nu s-a găsit mai mult de o jumătate de litru de bere achiziţionată ilicit, se spune, datorită unei reţele de tuneluri şi de fabrici subterane

de bere. Mai târziu, unele dintre acele tuneluri au fost extinse pentru a se crea linii de metrou.

– Şi tu ce ai găsit? a întrebat-o Eph pe Nora.

– Acelaşi lucru. Că Bolivar a cumpărat special casa pentru că era hogeacul unui traficant şi pentru că se spunea că proprietarul de dinainte era un satanist care ţinea ritualuri satanice în altarul de pe terasă, la începutul secolului XX. Bolivar a renovat cu întreruperi clădirea în ultimul an şi a unit-o cu cea alăturată, construind astfel una dintre cele mai mari locuinţe particulare din New York.

– Bravo, a spus Eph. Unde ai fost? La bibliotecă?

– Nu, a zis ea şi i-a dat fotografiile care prezentau imagini ale interiorului casei originale şi fotografii recente ale lui Bolivar în cabina de machiaj. Sunt din ediţia online a revistei *People*. Am mers cu laptopul la Starbucks.

Uşa s-a deschis cu un bâzâit. Au luat-o spre apartamentul micuţ de la etajul nouă al clădirii în care locuia Sylvia. Aceasta le-a deschis uşa îmbrăcată într-o rochie largă de in, potrivită cu statutul ei de realizatoare a rubricii Horoscop, cu părul dat pe spate şi prins cu o bentiţă lată. A fost surprinsă de vizita Norei şi de-a dreptul şocată la vederea lui Eph.

– Ce faci...?

Eph a intrat.

– Sylvia, avem câteva întrebări foarte importante, dar extrem de puţin timp. Ştii ca Jim să fi avut vreo legătură cu Grupul Stoneheart?

– Cu cine? a spus Sylvia şi şi-a dus mâna la piept, părând nedumerită.

Eph a văzut un birou într-un colţ. Pe capacul unui laptop închis dormea o pisică tărcată. A traversat încăperea spre el şi a început să deschidă sertarele.

– Te deranjează dacă aruncăm o privire prin lucrurile lui?

– Nu. Dacă voi credeţi că ajută, vă rog.

Setrakian rămăsese lângă uşă, în timp ce Eph şi Nora scotoceau prin birou. Se pare că bătrânul îi transmitea vibraţii puternice Sylviei.

– Vreţi ceva de băut?

– Nu, a răspuns Nora cu un zâmbet rapid, reluându-şi apoi căutarea.

– Mă întorc imediat, a spus Sylvia şi s-a dus la bucătărie.

Eph s-a ridicat nedumerit de deasupra biroului înţesat de lucruri. Nici măcar nu ştia ce căuta. Oare Jim lucra pentru Palmer? De cât timp? Şi ce interes avea Jim? Banii? Ar fi fost în stare să le facă una ca asta?

S-a dus în bucătărie să-i pună Sylviei o întrebare delicată referitoare la situaţia lor financiară. Când Eph a intrat, Sylvia tocmai punea receptorul la loc în furcă pe perete. S-a dat înapoi cu un aer ciudat.

La început, Eph a fost nedumerit.

– Pe cine ai sunat, Sylvia?

Ceilalţi au venit în urma lui. Sylvia a atins zidul din spatele ei, apoi s-a aşezat pe un scaun.

– Sylvia, ce se petrece? a întrebat Eph.

Nemişcată, cu un calm straniu şi cu un aer vinovat în ochii larg deschişi, a spus:

– O să fiţi înfrânţi.

Şcoala Publică Nr. 69, Jackson Heights

De regulă, Kelly nu-şi lăsa niciodată telefonul pornit la ore, dar acum acesta era aşezat în stânga agendei ei, fără sonor. Matt fusese plecat toată noaptea, dar nu era un lucru neobişnuit atunci când avea inventar. De obicei, se ducea după aceea să ia micul dejun cu toată echipa, dar întotdeauna o suna şi pe ea. Şcoala era o zonă unde folosirea telefoanelor mobile era interzisă, dar ea îl sunase pe furiş de câteva ori, însă de fiecare dată îi intrase robotul. Poate că nu avea semnal. Încerca să nu-şi facă griji, dar îi era din ce în ce mai greu. Numărul elevilor din şcoală era scăzut.

Regreta că-l ascultase pe Matt, cedând în faţa aroganţei lui, şi că nu plecase din oraş. Dacă în felul acesta îl pusese pe Zack în pericol...

Apoi ecranul telefonului s-a aprins şi a văzut un pliculeţ. Primise un mesaj de pe telefonul lui.

Mesajul era: „vino acasă".

Atât. Două cuvinte scrise cu minuscule şi fără punctuaţie. A încercat să-l contacteze imediat. A sunat, apoi ţârâitul s-a oprit, de parcă Matt ar fi răspuns, fără să spună însă nimic.

– Matt! Matt!

Elevii ei de clasa a patra au privit-o ciudat. Nu o văzuseră niciodată pe doamna Goodweather vorbind la telefon în timpul orelor.

Kelly a telefonat acasă, dar suna ocupat. Oare se stricase robotul? De când nu mai sunase ocupat?

S-a hotărât să plece. Avea să îi spună lui Charlotte să deschidă uşa de la clasa ei şi să îi supravegheze ea

elevii. Kelly s-a gândit pentru o clipă să își anuleze orele din ziua aceea și chiar să-l ia și pe Zack de la școală, dar apoi s-a răzgândit. Avea să dea o fugă acasă, să vadă ce s-a întâmplat, apoi să-și analizeze opțiunile și să vadă ce trebuia făcut.

Bushwick, Brooklyn

Bărbatul care i-a întâmpinat în casa pustie umplea cadrul ușii cu fizicul său. Barba nerasă îi întuneca maxilarul proeminent, de parcă i-ar fi fost presărat cu funingine. La șold avea un soi de sac mare, alb, pe care îl ținea cu mâna de capăt, o față de pernă imensă în care atârna ceva greu.

După ce s-au prezentat, zdrahonul a băgat mâna în buzunarul de la cămașă și a scos copia învechită a unei scrisori de prezentare cu ștampila CDC-ului, pe care i-a arătat-o lui Eph.

– Ați spus că aveți să ne arătați ceva, nu? a început Eph.

– Două lucruri. Mai întâi ăsta.

Fet a slăbit șiretul sacului și a răsturnat conținutul pe jos. Patru rozătoare moarte s-au prăvălit, unele peste altele.

Eph s-a dat înapoi, iar Nora a tresărit.

– Întotdeauna am spus că, dacă vrei să atragi atenția cuiva, îi pui în față un sac cu șobolani. Fet a ridicat unul de coada lungă, iar corpul acestuia s-a legănat ușor în mâna lui. Dau buzna afară din găurile lor peste tot prin oraș, chiar și în timpul zilei. E ceva care-i alungă; cu alte cuvinte, ceva e putred. Știu că în timpul ciumei ieșeau șobolanii și mureau

pe stradă. Ăştia nu ies să moară. Acum ies al naibii de vii, cam disperaţi şi înfometaţi. Ascultaţi-mă pe mine, când au loc schimbări în mediul şobolanilor, nu e a bună. Când şobolanii încep să dea semne de frică, e timpul să vinzi tot şi să pleci. Înţelegeţi?

– Înţeleg, a încuviinţat Setrakian.

– Ceva îmi scapă, a intervenit Eph. Ce legătură au şobolanii cu...?

– E un semn, după cum bine remarcă domnul Fet, a răspuns Setrakian. Este semn că se întâmplă ceva în mediul lor. Stoker a pomenit de faptul că vampirii îşi pot schimba forma, transformându-se într-o creatură a nopţii, precum liliacul sau lupul. Această înşelătorie are un sâmbure de adevăr. Înainte ca locuinţele să aibă subsoluri sau pivniţe, vampirii îşi făceau adăpost în peşteri şi în bârloguri, la marginea satului. Prezenţa lor distrugătoare alunga celelalte vietăţi – liliecii şi lupii –, iar acestea invadau satele. Apariţia lor coincidea întotdeauna cu răspândirea suferinţei şi cu pângărirea sufletului.

Fet îl asculta cu mare atenţie pe bătrân.

– Ştiţi ceva? a spus el. Acu', când vorbeaţi, am auzit că aţi zis de două ori cuvântul „vampir".

– Exact, a admis Setrakian privindu-l cu calm.

După un moment de pauză şi o privire atentă la ceilalţi, Fet a reluat, părând că începea să înţeleagă:

– OK. Acum haideţi să vă arăt chestia ailaltă!

I-a condus în subsolul urât mirositor, care duhnea a ceva ce aducea cu tămâia, un putrefact care fusese ars. Le-a arătat rămăşiţele de carne şi oase, resturi reci care zăceau pe podeaua subsolului. Dreptunghiul de lumină care intra pe fereastră se alungise şi se deplasase, luminând acum zidul.

– Mai devreme pica aici, jos, şi ei au călcat în acea zonă şi-au fost prăjiţi instantaneu. Dar, înainte de asta, au scos la mine o... *chestie* care le-a ţâşnit de sub limbă.

Setrakian i-a povestit pe scurt despre Stăpânul malefic care se ascunsese în cala avionului, despre sicriul dispărut, despre cadavrele de la morgă care înviaseră şi se întorseseră la „cei dragi". I-a spus despre ascunzătorile din case, despre Grupul Stoneheart, despre argint, despre lumina soarelui şi despre limba prelungă.

– Au dat capul pe spate şi au deschis gura... şi era ceva ca bomboanele alea pentru copii, alea cu capetele personajelor din *Războiul stelelor*.

– Ca un Pez*.

– Exact. Apeşi pe barbă şi sare bomboana din gât.

Eph a încuviinţat din cap.

– E o descriere corectă, mai puţin partea cu bomboanele.

Fet l-a privit pe Eph şi l-a întrebat:

– De ce sunteţi inamicul public numărul unu?

– Pentru că liniştea este arma lor.

– La dracu'! Cineva trebuie să facă un pic de tărăboi.

– Exact, a încuviinţat Eph.

Setrakian s-a uitat la lampa pe care Fet o avea prinsă la centură, în laterală.

– Am o întrebare. Dacă nu mă înşel, în meseria asta folosiţi lumina ultravioletă.

---

* Marcă austriacă de bomboane comercializate într-o cutiuţă în formă de brichetă, al cărei capac reprezintă diferite personaje (n.tr.)

– Aşa e, ca să depistăm urina rozătoarelor.

Setrakian i-a privit pe Eph şi pe Nora.

Fet i-a mai aruncat o privire bătrânului cu veston şi costum.

– Vă pricepeţi la deratizare?

– Am ceva experienţă, a spus Setrakian.

S-a dus spre administratorul imobiliar transformat în vampir care se târâse departe de lumina soarelui şi care acum stătea ghemuit în colţul îndepărtat. Setrakian l-a verificat cu o oglindă cu foiţă de argint şi i-a arătat şi lui Fet. Deratizatorul s-a uitat la administrator, când la cel real, când la imaginea înceţoşată reflectată în oglindă.

– Îmi daţi senzaţia că sunteţi expert în vietăţi care îşi fac galerii şi se ascund, în creaturi care îşi caută adăpost, care se hrănesc de pe urma populaţiei umane. Meseria dumneavoastră este să alungaţi dăunătorii?

Fet i-a privit pe Setrakian şi pe ceilalţi ca un om care s-a urcat într-un tren expres şi care îşi dă seama, exact când trenul prinde viteză la ieşirea din gară, că nu acela era trenul în care trebuia să se urce.

– Unde bateţi?

– Spuneţi-ne, vă rugăm, dacă vampirii ar fi nişte dăunători, o molimă care se împrăştie rapid prin tot oraşul, cum i-aţi extermina?

– Din punctul de vedere al unui deratizator, otrăvirea şi capturarea sunt soluţii temporare, care nu dau rezultate pe termen lung. Nu rezolvi nimic dacă îi omori unul câte unul. Singurii şobolani de care dăm cu ochii sunt cei slabi, proşti. Cei deştepţi ştiu cum să supravieţuiască. Soluţia e să-i controlezi, să le manevrezi habitatul, să le distrugi mediul,

să le iei sursa de hrană ca să-i înfometezi. Apoi te duci în inima molimei şi le dai lovitura de graţie.

Setrakian a dat uşor din cap, apoi l-a privit din nou pe Eph.

– Stăpânul este inima molimei ăsteia şi, în momentul de faţă, se află pe undeva prin Manhattan. Bătrânul l-a privit din nou pe nenorocitul care zăcea ghemuit pe podea şi care la căderea nopţii avea să prindă viaţă, să devină vampir, un dăunător. Daţi-vă mai în spate, vă rog, a spus el şi şi-a scos sabia din teacă. A rostit formula aceea şi, cu o lovitură dată cu sabia prinsă cu amândouă mâinile, i-a tăiat capul bărbatului. În timp ce sângele rozaliu se scurgea, semn că gazda nu era complet transformată, Setrakian şi-a curăţat sabia pe cămaşa bărbatului şi şi-a pus-o din nou în teaca-baston. Dacă am şti unde se adăposteşte Stăpânul! Locul a fost analizat dinainte, poate chiar ales de el, un bârlog demn de el, un loc întunecat care să ofere adăpost, dar şi acces la lumea oamenilor de la suprafaţă. I s-a adresat lui Fet: Aveţi idee de unde dau năvală şobolanii, de unde ies masiv?

Fet a dat imediat din cap, cu ochii fixaţi în depărtare.

– Cred că da.

Intersecţia dintre Church Street şi Fulton Street

În lumina difuză a zilei, cei doi epidemiologi, negustorul de obiecte amanetate şi deratizatorul stăteau pe platforma de observaţie de deasupra

șantierului de la World Trade Center, de dimensiunea unui cvartal și cu o adâncime de aproximativ douăzeci de metri.

Legitimația lui Fet și o minciunică (Setrakian nu era un specialist în deratizări celebru venit din Omaha) le-a permis să intre în tunelul metroului neînsoțiți. Fet i-a dus la aceeași linie neutilizată pe care o cercetase mai devreme și a luminat cu lanterna șinele pe care nu era nici urmă de șobolani. Bătrânul a pășit cu grijă peste traverse, înaintând precaut printre pietre cu bastonul său lung. Eph și Nora aveau lămpi fluorescente.

– Nu sunteți din Rusia, i-a spus Setrakian lui Fet.

– Doar părinții și numele.

– În Rusia sunt numiți *vurdalak*. Se spune că, dacă amesteci sângele unui *vurdalak* cu făină, faci pâine din coca aia și apoi o mănânci, devii imun la ei.

– Și funcționează?

– Ca orice remediu din popor, adică nu prea bine. Setrakian a rămas la distanță, în dreapta șinei a treia electrificate. Bara asta de oțel pare ușor de mânuit.

– Este rudimentară, ca mine, presupun, a spus Fet privindu-și bara. Dar face bine treaba, tot ca mine.

Setrakian a coborât glasul ca să reducă ecoul din tunel.

– Eu am alte instrumente, care vi s-ar putea părea cel puțin la fel de eficiente.

Fet a văzut furtunul pompei cu care lucraseră muncitorii în construcții subterane. Mai înainte, tunelul făcea un cot și se lățea, iar Fet a recunoscut imediat intersecția plină de gunoaie.

– Aici e, a spus el, plimbând fasciculul luminos împrejur, pe jos.

S-au oprit şi au ascultat zgomotul apei care picura. Fet a măturat solul cu fasciculul de lumină.

– Ultima oară am împrăştiat prafuri. Vedeţi?

În praf erau imprimate urme de tenişi, de pantofi şi de picioare goale.

– Cine Dumnezeu umblă cu picioarele goale printr-un tunel de metrou? a remarcat Fet.

Setrakian a ridicat mâna înmănuşată. Din tunelul tubular au ajuns până la ei nişte gemete îndepărtate.

– Dumnezeule! a exclamat Nora.

– Deschideţi-vă lămpile, vă rog, le-a şoptit Setrakian.

Eph şi Nora i-au urmat îndemnul, iar puternicele raze UVC au luminat subsolul întunecos, lăsând la vedere un curcubeu de culori. Pete nenumărate erau împroşcate pe suprafeţe mari de pe sol, pe pereţi, pe stâlpii de susţinere... peste tot.

Fet s-a dat înapoi, scârbit.

– Asta e...?

– Sunt excremente, a spus Setrakian. Creaturile astea se uşurează în timp ce mănâncă.

Fet a privit împrejur, uimit.

– Presupun că vampirii nu au prea mare nevoie de igienă.

Setrakian se dădea înapoi. Acum ţinea altfel bastonul, trăsese în sus de mâner cu câţiva centimetri, astfel că lama ascuţită, argintie era la vedere.

– Trebuie să plecăm imediat de aici.

Fet asculta zgomotele din tunel.

– Absolut de acord.

Eph s-a lovit cu piciorul de ceva şi a sărit înapoi, aşteptându-se să fie un şobolan. A îndreptat în jos lampa UVC şi a descoperit o grămadă de obiecte în colţ.

Erau telefoane mobile. Peste o sută de telefoane îngrămădite, azvârlite pur şi simplu într-un colţ.

– Cineva a aruncat o grămadă de telefoane mobile aici, a comentat Fet.

Eph a luat câteva din vârful grămezii. Primele două pe care le-a încercat erau descărcate. Un al treilea mai avea o liniuţă. Un X din susul ecranului indica faptul că nu avea semnal.

– De aceea nu-i găseşte poliţia pe dispăruţi la telefon, a constatat Nora. Pentru că sunt cu toţii sub pământ.

– Dacă judecăm după asta, a zis Eph şi a aruncat telefoanele la loc peste grămadă, majoritatea sunt aici.

Eph şi Nora au privit îndelung telefoanele, grăbind pasul.

– Să mergem repede, înainte să fim reperaţi, a spus Setrakian şi a luat-o primul spre ieşirea din tunel. Trebuie să ne pregătim.

BÂRLOGUL

Worth Street, Cartierul Chinezesc

A patra noapte abia se instala pe când Ephraim trecea pe lângă locuința sa în drum spre cea a lui Setrakian, unde aveau să se înarmeze. Nu a văzut nici un polițist postat în fața blocului, așa că a oprit. Își asuma un risc, dar nu se mai schimbase de câteva zile; în plus, îi erau de ajuns cinci minute. Le-a arătat spre fereastra apartamentului său de la etajul trei și le-a spus că, dacă totul era în regulă, avea să lase transperantele imediat ce ajungea sus.

A intrat în holul clădirii fără probleme, apoi a urcat scările. Ușa de la apartament era întredeschisă. S-a oprit o clipă ca să asculte. Nu prea era stilul poliției să se trădeze în halul ăsta când dădea buzna în casa cuiva.

A împins ușa și a strigat:

– Kelly! Liniște. Zack!

Ei erau singurii care aveau chei.

La început, mirosul l-a făcut să se panicheze, dar apoi și-a dat seama că era de la mâncarea chinezească aruncată la gunoi de când fusese Zack la el. Parcă trecuseră ani de atunci. A intrat în bucătărie

ca să vadă dacă laptele din frigider mai era bun... dar s-a oprit.

A rămas cu privirea aţintită. I-a luat ceva timp să înţeleagă ce vedea.

Doi poliţişti îmbrăcaţi în uniformă stăteau pe podeaua bucătăriei, sprijiniţi de perete.

În apartament s-a auzit un zumzăit, care a devenit repede ţipăt, ca un cor de voci în agonie.

Uşa apartamentului a fost trântită. Eph s-a întors iute spre uşa închisă.

Lângă ea stăteau doi bărbaţi – sau, mai bine spus, două fiinţe, doi vampiri.

Eph şi-a dat imediat seama după postură, după paloare.

Pe unul din ei nu-l cunoştea, însă pe celălalt l-a recunoscut ca fiind Bolivar, unul dintre supravieţuitori. Căpătase un aer cadaveric, ameninţător, şi părea tare înfometat.

Apoi Eph a simţit în cameră un pericol şi mai mare, pentru că nu aceste două creaturi erau sursa zumzetului. I s-a părut că trecuse o eternitate până îşi întorsese el capul spre camera principală, dar, de fapt, fusese doar o secundă.

Acolo a văzut o creatură prelungă, cu o mantie lungă şi neagră. Era înaltă cât toată încăperea, ba chiar mai înaltă, căci stătea cu gâtul îndoit şi îl privea pe Eph.

Iar faţa...

Pe Eph l-a cuprins ameţeala la vederea staturii supraomeneşti a creaturii, care făcea atât camera, cât şi pe el să pară infimi. Această imagine i-a înmuiat picioarele, fix în momentul când se pregătea să fugă spre uşa care dădea în hol.

Acum, creatura era în fața lui, între el și ușă, blocându-i singura ieșire. Era ca și cum Eph ar fi stat locului, iar podeaua ar fi fost cea care se rotise, de fapt. Ceilalți doi vampiri, de înălțimea unui om normal, s-au așezat de o parte și de cealaltă a monstrului.

Creatura se apropiase și privea în jos spre Eph, amenințătoare.

Acesta a căzut în genunchi. Simpla prezență a creaturii uriașe era paralizantă, zdrobitoare.

Hmmmmmmmm.

Eph a simțit sunetul, ca atunci când asiști la un concert și simți muzica în piept. Era ca un zumzet care îi vibra în cap. Și-a plecat ochii. Frica îl paralizase. Nu voia să-i mai privească fața.

Privește-mă!

La început, Eph a crezut că arătarea îl sufoca folosindu-se de puterea minții, dar motivul pentru care nu putea respira era frica, panica profundă ce îi pătrunsese până în suflet.

Și-a înălțat puțin privirea, tremurând, și a văzut tivul mantiei Stăpânului, apoi mâinile care i se ițeau din mâneci. Erau dezgustător de incolore, de lipsite de unghii și inuman de lungi. Degetele, extrem de lungi și ele, erau egale, mai puțin degetul mijlociu, care era și mai lung, și mai gros decât celelalte, iar la capăt era încovoiat ca o gheară.

Stăpânul venise după el și avea să-l transforme.

Privește-mă, porcule!

Eph l-a privit, înălțându-și capul ca și cum arătarea l-ar fi prins cu mâna de bărbie.

Stăpânul s-a uitat fix la el de sub tavan, unde stătea cu gâtul îndoit. Și-a prins marginile glugii cu

mâinile uriaşe şi şi-a descoperit craniul. Nu avea păr, iar capul îi era decolorat. Ochii, buzele şi gura erau fără culoare, spălăcite asemenea unei ţesături spălate de prea multe ori. Avea nasul mâncat ca al unei statui tocite de intemperii, o umflătură micuţă cu două găuri negre. Gâtul îi pulsa înfometat, ca într-un surogat de respiraţie. Avea pielea palidă, aproape translucidă. Pe sub piele, asemenea vechii hărţi şterse a unui tărâm străvechi, i se vedeau venele lipsite de sânge, venele prin care pulsa ceva roşu, viermii din sânge care se deplasau, paraziţii care traversau carnea translucidă a Stăpânului.

Am venit să ne răfuim.

Glasul şi-a făcut loc în mintea lui Eph ca un bubuit terifiant. Acesta a simţit că leşină, că totul devine confuz, că se stinge.

Purceaua de nevastă-ta este la mine şi în curând va fi şi porcul de fiu-tău.

Eph îşi simţea capul gata să explodeze de dezgust şi de mânie, ca un balon care se umfla, stând să pocnească. A întins un picior sub el şi s-a ridicat în picioare, clătinându-se în faţa demonului uriaş.

Am să-ţi răpesc tot, am să te las fără nimic. Aceasta este vrerea mea.

Stăpânul s-a repezit înainte, cu o mişcare fulgerătoare. Eph a simţit o presiune pe cap – la fel cum un pacient anesteziat simte freza stomatologului – şi dintr-odată picioarele îi atârnau în aer. Şi-a bălăbănit braţele şi s-a zbătut. Stăpânul i-a prins capul ca pe o minge de baschet, ridicându-l cu o mână spre tavan, la nivelul ochilor, suficient de aproape încât Eph să vadă viermii din sânge agitându-se ca nişte spermatozoizi ai morţii.

Eu sunt ocultația și eclipsa.

L-a dus pe Eph la gură ca pe un strugure uriaș. Avea gura neagră pe dinăuntru, gâtul ca o hrubă stearpă, o cale spre infern. Eph era aproape înnebunit, iar trupul i se bălăbănea de la gât în jos. Îi simțea gheara degetului mijlociu în ceafă, făcând presiune pe coloana sa vertebrală. Stăpânul i-a dat capul pe spate, de parcă ar fi tras de inelul unei cutii de bere.

Beau sângele oamenilor.

S-a auzit un plescăit umed și în clipa aceea gura Stăpânului a început să se deschidă. Maxilarul i s-a retras, limba i s-a ridicat și s-a tras pe spate încolăcită, lăsând loc limbii prelungi, îngrozitoare.

Eph a răcnit, acoperindu-și sfidător gâtul cu brațele, țipând în fața sălbatică a Stăpânului.

Apoi ceva... nu țipătul lui Eph... altceva l-a făcut pe Stăpân să-și întoarcă ușor capul imens.

Nările i-au fremătat, iar demonul care nu respira a adulmecat aerul.

Ochii săi ca de onix s-au întors din nou spre Eph și l-au ațintit ca două mărgele moarte, străfulgerându-l de parcă acesta i-ar fi nesocotit porunca.

Nu ești singur.

În clipa aceea, pe scările clădirii în care locuia Eph, la doi pași în urma lui Fet, Setrakian se prindea de balustradă, lovindu-se cu umărul de perete. L-a străfulgerat o durere de cap, ca un anevrism orbitor, iar o voce malefică, guturală, nepământeană i-a explodat în cap ca o bombă detonată într-o sală de concerte înțesată de oameni.

Setrakian.

Fet s-a oprit şi s-a uitat înapoi, dar Setrakian i-a făcut semn cu ochii strânşi de durere să-şi continue drumul. Tot ce-a reuşit să şoptească a fost:

– E aici!

Norei i s-a întunecat privirea. Fet a pornit în fugă pe scări, tropăind până sus, pe palier. Nora l-a ajutat pe Setrakian, trăgându-l în urma lui Fet până la uşă, în apartament.

Fet a lovit prima creatură care i-a ieşit în faţă, însă aceasta a ripostat făcându-l să cadă şi să se rostogolească. A sărit repede în picioare în poziţie de luptă şi s-a întors spre oponentul său, ocazie cu care a văzut chipul vampirului care nu rânjea, dar a cărui gură dădea senzaţia că zâmbea larg, gata să se înfrupte din sângele său.

În clipa aceea, Fet a văzut creatura uriaşă din partea opusă a încăperii. Era Stăpânul, ţinându-l pe Eph în strânsoare. O creatură monstruoasă şi hipnotică.

Vampirul aflat cel mai aproape s-a repezit spre el şi l-a împins cu spatele în bucătărie, lovindu-l de uşa frigiderului.

Nora a dat năvală înăuntru, reuşind să aprindă lampa fluorescentă exact când Bolivar, vampirul, se repezea la ea. Acesta a scos un ţipăt înăbuşit, un sâsâit, şi s-a dat înapoi. În momentul acela, Nora l-a zărit pe Stăpân, i-a văzut din spate gâtul lipit de tavan şi capul aplecat şi l-a observat şi pe Eph prins în strânsoarea monstrului.

– Eph!

Setrakian a intrat cu sabia scoasă. A îngheţat preţ de o clipă când l-a zărit pe Stăpân, uriaş şi demonic. După atâta amar de vreme se regăseau, faţă în faţă.

Setrakian a agitat amenințător sabia de argint. Nora, care se apropia dintr-un unghi diferit, l-a forțat pe Bolivar să se dea înapoi spre zidul din față al apartamentului. Stăpânul era încercuit. Fusese o mare greșeală să-l atace pe Eph într-un spațiu restrâns ca acesta.

Setrakian a îndreptat vârful sabiei spre exterior, cu inima zbătându-i-se în piept, și a repezit-o spre demon.

Deodată, zumzetul din apartament s-a amplificat, o explozie de sunet care li s-a înfipt în creier lui, Norei, lui Fet și lui Eph. Era un zgomot care te lăsa fără vlagă. Bătrânul s-a dat înapoi o clipă. A fost de-ajuns.

Pe buzele Stăpânului a părut să se înfiripe un zâmbet întunecat. Vampirul uriaș l-a aruncat cât colo pe Eph, care se bălăbănea în mâna sa, izbindu-l de zidul de pe partea opusă. Stăpânul l-a înhățat pe Bolivar de umăr cu mâna lui prelungă, ca o gheară, și s-a aruncat prin fereastra amplă care dădea spre Worth Street, făcându-se nevăzut într-o ploaie de cioburi, cu un zgomot de sticlă spartă care a cutremurat clădirea.

Setrakian a fugit spre pala de aer creat, spre rama ferestrei pe marginea căreia mai rămăseseră bucăți de geam, ca niște dinți de fiară. Trei etaje mai jos, ploaia de sticlă tocmai lovea trotuarul, strălucind în lumina felinarelor.

Cu viteza sa supraomenească, Stăpânul traversase deja strada și se cățăra pe clădirea de vizavi. Cu Bolivar atârnându-i de brațul liber, a trecut peste balustrada din partea superioară a acesteia și s-a

făcut nevăzut în întunericul de pe acoperişul clădirii mai înalte.

Setrakian a rămas bulversat preţ de o clipă, incapabil să conştientizeze faptul că Stăpânul fusese în acea încăpere şi că tocmai fugise. Inima i se zbătea în piept, gata să explodeze.

– *Ajutaţi-mă şi pe mine!*

S-a întors. Fet era pe podea şi îl imobiliza pe celălalt vampir, în timp ce Nora ţinea lampa fluorescentă, ajutându-l să-l neutralizeze. Setrakian s-a simţit cuprins de un nou val de furie. S-a dus spre ei cu sabia întinsă atârnată într-o parte.

Fet l-a privit apropiindu-se cu ochii măriţi.

– Staţi aşa...

Setrakian a lovit, trecându-şi lama prin gâtul vampirului, câţiva centimetri mai sus de mâinile lui Fet. A lovit cu piciorul trupul decapitat de lângă pieptul acestuia înainte ca sângele alb să-i împroaşte pielea.

Nora s-a dus în fugă spre Eph, care zăcea ghemuit pe podea. Era rănit la obraz şi avea ochii măriţi, cuprinşi de groază, dar părea să nu fi fost transformat.

Ca să se asigure, Setrakian a scos repede o oglindă pe care a îndreptat-o spre faţa lui Eph, fără să descopere însă vreo distorsiune. Nora i-a trecut lampa pe la gât, dar nici ea nu a găsit nimic, nici o crestătură.

L-a ajutat pe Eph să se ridice, însă, când i-a atins braţul drept, acesta a făcut o grimasă de durere. I-a pus uşor mâna pe bărbie, sub obrazul rănit, simţind nevoia să-l atingă, dar nedorind să-i facă şi mai mult rău.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat ea.
– A răpit-o pe Kelly, a spus Eph.

Kelton Street, Woodside, Queens

Eph a parcurs rapid podul şi a intrat în Queens. Pe drum, a încercat să o sune pe Kelly pe mobil de pe telefonul lui Jim.

Nu suna, ci intra imediat căsuţa vocală: „Bună, sunt Kelly. Nu pot răspunde acum la telefon… "

Eph a încercat şi la Zack. Telefonul acestuia a sunat până a intrat robotul.

A luat curba spre Kelton Street cu scârţâit de roţi şi a oprit brusc în faţa curţii casei lui Kelly, a sărit peste gardul jos şi a urcat în fugă scările. A ciocănit puternic şi a apăsat pe butonul soneriei. Cheile lui erau agăţate într-un cui, acasă.

Şi-a luat avânt şi a izbit cu umărul rănit în uşă. A încercat din nou, lovindu-se şi mai tare la braţ. A treia oară, rama s-a spart în bucăţi, iar el s-a împrăştiat pe jos, înăuntru.

S-a ridicat în picioare şi a dat năvală în casă, lovindu-se de pereţi pe când cotea, şi a urcat cu paşi grei la etaj. În faţa uşii camerei lui Zack s-a oprit. Camera băiatului era goală. Dureros de goală.

A coborât din nou, câte trei trepte odată. A recunoscut geanta pentru evacuarea de urgenţă de lângă uşa spartă. Mai erau şi câteva valize pregătite, dar cu fermoarul deschis. Nu plecase din oraş.

„Dumnezeule! E adevărat!" a gândit el.

Ceilalţi au ajuns la uşă exact când ceva îl lovea pe Eph din spate. Acesta a ripostat, fiind deja

încărcat de adrenalină, și și-a dat atacatorul de-a rostogolul, imobilizându-l imediat.

Era Matt Sayles. Eph i-a văzut ochii inexpresivi și a simțit fierbințeala cauzată de metabolismul său în transformare.

Creatura care fusese cândva Matt a mârâit la el. Eph și-a trecut brațul pe după gâtul lui, fix când vampirul abia transformat începea să deschidă gura. I-a împins cu putere bărbia, în încercarea de a-i bloca mecanismul biologic care lansa limba prelungă. Matt a strâns din ochi și a clătinat puternic din cap în timp ce încerca să-și elibereze gâtul.

Eph l-a văzut pe Setrakian scoțându-și sabia în spatele lui Matt, dar i-a strigat să se oprească și, mânat de furia care se acumulase în el, l-a lovit pe Matt cu piciorul.

Vampirul a mârâit și s-a rostogolit, apoi s-a pus în patru labe și l-a urmărit pe Eph cum se ridica în picioare.

Matt s-a ridicat și el, rămânând cu umerii aplecați înainte. Gura lui de vampir abia transformat care încearcă să se adapteze noului statut se mișca bizar, iar limba i se agita printre buzele întredeschise într-o confuzie lascivă.

Eph s-a uitat împrejur după vreo armă, dar nu a găsit decât o rachetă de tenis care zăcea pe podea, lângă dulap. A înhățat mânerul cu înveliș de cauciuc cu amândouă mâinile, a răsucit într-o parte rama de titaniu și s-a dus cu ea spre Matt. Toate sentimentele pe care i le inspira bărbatul care împărțea casa și patul cu soția sa... care voia să fie tatăl fiului său... care căuta să-l înlocuiască au ieșit la iveală în timp ce lansa racheta în maxilarul acestuia. Voia să-i

nimicească - pe el și grozăvia care sălășluia în adâncul său. Vampirii abia transformați nu își coordonau încă bine mișcările, așa că Eph a reușit să-i aplice șapte, opt lovituri zdravene, rupându-i dinții și făcându-l pe Matt să se prăbușească în genunchi înainte ca el să-l prindă pe Eph de gleznă și să-l răstoarne. Și Matt mai resimțea ceva din vechea mânie față de Eph. S-a ridicat scrâșnind din dinții rupți, dar Eph l-a lovit în față cu piciorul și l-a împins pe spate, după care s-a refugiat dincolo de peretele despărțitor al bucătăriei, unde a văzut cuțitul de tranșat carne.

Nu există furie oarbă, doar furie care te absoarbe. Eph a simțit de parcă s-ar fi uitat pe la capătul greșit al unui telescop și ar fi văzut doar cuțitul și pe Matt.

Acesta a venit la el, iar Eph l-a izbit de zid. L-a apucat de păr și i-a dat capul pe spate, ca să-i lase gâtul la vedere. Matt a deschis gura, iar limba prelungă a țâșnit afară ca să-l înțepe pe Eph. Gâtul lui Matt a pulsat și s-a mișcat convulsiv, iar Eph l-a înjunghiat de nenumărate ori cu forță, rapid, străpungându-i gâtul și lovind în zidul din spatele lui cu vârful, apoi scoțând cuțitul și lovindu-l iar. Îi secționase vertebra cervicală, făcând lichidul alb, lipicios să bolborosească. Trupul își pierdea vigoarea și brațele i se bălăbăneau. Eph a lovit până ce a rămas cu capul lui Matt în mână, iar corpul acestuia s-a prăvălit la podea.

În momentul acela s-a oprit și a observat, fără să fie prea conștient de ceea ce vedea, că avea capul în mână, iar limba prelungă atârna *prin gâtul secționat*, zbătându-se încă.

I-a văzut pe Nora şi pe ceilalţi privindu-l prin uşa deschisă. A sesizat zidul şi lichidul alb care picura pe el. A zărit trupul decapitat pe podea. A observat capul lui Matt în propriile mâini.

Viermii din sânge umblau pe faţa lui Matt, pe obraji şi pe ochii ficşi, prin părul fin, apropiindu-se de degetele sale.

Eph a dat drumul capului, iar acesta a lovit podeaua cu zgomot, fără să se rostogolească. Şi-a descleştat mâna de pe cuţit, care a căzut în linişte în poala lui Matt.

– Mi-au răpit fiul, a murmurat Eph.

Setrakian l-a împins de lângă cadavru şi de lângă sângele infestat al vampirului. Nora şi-a aprins lampa fluorescentă şi a iradiat trupul lui Matt.

– Pe toţi dracii! a exclamat Fet.

Eph a repetat, în chip de explicaţie şi în acelaşi timp ca să-şi împlânte şi mai adânc cuţitul în inimă:

– Mi-au răpit fiul.

Vuietul pornirii criminale pe care îl avea în urechi se domolea treptat şi deodată a surprins zgomotul unei maşini care oprea afară. S-a deschis o portieră şi s-a auzit o muzică în surdină.

Apoi un glas a rostit:

– Mersi.

Glasul acela...

Eph s-a dus la uşa spartă de la intrare. S-a uitat în josul aleii şi l-a văzut pe Zack ieşind dintr-un monovolum şi punându-şi pe umăr breteaua rucsacului.

Zack nici nu ajunsese bine la poartă, că Eph îi ieşise deja în întâmpinare şi îl îmbrăţişa.

– Tată!

Eph l-a verificat, prinzându-l de cap pe băiat şi cercetându-i ochii şi faţa.

- Ce faci? l-a întrebat Zack.

- Unde ai fost?

- La Fred, a spus Zack şi a încercat să scape din strânsoarea tatălui său. Mama nu a venit, aşa că m-a luat mama lui Fred la ei acasă.

Eph l-a lăsat pe Zack să se tragă înapoi.

„Kelly."

Zack s-a uitat pe lângă el la casă.

- Ce s-a întâmplat cu uşa noastră?

A făcut câţiva paşi spre casă. În momentul acela, Fet a apărut în prag urmat de Setrakian, un munte de om cu o cămaşă de flanelă atârnând pe el şi cu bocanci şi un bătrân în costum de tweed, cu un baston cu mâner în formă de cap de lup.

Zack s-a uitat din nou la tatăl său, acum şi mai îngrijorat.

- Unde e mama? a întrebat el.

Knickerbocker Amanet şi Curiozităţi, 118th Street, Harlemul Spaniol

Eph stătea pe holul străjuit de cărţi din locuinţa lui Setrakian. Îl privea pe Zack, care mânca o prăjiturică Devil Dog, aşezat la masa din bucătăria bătrânului, unde Nora îl întreba despre şcoală ca să-l ţină ocupat şi să-l distragă.

Eph încă mai simţea strânsoarea Stăpânului. Viaţa sa se bazase pe anumite ipoteze, trăise într-o lume construită pe anumite ipoteze, iar acum, că

toate certitudinile sale se spulberaseră, își dădea seama că nu mai știa nimic.

Nora a văzut că îi urmărea din hol, iar din privirea ei Eph a înțeles că femeia era speriată de felul lui de-a se uita.

Eph știa că de acum înainte avea să fie puțin nebun.

A coborât două rânduri de trepte până în sala de arme de la subsol a lui Setrakian. Lămpile cu lumină ultravioletă instalate la uși erau oprite, pentru că bătrânul îi arăta lui Fet arsenalul său. Deratizatorul admira pistolul de bătut cuie modificat, cu țeava lungă și îngustă, care semăna acum cu un pistol-mitralieră UZI, portocaliu cu negru, și cu magazia pentru cuie care alimenta țeava oblic.

Setrakian s-a dus direct la Eph.

– Ați mâncat? s-a interesat el.

Eph a clătinat din cap.

– Cum se simte băiatul?

– E speriat, dar nu o arată.

Setrakian a dat din cap.

– La fel ca noi toți, de altfel.

– Ați mai văzut creatura asta, pe Stăpân.

– Da.

– Și ați încercat s-o omorâți.

– Da.

– Și ați dat greș.

Setrakian a mijit ochii de parcă ar fi privit în trecut.

– Nu eram bine pregătit. De data asta, n-am să mai ratez.

Fet ținea în mână un obiect în formă de lampă cu o țepușă la capăt.

– Puţin probabil cu un asemenea arsenal, a spus el.

– Unele lucruri le-am cârpit eu din ce aveam prin magazin. Dar nu mă pricep să fac arme artizanale, a spus şi a strâns din degetele încovoiate demonstrativ. Cunosc un prelucrător de argint în New Jersey care îmi face vârfurile şi acele.

– Vreţi să spuneţi că nu le-aţi luat de la talcioc?

Setrakian a luat obiectul greu în formă de lampă din mâinile deratizatorului. Era din plastic închis la culoare, cu o baterie solidă la bază şi cu o ţepuşă de oţel de vreo cincisprezece centimetri în partea inferioară.

– În esenţă, este o mină cu lumină ultravioletă. Este o armă de unică folosinţă care emite un jet purificator de lumină UVC ucigătoare pentru vampiri. Este gândită pentru o încăpere mare şi, odată pornită, acţionează rapid şi distrugător. În nici un caz nu vrei să fii prin apropiere când îşi face treaba. Temperatura şi radiaţiile pot fi un pic... dezagreabile.

– Şi ce e cu pistolul ăsta de cuie? a întrebat Fet.

– Merge cu praf de puşcă şi, când încărcătura este declanşată, lansează cuiul. Trage cincizeci de cuie la o încărcare, cuie fără floare, de vreo trei centimetri, de argint, desigur.

– Desigur, a repetat Fet pe când admira bijuteria şi verifica mânerul din cauciuc.

Setrakian şi-a plimbat privirea prin încăpere: armurile străvechi de pe perete, lămpile UVC şi încărcătoarele de pe rafturi, săbiile de argint, oglinzile cu foiţă de argint, câteva prototipuri de arme, caiete de însemnări şi schiţe. Importanţa momentului aproape că l-a copleşit. Spera doar că frica nu avea să-l facă să redevină tânărul neputincios de pe vremuri.

– Aştept de mult momentul acesta, a spus el.

A pornit pe scări, lăsându-i singuri pe Eph şi pe Fet. Uriaşul deratizator a scos pistolul cu cuie din încărcător.

– Unde aţi dat de bătrân?

– El m-a găsit pe mine, a spus Eph.

– Meseria m-a obligat să umblu prin multe subsoluri. Când mă uit la tot ce e aici, mă gândesc că smintitul ăsta a avut o motivaţie puternică.

– Nu e nebun, i-a luat Eph apărarea.

– V-a arătat asta? a întrebat Fet. S-a dus spre recipientul pentru mostre în care era inima infestată care plutea în lichid. Individul păstrează în sala de arme de la subsol inima unui vampir pe care l-a omorât, de parcă ar fi animal de casă. E nebun de legat. Dar n-are nimic, pentru că şi eu sunt un pic ţicnit. S-a aşezat în genunchi şi s-a apropiat cu faţa de recipient. Pis, pis...

Ventuza a ţâşnit spre peretele de sticlă ca să-l prindă. Fet s-a ridicat şi s-a întors spre Eph cu un aer uluit.

– Nu mă aşteptam să am parte de aşa ceva când m-am trezit azi-dimineaţă.

A ţintit recipientul cu pistolul de cuie, apoi a lăsat braţul în jos, încântat de acea armă.

– Pot să-l iau eu?

– Vă rog, a spus Eph şi l-a îndemnat dând uşor din cap.

Eph a urcat din nou la etaj, dar pe hol a încetinit pasul, căci l-a văzut pe Setrakian stând cu Zack în bucătărie. Bătrânul şi-a scos de la gât un lănţişor de argint pe care se afla cheia de la atelierul de la subsol

şi, cu degetele sale încovoiate, l-a pus în jurul gâtului băiatului de unsprezece ani, pe care l-a bătut apoi uşor pe umeri.

– De ce aţi făcut asta? l-a întrebat Eph pe Setrakian când cei doi au rămas singuri.

– Am jos lucruri, caiete de însemnări, scrieri care trebuie păstrate şi care le pot fi utile generaţiilor viitoare.

– Nu aveţi de gând să vă mai întoarceţi?

– Îmi iau toate măsurile de precauţie posibile, a spus Setrakian şi a privit împrejur, ca să se asigure că erau singuri. Vă rog să mă înţelegeţi. Stăpânul este mai rapid şi mai puternic decât vampirii ăştia noi şi mototoli pe care îi vedem noi. Este mai mult decât ştim chiar şi noi. Trăieşte pe pământul ăsta de secole şi totuşi...

– Şi totuşi este vampir.

– Iar vampirii chiar pot fi distruşi. Marea noastră şansă este să-l distrugem pe el, să-l rănim şi să-l târâm sub razele ucigătoare ale soarelui. De aceea trebuie să aşteptăm până în zori.

– Eu vreau să merg acum.

– Ştiu că asta vreţi, dar asta vrea şi el.

– A prins-o pe soţia mea. Kelly se află în situaţia asta numai şi numai din cauza mea.

– Aveţi o motivaţie personală, doctore, şi este presantă. Dar trebuie să ştiţi că, dacă a prins-o, este deja transformată.

Eph a clătinat din cap.

– Nu este adevărat.

– Nu spun asta ca să vă înfurii...

– *Nu este adevărat!*

Setrakian a dat din cap după un răstimp şi a aşteptat ca Eph să-şi revină.

– Asociaţia Alcoolicilor Anonimi m-a ajutat foarte mult, a spus Eph. Dar lucrul pe care nu am reuşit să-l deprind niciodată a fost seninătatea de a accepta lucrurile pe care nu pot să le schimb.

– Şi eu sunt la fel, a spus Setrakian. Poate că această trăsătură comună a făcut ca drumurile noastre să se petreacă. Scopurile noastre sunt în perfectă armonie.

– Aproape perfectă, a spus Eph. Pentru că numai unul dintre noi poate să-l omoare pe nemernic. Şi eu voi fi ăla.

Nora aşteptase nerăbdătoare să stea de vorbă cu Eph, aşa că, de îndată ce acesta s-a îndepărtat de Setrakian, s-a repezit la el şi l-a tras în baia bătrânului, placată cu gresie.

– Te rog, nu face asta, a spus ea.

– Ce să nu fac?

– Nu-mi cere ce ştiu că vrei să-mi ceri, l-a implorat ea privindu-l cu ochii ei căprui, arzători. Nu îmi cere asta.

– Dar trebuie..., a murmurat Eph.

– Sunt speriată de moarte, dar mi-am câştigat dreptul de a fi alături de tine. Ai nevoie de mine.

– Aşa este. Am nevoie de tine aici, să ai grijă de Zack. În plus, unul dintre noi trebuie să rămână în urmă, ca să continue lupta în cazul în care..., a spus el şi s-a oprit. Ştiu că-ţi cer mult.

– Prea mult.

Eph nu-şi putea desprinde privirea din ochii ei.

– Trebuie să mă duc după ea, a zis el.

– Ştiu.

– Vreau să ştii...

– Nu e nimic de explicat, a spus Nora. Dar mă bucur că vrei să-mi explici.

În momentul acela, a tras-o aproape şi a strâns-o tare. Nora i-a pus mâna pe ceafă şi şi-a strecurat degetele prin părul lui. S-a îndepărtat puţin să-l privească, să-i mai spună ceva – dar, în loc de asta, l-a sărutat. Era un sărut de despărţire care îi dădea de înţeles că-l aştepta să se întoarcă.

S-au desprins unul de celălalt, iar el a dat din cap în semn că a priceput mesajul.

L-a văzut pe Zack pe hol, privindu-i.

Eph nu a încercat să-i explice nimic. Faptul că se despărţea de o comoară de copil şi de siguranţa palpabilă a suprafeţei pământului pentru a merge în adâncuri şi a înfrunta un demon era lucrul cel mai neobişnuit pe care îl putea face.

– Tu o să stai cu Nora, bine? Vorbim când mă întorc.

Ochii mijiţi ai acestui copil aflat în pragul adolescenţei nu voiau să-i trădeze emoţiile, mult prea dureroase şi învălmăşite.

– De unde să te întorci?

Şi-a tras fiul aproape şi l-a cuprins cu braţele, de parcă, în caz contrar, acest băiat pe care îl iubea nespus avea să se spargă în mii de cioburi. În clipa aceea, Eph a înţeles că avea un motiv extrem de puternic pentru care trebuia să izbutească.

De afară au răzbătut ţipete şi sunet de claxoane de maşini. S-au repezit cu toţii spre fereastra dinspre vest. Câteva cvartale mai departe, stopurile mai multor maşini împânzeau strada, iar oamenii ieşeau

şi se luau la harţă. O clădire luase foc, dar nu se zăreau pe nicăieri maşinile de pompieri.

– A început năpasta, a spus Setrakian.

Morningside Heights

Încă de noaptea trecută, Gus era fugar. Cătuşele îl împiedicau să se mişte cu uşurinţă pe stradă. Cămaşa veche pe care o găsise şi pe care şi-o înfăşurase în jurul antebraţelor, ca şi cum ar fi mers cu braţele încrucişate, nu avea cum să păcălească prea multă lume. Se strecurase într-un cinematograf pe uşa din spate şi dormise în întuneric. Gândul îi zburase la un atelier de dezmembrări din West Side pe care îl cunoştea şi îi luase o mulţime de timp să meargă până acolo, dar, odată ajuns, constatase că acesta era pustiu. Nu era închis, ci pur şi simplu pustiu. A căutat printre uneltele pe care le-a găsit ca să încerce să-şi taie bara ce îi ţinea încheieturile unite. Pornise chiar şi un ferăstrău electric fixat între fălcile unei menghine şi fusese cât pe-aci să-şi taie braţele. Nu putea face nimic cu o singură mână, aşa că, într-un final, a plecat scârbit.

A trecut prin locurile pe care le frecventau *cholos** ai lui, dar nu i-a venit în minte nici unul în care să poată avea încredere. Totul pe stradă părea ciudat, nu era prea multă activitate. El ştia ce se petrecea.

* În spaniolă, în original, termen care îi desemnează pe mexicanii proveniţi din clasa muncitoare şi care deseori sunt consideraţi membri ai unei găşti (n.tr.)

Când soarele a început să apună, a înţeles că era în criză de timp şi de soluţii.

Era riscant să meargă acasă, dar nu văzuse prea mulţi poliţişti în ziua aceea şi, în plus, era îngrijorat din cauza lui *madre*. S-a strecurat în clădire, încercând să-şi ţină cât mai normal mâinile legate cu cămaşa, şi a luat-o pe scări. Erau şaisprezece rânduri de trepte până sus. Odată ajuns, a parcurs holul fără să vadă pe nimeni. A ascultat la uşă. Se auzea televizorul, ca de obicei.

Ştia că soneria nu funcţiona, aşa că a bătut la uşă. A aşteptat, apoi a ciocănit din nou. A lovit cu picioarele în cadrul metalic, zguduind astfel uşa şi pereţii fragili.

– Crispin, a şuierat el la gunoiul de frate-său. Crispin, rahat cu picioare, deschide dracu' uşa asta!

Gus a auzit lanţul de la uşă desfăcându-se şi yala descuindu-se. A aşteptat, dar uşa nu s-a deschis. Şi-a desfăcut cămaşa prinsă în jurul mâinilor încătuşate şi a răsucit mânerul uşii.

Crispin stătea în partea din spate a încăperii, în colţ, în stânga canapelei pe care dormea când venea acasă. Toate transperantele erau lăsate, iar uşa de la frigiderul din bucătărie era deschisă.

– Unde e mama? a întrebat Gus.

Crispin nu a răspuns.

– Drogat nenorocit, a spus Gus şi a închis frigiderul.

Ceva se topise şi acum era apă pe jos.

– Doarme?

Crispin tot nu a răspuns. Nu făcea decât să îl privească fix pe Gus.

Începea să înțeleagă. S-a uitat mai bine la Crispin, care abia dacă merita să-i arunce o privire, și a văzut că avea ochii negri și că era tras la față.

Gus s-a dus la fereastră și a dat într-o parte transperantele. Era noapte, iar în aer plutea fumul de la un foc ce ardea pe stradă.

S-a întors cu fața spre Crispin, care venea spre el, urlând din partea opusă a încăperii. Gus a ridicat brațele și a trecut lanțul de la cătușe pe după gâtul fratelui său, sub mandibulă, destul de sus pentru ca acesta să nu poată scoate limba prelungă.

L-a prins de ceafă cu mâinile și l-a trântit la podea. Ochii negri ai fratelui său devenit vampir s-au bulbucat, iar mandibula i s-a zbătut, în timp ce băiatul încerca să deschidă gura. Dar strânsoarea lui Gus nu-i permitea. Acesta încerca să-l stranguleze, însă, văzând că timpul trecea, iar Crispin continua să dea din picioare fără să-și piardă cunoștința, Gus și-a amintit că vampirii nu respirau și că nu puteau fi omorâți în felul acesta.

Atunci l-a ridicat în sus de gât, și Crispin l-a apucat de brațe și de mâini. În ultimii ani, Crispin nu fusese altceva decât o povară pentru mama lui și o pacoste pentru el. Acum era vampir, partea din el care fusese fratele lui murise, dar partea de nemernic rămăsese. Gândul că acesta își merita soarta l-a îndemnat pe Gus să-l izbească fără milă cu capul de oglinda de pe perete, o oglindă veche, grea, ovală, care nu s-a spart până nu a căzut. L-a lovit cu genunchiul, trimițându-l la podea, după care a apucat ciobul cel mai mare. Crispin nu se lăsase încă în genunchi atunci când Gus i-a înfipt vârful ciobului în ceafă. I-a secționat coloana vertebrală și

a împins ciobul până în partea din faţă a gâtului, dar acesta nu i-a străpuns pielea. A mişcat bucata de oglindă în stânga şi-n dreapta, tăindu-i aproape complet gâtul, fără să ţină seama însă că ascuţimea ei îi cresta şi lui mâinile. Durerea l-a străfulgerat, dar nu a dat drumul ciobului până ce capul fratelui său nu s-a desprins complet de trunchi.

Gus s-a dat înapoi clătinându-se şi şi-a privit mâinile tăiate şi însângerate. Voia să se asigure că nici un vierme care mişuna în sângele alb al lui Crispin nu ajungea până la el. Căzuseră pe covor şi erau greu de observat, aşa că s-a ţinut deoparte. Şi-a privit fratele decapitat şi s-a simţit dezgustat de vampirul din el, dar moartea fratelui său nu l-a mişcat absolut deloc. Crispin era mort pentru el de ani de zile.

S-a spălat pe mâini în chiuvetă. Tăieturile erau lungi, dar superficiale. A luat o cârpă de şters vasele ca să oprească sângerarea şi s-a dus în dormitorul mamei lui.

– Mamă!

Spera ca ea să nu fie acolo. Avea patul făcut şi gol. S-a întors să plece, a ezitat o clipă, apoi s-a lăsat în genunchi ca să se uite sub pat. Nu erau decât cutiile pentru pulovere şi ganterele pe care aceasta şi le cumpărase în urmă cu zece ani. Era în drum spre bucătărie, când deodată a auzit un freamăt din dulap. S-a oprit să asculte din nou. S-a dus la uşa dulapului şi l-a deschis. Toate hainele mamei lui erau trase de pe suport şi puse grămadă pe jos.

Însă grămada s-a mişcat. Gus a tras de o rochie veche, galbenă, cu pernuţe la umeri, şi a văzut

răsărind chipul lui *madre*, cu ochii negri, ficşi şi cu pielea gălbuie.

Gus a închis uşa la loc. Nu a trântit-o şi nici nu a rupt-o apoi la fugă; pur şi simplu, a închis-o şi a rămas pe loc. Îi venea să plângă, dar lacrimile nu au curs. Nu a scos decât un oftat, ca un scâncet uşor, din adâncul sufletului, după care s-a întors şi a căutat prin dormitorul mamei lui vreo armă cu care să-i taie capul...

În clipa aceea, a conştientizat ce devenise lumea aceasta. A renunţat la acest gând, s-a întors spre uşa închisă şi s-a sprijinit cu capul de ea.

– Iartă-mă, mamă, a şoptit el. *Lo siento.** Ar fi trebuit să fiu lângă tine, ar fi trebuit să fiu lângă tine...

A intrat năuc în camera lui. Nu putea nici măcar să-şi schimbe cămaşa din cauza cătuşelor. A îndesat câteva haine într-o sacoşă de hârtie, pentru momentul în care avea să se poată dezbrăca, şi şi-a băgat-o sub braţ.

Apoi şi-a amintit de bătrânul care avea casa de amanet de pe 118th Street. El avea să-l ajute şi, totodată, să lupte împotriva nenorocirii acesteia. A ieşit din apartament pe hol. La capătul în care se aflau ascensoarele erau nişte oameni. Gus a lăsat capul în jos şi a pornit spre ei. Nu voia să fie recunoscut, nu voia să aibă de-a face cu nici unul dintre vecinii mamei lui.

Era pe la jumătatea holului, când şi-a dat seama că aceştia nu vorbeau, nu se mişcau. Şi-a înălţat privirea şi a văzut că toţi trei stăteau cu faţa spre el.

---

* În spaniolă, în original, „Îmi pare rău" (n.tr.)

Când a observat că ochii lor negri erau goi, s-a oprit. Erau vampiri care îi blocau ieşirea.

Aceştia au început să vină spre el, iar în clipa următoare Gus îi lovea cu mâinile prinse în cătuşe, izbindu-i de perete şi strivindu-le feţele de podea. Odată trântiţi la pământ, i-a lovit cu picioarele, dar aceştia nu au rămas acolo prea mult timp. Nu i-a dat nici unuia ocazia să scoată limba prelungă, călcând peste ei cu tocul bocancilor grei în vreme ce alerga spre ascensor. Uşile acestuia s-au închis fix când vampirii ajungeau la el.

Gus stătea în lift, trăgându-şi sufletul şi numărând etajele care mai rămâneau până la parter. Nu mai avea sacoşa; îi fusese ruptă, aşa că hainele îi rămăseseră împrăştiate pe hol.

Când a ajuns la parter, uşile s-au deschis cu un sunet în faţa lui Gus, care stătea ghemuit, gata de luptă.

Holul era pustiu, însă de afară venea o lumină slabă portocalie şi se auzeau ţipete. A ieşit pe stradă şi a văzut clădirea alăturată cuprinsă de nişte flăcări aşa de puternice, încât se întindeau şi la blocurile învecinate. A observat oameni cu scânduri în mâini şi cu alte arme improvizate, fugind spre clădirea în flăcări.

Din direcţia opusă a zărit un grup de şase oameni neînarmaţi care mergeau la pas. Un bărbat a trecut în fugă pe lângă Gus, spunând:

– E plin de jigodii de-astea, frate!

Apoi a fost împresurat de cei şase oameni. Unui ochi neavizat i s-ar fi părut că asista la un jaf obişnuit, dar în lumina portocalie a focului Gus a

văzut o limbă prelungă. Vampirii îi transformau și pe ceilalți oameni, în plină stradă.

În timp ce privea scena, un SUV negru cu lumini strălucitoare cu halogen a rulat în viteză, desprinzându-se de norul de fum. Gaborii. Gus s-a întors și a luat-o la fugă pe stradă, în urma umbrei sale proiectate de farurile mașinii, nimerind exact în grupul de șase oameni. Aceștia s-au apropiat de el cu fețele palide și cu ochii negri luminați de faruri. Gus a auzit portierele deschizându-se și zgomot de bocanci pe pavaj. Era prins între două alternative la fel de neatractive. A alergat spre vampirii mârâitori, lovindu-i cu pumnii împreunați și pocnindu-i în piept cu capul. Nu voia să le dea ocazia să deschidă gura la el. Însă unul dintre ei și-a trecut mâna printre cătușele lui Gus și l-a răsucit, trântindu-l la pământ. Într-o clipă, toată gașca era deasupra lui, războindu-se între ei care să îi bea sângele.

Deodată, s-a auzit un pocnet, urmat de țipătul unui vampir, apoi un *pleosc*, și unul dintre vampiri a fost decapitat.

Cel care era deasupra lui a fost lovit din laterală și aruncat brusc de lângă el. Gus s-a rostogolit și s-a așezat în genunchi în plină încăierare.

Nu erau nici pe departe gabori. Erau niște bărbați cu hanorace negre, cu fețele acoperite, cu pantaloni și bocanci negri militărești. Trăgeau cu niște pistoale-arbaletă și cu niște arbalete mai mari cu patul de lemn. Gus l-a văzut pe unul dintre ei țintind un vampir și trăgându-i o săgeată în gât. Înainte ca vampirul să aibă timp să-și ducă mâinile la gât, săgeata a explodat cu o forță suficientă pentru a-i distruge gâtul și a-i desprinde capul de trunchi.

Vampirul era mort.

Săgețile aveau vârful de argint și încărcătură explozivă.

Erau vânători de vampiri. Gus i-a privit uimit. Mai ieșeau și alți vampiri pe ușile clădirilor, dar trăgătorii le lansau săgețile în gât cu precizie, de la o distanță de douăzeci și cinci, chiar treizeci de metri.

Unul dintre ei s-a dus rapid la Gus, ca și cum l-ar fi confundat cu un vampir, și, înainte ca tânărul să apuce să spună ceva, vânătorul i-a pus bocancul pe brațe, imobilizându-i-le. Și-a reîncărcat arbaleta și a îndreptat-o spre bara care unea cătușele lui Gus. Săgeata de argint a crăpat oțelul, înfigându-se în asfalt. Gus a strâns din ochi, dar nu a avut loc nici o explozie. Acum avea mâinile separate, deși cătușele erau încă prinse de încheieturi. Vânătorul l-a ridicat în picioare cu o forță uimitoare.

– Meserie! a exclamat Gus, bucuros la culme la vederea tipilor. Mă înscriu și eu!

Salvatorul său încetinise, privirea fiindu-i atrasă de ceva. Gus s-a uitat mai atent în adăpostul întunecos al glugii hanoracului acestuia și i-a văzut fața albă precum coaja unui ou. Avea ochii negri, injectați, iar gura îi era uscată și aproape fără buze.

Vânătorul privea fix dârele de sânge de pe palmele lui Gus.

Gus cunoștea privirea aceea – tocmai o văzuse la fratele și la mama lui.

A încercat să se dea înapoi, dar bărbatul îl strângea prea tare de braț. Creatura a deschis gura, și de acolo a ieșit vârful limbii.

În momentul acela s-a apropiat un alt vânător și a pus arbaleta la gâtul primului, trăgând gluga de

pe capul chel al acestuia, fără urechi şi cu ochii îmbătrâniţi, de vampir matur. Vampirul a mârâit la arma confratelui său, apoi i l-a cedat pe Gus celui de-al doilea vânător, căruia Gus i-a surprins faţa palidă de vampir pe când era luat pe sus, dus la SUV-ul negru şi aruncat pe bancheta din spate.

Ceilalţi vampiri cu glugi au urcat înapoi în maşină şi aceasta a pornit, cotind cu dificultate în mijlocul bulevardului. Gus a văzut că era singura fiinţă umană din SUV. Oare ce voiau de la el?

Lovitura în tâmplă l-a făcut să-şi piardă cunoştinţa, punând astfel capăt şirului de întrebări fără răspuns. SUV-ul a pornit în viteză înapoi spre clădirea în flăcări, năpustindu-se în fumul de pe stradă asemenea unui avion care străpunge un nor, apoi a trecut cu scârţâit de roţi pe lângă mulţimea de oameni, cotind la următoarea intersecţie şi luând-o înainte spre oraş.

Cada

Aşa-numita „cadă" a complexului prăbuşit World Trade Center, fundaţia cu o adâncime de şapte etaje, era luminată ca ziua pentru tura de noapte chiar şi în momentele de dinainte de răsărit. Cu toate acestea, nu era mişcare pe şantier, iar maşinile uriaşe erau oprite. Lucrul care mersese neîntrerupt încă de la prăbuşirea turnurilor era pentru moment oprit.

– De ce în locul ăsta? a întrebat Eph. De ce aici?

– L-a atras, a spus Setrakian. Cârtiţa îşi face adăpost în trunchiul putred al unui copac doborât.

Cangrena apare de la o rană. La fel şi el, îşi trage seva din nenorocire şi suferinţă.

Eph, Setrakian şi Fet se aflau pe bancheta din spate a furgonetei lui Fet parcate la intersecţia dintre străzile Church şi Cortlandt. Setrakian stătea lângă fereastra uşii din spate cu un vizor cu vedere în infraroşu. Traficul era redus; mai trecea doar ocazional câte un taxi sau vreun camion. Nu erau pietoni, nici alte semne de viaţă. Căutau din priviri vampirii, dar nu se zărea nici unul.

Studiindu-şi încă vizorul, Setrakian a spus:

– E prea multă lumină aici, iar ei nu vor să fie văzuţi.

– Nu putem să tot dăm târcoale şantierului, a replicat Eph.

– Dacă sunt mulţi, aşa cum bănuim noi, atunci trebuie să fie pe aproape, ca să se retragă în bârlog înainte de răsărit, a spus Setrakian. L-a privit pe Fet. Trebuie să gândeşti aşa cum gândesc dăunătorii.

– Ascultaţi-mă pe mine, a spus Fet. N-am văzut nicăieri un şobolan intrând pe uşa principală. A meditat puţin la acest lucru, apoi a trecut pe lângă Eph şi s-a dus pe bancheta din faţă. Am o idee.

A luat-o spre nord, pe Church Street înspre primărie, la nord-est de şantierul de la World Trade Center. Clădirea primăriei era înconjurată de un parc mare. Fet a parcat pe un loc pentru autobuz de pe Park Row şi a oprit motorul.

– Parcul ăsta este unul dintre cele mai mari cuiburi de şobolani din oraş. Am încercat să scoatem iedera, pentru că era o ascunzătoare extraordinară. Am schimbat şi pubelele, dar fără rezultat. Se hârjonesc pe aici ca veveriţele, mai ales la prânz,

când vine lumea să mănânce. Mâncarea îi atrage, dar de ea fac rost de mai peste tot. Ceea ce e esențial pentru ei e infrastructura, a spus și a arătat spre pământ. În subsol, acolo, e o stație închisă de metrou, vechea stație de la primărie.

– Comunică în continuare cu celelalte?

– Totul comunică acolo dedesubt, într-un fel sau altul.

Au privit un răstimp, dar nu au fost nevoiți să aștepte prea mult.

– Uitați, a spus Setrakian.

Eph a văzut o femeie cu aspect murdar lângă un felinar, la vreo treizeci de metri distanță.

– O femeie fără adăpost, a remarcat el.

– Nu, l-a contrazis Setrakian și i-a înmânat lui Eph vizorul cu vedere în infraroșu.

Prin acesta, Eph a văzut femeia ca pe o pată roșie încețoșată pe un fundal rece, închis la culoare.

– E de la metabolismul lor, a spus Setrakian. Uite încă una!

Era o femeie corpolentă care mergea clătinându-se, dar care încerca să-și mențină echilibrul, în umbra gardului jos de metal care împrejmuia parcul.

Apoi a apărut un bărbat cu un șorț cu buzunar ca acelea purtate de distribuitorii stradali de ziare, care ducea un om pe umăr. L-a aruncat peste gard, apoi a sărit și el cu dificultate. În timp ce trecea peste gard, a căzut și și-a rupt un crac de la pantaloni, dar s-a ridicat fără nici o reacție, și-a apucat din nou victima și s-a pierdut pe după copaci.

– Da, a încuviințat Setrakian. Aici e.

Eph s-a cutremurat. Prezența acestor agenți patogeni ambulanți, a acestor maladii umanoide,

îi repugna. Le privea scârbit cum traversau parcul clătinându-se, ființe inferioare care își urmau un impuls și care se fereau din calea luminii. Le-a sesizat graba de navetiști dornici să prindă ultimul tren spre casă.

Au ieșit în liniște din furgonetă. Fet purta salopetă din Tyvek și bocanci impermeabili de cauciuc. Le-a oferit și celorlalți, însă Eph și Setrakian au luat doar bocancii. Fără să-i întrebe, Setrakian i-a dat cu un spray care elimina mirosul, dintr-un tub pe care era desenat un cerb privit printr-o țintă de culoare roșie. Desigur, sprayul nu putea face nimic în privința dioxidului de carbon pe care îl expirau, nici a bătăilor inimilor sau a sângelui care le circula prin vene.

Fet era cel mai înarmat. Avea pistolul de bătut cuie într-o geantă de umăr, dotat cu trei încărcătoare suplimentare de cuie de argint fără floare. La curea avea prinse diferite unelte, inclusiv vizorul pentru vedere nocturnă și lampa cu lumină ultravioletă, împreună cu un pumnal de argint de la Setrakian, într-o teacă de piele. În mână ducea o lampă fluorescentă puternică, iar mina cu raze UVC o ținea într-un sac de plasă pe umăr.

Setrakian avea bastonul și o lampă fluorescentă, iar în buzunarul de la haină ținea vizorul cu vedere în infraroșu. Și-a verificat tubul cu pastile din veston, apoi și-a lăsat pălăria în spatele furgonetei.

Eph avea și el o lampă fluorescentă și o sabie de argint în teacă, prinsă la spate, cu lama de 65 de centimetri.

– Nu sunt sigur că e bine să mergem să ne luptăm cu bestia în bârlogul ei, a spus Fet.

– Nu avem altă soluție. Este singurul moment în care știm unde este, a răspuns Setrakian și și-a înălțat privirea spre cerul pe care primul licăr slab al zilei începea să-l decoloreze. Noaptea e pe sfârșite. Haideți să mergem!

Au luat-o spre poarta gardului jos, care era încuiată în timpul nopții. Eph și Fet s-au urcat pe ea, apoi s-au întins să-l ajute pe Setrakian.

Zgomotul unor pași grăbiți, cu un picior târșâindu-se pe trotuar, i-a făcut să se adâncească în grabă în întunericul parcului.

Interiorul parcului nu era luminat noaptea, iar copacii erau deși. Au auzit susurul apei fântânii din parc și zgomotul mașinilor care treceau prin zonă.

– Unde sunt? a întrebat Eph în șoaptă.

Setrakian și-a scos vizorul cu vedere în infraroșu. A cercetat zona, apoi i-a dat vizorul lui Eph. Acesta a văzut mai multe siluete de un roșu aprins care se furișau prin spațiul întunecat.

Răspunsul la întrebarea lui era „peste tot". Și se îndreptau cu toții în grabă spre o zonă din nord.

Destinația lor a devenit evidentă. Era un chioșc în partea dinspre Broadway a parcului, o structură întunecoasă pe care Eph nu o vedea prea bine de la distanța aceea. A privit și a așteptat până când numărul de vampiri care se retrăgeau în bârlog s-a redus, iar vizorul lui Setrakian nu a mai semnalizat nici o altă sursă semnificativă de căldură.

Au luat-o la fugă spre chioșc. În lumina timidă a zorilor au văzut că era un centru de informare pentru turiști, care avea obloanele lăsate noaptea. Au deschis ușa. Nu era nimeni înăuntru.

S-au înghesuit în spaţiul restrâns, cu o tejghea de lemn înţesată cu suporţi de sârmă pentru pliante şi pentru foi cu orarul autobuzului turistic. Fet a luminat cu lanterna Maglite grilajul metalic din podea. La fiecare capăt erau nişte găuri mari, iar lacătele dispăruseră. Pe grilaj era scris MTA*.

Fet a tras grilajul în timp ce Eph stătea cu lampa pregătită. Scările se afundau în întuneric. Setrakian a îndreptat fasciculul spre o plăcuţă ştearsă de pe zid. Fet pornise deja în jos pe scări.

– Este ieşirea de urgenţă, a anunţat Fet. După Al Doilea Război Mondial au închis vechea staţie de la primărie. Curba era prea strânsă pentru trenurile mai noi, peronul era prea îngust, deşi cred că metroul numărul 6 încă mai întoarce aici. S-a uitat dintr-o parte în cealaltă. Probabil că au desfiinţat fosta ieşire de urgenţă şi au pus chioşcul chiar deasupra ei.

– Bine, a spus Setrakian. Hai să mergem!

Eph l-a urmat, încheind şirul. Nu s-a deranjat să tragă la loc grilajul în urma lui, gândindu-se că era bine să aibă acces rapid la suprafaţă în caz de nevoie. Pe marginea treptelor era mizerie, mijlocul fiind curăţat datorită traficului intens din ultimele zile. Era întuneric beznă.

– Urmează staţia 1945**, a spus Fet. Ultima staţie!

---

* Metropolitan Transportation Authority, instituţie responsabilă cu transportul public din statul New York (n.tr.)

** Staţia de metrou City Hall („Primăria") a fost închisă definitiv pe 31 decembrie 1945 (n.red.)

Rândul de trepte se oprea în fața unei uşi deschise care ducea la un al doilea rând de trepte mai late, care, la rândul lor, conduceau la ceea ce trebuie să fi fost mezaninul. O cupolă placată cu faianță, sprijinită pe patru arcuri care culminau cu un luminator decorat, din sticlă modernă, începea să se coloreze în albastru. Câteva scări şi schele vechi fuseseră sprijinite de chioşcul de lemn pentru bilete, de-a lungul unui perete rotunjit. Uşile arcuite nu erau prevăzute cu bară, dat fiind că la vremea aceea încă nu fusese adoptată plata cu fise emise de MTA.

Arcul mai îndepărtat ducea la un alt rând de scări, late cât să încapă maxim cinci persoane una lângă alta, şi care dădeau spre peronul îngust. Au ascultat la uşa arcuită, dar nu se auzea decât scârțâitul îndepărtat al frânelor metroului. Apoi au ieşit pe peronul părăsit.

Era asemenea unei galerii şopotitoare dintr-o catedrală. Candelabrele vechi din alamă cu becuri înnegrite, expuse, atârnau de tavanele arcuite. Plăcile de faianță întrepătrunse care străbăteau arcurile dădeau impresia unor fermoare uriaşe. Două luminatoare boltite permiteau luminii să intre prin geamul purpuriu. Restul fuseseră acoperite cu plumb, de teama raidurilor aeriene de după cel de-Al Doilea Război Mondial. Mai departe, prin nişte grătare de la suprafață, se strecura o lumină palidă, suficientă însă ca să le permită să perceapă şina cotind delicat. Nu era nici măcar un unghi drept în incintă. Faianța era distrusă peste tot, inclusiv indicatorul de teracotă aurie smălțuită, cu chenar verde, de pe zidul cel mai apropiat, în interiorul

căruia, pe nişte plăcuţe albe, era scris cu litere albastre CITY HALL.

Pelicula de praf argintiu aşternut pe peronul cotit revela urmele paşilor vampirilor care se pierdeau în întuneric.

Au mers după urmele de paşi până la capătul peronului, apoi au sărit pe şinele încă utilizate. Paşii coteau spre stânga, de-a lungul buclei făcute de metrou. Au stins lanternele, iar lampa fluorescentă a lui Eph a lăsat la vedere petele de urină iridescente, multicolore, împrăştiate peste tot, care continuau până departe. Setrakian îşi căuta vizorul cu vedere în infraroşu, când, deodată, au auzit zgomote în spatele lor. Erau câţiva întârziaţi care coborau de pe scările de la mezanin pe peron. Eph a stins lampa, şi au traversau toţi trei şinele spre zidul mai îndepărtat, lipindu-se de intrândul de piatră.

Întârziaţii au coborât de pe peron târându-şi picioarele pe pietrele acoperite cu praf dintre şine. Setrakian i-a privit prin vizor: două siluete de un portocaliu-roşiatic aprins, cu formă şi postură obişnuite. Primul s-a făcut nevăzut, iar lui Setrakian i-a luat mult timp până să îşi dea seama că se strecurase printr-o crăpătură din zid care, cine ştie cum, lor le scăpase. Cea de-a doua siluetă s-a oprit în acelaşi loc, dar, în loc să se facă nevăzută, s-a întors şi s-a uitat în direcţia lor. Setrakian a rămas nemişcat, conştient că vederea nocturnă a creaturii era avansată, dar încă nu pe deplin evoluată. Vizorul bătrânului indica faptul că gâtul vampirului era locul cel mai fierbinte. Un şiroi portocaliu care i s-a prelins pe picior devenea gălbui pe măsură ce se acumula pe pământ: creatura se uşura. A ridicat capul asemenea unui

animal care adulmecă prada și s-a uitat în susul șinelor, departe de ascunzătoarea lor, după care a lăsat capul în jos și a dispărut prin spațiul din zid.

Setrakian a mers din nou spre șine, urmat de ceilalți. Mirosul greu de urină proaspătă și fierbinte de vampir a umplut intrândul arcuit, iar amoniacul încins i-a trezit lui Setrakian amintiri dureroase. Toți trei au ocolit pata în drum spre crăpătura din zid.

Eph și-a scos sabia din teaca de pe spate și a intrat primul. Trecerea dădea într-o catacombă încinsă, cu pereții neregulați, cu un aer irespirabil din cauza aburului. A aprins lampa fluorescentă la timp cât să vadă primul vampir ridicându-se și venind spre el. Însă nu a mai apucat să ridice sabia de argint, așa că vampirul l-a izbit de perete. Lampa i-a căzut într-o parte, lângă șiroiul de apă reziduală de pe jos. În lumina indigo a acesteia, a văzut că vampirul era, sau fusese cândva, femeie. Purta un sacou peste o bluză albă murdară, iar rimelul negru i se întinsese, dându-i aspectul unui raton amenințător. Mandibula i-a căzut și limba prelungă i s-a încolăcit, moment în care Fet a țâșnit prin intrând.

S-a năpustit asupra ei cu pumnalul, înjunghiind-o într-o parte. Ea l-a dat pe Eph de-a rostogolul și s-a ridicat ușor aplecată. Cu un strigăt, Fet a înjunghiat-o din nou, de data aceasta chiar deasupra locului în care ar fi trebuit să aibă inima, în piept, sub umăr. Vampirul s-a dat înapoi, clătinându-se o clipă, apoi s-a năpustit din nou. Fet a urlat și i-a implântat pumnalul în abdomen, iar ea s-a clătinat și a mârâit, reacția ei trădând însă mai degrabă confuzie decât durere. Avea să continue să-l atace.

Între timp, Eph își revenise. Când vampirul s-a năpustit din nou asupra lui Fet, Eph s-a ridicat și i-a tăiat capul cu sabia cu amândouă mâinile, din spate. Dorința de a ucide era încă străină de el. Acest lucru i-a luat puțin din avânt, astfel că sabia nu a retezat complet gâtul. Însă era de ajuns. Îi secționase coloana vertebrală, și acum capul vampirului atârna înainte. Brațele i se bălăbăneau, iar corpul a început să-i zvâcnească, căzându-i în cele din urmă în balta de apă reziduală din mijlocul pavajului, ca o friptură imensă aruncată într-o tigaie încinsă.

Erau prea grăbiți pentru a se lăsa pradă șocului. Ecoul unui lipăit din catacombă sugera că vampirul care-o însoțise pe femeie fugea ca să-i alerteze pe ceilalți.

Eph a înșfăcat lampa fluorescentă de pe pavaj și a luat-o la fugă după el, cu sabia în mână. Își imagina că îl alerga pe cel care o ademenise pe Kelly aici. Mânia l-a purtat prin tunelul plin de abur pe care l-a parcurs cu pași grei, răsunători. Tunelul cotea la dreapta, acolo unde o conductă ieșea din zidul de piatră și mergea de-a lungul tunelului care se îngusta. Căldura aburului favorizase apariția algelor și a ciupercilor, care luceau în lumina lămpii. Înaintea lui a distins silueta neclară a vampirului, care fugea cu brațele desfăcute, cu degetele ca niște gheare.

Dintr-odată, vampirul a dispărut. Eph a încetinit și a privit împrejur, luminând cu lampa, cuprins de panică, până când, în sfârșit, a observat picioarele creaturii care se târa printr-o gaură săpată sub peretele lateral. Ființa se strecura cu ușurință prin pasaj. Eph a dat să-i reteze picioarele murdare, dar vampirul și le-a tras rapid, iar sabia a lovit țărâna.

Eph s-a lăsat în genunchi, dar nu reuşea să vadă ce se afla dincolo de gaura prea mică. A auzit paşi şi a înţeles că Fet şi Setrakian erau mult în urmă. A decis că nu putea aştepta, aşa că s-a întins pe spate şi a intrat.

A pătruns prin gaură cu braţele deasupra capului, strecurând mai întâi lampa şi sabia. „Vezi să nu rămâi înţepenit aici", şi-a zis el. Dacă rămânea acolo, nu mai avea cum să se târască înapoi. S-a strecurat prin gaură. Mâinile şi capul i-au pătruns într-un spaţiu deschis, şi s-a folosit de picioare ca să iasă din galerie. S-a aşezat în genunchi.

Gâfâind, a agitat lampa în jur ca pe o torţă. Se afla într-un alt tunel, unde, pe lângă şine, era un strat de pietre. Locul avea un aer misterios şi părea nefrecventat. La stânga, la o distanţă de mai puţin de o sută de metri, se vedea o lumină.

Era un peron. A mers cu pas iute de-a lungul şinei şi s-a căţărat pe peron. Acesta nu avea nimic din splendoarea staţiei City Hall, ci era înţesat de grinzi de oţel şi de ţevi, toate la vedere. Eph credea că văzuse toate staţiile din centrul oraşului, dar pe aici nu trecuse niciodată.

Un şir de vagoane stăteau sprijinite de capătul peronului, iar pe uşă se zărea o plăcuţă pe care scria NEFUNCŢIONAL. În mijloc era o veche cabină de control, acoperită cu desene graffiti în tradiţionalul *wild style**. A încercat uşa, dar era încuiată.

Din tunel s-a auzit un târşâit. Erau Fet şi Setrakian care treceau şi ei prin galerie, ca să-l prindă

---

* Stil de desen graffiti reprezentând litere întrepătrunse, alambicate (n.tr.)

din urmă. Poate că nu fusese prea înțelept din partea lui să o ia singur înainte. Așa că s-a hotărât să-i aștepte acolo, în oaza de lumină. Asta până să audă pe cineva călcând pe o piatră printre șine. Când s-a întors, a văzut vampirul desprinzându-se de ultimul vagon de metrou și fugind pe lângă zidul din depărtare, ferit de lumina stației părăsite.

Eph a alergat după el pe peronul înălțat, până la capătul acestuia, după care a sărit pe șine, afundându-se în întuneric. Șinele coteau la dreapta și apoi se terminau. Pe când alerga, i se părea că pereții trepidau. Auzea ecoul pașilor târșâiți ai vampirului, zgomotul picioarelor goale pe pietrele tăioase. Creatura se împiedicase și încetinise. Eph s-a apropiat, iar lumina lămpii l-a speriat pe vampir. S-a întors la un moment dat; pe fața de culoare indigo i se citea groaza.

Eph a lovit cu sabia, decapitând monstrul din mers.

Trunchiul fără cap s-a prăbușit înainte. Eph s-a oprit și a trecut lampa peste gâtul care mustea, distrugând viermii din sânge care voiau să fugă. S-a ridicat din nou, iar respirația i s-a liniștit... Apoi s-a oprit de tot din respirat.

Auzea ceva. Sau, mai exact, simțea. Peste tot, împrejurul său. Nu era zgomot de pași sau mișcare, ci doar... un mișunat.

A căutat lanterna mică și a aprins-o. Cadavrele newyorkezilor erau înșirate de-a lungul solului mizerabil al tunelului. Erau îmbrăcați și zăceau pe marginile tunelului, asemenea victimelor unui atac cu gaz otrăvitor. Unii mai aveau încă ochii deschiși și priviri năuce, de oameni suferinzi.

Erau cei transformați. Cei mușcați recent, infestați. Fuseseră atacați chiar în noaptea aceea. Freamătul pe care îl auzise Eph era transformarea care avea loc în organismul lor. Nu era mișcarea membrelor lor, ci freamătul tumorilor care puneau stăpânire pe organe și mandibulele care se metamorfozau în limbi prelungi.

Erau zeci de persoane și se zăreau și mai multe mai înainte, siluete neclare la care fasciculul lanternei nu ajungea. Erau bărbați, femei, copii, victime din toate categoriile sociale. A trecut printre ei, luminându-le fețele în căutarea lui Kelly – și rugându-se totodată să n-o găsească aici.

Încă mai căuta, când Fet și Setrakian și-au făcut apariția. Cu un amestec de ușurare și disperare, Eph le-a spus:

– Kelly nu este aici.

Setrakian stătea cu mâna lipită de piept, incapabil să-și recapete suflul.

– Cât mai e?

– Asta este tot o stație de la primărie, pe linia BMT*. Este o porțiune care nu a fost dată niciodată în funcțiune, fiind folosită pentru depozitare. Asta înseamnă că suntem sub linia Broadway. Șinele duc pe după fundația clădirii Woolworth. Următoarea este Cortlandt Street. Adică World Trade Center este... Și-a înălțat privirea de parcă ar fi putut să vadă preț de 10–15 etaje prin asfalt, la suprafață. Suntem aproape.

---

* Brooklyn-Manhattan Transit Corporation, companie de transport public din Brooklyn, parte a sistemului de transport subteran din New York (n.red.)

– Hai să terminăm odată, a spus Eph.

– Stați, le-a cerut Setrakin, încercând să-și potolească bătăile inimii, și și-a plimbat fasciculul lanternei pe fețele celor transformați în vampiri. S-a așezat într-un genunchi ca să-i verifice pe câțiva dintre ei cu oglinda cu foiță de argint pe care o scosese din buzunarul de la haină. Mai întâi avem de lucru aici.

Fet a terminat treaba, exterminând vampirii în formare la lumina lanternei lui Setrakian. Fiecare decapitare era ca o lovitură în sufletul lui Eph, dar s-a forțat să o privească pe fiecare în parte.

Și Eph fusese transformat, dar nu din ființă umană în vampir, ci din tămăduitor în ucigaș.

Apa subterană își continua drumul prin catacombe, unde rădăcini bizare, însetate de soare, plante agățătoare și formațiuni albicioase se târau în jos din tavanul nefinisat ca să-și potolească setea. La lumina galbenă răspândită de becurile răzlețe din tunel, se vedea că aici nu erau desene graffiti. Pe lateralele neatinse era răspândit praf albicios, pe alocuri foarte fin, care acoperea suprafața lăcașelor cu apă stătătoare. Erau rămășițe de la World Trade Center.

Au evitat cu toții să calce pe el pe cât posibil, din respectul cuvenit unui loc de veci.

Tavanul era din ce în ce mai jos, coborând treptat sub înălțimea unui stat de om, și într-un final au ajuns la o fundătură. Setrakian și-a plimbat fasciculul de lumină și a descoperit o deschizătură în partea superioară a peretelui scund, suficient de mare încât să se poată trece. Un bubuit indistinct și îndepărtat a început să se apropie în forță. În lumina

lanternei au văzut că apa acumulată la picioarele lor începuse să tremure. Era zgomotul inconfundabil al metroului, și fiecare dintre ei s-a întors să privească, deși prin tunelul în care se aflau nu treceau șine.

Zgomotul venea din față, direct spre ei, dar pe șinele de undeva de deasupra capetelor lor, și se apropia de peronul liniei BMT în stația de la primărie. Șuieratul, vuietul și trepidațiile deveniseră insuportabile, ajungând la forța și la decibelii unui cutremur. Au înțeles pe dată că acest tumult era șansa lor.

S-au strecurat prin crăpătură și au trecut în grabă într-un alt pasaj fără șine. Acolo atârnau becuri neaprinse și proiectoare ce trepidau din cauza metroului care trecea. Dincolo de stâlpii de susținere de oțel zăceau de multă vreme grămezi de gunoi și de dărâmături care se ridicau la o înălțime de zece metri de la sol. Înainte, după colț, o lumină gălbuie lumina slab. Au stins lămpile fluorescente și au pornit în grabă prin tunelul întunecos, care se lățea după colț, deschizându-se apoi într-o încăpere lungă, descoperită.

În timp ce solul se oprea din trepidat, iar zgomotul metroului se îndepărta asemenea furtunii care se domolește, au încetinit, ca să nu li se audă zgomotul pașilor. Eph i-a simțit înainte de a le vedea conturul, de a-i vedea stând în fund sau întinși pe jos. Vampirii fuseseră stârniți de prezența lor și se ridicau în capul oaselor, dar nu se repezeau la ei. Setrakian și Fet au continuat să meargă, adâncindu-se în bârlogul Stăpânului.

Diavolii se hrăniseră în noaptea aceea, erau sătui de sânge, ca niște căpușe, și zăceau ca să digere.

Erau pradă unei letargii de cadavru, reduşi la nişte simple creaturi care aşteptau apusul soarelui şi ocazia de a se hrăni din nou.

Au început să se ridice. Purtau salopete de lucru, costume, echipament de fitness, pijamale, îmbrăcăminte pentru ocazii festive, şorţuri murdare; erau şi câţiva în pielea goală.

Eph şi-a înşfăcat sabia, cercetându-le chipurile celor pe lângă care trecea, chipuri moarte cu ochii sângerii.

– Staţi grupaţi, a şoptit Setrakian, apucând cu grijă, din mers, mina cu raze UVC din sacul de plasă pe care-l avea Fet. Cu degetele încovoiate, i-a scos banda de siguranţă, apoi a răsucit partea superioară a globului ca să pună în funcţiune bateria. Sper să meargă.

– Speraţi? s-a mirat Fet.

În momentul acela s-a apropiat de el un vampir, un bătrân, poate nu la fel de sătul ca restul. Fet i-a arătat pumnalul de argint, făcându-l pe vapir să sâsâie, apoi i-a pus piciorul pe coapsă şi l-a împins.

– Ne băgăm într-o chestie tot mai nasoală, a zis el.

De după ziduri s-au ivit chipuri pofticioase. Erau vampiri adulţi, poate din prima sau a doua generaţie, cu părul alb. Unii dintre ei scoteau mârâieli animalice şi un sunet ascuţit, din gât, de parcă ar fi încercat să vorbească, dar erau împiedicaţi de apendicele cumplite crescute sub limbă. Gâturile umflate le pulsau bolnăvicios.

– Bateria ar trebui să se declanşeze când ţepuşa ia contact cu solul, a spus Setrakian, plasat între Fet şi Eph.

– *Ar trebui!* a exclamat Fet.

– Aveți grijă să vă adăpostiți înainte să se aprindă, în spatele suporturilor ăstora, a spus el referindu-se la stâlpii ruginiți plini de nituri aflați din loc în loc. Nu aveți mai mult de câteva secunde la dispoziție. În momentul ăla, să închideți ochii. Să nu vă uitați, pentru că explozia vă va orbi.

– Haideți odată! l-a îndemnat Fet, împresurat de vampiri.

– Încă nu...

Bătrânul a ridicat mânerul bastonului suficient cât să lase la vedere lama de argint și, cu o mișcare fulgerătoare, și-a trecut buricele a două degete pe tăișul ascuțit. Sângele i-a picurat pe podeaua de piatră, mirosul acestuia făcându-i pe vampiri să freamăte. Veneau de peste tot, revărsându-se pe după colțuri nevăzute, curioși și înfometați.

Fet a agitat pumnalul prin aerul prăfos, ca să-i țină la o distanță de câțiva metri, în timp ce se deplasau.

– Ce mai așteptați? a întrebat el.

Eph a privit chipurile vampirilor, cercetând femeile cu ochii inexpresivi, în căutarea lui Kelly. Una dintre ele a făcut un pas spre el, iar Eph i-a pus vârful sabiei în piept. S-a retras, de parcă ar fi ars-o.

Zgomotul s-a intensificat, întrucât mulțimea din fața lor era împinsă din spate. Foamea învingea șovăiala, dorința era mai puternică decât expectativa. Sângele lui Setrakian a picurat pe podea. Mirosul acestuia – și faptul că erau irosite câteva picături – îi stârnea.

– Dați-i drumul! a strigat Fet.

– În câteva secunde, a răspuns Setrakian.

Vampirii se apropiau, însă Eph îi împingea înapoi cu vârful sabiei. A aprins din nou lampa fluorescentă, iar aceştia s-au aplecat în razele ei respingătoare asemenea unor zombi care priveau fix la soare. Cei din faţă se aflau la mila celor din spate. Scânteierea se risipea... Eph a simţit că îl prindea cineva de mânecă...

– Acum! a strigat Setrakian.

A aruncat în aer globul, ca un arbitru de baschet care repune mingea în joc. Obiectul greu s-a înălţat, şi ţepuşa rectangulară de oţel, eliberată, s-a îndreptat înspre sol şi s-a înfipt printre pietre. S-a pornit imediat un bâzâit, ca un bliţ de pe vremuri care se reîncărca.

– Daţi-i drumul! a spus Setrakian.

Eph şi-a agitat lampa şi sabia ca pe o macetă, îndreptându-se spre unul dintre stâlpi. A simţit cum vampirii îl înşfacă, îl trag şi apoi a auzit zgomotul sabiei, urmat de gemetele şi de urletele înăbuşite. Cu toate acestea, le-a privit chipurile în căutarea lui Kelly, lovindu-i pe cei care se dovedeau a fi altcineva.

Vibraţia minei a căpătat accente crescânde, de vaiet, în vreme ce Eph lovea cu sabia şi cu picioarele şi îşi făcea drum spre stâlpii de susţinere de oţel. Exact când se refugia în umbra unuia, încăperea de la subsol se umplea de lumina albastră fulgerătoare. A strâns tare din ochi şi şi i-a protejat cu braţul.

Vampirii nimiciţi au scos urlete bestiale. Trupurile li se topeau şi erau carbonizate, măruntaiele le erau nimicite şi parcă înseşi sufletele făpturilor acestora erau mistuite. Ţipetele înăbuşite li se stingeau în gâturile arse.

Distrugerea era masivă.

Vaierul lor nu a durat mai mult de zece secunde. Vălul de lumină albastră purificatoare s-a înălțat spre tavan, după care bateria a cedat. Încăperea s-a cufundat din nou în întuneric. Când nu s-a mai auzit decât un sfârâit, Eph a lăsat brațul în jos și a deschis ochii.

Duhoarea respingătoare de carne putregăită arsă se ridica sub forma unui nor de fum de la creaturile carbonizate care zăceau pe jos. Era imposibil să te miști fără să calci pe demonii nimiciți. Cadavrele lor se fărâmau ca niște butuci împresurați de foc. Numai vampirii care avuseseră norocul să fie oarecum protejați de vreun stâlp mai erau în viață, însă Eph și Fet eliberau creaturile schilodite, pe jumătate distruse.

Fet s-a dus iute spre mina care se aprinsese și a evaluat distrugerea provocată.

– La dracu', chiar a mers, a spus el.

– Ia uitați-vă, i-a îndemnat Setrakian.

În capătul încăperii fumegânde, pe un maldăr de gunoaie de un metru, era o cutie neagră și lungă.

În timp ce Eph, însoțit de ceilalți doi bărbați, înainta cu teama resimțită de geniștii care se apropie de un dispozitiv suspect fără costume de protecție, situația i-a părut extrem de cunoscută și într-o clipă i-a fost clar: la fel se simțise pe când mergea spre avionul cufundat în întuneric pe pista de aterizare, când a început toată nebunia aceasta.

Avea sentimentul că se apropia de o mortăciune, vie încă, de ceva dintr-o altă lume.

S-a apropiat suficient cât să-și dea seama că era într-adevăr dulapul lung și negru din cala avionului, cu ușile cu sculpturi frumoase reprezentând chipuri

şerpuite, cuprinse parcă de flăcări, şi chipuri alungite, schimonisite de ţipete de agonie.

Sicriul uriaş al Stăpânului trona aici, pe un altar de dărâmături şi gunoaie, sub rămăşiţele complexului World Trade Center.

– Ăsta e, a spus Eph.

Setrakian s-a apropiat de marginea cutiei, aproape atingând sculpturile, retrăgându-şi apoi degetele chircite.

– Cât timp am tot căutat eu asta..., a spus el.

Eph s-a cutremurat la gândul că ar putea să întâlnească din nou creatura înfiorător de înaltă şi cu o forţă nimicitoare. A rămas în laterala dulapului, aşteptându-se ca uşile lui să se deschidă din clipă în clipă. Fet a dat ocol şi s-a dus în faţa lui. Uşile nu aveau mânere. Ca să le deschizi trebuia să vâri degetele în crăpătura care cobora prin mijlocul dulapului şi să tragi. Avea să fie un lucru dificil de făcut în timp scurt.

Setrakian s-a aşezat la un capăt al dulapului cu sabia lungă pregătită, cu o expresie posomorâtă. Eph a citit în ochii bătrânului motivul dezamăgirii, iar acest lucru a făcut să-i piară şi lui entuziasmul.

Părea prea uşor.

Eph şi Fet şi-au strecurat degetele printre uşi, apoi au tras amândoi odată de ele. Setrakian s-a aplecat înainte cu lampa şi cu sabia... Dar cutia nu avea în ea decât pământ. A răscolit cu lama, iar vârful de argint a râcâit fundul cutiei enorme. Nimic.

Fet s-a dat înapoi cu o privire sălbatică, incapabil să-şi reprime valul de adrenalină.

– A dispărut?

Setrakian şi-a retras sabia şi a curăţat-o de pământ de marginea cutiei.

Dezamăgirea lui Eph era copleşitoare.

– A fugit, a spus el îndepărtându-se de sicriu şi întorcându-se spre marea de vampiri nimiciţi din încăperea sufocantă. Şi-a dat seama că suntem aici şi a fugit prin tuneluri acum *un sfert de oră*. Nu poate să iasă la suprafaţă din cauza soarelui... aşa că până la noapte rămâne sub pământ.

– În cea mai mare reţea subterană de transport din toată lumea, o mie trei sute de kilometri de şine, a spus Fet.

– N-am avut nici o şansă, cât de mică, a şoptit Eph cu vocea gâtuită de disperare.

Setrakian părea la capătul puterilor, dar încă nu-şi pierduse speranţa. În ochi i se zărea un licăr.

– Nu aşa distrugeţi dăunătorii, domnule Fet, făcându-i să fugă din adăposturile lor, alungându-i?

– Numai dacă ştii unde se refugiază, a răspuns Fet.

– Nu cumva creaturile care îşi construiesc galerii, de la şobolani şi până la iepuri, îşi fac un soi de ieşire prin spate...?

– O altă gaură, a spus Fet, înţelegând unde bătea bătrânul. O ieşire de urgenţă. Dacă intră prădătorii printr-o parte, fugi pe cealaltă.

– Cred că Stăpânul este pe fugă, a zis Setrakian.

Vestry Street, Tribeca

Nu au avut timp să distrugă complet sicriul, aşa că s-au mulţumit să-l dea jos de pe altarul său de dărâmături, să-l răstoarne şi să împrăştie pământul.

Hotărâseră să se întoarcă mai târziu și să termine treaba.

A durat ceva timp să refacă drumul prin tuneluri și să ajungă la furgoneta lui Fet, lucru care l-a epuizat și mai tare pe Setrakian.

Fet a parcat după colțul casei lui Bolivar. Au parcurs distanța scăldată de soare până la ușa principală fără să se deranjeze să mai ascundă lămpile fluorescente și săbiile de argint. Fiind dimineața devreme, nu au văzut pe nimeni în fața casei acestuia, așa că Eph a urcat pe barele schelelor din față. Deasupra ușii blocate era un oberliht pe care era trecut numărul casei. Eph l-a spart cu sabia, lovind cu piciorul bucățile mai mari de geam, apoi îndepărtând rama cu sabia. A luat o lampă și a intrat, coborând în foaier.

Lumina purpurie a lămpii a căzut pe două pantere de marmură plasate de o parte și de cealaltă a ușii. Statuia unui înger înaripat așezată la baza scărilor în spirală îl privea cu ostilitate.

În clipa aceea a auzit, a simțit: vibrația prezenței Stăpânului. „Kelly“, i-a trecut prin cap, resimțind brusc o durere în piept. Trebuia să fie aici.

Următorul care a coborât a fost Setrakian, ținut de afară de Fet și ajutat de Eph să coboare. Setrakian a aterizat și și-a scos sabia. A simțit și el prezența Stăpânului și, odată cu aceasta, ușurare. Nu era prea târziu.

– Este aici, a spus Eph.

– Atunci deja știe că suntem și noi, a replicat Setrakian.

Fet i-a dat lui Eph două lămpi mari cu raze UVC de acolo de sus, apoi a coborât şi el de pe oberliht, lovind podeaua cu bocancii săi grei.

– Repede, a spus Setrakian şi a luat-o înainte pe sub scările în spirală care plecau de la parterul în plin proces de renovare.

Au traversat o bucătărie lungă în care zăceau cutii nedesfăcute cu aparatură, în căutarea vreunui dulap. Şi chiar au găsit unul, dar gol, neterminat.

Au trecut prin uşa falsă din zidul din spate, aşa cum era înfăţişată în foile imprimate de Nora din revista *People*.

În faţă li s-au deschis scări care duceau la subsol. O folie de plastic din spatele lor s-a zbătut. S-au întors repede, dar nu era decât curentul de pe scări. Vântul aducea mirosul de mizerie şi de stricat din tunelurile metroului.

Pe aici se ajungea în tuneluri. Eph şi Fet au început să pregătească două lămpi mari cu raze UVC, ca să inunde calea spre dulap cu lumina fierbinte şi ucigătoare, izolând astfel subsolul şi împiedicând vampirii să îşi facă apariţia şi, lucrul cel mai important, asigurându-se că singura cale de ieşire din casă era în lumina soarelui.

Eph s-a întors şi l-a văzut pe Setrakian sprijinindu-se de zid, apăsându-şi degetele pe veston, în zona inimii. Lui Eph nu-i plăcea ce vedea şi pornise spre el, însă vocea lui Fet l-a întors din drum.

– La naiba!

Una dintre lămpi se izbise de podea. Eph a verificat-o ca să se asigure că becurile se mai aprindeau încă, după care a aşezat lampa drept, atent la radiaţiile răspândite de ea.

Fet i-a făcut semn să nu scoată nici un sunet. A auzit zgomote dedesubt, paşi. Mirosul din aer s-a schimbat, devenind mai înţepător. Miros de putred. Se adunau vampirii.

Eph şi Fet s-au îndepărtat de dulapul luminat de lămpi – scăparea lor. Când Eph s-a întors spre bătrân, acesta dispăruse.

Se dusese înapoi în foaier. Îşi simţea inima dureroasă în piept, pusă la grele încercări de stres şi de nerăbdare. Aşteptase atâta timp, atâta timp...

Mâinile încovoiate au început să-l doară. Şi le-a mişcat, strângând bine mânerul sabiei de sub capul de argint în formă de lup. În clipa aceea a simţit o pală de aer, ca şi când s-ar fi apropiat ceva...

Lovitura dată cu sabia în ultimul moment l-a salvat de o izbitură directă şi fatală, însă forţa impactului l-a dărâmat. A alunecat cu capul înainte pe podeaua de marmură şi s-a lovit de baza zidului. Însă nu a dat drumul sabiei. A sărit rapid în picioare, agitându-şi sabia împrejur în lumina difuză a foaierului.

Atât de rapid era Stăpânul.

Şi se afla aici, pe undeva.

Acum eşti bătrân.

Vocea i-a traversat mintea lui Setrakian ca un curent electric. Bătrânul a descris un cerc amplu înaintea sa cu sabia. O umbră neagră a trecut ca o ceaţă pe lângă statuia îngerului înlăcrimat de la baza scărilor spiralate de marmură.

Stăpânul voia să încerce să-l distragă. Aşa proceda el, evita confruntarea directă şi se folosea de înşelătorie ca să-l ia prin surprindere.

Setrakian s-a dat înapoi până s-a lipit de zidul ușii de la ieșire. În spatele lui, lângă ușă, era o fereastră îngustă cu geam Tiffany care fusese înnegrită. Setrakian a lovit cu sabia geamul cu inserție de plumb, spărgându-l.

Razele soarelui au sfâșiat bezna din foaier.

La auzul zgomotului geamului spart, Eph și Fet au urcat și ei și l-au văzut pe Setrakian stând cu sabia pregătită, scăldat în lumina soarelui.

Bătrânul a văzut ceața întunecoasă înălțându-se pe scări.

– Uitați-l! a strigat el și a pornit în urma lui. Haideți!

Eph și Fet au urcat treptele în urma bătrânului. În capătul lor îi așteptau doi vampiri, fostele gărzi de corp ale lui Bolivar, zdrahonii care acum erau uriași înfometați, cu costume murdare. Unul dintre ei l-a lovit pe Eph, care s-a dat pe spate, pierzându-și echilibrul, și s-a prins de perete ca să nu cadă pe scările de marmură. A scos lampa fluorescentă, și gorila s-a ferit, moment în care Eph l-a lovit cu sabia în coapsă. Vampirul a scos un țipăt și l-a lovit din nou. Eph i-a înfipt sabia în abdomen aproape până la prăsele, după care a scos-o, făcându-l pe vampir să se prăbușească asemenea unui balon spart.

În acest timp, Fet îl ținea la distanță pe oponentul său cu lampa fluorescentă, înfigând pumnalul cu lama scurtă și tăind mâinile gărzii de corp. A ridicat lampa chiar în fața lui, făcându-l să se agite și să privească înnebunit împrejur, orbit pentru o clipă. Printr-o mișcare rapidă, Fet a trecut în spatele lui și l-a înjunghiat în ceafa groasă înainte de a-l împinge cu putere în jos pe scări.

Vampirul cu care se lupta Eph încerca să se ridice, dar Fet l-a trântit din nou cu o lovitură în coaste. Capul gărzii de corp a căzut pe treapta de sus şi, cu un strigăt sfâşietor, Eph şi-a coborât sabia.

Capul s-a prăbuşit în jos pe scări, căpătând viteză, sărind peste cadavrul celuilalt vampir şi rostogolindu-se până ce s-a lovit de zid.

Din gâtul secţionat curgea un şuvoi de sânge alb pe covorul roşu aprins. Viermii din sânge au început să iasă, însă Fet i-a ars cu lampa.

Garda de corp de la baza scărilor fusese redusă la o grămadă de oase frânte, dar era încă în viaţă. Nu-şi rupsese gâtul în cădere, deci nu fusese eliberat. Avea ochii deschişi şi privea tâmp în susul scării lungi, încercând să se mişte.

Eph şi Fet l-au văzut pe Setrakian în apropierea ascensorului, cu sabia scoasă şi străduindu-se să lovească o ceaţă întunecoasă, extrem de rapidă.

– Atenţie! a strigat Setrakian, dar, până să rostească el tot cuvântul, Stăpânul l-a lovit pe Fet din spate.

Acesta a căzut ca un sac de cartofi, fiind cât pe-aci să-şi spargă lampa. Eph abia a avut timp să reacţioneze înainte ca acea ceaţă să ajungă la el, oprindu-se o clipită, suficient cât Eph să-i vadă din nou chipul, carnea colcăind de viermi şi gura desenată într-un rânjet. Apoi a fost izbit de zid.

Setrakian s-a repezit înainte, lovind cu sabia pe care o ţinea cu amândouă mâinile, forţând silueta rapidă să pătrundă într-o încăpere amplă, cu tavanul înalt, mare cât tot etajul. Eph s-a ridicat şi s-a dus după el, urmat de Fet, căruia îi picura sânge din tâmplă.

Stăpânul s-a oprit, înfruntându-i în fața șemineului enorm din piatră din mijlocul încăperii. Camera avea ferestre numai la capete, așa că în centrul ei nu ajungea lumina soarelui, ca să le vină în ajutor. Mantia Stăpânului a foșnit, apoi s-a domolit, iar ochii săi oribili au privit în jos spre ei, dar mai ales spre Fet, care nu era nici el tocmai un om mic de statură și căruia i se prelingea sânge pe față. Cu un rânjet, Stăpânul a înșfăcat cu brațele prelungi bucăți de lemn, un mănunchi de fire electrice și dărâmături aflate la îndemână și le-a aruncat înspre cei trei persecutori.

Setrakian s-a lipit de perete, în timp ce Eph se refugia după colț, iar Fet a folosit o bucată de placaj pe post de scut.

Când atacul s-a încheiat și s-au uitat împrejur, Stăpânul dispăruse din nou.

– Dumnezeule! a izbucnit Fet.

Și-a șters cu mâna sângele de pe față, apoi a dat drumul placajului. A aruncat cu zgomot în șemineul fără foc pumnalul de argint, inutil în fața acestui uriaș, și i-a luat lui Eph lampa, pentru ca acesta să poată ține cu ambele mâini sabia cu lama mai lungă.

– Nu-l slăbiți, a spus Setrakian făcându-și drum înainte. Trebuie să-l forțăm să iasă pe acoperiș, cum iese fumul pe coș.

Când au cotit pe după zid, au văzut încă patru vampiri care veneau spre ei, sâsâind. Păreau să fi fost admiratori ai lui Bolivar, judecând după freză și după piercinguri.

Fet i-a atacat cu cele două lămpi, forțându-i să se dea înapoi. Unul dintre ei, o fată, a reușit să treacă

de el, dar Eph i-a sărit lui Fet în ajutor, îndreptând către fată sabia de argint. Aceasta arăta ca o vampiriță grăsulie îmbrăcată într-o fustă de blugi și cu ciorapi de plasă rupți. Avea rapacitatea curioasă a celor abia deveniți vampiri, pe care Eph învățase să o recunoască. A îndreptat sabia spre ea, stând cu picioarele flexate, însă fata a făcut o fandare spre dreapta, apoi spre stânga, strecurând un sâsâit printre buzele albicioase.

Eph l-a auzit pe Setrakian strigând „Strigoi!" cu vocea lui poruncitoare. Zgomotul produs de sabia bătrânului în vreme ce decapita vampiri i-a dat curaj lui Eph. Vampirița grăsulie a mai făcut o fandare, de data aceasta prea agresivă, iar Eph a împuns-o cu vârful sabiei în umărul bluzei negre din bumbac sfâșiate, pârjolind bestia care pusese stăpânire pe fată. Aceasta a deschis gura, iar limba ei prelungă s-a încovoiat. Eph s-a ferit în ultimul moment, iar limba ei i-a ratat gâtul. Ea și-a reluat atacul cu gura căscată și cu un urlet de mânie, însă Eph a lovit cu sabia înspre față, exact în limba prelungă. Lama sabiei lui i-a străpuns gâtul, iar vârful s-a afundat câțiva centimetri în peretele nefinisat.

Ochii i s-au bulbucat. Din limba prelungă tăiată picura sânge alb, umplându-i gura și prelingându-i-se pe bărbia pe care nu și-o putea mișca. Era prinsă de zid. A făcut o mișcare spasmodică și a încercat să-l scuipe pe Eph cu sângele ei infestat. Virusul încearcă să se propage prin orice mijloace.

Setrakian ucisese alți trei vampiri, iar acum podeaua din lemn de arțar proaspăt lustruită de la capătul holului băltea de lichidul albicios. S-a întors spre Eph și i-a strigat:

– Înapoi!

Eph şi-a eliberat sabia înfiptă în zid al cărei mâner trepida. Setrakian i-a tăiat gâtul vampirului şi, imediat, cadavrul decapitat a căzut la podea.

Capul a rămas înfipt în zid. Din gâtul secţionat curgea sânge. Ochii negri, larg deschişi ai vampirului scăpărau spre cei doi bărbaţi... apoi s-au dat pe spate, s-au relaxat şi au rămas nemişcaţi. Eph a apucat mânerul sabiei şi a smuls-o din zidul din spatele gurii fetei, iar capul a căzut peste trunchi.

Nu aveau timp să iradieze sângele alb.

– Sus! Sus! a spus Setrakian şi a luat-o de-a lungul zidului spre o altă scară, circulară, cu o balustradă metalică ornamentată. Spiritul bătrânului era puternic, dar forţele începeau să-l părăsească. În susul scărilor, Eph l-a depăşit. S-a uitat în stânga şi în dreapta şi, în lumina difuză, a văzut podele din lemn de esenţă tare terminate şi pereţi nefinisaţi, însă nici urmă de vampir.

– Ne separăm, a spus bătrânul.

– *Glumiţi!* a replicat Fet, prinzându-l bine şi ajutându-l să urce în capătul scărilor. Niciodată nu trebuie să ne separăm, asta e regula de bază. A agitat lampa împrejur. Am văzut prea multe filme ca să mai fac aşa o tâmpenie.

Una dintre lămpi a fâsâit. Lampa se încinsese, şi becul a pocnit şi a luat foc. Fet a aruncat-o şi a stins flăcările cu bocancul. Acum nu mai avea decât o lampă.

– Cât ne mai ţin bateriile? a întrebat Eph.

– Nu îndeajuns, a răspuns bătrânul. O să ne epuizeze în felul ăsta şi o să ne facă să-l înfruntăm până la lăsarea nopţii.

– Tre' să-i întindem o cursă, a sugerat Fet. Ca unui şobolan în baie.

În momentul acela, bătrânul s-a oprit şi a întors capul întrucât auzise ceva.

Ai inima slabă, epavă amărâtă. Ţi-o aud.

Setrakian a rămas nemişcat, cu sabia pregătită. A privit împrejur, dar Cel Întunecat nu era pe nicăieri.

Ţi-ai meşterit o armă pe cinste.

– Nu o recunoşti? a spus Setrakian tare, respirând anevoie. A fost a lui Sardu, băiatul căruia i-ai luat trupul.

Eph s-a apropiat de bătrân, dându-şi seama că vorbea cu Stăpânul.

– Unde este? a strigat el. Unde e soţia mea?

Stăpânul l-a ignorat.

Ai aşteptat toată viaţa momentul acesta şi vei rata a doua oară.

– Ai să guşti din sabia mea de argint, strigoiule, i-a replicat Setrakian.

Ba am să gust din tine, bătrâne, din tine şi din adepţii tăi neîndemânatici...

Stăpânul l-a atacat pe Setrakian din spate, aruncându-l din nou la podea. Eph a reacţionat lovind cu sabia în briza pe care a simţit-o, lansând câteva şfichiuieli la întâmplare. Când a retras sabia, a văzut că vârful acesteia era mânjit de un lichid alb, lipicios.

Îl rănise pe Stăpân. Cel puţin, îl tăiase.

Dar până să apuce să tragă această concluzie, Stăpânul s-a întors şi l-a lovit în piept cu ghearele. Eph s-a simţit ridicat de la pământ, a fost izbit cu spatele şi cu umerii de zid şi a căzut într-o parte,

în timp ce un val de durere i se răspândea prin tot corpul.

Fet s-a repezit înainte cu lampa, iar Setrakian a lovit cu sabia așezat într-un genunchi, făcând bestia să se dea înapoi. Eph s-a răsucit cât de repede a putut, pregătit să mai încaseze și alte lovituri... dar acestea s-au lăsat așteptate.

Erau din nou singuri, simțeau acest lucru. Nu se auzea nici un sunet, cu excepția țiuitului proiectoarelor înșirate de-a lungul tavanului, care se legănau în apropiere de baza scărilor.

– L-am rănit, a zis Eph.

Setrakian s-a sprijinit în sabie ca să se ridice, întrucât un braț îi era rănit și îi atârna neputincios. S-a îndreptat spre următorul rând de scări care duceau la etaj.

Pe treptele nefinisate din scânduri era sânge alb de vampir.

Deși aveau dureri, au urcat cu toții hotărâți. Ajunseseră la penthouse-ul lui Bolivar, etajul superior din clădirea cea mai înaltă dintre cele două care formau casa. Au intrat în zona dormitorului și au căutat urme de sânge de vampir pe podea. Nu au găsit nimic, așa că Fet a ocolit patul nefăcut și s-a dus la ferestrele îndepărtate. A tras de perdelele care țineau încăperea în întuneric și aceasta a fost invadată de lumină, dar nu și de razele soarelui. Eph s-a uitat în baie și a descoperit că era mult mai mare decât se așteptase, cu oglinzi cu rama de aur care îmbrăcau pereții și care îi multiplicau imaginea la infinit. Era o armată de Ephraim Goodweather cu săbii în mână.

– Pe aici, a spus Setrakian gâfâind.

Pe un scaun negru de piele din sala imensă de vizionare erau pete de sânge alb, proaspăt. În zidul dinspre est se deschideau două uşi arcuite, acoperite cu draperii grele pe sub care se strecura un firişor de lumină. Dincolo de acestea, era acoperişul celuilalt corp de clădire.

În centrul încăperii stătea Stăpânul, cu faţa colcăind de viermi aplecată asupra lor, cu ochii lui de onix aţintiţi, ameninţat de lumina ucigătoare a zilei din spatele său. Pe braţ, pe mâna lungă, i se prelingea încet şi neregulat sânge alb, cu reflexe irizate, şi de pe vârful unghiei nepământeşti picura pe podea.

Setrakian a păşit înainte şchiopătând, târând sabia după el şi zgâriind podeaua de lemn. S-a oprit şi şi-a ridicat sabia de argint cu braţul nerănit, cu faţa la Stăpân şi cu inima bătându-i mult prea tare.

– Strigoi, a spus el.

Stăpânul, de o maiestuozitate demonică, l-a privit fix, impasibil preţ de o clipă, cu ochii ca două luni moarte umbrite de nori sângerii. Singurul indiciu al stării sale de nervozitate era mişunatul febril al paraziţilor din sânge, care i se agitau sub pielea feţei inumane.

Era un moment prielnic pentru Setrakian... însă inima i se strângea şi îi tăia din avânt.

Eph şi Fet au venit prin spatele Stăpânului, iar acesta nu a avut altă soluţie decât să încerce să iasă din încăpere. Faţa i s-a deschis într-un rânjet sălbatic. A aruncat spre Eph cu piciorul o masă lungă şi joasă, trântindu-l pe spate, şi cu braţul întreg a împins un fotoliu spre Setrakian. Ca urmare a

acestor atacuri, Stăpânul a reuşit să năvălească printre ei, repezindu-se spre Fet.

Fet a ridicat lampa, dar Stăpânul s-a ferit şi s-a repezit cu ghearele la el, într-o parte. Tânărul a căzut ameţit în apropierea scărilor. Stăpânul a vrut să treacă pe lângă el, dar Fet a fost mai rapid şi i-a agitat Celui Întunecat lampa în faţa ameninţătoare. Razele UVC l-au făcut să se clatine şi să se izbească de perete, iar tencuiala s-a crăpat din cauza greutăţii sale. Când Stăpânul şi-a luat mâna de la faţă, avea ochii căscaţi şi părea pierdut.

Lampa îl orbise, dar numai pentru scurt timp. Au înţeles toţi trei că se aflau în avantaj, aşa că Fet s-a dus la el cu lampa pregătită. Stăpânul s-a dat înapoi turbat. Fet a împins bestia uriaşă spre încăperea cu uşile acoperite de draperii, iar Eph s-a repezit în urma lui, sfâşiind mantia Celui Întunecat şi rănindu-l puţin. Gheara Stăpânului a lovit, dar nu a sfâşiat decât aerul.

Setrakian a apucat fotoliul pe care Stăpânul îl împinsese spre el, iar sabia i-a căzut la podea cu zgomot.

Eph a tăiat draperiile grele care acopereau una dintre uşi, lăsând la vedere lumina puternică a soarelui. Uşile de sticlă erau protejate cu gratii de fier cu ornamente, dar, cu o lovitură de sabie, zăvorul s-a crăpat, aruncând scânteieri.

Fet a continuat să-l împingă pe Stăpân înapoi. Eph s-a întors spre Setrakian, aşteptând ca acesta să-i dea lovitura de graţie. În clipa aceea l-a văzut pe bătrânul profesor întins pe podea, cu sabia lângă el şi cu mâna la piept.

Eph a înghețat și s-a uitat întâi la monstrul încolțit, apoi la Setrakian, care agoniza pe podea.

Asemenea unui îmblânzitor de lei, Fet ținea lampa îndreptată spre vampir.

– Ce mai așteptați? a întrebat el.

Eph s-a dus în fugă la bătrân. S-a aplecat spre el și a citit pe chipul acestuia suferința. I-a surprins privirea rătăcitoare. Setrakian și-a tras cu degetele de veston în dreptul inimii.

Eph și-a lăsat sabia și i-a smuls vestonul și cămașa, dezvelind pieptul flasc al bătrânului. I-a dus mâna sub bărbie ca să-i ia pulsul, dar nu a simțit nimic.

– Doctore, a strigat Fet spre el, în timp ce continua să-l împingă pe Stăpân spre zona însorită.

Eph i-a masat bătrânului pieptul în zona inimii. Nu a început manevrele de resuscitare cardiopulmonară imediat pentru că se temea să nu-i rupă bătrânului coastele. Apoi a remarcat că acesta nu-și mai ținea degetele apăsate pe inimă, ci și le ducea spre veston.

Fet s-a întors panicat ca să vadă de ce nu veneau odată. L-a văzut pe Setrakian întins pe podea și pe Eph în genunchi, deasupra lui.

Momentul acela a fost suficient. Stăpânul l-a zgâriat pe Fet pe umăr și l-a tras aproape de el.

Eph a pipăit buzunarele vestonului de tweed al lui Setrakian și a simțit ceva. A scos flaconul argintiu și i-a deșurubat capacul. O duzină de pastiluțe albe s-au prăvălit la podea.

Fet nu era puțin la trup, dar în strânsoarea Stăpânului părea asemenea unui copil. Încă ținea lampa în mână, deși avea brațele prinse ca într-o

menghină. A îndreptat-o spre stăpân, arzându-l într-o parte. Bestia orbită a urlat de durere, dar nu a slăbit strânsoarea. Cu cealaltă mână, Stăpânul l-a prins pe Fet de cap şi i l-a dat pe spate în ciuda zbaterii acestuia. S-a trezit dintr-odată că îi privea faţa cumplită.

Eph a cules o pastilă cu nitroglicerină şi şi-a băgat mâna sub capul bătrânului. I-a deschis fălcile încordate şi i-a strecurat pastila sub limba rece. A scos degetele, l-a scuturat pe Setrakian şi l-a strigat de câteva ori. Bătrânul a deschis ochii.

Stăpânul a căscat gura şi a scos limba prelungă agitând-o prin aer pe deasupra capului lui Fet şi a gâtului descoperit. Fet s-a zbătut cu putere, dar presiunea de pe gât a făcut ca sângele să nu-i mai ajungă la creier. Încăperea s-a cufundat dintr-odată în beznă, iar muşchii săi au cedat.

– Nu! a strigat Eph şi a alergat spre Stăpân cu sabia, lovind cu lama spatele lat al monstrului.

Fet s-a prăvălit la podea. Stăpânul a întors capul, cu limba prelungă cercetând împrejur, iar ochii săi înceţoşaţi l-au întâlnit pe Eph.

– *Fereşte-te de sabia-mi de argint!* a strigat Eph şi a lovit înspre pieptul Stăpânului.

Însă Cel Întunecat s-a ferit, retrăgându-se şi evitând lovitura. Eph a lovit din nou şi iarăşi a ratat, întrucât Stăpânul se dăduse fulgerător înapoi, înnebunit. Acum era în lumina soarelui, în faţa uşilor de sticlă – în plină lumină a soarelui, pe terasa din spatele lui.

Eph îl prinsese, şi Stăpânul ştia acest lucru. Şi-a scos sabia cu ambele mâini, gata s-o înfigă prin gâtul umflat al acestuia. Vampirul l-a privit pe Eph cu

dezgust, s-a înălţat şi mai mult şi şi-a acoperit capul cu gluga mantiei.

– Mori, creatură! a spus Eph şi s-a repezit la el.

Stăpânul s-a întors, s-a aruncat prin uşile de sticlă şi a sărit pe terasa descoperită. O ploaie de cioburi s-a împrăştiat pe când vampirul înfăşurat în mantie se rostogolea pe plăcile fierbinţi de argilă, sub razele ucigătoare ale soarelui.

O clipă a rămas într-un genunchi, ca să-şi tragă sufletul.

Eph şi-a luat avânt, a trecut prin uşa distrusă şi s-a oprit ca să-l privească pe vampir, aşteptând finalul.

Stăpânul a fost cuprins de convulsii, iar din mantia sa neagră a început să se înalţe abur. Şi totuşi, s-a ridicat tremurând, cuprins parcă de un atac violent, cu ghearele enorme chircite, ca într-un pumn.

Cu un strigăt, şi-a smuls de pe el mantia, şi veşmântul străvechi a căzut pe pardoseală, fumegând. Trupul gol al Stăpânului s-a contorsionat, în vreme ce carnea lui translucidă se înnegrea din cauza soarelui şi devenea, din deschisă la culoare, albicioasă, pământie.

Rana pe care Eph i-o făcuse pe spate se transforma într-o cicatrice întunecată, cauterizată parcă de razele soarelui. S-a răsucit, tremurând încă, şi s-a întors spre Eph, spre Fet – care stătea în cadrul uşii în spatele lui Eph – şi spre Setrakian, care se ridicase într-un genunchi. Goliciunea sa era şocantă. Era uscăţiv şi nu avea sex. Pe sub pielea sa înnegrită, carbonizată, mişunau viermii din sânge înnebuniţi de durere.

Cu un zâmbet oribil, cu o grimasă de durere amestecată cu triumf, Stăpânul s-a întors cu fața spre soare și a scos un urlet sfidător, ca un blestem diavolesc. Apoi, cu o viteză amețitoare, a sărit până în marginea terasei, a lunecat peste zidul jos din capătul acesteia și a pornit în fugă prin laterala casei până la schelele pe trei niveluri, pierzându-se printre umbrele dimineții newyorkeze.

CLANUL

Nazareth, Pennsylvania

Într-o mină de azbest de mult părăsită, care nu apărea pe nici o hartă, într-o lume de dincolo situată la câteva zeci de metri sub pădurile din Pennsylvania, printre kilometri de tuneluri labirintice şi galerii, trei Străbuni din Lumea Nouă stăteau la sfat într-o încăpere întunecoasă.

Cu trecerea vremii, trupurile lor deveniseră netede ca pietrele de râu, iar mişcările lor erau atât de lente, încât treceau aproape neobservate. Nu aveau nevoie de înveliş exterior. Organismul lor evoluase spre eficienţă maximă, mandibulele lor de vampiri erau fără greş, iar vederea lor nocturnă era extraordinară.

În cuştile construite în tunelurile adânci din partea vestică a adăpostului lor, Străbunii începuseră deja să pună deoparte hrană pentru iarnă. Din când în când, strigătul unui om captiv izbucnea în mină asemenea ecoului unui urlet de animal.

Este cel de-al şaptelea.

În ciuda aparenţei lor umane, nu aveau nevoie de limbaj ca să comunice. Mişcările lor, inclusiv

clipitul ochilor sângerii, de vampiri bine hrăniţi, erau teribil de lente.

Ce este cu agresiunea asta?

Este o încălcare a armistiţiului.

Ne crede bătrâni şi slabi.

S-a mai implicat cineva în această cotropire, trebuie să-l fi ajutat cineva să traverseze oceanul.

Oare să fie unul dintre ceilalţi?

Unul dintre Străbunii din Lumea Nouă a cercetat cu mintea dincolo de ocean, în Lumea Veche.

Nu simt asta.

Atunci cel de-al şaptelea s-a aliat cu o fiinţă umană.

Cu o fiinţă umană împotriva celorlalte fiinţe umane.

Şi împotriva noastră.

Nu este acum evident că el e singurul vinovat de masacrul din Bulgaria?

Da, a dovedit că este gata să-şi ucidă propria seminţie dacă este stârnit.

Chiar a fost afectat de războiul mondial.

S-a hrănit prea mult timp în tranşee, în lagăre.

Şi acum a încălcat armistiţiul. Ne-a încălcat teritoriul. Vrea întreaga lume numai pentru el.

De fapt, vrea încă un război.

Gheara celui mai înalt dintre ei a tresărit, o mişcare extraordinară pentru o fiinţă atât de lentă, de o neclintire primordială. Trupurile lor erau doar nişte carcase, gata oricând să fie înlocuite. Poate deveniseră prea plini de sine, prea comozi.

Atunci îi vom face pe plac. Nu mai putem rămâne deoparte.

Vânătorul a intrat în odaia Străbunilor şi a aşteptat ca aceştia să ia seama de prezenţa sa.

L-aţi găsit.

Da. A încercat să se întoarcă acasă, ca toate creaturile.

Ne va fi de-ajuns?

Îl vom folosi ca vânător al soarelui. Nu are de ales.

Într-o cuşcă ferecată din tunelul vestic, Gus zăcea inconştient pe pământul rece şi visa la mama lui, fără să bănuiască însă ce pericol îl pândea.

EPILOG

Kelton Street, Woodside, Queens

S-au adunat cu toţii în casa lui Kelly. Nora l-a adus pe Zack acasă după ce Eph şi Fet strânseseră rămăşiţele lui Matt şi le dăduseră foc în curtea din spate.

Setrakian era întins pe o canapea extensibilă de pe verandă. Refuzase să meargă la spital. Eph fusese de acord că acea variantă ieşea oricum din discuţie. Avea o vânătaie urâtă la braţ, dar nu era vorba de vreo fractură. Pulsul său slab era totuşi constant şi părea să se îmbunătăţească. Eph voia ca Setrakian să adoarmă, dar fără ajutorul analgezicelor, aşa că, atunci când i-a verificat încă o dată starea, la lăsarea nopţii, i-a dus şi un pahar cu coniac.

Setrakian a spus că nu durerea îl supăra.

– Eşecul nu te lasă niciodată să dormi noaptea.

Gândul la eşec i-a amintit lui Eph că nu o găsise pe Kelly. O parte din el voia să creadă că acesta era un motiv să mai spere.

– Nu a fost eşecul dumneavoastră, ci al soarelui.

– Este mai puternic decât îl ştiam, a spus Setrakian. Bănuiam, poate... mă temeam de asta, cu

siguranţă... dar nu ştiam. Nu este de pe acest pământ.

– Aşa este, e vampir, i-a dat Eph dreptate.

– Nu, nu e de pe acest pământ.

Pe Eph îl îngrijora faptul că bătrânul se lovise la cap.

– Măcar l-am rănit, l-am însemnat, şi acum este fugar.

Bătrânul nu accepta însă această consolare.

– Încă mai pândeşte. Nu s-a terminat. A acceptat paharul de la Eph, l-a băut şi s-a întins din nou pe spate. Vampirii aceştia... sunt încă prunci. Vom fi martori la o nouă etapă a evoluţiei lor. Durează cam şapte nopţi până să se transforme pe deplin, până când organismul lor parazitar îşi încheie evoluţia. Imediat ce nu mai au organe vitale, inimă, plămâni, ci numai o serie de compartimente, vor fi mai puţin vulnerabili la armele convenţionale. Îşi vor continua maturizarea şi după această perioadă, vor învăţa lucruri noi, vor deveni mai inteligenţi, mai adaptaţi la mediu. Se vor uni şi îşi vor coordona atacurile, şi fiecare dintre ei va deveni mai agil şi mai periculos. De aceea, vor fi mai greu de găsit şi de ucis, pentru ca în final să ajungă imposibil de învins. Bătrânul şi-a terminat paharul de coniac, apoi l-a privit pe Eph. Cred că, de fapt, ceea ce am văzut noi azi-dimineaţă pe terasa aia a fost sfârşitul speciei noastre.

Eph a simţit că toată greutatea viitorului apăsa pe umerii lor, ai tuturor.

– Ce lucruri mi-aţi ascuns?

Setrakian avea ochii înlăcrimaţi şi privea în gol.

– Prea multe pentru a le spune acum.

În scurt timp, a adormit. Eph îl privea cum frământa tivul cearşafului pe piept, cu degetele încovoiate. Bătrânul avea un vis agitat, dar Eph nu putea decât să stea şi să-l privească.

– Tăticule!

Eph s-a dus în sufragerie. Zack stătea pe scaun în faţa calculatorului, şi Eph l-a cuprins pe băiat din spate, l-a îmbrăţişat din nou, l-a sărutat pe cap şi i-a inspirat mirosul părului.

– Te iubesc, Z, a şoptit el.

– Şi eu te iubesc, tăticule, i-a răspuns Zack, iar Eph i-a ciufulit părul şi i-a dat drumul.

– În ce stadiu suntem?

– E aproape gata, a spus băiatul şi s-a întors din nou spre calculator. A trebuit să creez o adresă de e-mail. Alege-ţi o parolă.

Zack îl ajuta pe Eph să încarce pe toate site-urile posibile imaginile – pe care acesta nu i le arătase încă băiatului – în care îl surprinsese pe Ansel Barbour în baracă. Eph voia ca înregistrarea cu un vampir să circule pe internet pentru ca lumea întreagă să o poată vedea. Era singura modalitate prin care putea ajunge la oameni, făcându-i să înţeleagă. Nu se temea că ar putea stârni panică şi haos, pentru că zarva continua pe străzi, în cartierele sărace, fiind doar o chestiune de timp până când isteria avea să se răspândească. Alternativa cu păstrarea liniştii acum când se confruntau cu posibilitatea dispariţiei speciei umane era prea absurdă ca să fie luată în considerare.

Erau nevoiţi să încerce să taie răul de la rădăcină. În caz contrar, totul era pierdut.

– Acum selectez fişierul, aşa, şi îl ataşez..., a spus Zack.

Din bucătărie s-a auzit vocea lui Fet, care se uita la televizor şi mânca o salată de pui de la un magazin de preparate, dintr-o caserolă din plastic de 250 de grame.

– Ia uitaţi-vă!

Eph s-a întors. La televizor derulau imagini surprinse din elicopter care prezentau un şir de case în flăcări, iar fumul negru şi gros înăbuşea Manhattanul.

– Se împute treaba, a spus el.

Pe când privea, Eph a remarcat că toate lucrările lui Zack de la şcoală prinse pe uşa de la frigider se ridicau şi fluturau. Un şerveţel a traversat blatul şi a căzut pe podea, la picioarele lui Fet.

Eph s-a întors spre Zack, care se oprise din scris.

– De unde e curentul ăsta?

– Probabil că e deschisă uşa glisantă din spate.

Eph s-a uitat împrejur după Nora. Apoi s-a auzit apa trasă la baie, şi aceasta a ieşit din baia de pe hol.

– Ce e? a întrebat ea când a constatat că toată lumea o privea.

Eph s-a întors spre celălalt capăt al casei şi s-a uitat spre colţul după care era uşa glisantă de sticlă de la curtea din spate.

Cineva tocmai cotise şi se oprise, cu braţele atârnate de-o parte şi de cealaltă a corpului.

Eph a privit paralizat.

Era Kelly.

– Mamă!

Zack a pornit spre ea, dar Eph a întins mâna şi l-a prins. Probabil că gestul său i-a provocat durere

lui Zack, pentru că băiatul s-a smuls surprins și l-a privit.

Nora a venit și ea în fugă și l-a prins pe Zack cu brațele prin spate.

Kelly stătea nemișcată și-i privea, lipsită de expresie, fără să clipească. Părea șocată, de parcă ar fi fost asurzită de o explozie.

Eph a înțeles imediat. Se petrecuse lucrul de care se temuse cel mai mult. Și-a simțit dintr-odată inima sfâșiată de durere.

Kelly Goodweather fusese transformată, devenise o creatură moartă, și acum se întorsese acasă.

Privirea ei cercetătoare a poposit asupra lui Zack, ființa dragă ei. Venise după el.

– Mamă! a spus Zack când a constatat că era ceva în neregulă cu ea.

Eph a simțit mișcare în spate. Fet a dat năvală pe hol, a înșfăcat sabia de argint a lui Eph și a agitat-o spre Kelly.

Chipul lui Kelly a fost străpuns de frică. Expresia ei a devenit malefică, și femeia și-a arătat colții.

Eph a simțit că îl cuprinde disperarea.

Era demon, vampir.

„E unul dintre ei."

Ieșise din viața lui pentru totdeauna.

Cu un geamăt înăbușit, Zack s-a dat în spate la vederea mamei sale demonice... după care a leșinat.

Fet a pornit spre ea cu sabia, însă Eph l-a prins de braț înainte ca acesta să apuce să termine treaba. Kelly s-a ferit de lama de argint și a sâsâit la ei, ca o pisică înfuriată. I-a mai aruncat o privire malefică băiatului inconștient, cel din care voia să se

hrănească, după care s-a întors şi a fugit pe uşa din spate.

Eph şi Fet au dat colţul şi au văzut-o pe Kelly aruncându-se peste gardul jos din plasă care separa curtea lor de cea a vecinilor şi făcându-se nevăzută în noua noapte.

Fet a închis uşa şi a încuiat-o, a tras transperantele şi s-a întors spre Eph.

Fără un cuvânt, Eph s-a îndreptat spre Nora, care stătea îngenuncheată deasupra lui Zack, pe podea, disperată.

Acum înţelegea cât de perfidă era această nenorocire care asmuţea membrii familiilor unii împotriva celorlalţi, care aducea în conflict moartea şi viaţa.

Stăpânul o trimisese. El fusese cel care o asmuţise împotriva lui Eph şi a lui Zack, din răzbunare, ca să-i chinuiască.

Dacă exista vreo legătură între devotamentul faţă de cei dragi din timpul vieţii şi dorinţa de a se regăsi după moarte... atunci Eph ştia că ea nu avea să renunţe niciodată. Avea să-şi vâneze fiul veşnic dacă nu o oprea cineva.

A înţeles că bătălia pentru custodia lui Zack nu se încheiase, ci trecuse doar la o etapă nouă. Le-a privit chipurile... a aruncat un ochi spre incendiile nimicitoare de la televizor... apoi s-a întors spre calculator. A apăsat pe „Enter", terminând ceea ce începuse Zack. Proba prezenţei devastatoare a vampirului a pornit spre lumea întreagă... Eph s-a dus apoi în bucătărie la dulapul în care ţinea Kelly whisky-ul şi, după ani buni de abstinenţă, şi-a turnat un pahar.

Autorii își exprimă recunoștința față de Robert Sullivan și recomandă cu entuziasm cartea acestuia *Rats: Observations on the History and Habitat of the City's Most Unwanted Inhabitants* („Șobolanii: observații despre istoria și habitatul celor mai indezirabili locuitori ai orașului“).

Au fost întotdeauna aici. Vampiri. Ascunşi în întuneric. Aşteptând. Acum, vremea lor a venit. Într-o săptămână, Manhattanul va dispărea! Într-o lună, America! În două luni, lumea întreagă!

Un Boeing 777 aterizează pe aeroportul JFK din New York. Deodată, luminile avionului se sting, uşile rămân închise, toate canalele de comunicaţie se întrerup, iar avionul se cufundă într-o linişte mormântală. Dr. Eph Goodweather, şeful echipei de intervenţie rapidă în situaţii de ameninţare biologică, pătrunde în cele din urmă în interiorul lui. Ceea ce găseşte acolo îi îngheaţă sângele în vine. Un fost profesor de folclor la Universitatea din Viena şi supravieţuitor al Holocaustului, Abraham Setrakian, este singurul care ştie ce se întâmplă. Ştie că a venit vremea, că se pregăteşte un război...

„Primul volum al unei trilogii cu o intrigă fascinantă. O poveste cu adevărat memorabilă, o carte pe care nu o mai poţi lăsa din mână odată ce ai citit prima pagină."

Clive Cussler

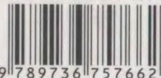
„O poveste îngrozitoare, care îţi taie răsuflarea. În *Molima*, Bram Stoker se întâlneşte cu Stephen King şi cu Michael Crichton. Nu există ceva mai bun de-atât."

Nelson DeMille

Roman publicat în 25 de ţări

Află mai mult pe:
www.litera.ro

ISBN 978-973-675-766-2
9 789736 757662